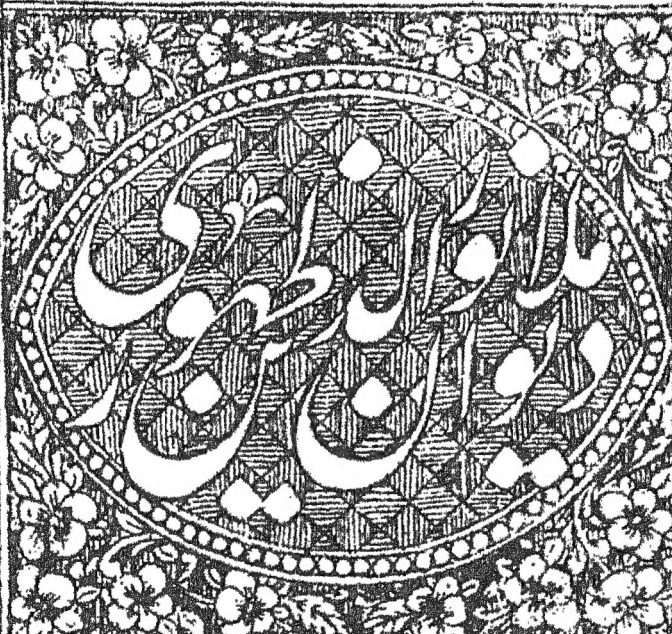

صفتا بکرمکاء فضل است سلازونا
بعون شمع کین نون و نون ق مین

اور در بیکر انفا در دمايش شقایق شمال رنگ بست ازگی و شقایق است

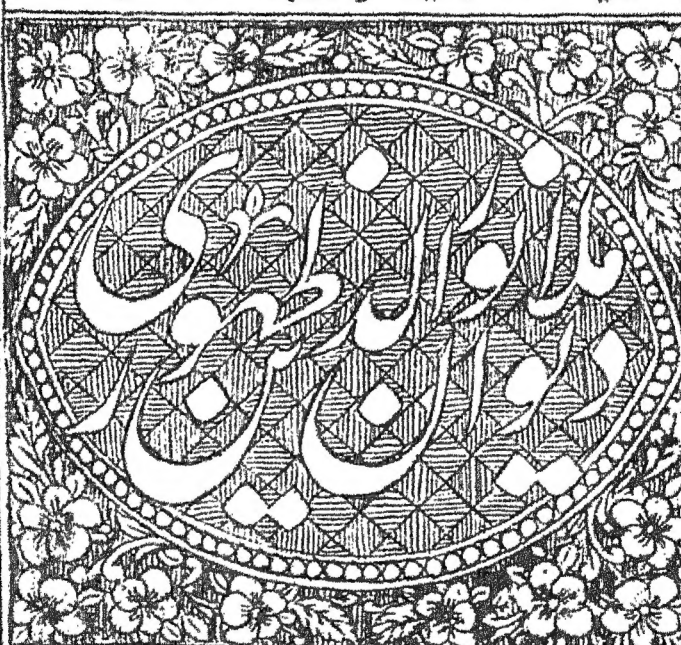
شعوری کلام و سر و سخن والا مقام طراز ایش آفریده اوست نادرین جهان میلا

در مطبع می نشی نو کشف و اسکا کونرا از طبعش

بسم الله الرحمن الرحيم
بسم الله الرحمن الرحيم
بسم الله الرحمن الرحيم

ناور دیو آید لایق و معانی شش تنایق تمثال رنگ بست تازگی و تفتنگیست اعنی

سخنوری کلیم کلام و سر و سخن و الامتقا من طرز اندیشه آفریده است و درین نظم جان میباید است

مطیع می گریه می نویسد و شوق کاینک را طبعش

۱۵۹۱۲

M.A. LIBRARY, A.M.U.

PE15914

بسم اللہ الرحمن الرحیم

آنکے خواہر داشت فرورختش اریان
اژگل حبت گریان اجتنابی سیکند
عرصہ بستان پروردی ہو آخویش
صد فراع و عیش را و زولہ بندی آشتیم
گری خونین باطلی چیدہ در بازار شوق
زور و برنخل ہوس نے باریمانہ برگ
رفتہ در طوفان عسم بربا و اسباب نفس
چشم ریخون کی پسند حیرت افتاد ہی حنین
کرودہ دغش سینہ تاریک را خورشید زار
وزر پان قصہ پروازان سخن کوتاہ مانہ
پچھلے زار بران نیست بر خاطر لیے

گشتہ و غش آفتاب مطلع دیوان
خار کوئی اختلاطی کرد با دامن
گر نمی آمد بکار گوشتہ زندان
گشتہ برخوان جگر و اغش غش مہمان
مے چکد یا قوت تر از پنچہ شترگان
لرزہ حسرت چنین گرسیدہ افشان
آرمی آرمی ظاہرست از آہ بی پایان
گر بنیاد می پسند عید ماست بران
و غش ہر قطرہ خون گشتہ عشتی تالہ
زانکہ در افتا نیگنہ عسم پنهان
گشتہ یا و جلد ثبت و فتر زیان

هرزه میتازی ظهوری حرف بیگانه میزن توده بای سسندیری بر سر سیدان ما		
روزشنبه همه زاید شب آینه ما نه بر را کام و بدشکر بوزینه ما پندیر خفته بجز عکس تو آینه ما تا اگر بسته بسودا تو گنجینه ما خیمه و داغ تینای تو در سینه ما با و افزون از این سنی تو در کینه ما	داغ می لاله و مانید ز پیشینه ما تلنگامی چه بلا نیست کشرین اینان در نیاید به نظر هر چه در آید به نظر نقد و جنس آن جان فتنه بیجان گشت آن روز که تا بنده طایب گشت در خور و جور و جهامه و قایا بکرد	
گر نه اسراف تو میرفت ظهوری از حد صرف اسال شدی طاقت پارینه ما		
مشبها همه روز است چراغ ست دل ما پرورده ووش و پر و داغ ست دل ما زان گلنیا نیم که باغ ست دل ما برخیز که شوریده و داغ ست دل ما بر بوی بیت ست سراج ست دل ما از مرمت داغ تو داغ ست دل ما	مهر مست است ای داغ ست دل ما نکنند باز حسد پیدار اندازد وز جیب من بخت ایم از خن خاشاک و اعط چکنی دست حدیث گل بسبیل اسید که سرگشته چو زباد نه مایسم هر نشینه که دیدیم فرو رفته بر احوال	
آینه پیشگل غم داد ظهوری ایمن زوم عیش و فراغ ست دل ما		
بام خورشید سفال در سینه ما	بماف کوثر نمی از درونی پیانه ما	

<p>قبل اہل محبت شد و دیرانہ ما داشتی کاش در غلہ بکاشانہ ما آشنائی و گران گشته و بگیاہ ما آہ ز بخر چپایے دل دیوانہ ما دارد از تاپہ نقندہ زمین دانہ ما کرده طوفان ہوس گوہر کیدانہ ما گرد او پر زردہ پروانہ پروانہ ما کہ کند خواب ترا عاشق امانہ ما عیش شایانہ ز ہر طبع گدایانہ ما</p>	<p>عشق آبا کہ سجود جهانی شدہ ایم اینہم ناز و تکبر ز سد رضوان را خودق از بی غلط سن بنا بد ز خویش راز ہا بر سر باز دارند گر نہ ہند آب از شعلہ فوارہ شرکان خاہد و برین ہر مزہ قلزم و عمان دایم شمع از شعلہ حسن تو برافروختہ است بخت بیدار چشم تو فتونی آموخت غصہ فقر مخور و ہم کہ افتادہ بیند</p>
<p>زندگانی نشود بر تو طہوری تا دوان وای گر جان ندی تحفہ بیامانہ ما</p>	
<p>عجب شغل و گرانست ہنر پیشہ ما غرض شیران ہوس و ہی پیشہ ما کرده پیوند با نردہ رگ و ریشہ ما اینہم صبح کراپناشتہ و شیشہ ما</p>	<p>دشمنی فکر گران و ستی اندیشہ ما بگو عشق در آمد بگر عقل گر نیست بگنجد آہ چہ در خواب چہ در بیدار شامستان چہا اگر بہم سپیدہ آ</p>
<p>ہر غنیمت طہوری و گستانی شود ہر مانع و ہراسی شدہ اندیشہ ما</p>	
<p>سنا و تحت آستانہ ما آتشید آہ آستانہ ما</p>	<p>عشق آورویے بجانہ ما سخت و در یک و گروا و ہوس</p>

گشتہ از فرق تا قدم یک دماغ ز گبت خواب ناز می قضیہ بہستان بہار رخساریم کشتہ گردیدہ بود ناز و نیاز راحم سامعے دو حسی خویشیم بہ زبان نگار حرفے چند دل بہر بہشت تو پرست عشق آن خامنای خرابیست	بے نشانیم و این نشانہ ما مے شنید می اگر نشانہ ما مشکن طردہ آشیانہ ما عشق تو گشت در زمانہ ما باوہ و نقل آب و دانہ ما گشت رد و بدل میانہ ما چہ گہر ہاست و در خانہ ما کہ ترا آورد و بختانہ ما
--	---

با ظہوری پہ خوش برآمدسم
ای خوشا عیشش با و دانہ ما

خوی تو زبان زبانا را شاہین نگاہ ست امروز گلہا نگ گدایے کشیدیم تا دور رہ گوش خواب بستیم تقریب یزیم رفتی کو خلت کہیں جاسا بود تا دور بہشت از پیسیم نیامد لب و بے نالے آفتاد	دماغ تو نشان نشانہ را گشت شکار خانہ را وانگے کہ ہنر خزانہ را پیچیم ہم دستانہ را کردیم آنقدر بہانہ را و در دامن کرشمہ و اہنہ را برداشتہ ام نشانہ را برگردانم ترا نشانہ را
--	---

تقصی بہ کمال از ظہوریست

انکار کن گیسو را	
عشق آورده در ستیز مرا مہر کے راہ شوق میگیرد نفسم طرہ حرف سے بافد بر سر راہ دل نشانیست باشدا از قطرہ کی برون آرد در خون ست سنگ بارانی وہ چہ آسان برید از دو جہاں از نظر پیشگان حسن شناس حصہ کریم نقد و جنس جہاں خلوت خاص عشق را بسنگر	کندی متصل کرده تیز مرا صرفہ جنگ در گریز نمود داستانہای شک بزم مرا جلوہ قدستہ خیزد مرا ویدہ ہائے محبت خیزد مرا استخوانہای ریز ز زیر مرا بہ نگہ ہائے تیز تیز مرا ہمہ جانا ز شش تیز مرا ہمہ از جملہ ایچ چیز مرا کہ برون کردہ اند نیز مرا
خوش ظہوری بنام جویشیا کرده در غوز کے موز مرا	
خراب بادہ سر جوش کرده مارا زیادہ باد خشم و چ طرہ ہائے وراز ز فرہی بغل در نیاید آسائش چو می بینم تنہا بدرد و خستیم درست عہد مبادا شکستہ دل ہرگز براہ گرم روان سوخت بتیابے	بہوش با شش کہ بیوش کرده مارا چہ حلقہ ہاست کہ در گوش کرده مارا بر در خویش ہستم آن خوش کرده مارا بروی گرم ہمہ جوش کرده مارا بیاد آفراموش کرده مارا بہر قہ بیدہ ہمدوش کرده مارا

بجائے ثناء عشق تو اطلس گردون	بہ نعل داغ تکیب پوشش کردہ مارا
چرا بجزرت ظہوری نمی نمی گوستی	بگفت و گوی که خاموش کردہ ما
خارا ز دخل صبر سینہ ما عشق بر بند افادہ نشست عشق با نیست عشق افزائی بختناے عشق گردانی نالہ در کا و کا و تیز آہنگ جوہر شاہے گدایان بین خون اہل وفائے خواہد	خبرج را دست در خزینہ ما وانما شرح متن سینہ ما نیت جزا کے قرینہ ما کشتی عقل در سینہ ما وردہای ستان دینہ ما دیدہ درج در خزینہ ما نیک شد تیغ کینہ کیسہ ما
تا ہند چرخ را بکینہ خویش	بظہوری بگو کینہ ما
گواہ گرمی خون اغماے پیکر ما چہ ناہمای ترا دکام خشک میریزد شدت کشتی صبر و مشکب دریائی درین عیسیم کہ غلگین کے کند خود را سخن گزند ترا ز زہر لب فردیزد چہ بیکانہ نہادیم سہر بال شششت ہر دلیست صلاح صلاح پوشان ا	بہر شعلہ عذاران سید محضر ما سزد کہ باج ستان ز دیدہ تر ما وقار کوہ سبک پامی است لنگر ما بقال و فتر ما مال است و فتر ما سبب دکام کے در گزند شکر ما بنیر داغ جنون کس نہ اندر سر ما تن ست جوشن ما مار کست متفر ما

<p>نشد بگوهر اشک آتشکار جوهر ما منوده عشق به تشبیح جسم لاغر ما</p>	<p>بردی گریه مایه چکه سخت دیدی بجن بهر مدارگ و پی خود را</p>
<p>مهم توبه ظهور می بکس صورت یافت لے کشیده سسری عکس و سیانوما</p>	
<p>خوش عزیزم کرده خواری گریه میاید مرا حرف بسرد جو بیازی گریه میاید مرا اشک آب شاهواری گریه میاید مرا آبرودی خاکساری گریه میاید مرا از نشاط را زواری گریه میاید مرا کرده طوفان شرساری گریه میاید مرا گوبر و ابر بهساری گریه میاید مرا</p>	<p>حال من سر کرده زاری گریه میاید مرا شاید آب رفته ام و دیگر بجواید بگو قیمتی میوزستم خود را چه حاصل بر بند آتش از سر کشی ترسم دهنم خود را بیاد حرف انشا از زبان افتانده ام بگو زود پندارم که خواهر معذرت را آب بگو در غمی غلبت ز شرم دعوی بیامباد</p>
<p>عاقبت دشمن احوال ظهور می خنده د این نبود اسید و ازی گریه میاید مرا</p>	
<p>مستی شده خوش محبتی شور و شرم را فتان نعمت رحمت فرد برگ برهم را باشعله کند دست و بغل بال و پر هم را دنبال خود انداخته ام را بهرم را دنبال خود انداخته ام را بهرم را می بود اگر راه شنیدن خبر هم را</p>	<p>می مان مان ساخته خوف و خطرم را یک نخل نزان دیده بریانی من نیست پروانه افسرده ام امید که شمع از بهمت پاکاست که در عهده گرفت توان بره می سایی دیگران رفت قاصد ز تو پیش و گری بیش نمی بود</p>

<p>تا چشم ترم روشنی روز نشوید این نالام از کام د زبان برتراود خواهم که کشایم به تاشای تو چشمت باز دے تو طوق و گرم کرد بگردن</p>	<p>در خنده بعد بچر نشانم سرم را کز دور تو برهم نه فشار و جگرم را از عقد و تنگی بدر آور نظم را ز انومی تو برداشت چو از خاک سرم را</p>
	<p>یار ب که نگردد بدبان محرم نیکان و اگر ده بصدید ظهیری هنرم را</p>
<p>هر دم بوس بند سخن بر زبان را کم مایه است قصه فرهاد و کوبکن چندان هزار دور و بیو و کرد چرخ الضبان نیست اینم بودن بر آغوش دریا اگر شویم نزار و تعجبی دلبر بیرون دل ما کرد و ببری نازم تازه رونی پرموده خاطر ان بحث نگه زور قفا نسل رود ز پیش دربار گاه سوز و گدازیم صفت نشین</p>	<p>مهر بوسه کاش نمی بود بان را حرف و حکایت همه از داستان را کردند حسن و عشق قران در زمان را بر دست با تو سود سر کیان را در قطره که کنار نزار و میان را جانان قسم نمی خورد الا بیان را سر سبز یکبار جهان زندان را شهرت بهر متن خوشی بیان را گرمی برای داغ سنا ده استخوان را</p>
	<p>لباس از حرف های گدایانه شد تنی پوشید بوضع شاه ظهوری زبان را</p>
<p>کرده ام سرمه خاک راهش را گیر که گفتم فردن شانزگرد</p>	<p>دیدم ام جوهر کجایش را رفت و گشت کرد جلوه گایش را</p>

<p>خروج و امان سال و ماهش را آنکه گفتست می نگاهش را دار و آباد و خوار و شومش را کرده نیک احتیاط گاهش را که ز خود کرده ام نگاهش را تا ز کج تر نشد کلاهش را کرده ام چین کتله اش را یثنا سه فلک پناهش را کرده میخانه خانقاهش را آسمان آفتاب ماهش را</p>	<p>کرده در باغ از گل رویش می خورد دست غالباً هرگز نیست از حال دل عیش غافل دست عشق بین که کاه ز با آن قدر کرده ام بعلم نگاه راستیها نیا ز من همه گفت دل بانداز کنکری بر خاست از خطر رسته زینهار می عشق از مردمان می گشتان شده شیخ و دلش گریبایت اندازد</p>
<p>شد ظهور می که ایاری عشق باد حق یار و باد شاهش را</p>	
<p>بجوده کند زین بخش برگ ساز مرا بزلت خویش سفارش شب مرا که کرد و ابر و او بسته که نماز مرا که غمزه سوختن لباس کرده را که رهنمای حقیقت کند مجاز مرا چو بین بود غمزه عشق خرد اتمیا مرا با خنک طوطی آورده است مرا</p>	<p>چه قامت است که حق داده هر نماز مرا ز حرف صبح نفس کو هست تا کردت به قبله کی بروم کعبه گر نماز بند سپاه سینه به سختی می بروم محرم کعبه بروم خضر عشق از ره دیر به قدر بیش خود هر که شناسد حسن شون آفت اگر بست خنک گاه تو نیست</p>

<p>تو خود بنماز برآورد و دنیا را که طرز نوشته طبع سخن طهر از مرا</p>	<p>بچشم دنا زمر و گر بخشم و ناز و موم زین مدح شهنشاه نورست این فیض</p>
	<p>برای سینه نظوری نیافت کوره داغ مدد نکرد و بیالیدن گداز مرا</p>
<p>بمکت برست بختان که و لازم بخت کشتی را سپه و باد هر کو که و آفر زرد کوشی را در آوردم بهیچ خوشی بخت نریشی را که بر لذت پرستان تلخ کرده شد نوشی را که نادان میکند بر شعله خن غلام خوشی را نکردم حلقه بهر گوش خود فرمان تیریشی را در آوردم بزانویش نشیندن تیریشی را خوشامد گوی دار و کند منمی تیریشی را</p>	<p>بر سوانی حوالت کرده شقت پرده پوشی را نیخواهد که سازد بوالهوس از سرخ رویانت بهر مریض بهر حاجت که آزاری خیر دارم بآن لذت یکدم نوک فیش از هر مرقاش مما می عمر خاشاک سر کوی هوس حسیم از آن ترسم که طوق گردم گرد و گران بشیدن از سخن تافت و گدور قفا شیر فنائی از پستی سخن ناپا ریبارید</p>
	<p>سند عیش را شاید ز رهواری برون آری ظهوری در مصاف عم عنوان آری خموشی را</p>
<p>چه عشق با که نذا دنا مشکیبان را بخوان کام نشاند بے نصیبان را علاج ترک عدا بخت گریه بان را که گوشمال هم قدرت رقیبان را که در لباس پرستند جامه زیبایان را</p>	<p>نداده است حق انصاف دل فربان را بآن امید که سازند سیر حسرت شان بهر ششم قدمی رنج کاش فرمایند به فرشتی و چون عجزم آنقدر خواست مباد پرده برافتد راز عریانان</p>

براست هوس کرده عندلیبان را	بغچه بین که ز بوسه دمش امان ندهند
بلا نه عوطه دهم منبر خطیبان را	ز گوشت تو اگر خطیه کنم اش
چنین که خصم وطن کرده غویان را	غریب باشد اگر در دلم وطن نشکند

پرم ز بند ظهیری زبان خویش به بند
نماینده طرف ادب پی کتم ادیبان را

ندانم بسته ترا ز خویش آزادیت دارم اینجا	کس از سن کاران نیست ناکامیت کام اینجا
برای تیغ خصمی رنگ میا ز دنیا می اینجا	بخز و دوستی از خود چو سوس گشته ام فارغ
اگر محتاج باشی میدهندت مبر دارم اینجا	بیازا هوس خوش مایه دار اند سو دارم
که هنگام تسلط عزل کرده انتقام اینجا	ز دیوان محبت آرزوی منصبی دارم
که میا ز شهادت نامت امان تمام اینجا	بیان عیدی کن و عیدگاه عشق قربان اینجا
چو نشیند بر او رنگ شهنشاهی غلام اینجا	تسلطای سلطانی ز خدمت باز میدارد
که غم عمر میگردد و پذیرا توام اینجا	بجوش عشق نگرمتی کعبه خون صان کن در
بناک آستان از آسمان آید سلام اینجا	باب روستاست بر در آزادگان نشین
که باشد قطره را سرشاری ریایم اینجا	نزار در راه در پیچانه غم تنگ ظرفان را
بشرط دفع در بهمن است سخت تنگ دنا اینجا	مگو در عاشقی خربجی نمیداشد چه میگوئی
ز جوش آرزو خوش بچکان گشتند غلام اینجا	ز بس عرفان لبش گاه بروی لبه بینند
تفاخر قاصد خاصان اگر گردید عام اینجا	خود در درگاه عشق جزوی در بغل دارد
فضای هر دو عالم کرد راویک دو گام اینجا	ترا دو آن درازی ره که سالک قطره دارد

ظهیری در خطر خود رنگندی خطر داری

که اینم بدون حیدرم باشد حرام اینجا	
یک طرف نه پرده حیدر اینم ما بیش ازین آشفتگی درو کش گر چه منقلب ز گفتن کرده آهسای قیمتی خوش کرده ایم چشم اگر پوشیم رسوا میشویم شبنم در روز کس نشیند گل تا قناسا زیم بپایین کجاست داو اما نکشت شهدی کی در در نهاد قطره چندین شوهر بیت وانی بر صیبا گسترده ایم جسم گاه و گاه پیش در کمر	عید میخواستیم و قربانیسم ما جمع کن خاطر پریشانیم ما صد سخن داری ز باندا اینم ما شکر غمهای ارزانیم ما در کین کار پنهانیم ما بلبلان تازه الحانیم ما عاشق پاک گریبانیم ما تلنگارے شکر ستاینم ما عشق طوفان کرده عاینم ما با وجود آنکه عسریانیم ما از ضعیفان نمایانیم ما
توبه فرمائی طهوری از توبه بود بهم تو فکر کن پشیمانیم ما	
دانت محک عیارها را نمی توبه پناه شده سوگند کرده به تیول خود مکرر بهر روز بر او وسوسه تو دل گوشه کاری از تو دیدست	گویت چسبیده بهارها را بگرفت یست حصارها را زلف تو بنفشه زارها را آخند کنم انتظارها را یک گوشه نهاد کارها را

چشت بشرا بلیغ دیدن از حسرت مروه غم تو و ادیم شتم به بیقرار کشتی خطه کنار دارد بنشاند صبا به میمانی	منته کرده حسنا را آئین بندان مزار را بر هم زنی شزار بار آرم بمیان کنار بار بر چهره من غبار بار
--	--

زنار ز سبزه لبس نظری بگذارد بحدقه تار بار	
--	--

اشک دیده بر عیان تو من بایم گرچه شکار لاغرم کوشش فرهم بهین صد چو دو است فله بند بر سر خوان احتم دست آفرین صبا بستم از آه بر قفا نام فراق میهم زهر ز کام میسبد در دوار پر بودگان مانده خفته در زبان ریشک بلاست الا مان مرد و صانع جوش ز غم به فرقه آتش لب رسایان دفته ز دوست کار پا چشم تر هست و جلدا پروانه گوش غمنا برده محملش شود	وای که کرده صد زبان شیخی تو وای وای صید کند کرده ام سر غم غم را داود ندامی الصلانا له سینه خای را کرده اجاره چشم جان سر غم غم را راه میا و بر لب این حرف زبان او را داره محبت لبینه سر آه نفس بای را با دربی بکامش این غیرت غم تو وای مغرناستخوان من باله اگر باری را تا بکجا بر دشنا ساک سینه سامی را چون زبان در آوریم از غم خود را
--	--

میت عجب که شد فزون قدر نظری اینقدر حشت عشق مید بر باد و شمشیر کدای را	
--	--

<p>جز به بندت دفتد خاطر آزاده ما عشق ساقی شده مسی بزبان سرباست بر که حقّه جهان قاصد دل گشته روا جلوه لبا به عشق تو در پیش و پس اند عیر آن سینه نزار که مهتاسازو ز بدر اسوده شود خیمه زبس سجد شکر فلک از دوشمنی خاک سناوان بر شد</p>	<p>غیر نقشست نه پذیرد ورق سادّه ما که شود شور تمنا نمک بادّه ما ایمن از راهنزلان باد فرستاده ما پیش پیش همه از دست عیان داده ما چشم پر داغ تو دار دول آماده ما گر گنی پاک لب از بادّه سجاده ما نزد بدست سیر خاستن افتاده ما</p>
---	---

<p>مشورت بادل تنگست مثنوی عشق قال بکثاده عسم از دفر نکشاده</p>	
--	--

<p>نیست جز نمی کشی و رنودشی چاره مرا رفتن از پای سدر کرده نشستن بوست فانزعم از گل باغ خویش شمر اگر دارم پیش من چاره مرون چه بلا آساست تا توان گفته ام سنگدلی همیشه آنکه ضد بحث در اثبات قبولم کردست آه از آن اشک که چون وقت تا شایید</p>	<p>پار ساقی شده رهبر تو بیچاره مرا نتوان ساختن از کوی تو آواره مرا نیست امید و قافا از تو جفا کاره مرا اینچنین ساخته بجز آن تو بیچاره مرا بستر از آهن و بالین سوزان فواره مرا باورم نیست که رو ساخته یکباره مرا آید از رشک شود مانع نظاره مرا</p>
--	---

<p>حقه شوق جو کردیم مثنوی تقسیم چو پاک ترا سینه صد باره مرا</p>	
<p>بشیر منم خرامید بخیر ما کم از کسی کس نیست تقصیر ما</p>	

<p>خوابی چه خوش کرده تمیسه را نشسته بر دگر در بنجسه را خطایست در سنی شنگیره را بلندست در سنی شنگیره را چنین کرده ارشاد ما پیر ما در انشای حرف ورق گیر ما نگویی اگر عذر تقصیر ما</p>	<p>صد اکت ز بهر خندان گیر یرون جنون هرگز این تازه روی نداشت کمان خرد از زده انداختیم بشود زود و کوتاه ریج سنسر لبش جوانان جوان مانده ایم زبان دگر و ام کن کو قسّم تو خود شرمساری دگر میسک</p>
<p>رد و دیوی تشنگ پرور رنگ لعل ظهور می محال است تمیسه را</p>	
<p>ترک تربیر علم کرده بتدبیر ما پیش ازانی که دوی خجالت تقصیر ما نه پند ندرین دم تقبیر ما که نیکو دهم دور تو تشبیر ما واعظ از قصه جوئی شکر شیر ما وادیس تو به زسا لوسی تزویر ما داده دیوانگی و عده زنجیر ما تا تسلی اند پر چشم سکون گیر ما</p>	<p>هوس گنج برآورده ز تمییر ما کم از انتم که در معذرتم باید زد زلفت سودا تو خوابم ز سر پرده چشم سحره عیش و طرب چون گران بودم تن پرستان دگر اند چرا بر ز آب مرشد میکرده عسم چو می خالص داد اگر این پیش زلف است فنا خواهر کرد در گدشتن نتواند نگا از کشته او</p>
<p>در و کن ریش جگر خوب نمک و نه شد میسر و عاقبت این شور به کشمیر ما</p>	

<p>بریا تو زهر با شکر با بے عشق تو مرده زندگانی پروانه آفتاب آراست راحت به ناله بالمش نرم گنجایش دیدنی نماندست عشقم بچهار خود درون بود گاہے کہ کتم و مایه و شام کے وصل بار مغانی آورد گوشے بکثای تا بگویم</p>	<p>بے روی تو شام با سر با بریا ہو اسے ست سر با از شمع رخت بشعلہ پر با زیر سر داحت از چکر با بر بستہ زویدنت نظر با آوردہ بروم از خطر با وم بر نفسم و ہوا اثر با در خود نہ کنند اگر سفر با از بخیران شنو خبر با</p>
<p>یاد تو ز خاطر مغمور کے واکر وہ برو کے غلہ در با</p>	
<p>کتم در عشق کتب خانہ خود کوہ دہا موزا پہل مجنون برو و جلد بستم از نم مرگان چو قاصد میفرستم آنقدر فرصت نمیدام چراغانی کنم ہر شب با ختر مایه و داغ دل نہ تنہا عشق نامست بنگین دل ہوس کہ دم جنون پوست پوشان ترا مغرور گریاشد زو زو بدلتوازت تالا از بیدار نیتان شد</p>	<p>بیاموزم طریق عاشقی فریاد و مجنون بیل گریہ خواہم داد آفرین مجنون را کہ از خون جگر رنگی دہم در نامہ مضمون باین در شب از رشک آرد داغ گردوزا ازین حسرت نصیب کردہ ام ہر قطرہ خون رسد شان گرفتند از خیرگی رپست مجوزا چنی خواب و گرافناہ خوان کردیم ہنوزا</p>
<p>مغمور می چشم غلام ہر دم ز عکس در جلا داد</p>	

که از دواغ و طم آنینه کاری که پیوسته را	
از تاب سینه مشعل بر آورد دواغ ما مرهم در آتش کبابیم از شتر خود را بهار ساخته بیرون زدیم دیوانه شد بهار گلی بوی کرده ایم گردید بخت نیزه های یون فر عشق از چشم پر خار تو در می فتاد و ایم	عصر صرطیا سچ نخور و از چراغ ما یار ب که بیج سینه نسوزد دواغ ما آفتد اگر گداز خزان ابا باغ ما سودای طرح کرده جهان دواغ ما گیر دهای فال گلبانک دواغ ما ستی بجا قطره چکاند ابا باغ ما
از جان افغان طه‌رک نشانیست هر لاله که سیدد از باغ دواغ ما	
عم ساخته نیست بهت ما را بیانده پامال گشتیم بر نونه زیر دیم گرفته است در بهت خشم فلک نزارد اقتاده هزار عصه بر بهم ساقی گزک گزیدنی بخش آورد و بدون زنگ تنبیر	خوش کرده و فاسکت ما را دستی نگرفت دست ما را افغان و بلند است ما را دوران می یک شست ما را مژده دل عسم پست ما را یک ره لب بوسه است ما را دردت رخ زنگ است ما را
کنایه خدنگ کین طه‌رک فرسود و ساد شست ما را	
کرده ام محرم دل نمونه غماز ترا	هر زد و گوساخته ام چشم سخن ساز ترا

<p>خیر رسوا نه مست و محرم را از ترا کز نیاز و گران باز دم ناز ترا می خنم طبع و چنگ ز جگر باز ترا خوش برانگیخته ترک قدر انداز ترا عزت و قدر و گرداده حق اعجاز ترا</p>	<p>جز نبیه و شمشاد بشند شراب و عسک تو زور زاریم به بین قدرت عزم بگر سایه گسترده همان فکر شکاری دارد زن کمانخانه ابر دست قضا صید کن تو بدست نام کنی زنده سیما بر ما</p>
<p>شد ظهوری تو پامال فلک گر خواهد نمواند که کند سیر از ازم را</p>	
<p>که کشد از جگر رگ خون را ارزشش افسر فریاد را آب تیغش ز بانه خون را تاله در تاله جست قانون را گریه ترک و نه نیل و جیون را شب چو آرم بگیرد گردون را از صبا خاک پای مینون را که ندانند رسم و قانون را برو با خاک شک قارون را</p>	<p>ما زدم آن جادو پیر افسون را نه پسندد گدایه نفسینه بیکند تیر تر بهجت عشق نغمه بر لب گریخت دلم بر لب شک ما چه میخندد خنده صبح را آب دهم چشم لعل به سحره طلبد رسم و قانون جماعت دانست نوازه از گنج فقر مایه نداشت</p>
<p>رفت دل از برای پس ندون بظهوری گذاشت بیرون را</p>	
<p>در خرمن عطش زده برق سحاب را</p>	<p>آباد کردن عشق تو جان خراب را</p>

<p>کیمیدن است گفت یک شهر جان دل تاب که خرابی صد خون مرا بست تا است بوسه روز جزا منت بیا بخشیده اندر نوازل خرس مگر بهران ندیده غیر چه داند و صانعیت بر شعله نگاه نه کردیم جان بسپند روزم سیاه کرده ماهیت که غمش بر هم نیز نه شب دیده که شکر شک تیز است آتش ای دل دیوانه دورتر</p>	<p>لطفت بردار ز عارض نقاب را گذار زیر کاکل بر چرخ و تاب را خواهم لب چشنی جزا می شراب را از روزگار و وصل تو فصل شایب را از عدل شاه پرس دیار خندان را دل سوخت بر محفل احتضار را آتش بخانمان زده اند آفتاب را المان ریزه در آتیه پلوت خواب را بهشدار تا مسوز نشانی کباب را</p>
<p>عشق معلوم شود کور و برق بدر در نقطه مطالعه کن صد کتاب را</p>	
<p>جوای صبح بخشد تازگی گلماهی خرم را سر دعوی چو در بازار سودای تو بکشایم ولی در بهسری از کار خود بیرون نمی آید مشقت بر شفت دشمنان تشنه لب را بر سعادته که زهر دل گزارد کام جان دارم ندارم طاقته و آن کتاب پند میوزد</p>	<p>چه نسبت با گل پر مژه فیض شبنم را بیک غم غنیم دانه عشرت و عیش و عالم را سلامت دار یارب دگر با طره و بهیم را فراغت در فراغت باد سیر بان فرم را که مغز استخوانم میگذرد افعی ارقم را ز دلسوزی خدامم و مردم گردانا دمم را</p>
<p>ظهور می مژده بر عیش آمد و بکشا آغوشی دل پیچیده خوش بودست محکم دامن غم را</p>	

<p>ناله اینچویم حیب در و گردون را ایر در و عوی چشم نه بیا پا افتد خواستم از اژدها شد گرم نه شد میوانم بوی پاره صد انمی سازم در ره بختیان سد کند رکاهست هر برونی بدرون آمد و بانگ سدا مخو در لذت کیفیت او شاه و گدا یکم لاغوی خویش بعد خنده نمان</p>	<p>گریه سردا کنم و محب کند بانون را رو بر و کرده بهر گوشه دو صد حیون را چند پیوده در آتش سنگم مضین را عقرب بچر فکندست بزرگ افون را کرده در گوشه نعم شوق جدا فلاحون را بیم دارم که بگیرند ز من بیرون را داوه زهر تو عجب پاشتی افون را تا نمایان نه کنم فریب بیون را</p>
<p>عیر آری نبی را زده ظهور می از لب نیت در کام و زبان جا چو چون را</p>	
<p>آورده ام پیش نظر بهر گوشه صد گلزار را دارم هم پیکان او میر و رنگ سینه ام ایدل در بیگانگی سیزن که با و میکند زنجیر میاید و گر کاگل میفشان بر کر این شعله که کانون جان میسخت بر آسان در مهرت ای برهن دیگر در و عوی من دامان نه هم گشته تراسی شیخ از من گذر</p>	<p>تا برای سپا دل خوش کرده ام یکنی را چون پیش آن سازم نشان این خنجر نگار به هر چه کردی آشنا آن آشنا نیز ار را از پرده می افتم بر در پرده کش خمار را در هر شهر دار و دهان صد دایع تشو از را تسبیح را بتان من تسلیم کن ز نثار را آلوده چون سازم و گرا تو به تنهارا</p>
<p>ریز ظهور می از زبان این بهر و کام جان تخی گزاید بر زبان سحر شکر گفتار را</p>	

نخواہم داوروز شکر از کف دامن خود را گل صد بوستان از سب گریوں ہم نشا پی نظارہ از گلشن دوانم صد چمن سرین چو از دل سمنی خوبان حکایت رساں برست آرزو داین بخشم در خاطر ہی تم توانم آن قدر در مہربانی ہم رہی کردن	بینیم تا کف دامن گل پراہن خود را کہ از دواغ محبت گلبنی کردم تن خود را چو آئین بندم از خاشاک کوی گلشن خود را مگر ہم خود کنی تعریف سنگ دامن خود را کہ میرہم سجا برق حسرت خرمن خود را کہ ہر خاطر او دست دارم دشمن خود را
--	--

نزارو غالباً آب مردت تیغ بیدادش

ظہور می برکشی تا کی بسرت گردن خود را

یار با شری دماے مارا انذک رہے ستمگران را خوشحال وصال کو کہ دارو در سینہ نفس بناند و تواخت فریاد کہ خوش فرد گرفت ست جان فرس رہ خیال او باد سرکوب نزاکت سسں کرد	صبرے دل بستہ مارا انذک بختے وفاے مارا در قلمہ مایہاے مارا دشنام کہے دماے مارا پیگانے آشتاے مارا دالتہ رہ سراے مارا خار رہ عشق پائے مارا
---	---

جان درہ عشق کن ظہور می

ضامن شدہ بقاے مارا

گریہ خموش کردہ دیدہ مارا نکین عشوہ بہ شور آورد	شستہ نقش جبریدہ مارا ہوس آرسیدہ مارا
---	---

<p>شوخ عاشق ز دیده مارا خامه لب و دیده مارا پشت دست گزیده مارا پشت از غم خمیده مارا دل بجران کشیده مارا جان برب رسیده مارا</p>	<p>یارب از صید غیر در گدازان ریشک با سکوهِ هزبان نکند اشک خوین چه خوش خیالی بست کو چنان شادی که راست کند آه اگر وصل در بشل نکند دای گریز باز بر نه گرداند</p>
<p>ره طواری نمیتوان بستن رگ صد جان بریده مارا</p>	
<p>میشا عاشقیت بر عسم ما اگر آئی بسیر عالم ما خون چکانست آه محرم ما چه ضرورت چشم پر غم ما گر نمیشد شریک با غم ما نسبت روزگار در دهر ما عسم ما را گزیده مرهم ما شاید آید بکار ز مرهم ما</p>	<p>میکشد سوزناز ماتم ما از تماشا بخانه زهره نبر می راز در سینه میکند سوراخ از برای طراوت گل روی عیش این تبه از کجا میداشت گشته باز لعل پر شکست درت در دگر در دوا نمنه گرد لب خشک نگاه میدارم</p>
<p>با ظهور می غش نشد رام بے سبب نیست از خود این دم</p>	
<p>کر کشد شعله از قف تب ما</p>	<p>پر تزدانه سر از لب ما</p>

پشون فغانه دست نیافت فغانا جلوه غیر خواهد داد بر خوشی زدیم اگر نه زنده مطلب خویش در میان شناد زیور گردن گرفتار نیست دور ره شرح عشق می پویم میتوان ایچک بقول آموخت کار بر ما عجب که گیرد تنگ	کوتهی بر درازے شب ما سینه بر سنان یارب ما درد انگشت ناله بر لب ما با اجابت دعای مطلب ما طوق سودای سیم غنیمت ما برده تحقیق پے پدرب ما که در خویش را بکشت ما آن کرد شد وسیع مشرب ما
--	--

با ظهوری نگشت است فلک

داوا از دست طالع چپ ما

هموار گشت خوش بره دین معاش ما چند آنکه پامی سیر و گشت آرزوست کلیک ناخن زده بر لاله طینه رنگ معمور مدعی که نمان ماند مطلبش بار امید وصل چه سنگین بسته اند با اهل رسم قدرت هسایه نبود اطلس نشان ما ز سید پیش نازکان باید هزار گریه با هاسایه کرد پهلوسه چرب کس به نظر در نیاوریم	کردست ریزه کاری بابت تراش ما از تخم حسرت رفته اشک پاش ما خوشایه برای گشت دل پر خراش ما ما را خراب کرد بتامی فاشش ما ترسم که در تلاش نیرد تلاشش ما آمد بدون ترکو چه عادت معاش ما جاننا که فدای مشتریان قماش ما کاید بنی بلب انتقاشش ما زیرا که هست از جگر خود تراش ما
--	--

	<p>برخوان در چشم ظہوری نکشت سیر گو یا بقدر کاسہ نہ پختند آتش ما</p>	
<p>ہم زبان گشتہ اشک بآب ما دقتر حال نامرتب ما صلح کردست خندہ بآب ما کار خود کرده آہ یارب ما سوخت ہجران در آتش تب ما کرد گردون تبار کوکب ما گاہ دامنش فشانی شب ما</p>	<p>بمصول آشناست مطلب ما باز شیرازہ بہتہ رشتہ وصل گریہ گوشتنہ کن زویدہ دگر حاسد ان یاربے دارند وصل آہے بردی کار آورد ماہ فیض سعادت ازلی میش صد روز عید رفت کرد</p>	
	<p>گر نیکو در قرب او حاصل کی ظہوری شدی مقرب ما</p>	
<p>خاک پائے کسیست افسر ما فانغست از دہان افسر ما آرزو کردہ طمع دقتر ما زودہ در شعلہ عوطہ جنگر ما مہر داغست زیب محضر ما برینینہ داز برابر ما ول مارا چہ کردہ دلبر ما از خشم مرا ہم بردن نجر ما</p>	<p>بدو بر عرش سدر سر ما شرف وصل بر تو افگست کلک حسرت رستم نمیرزد شوق در عین دامن فشانست گشتہ سوزو گداز بر ما خستم آنکہ از پیش مانے گذرد شکن طستہ از گرہ خالیت خدا ی مدعی نے آید</p>	

	<p>رو طهوری جلای آینه ده تا پینی صفای جوهر ما</p>	
<p>درماقت ز تنگ بیند با ما خوش کرده جا بقا بجو از قفای ما کاهی ست در برابر کوهر جا ما بیگانگی ز حد بند آشنای ما گاہی کرشمه گر نکند رحم دای ما دشنامی از لب تو بجیب قفای ما در گردن نگاه تو صد خونهای ما خالی سباد بر سر کوی تو جابی ما</p>		<p>آورده پنے غم تو بهشت سرای ما بر غایت از خزان بهستی صغیر چند از بار خوت ماست نین گرچه در شب رسوا شدیم راه کمانا کثاده شد نیزین تیغ کیسند که بدست توافلست پیش کریمینیم شکایت که سر نزد خوش آشکار تیغ توافل زومی ماند فکر سفر ز شک سری میکند بدل</p>
	<p>جانت بلب رسیده طهور ز جور او تا گاه شکوه نه کنی بے رضای ما</p>	
<p>عیش آزاد کرده دل ما رفت افکند به مقابل ما ورود پوار عیست حائل ما بر دم خنجره تو بسمل ما غم بود و نبود از گل ما دارد از دواع طالع دل ما سخت تر است تیغ قاتل ما</p>		<p>ای ز رویت بهشت منزل ما چشم بر هر طرف که گردانیم دیدۀ بر بزم نئے زنده حیرت بست تقدیر بسته روز از دل تخت خورشید و دستی بر چید بر دل ماست هر که ادا نیست عشق را نیز کشته بیسم</p>

جان ددل هر چه هست بگیری و	در بهای نگه مقابل ما
پای مار را روانی دگر است	آخر آخرت منتهی ما
عالمی را ز پایا بکس جری	میدواند یکبسه محل ما
از سستی دوستی نوری را	
میدواند به مشیج عاقل ما	
ای وصل تو اصل زار است ما	عزت شده از تو خواری ما
گویند بر تو که کرد راحت	از داغ تو نبه کار است ما
لطیفای سعادت است این داغ	بر جبهه دوستدار است ما
امید که روز حشر بخشد	بارا بامیدوار است ما
حاشا که نه دریغ دار اند	از مزاج خاکسار است ما
ترباد سر آستین حق	از جبهه شرمسار است ما
روید ز عیار راج	از سکه کم عیار است ما
آرام بر است خانه گرد و	در کوچه بقرار است ما
سستی و جنون و جرمه نوش اند	از ساغر هوشیار است ما
ایمن شده از خطر ظهور است	
آرمی شدی زینهار است ما	
ای نعمت تا ز پرورد دل ما	ز هر چشم تو شکر دل ما
جان فدایت که با همه شوخ	ز دی از برادر دل ما
عشق هر خسته که بود گزشت	بار فضل است بر دلدل ما

<p>کشتی صبر لنگر دل ما چاره چاک در بر دل ما ز پنهان گویا دل ما</p>	<p>فتلزم شوق و موج عشوه تو در انزل کرده حسرت تیغ نگه در گرد گذاشته</p>
	<p>ای طووری مرد که غوغا عشق آورده بر سر دل ما</p>
<p>از جبهه گل سجد کند خار و خس ما در سایه سر سبزی غنچل چوس ما بال و پر ما بر سر کوه قفس ما نگذاشته از امر تیر و سترس ما شکیر بلند می زده بانگ جرس ما هر جا که قدم پیش بند لمشن ما آورد و سنگ نقش سری در رس ما</p>	<p>عشق آمد و سپهر رخ باشد گس ما هر جا که بیاریست بر آورده سر از خاک ای فاخته پرواز چمن از تو که گردید سلسله رویه امید گزینان صبح حرم وصل و دووازی محفل فرش ریش از فرق قبول آورد و قبل دقت گمان زیم به نجیب هر کام</p>
	<p>میخواست که صدر مرعده از پیش فتنه پس ز دوست طووری بستان فرس ما</p>
<p>بگذرد که خرابی میکند تمسیر ما صبح زود کام مشد گرد و شکیر ما بچه توفیق در روی شد گریبان گیر ما فال و انع دل بر آواز لب تمسیر ما روا اثر دیو زو که از آه آبی تاثیر ما</p>	<p>باز میر قصه جنون در حلقه زنجیر ما بمسفر گردید غنچه عشق و رخسار نیکوخت بیب طاقت از جرم پاک ار در بر سا شب سر انخاب روشن شد ز شمع و دوتی ای دما بید تنی تا پست گرد می بود</p>

<p>خوش کمان کینه بیگانگان زده کرده اند بچکس عمرے باین تلخی نزار و غالیبا تازبان مدعی پیشه سلطان کا شکے باوجود این جنون رسید سیم مراد</p>	<p>دای گریاشت مرزد آشتانی تیر ما داینه تم کرده زهر حسرتی در شیر ما غسل میدادش بآب قهقهه تکفیر ما بافت دست عقل دام از رشتہ تیر ما</p>
<p>شیع تفریت شبستانی ظهوری بر فروخت صیحه خورشید و سدا از شعله تقریر ما</p>	
<p>عشق کجا که تا خور و خون امید و بیم را ناز دنیا ز عمر باز و در هم آورده اند بر سر کوی یکی گرد ز رخ چو رویدم نقب بریده بر بکر حسرت یم غنجان نیل شریک ماگر بر سرشت مشرود شد نم دیده شک تر ز غمت گریه بیشتر پا بگلیسم کش دلا طور کجا و ما کجا در ریش ز خود سری کار مصافقا ده پس</p>	<p>تازه کند بر شمنه دوستی و تدبیر ما نیست حریت عجزنا سر کشی اغیثم را دیده تر در آستین خون فگند نسیم را گریه به صرفه دانگن کو سر گنج سیم را بخت ز تار آه ما یافته این گلیسم را فاقه بشور آورد و مکرست کریم را آده سنگ رو بر ستمش کلیسم را قرب بنام ماگر پیش برده نسیم را</p>
<p>ریش گرفته رخصتم لب نکودند استم نیست ظهوری دیگر زین نه ندیم را</p>	
<p>دماغم بر نیتا بد خون سپید بر تارا نشد از تن باد آه ماه و بهفت طولانی بحسرت قطره بر خویش ارکشا سینه می جید</p>	<p>جنونے کو که در زنجیر پیکره و صحرارا سر شکے کو که گردابی کنه امروزد و فردا اسیدش در بغل زمین تنگ تیر خواست یا</p>

<p>دو عالم بویست ما قیمت یک جلد و پنجاه دعا و حسرت و شتام می سپرد و بیهوش بنگ نفس نام ساخت با خاک سر کو کجا دل بست بر راحت باین بودگی کرد برای گریه دیگر در جگر آبی نمی بینم هلاک غارت آرام و زرد اندکاکان</p>	<p>که میگویی جواب عجبی عین زین را گره شکر گوشت در سینه اعجاز سیاه را بهر جای مردم از فخر بر سر سیم پا را نگر می رسد اگر در غویش و آتش سینه پارا اگر بس نیست باید فکر دیگر گریه مارا دلا اگر شناسی نزد خود بشناس کالارا</p>
<p>بیال دل فوری بپوش عشق پرواز که کجشک حنیض خود شمار و اوج عفتارا</p>	
<p>عشق تبان سرشته صفا و درشت ما عاشق کتا به گشته پنهان طاق عشیان اسی آنکه اگر از رستم جبهه نیستی با جور عاشقان چکند جور زاهدان تختی که گریه کرد بهمان های های گشته خاک خاک نه گردید آرزو</p>	<p>از صبح کنبه تا فتنه شام گشت ما این رتبه حکایت زهر سر زشت ما خطی بر آوردیم که خوبت زشت ما خون بهشت زاهدان کشت ما در فصل خنده قهقهه روید ز کشت ما در کلاه و وصل رکن نشین با کشت ما</p>
<p>در بر رخ فراق تلویحی بر آوردیم از آب و وصل نکل شده چاک شتر ما</p>	
<p>بشک انکار شده اشک از لطف نظار و آرزو چشم زد که رنگا بان نه کنسم خاطر از حال دل با دیده بیان جمست</p>	<p>شعله و بال سمن در شده خوار و پرده از گرد و رهی با فتنه رخسار و کار خود ساخته ز آوارگی آوار و</p>

<p>پنچ در کین ضعیفان نشو و صلب چنین میتوان یافت غرض تربیت سوانیت نمکد شوشه شن تو اگر بدرستی شست رنگان کساندارم ز او که دوست رحم گاه به پشاعت و درجات میزد</p>	<p>شیشه او نمود پهلوی از خار ما کرده بی طاقی این شکر که در باره ما بنور و به تماشای تو قفلاره ما چشم بر بنجه پیکان جگر پاره ما گشته افتاده پشتم شیر مستکار ما</p>
<p>لذت کو بگریافت طهوری که ر بود نسیم از نقل طربانه میخواره ما</p>	
<p>ساقیتم از کار مغز دل اختیار خویش را از خزان مرگ گلزار حیاتم ایست نعلت خواری نپذیرد کس را غیر من ذره به غور شیر آغوشی بهیرت کرده باز میتوان افتاد رنگان چنین لطف بر صبا با قرار و عهد تو یاد دیگر کسی مارا بچار سینیه دیگر ندارم زود تر بیرون فلک ترسم از بنیاد قیامت ناگهان جوشی نسیم غمزه صیاد تا که بر زمین خواب داشت</p>	<p>پیش ازین ضائع نمیداریم کار خویش را کرده ام فصل تماشای بهار خویش را گردیده تشریف هم به اعتبار خویش را خوش فریبی داد و اسیر دار خویش را پرش منزه پریشان دوزگار خویش را پاس میداریم ماعد و قرار خویش را انگر شک از گریبان اعدا خویش را پرسته برواغ کار بهیامدار خویش را رحم پرور کن جگر گاه شکار خویش را</p>
<p>در غبار کونی غم روز طهوری گشت کم آیتنی بر حسین کش خاکسار خویش را</p>	
<p>دل از اغریشه وصل تم عالی کرده هست را</p>	<p>تا شاد در تماشای تو حیرت کرده حیرت را</p>

<p>کجا سخی قضا سیرت دل را با آن بستی ز تاب در دو کاهی گشته ام در کج مبتیابی خراش سینه را اگر از شکاف سینه بنایم سلامت از همه راهی بود که خبر خوش باد اگر میایدت در کوچه آسودگی منزل نگهدار و خدا صبر دل من این دوشستم شراب عشوه چندان کرد ساقی دوشن کلام بنام چشم سستی را که هر ساعت ز بهیاری</p>	<p>بنو دیوانه از خال تو گردام محبت را بزد و بر آرزو دل میکشد این کوه حیرت را ز دندان نجیبا بر لب نم ابل ملاحت را اگر واقع خود از ما هم سلامی سم سلامت را بدون ریز از سراسر طبع زشت هم عادت را باشک شوق از رجزا خال این گریه است را که از مجلس بدون بدوش بر دم صبر یافت را کند خاطر نشاغم منی لفظ مروت را</p>
---	--

ظهوری شمه از حال زار خود کجا گوید
نگینا ز اگر در یک حکایت صد حکایت را

<p>بجو نم کرد رشک غیر رنگین تیغ غیرت را بلطوبه قاصت نازم که آب تیغ بیدار دهن چنین گر بودم امر در حسرت رحم ننماید گرافته از ملاحتا به خوابان شور در لبها ز آتش پاره دارم چنان به گمانه گرمی چرا سنی مثال مردم از بهر دوشی صورت ز طعن خویش و پند آشنا جان رو طعن کار</p>	<p>با لطف آشنائی باد تیغ بیدار دهن دواند در رگ دلی ریشه نخل محبت را بجو ن آغشته خواهم کرد فردا کیاست را تو رجمی کردی از رشک نم جان ملاحت را که در پیکان نام میگدازد خویش نصیحت را بهین بهتری دارد مجاز با حقیقت را سوافق ساز با طبعم خدایا آب عبرت را</p>
--	---

کجا از عهده ذکر تنائیش بدون ایم
مگر سازد ظهوری سجد گردان شکب ترا

<p> بیا یا رب نایب طالع مار و درگاری بز این تو نیز در دفع سیه بخت نیباشد تجشده صفت اگر قوت چنان روشن بند شده صید ایدل ز حنی نجران دیده شد یرای حیب بخت ای صبا گر از گستانی باین نمیدگی هرگز ندیدم اشک گلگونی میا کرده رشک آلوده و صلی طالع شوم بکام از دهنی عیس تم آوست بد عهد </p>	<p> که میند و در غل مثل ترسانو بیاری را که از زلف تو بر بازوی جان بنیم تازی را گدای تا توانی بار عشق و مهریاری را چه میازی نگاه آلوده قراک سواری را نیاری دامن بگل چه پانغ مشغاری را شبه شاید که گیرم در خاک پانگاری را بزهری میخشم ناچار شد تو تنگاری را بنغمم داده سر خوش حسرت امید خواری را </p>
--	--

نظوری کوی میگیرد سرانچ چهره عالم
نیم دشت غم هر جا بر انگیزد عیاری را

<p> بهار آمد بخون دیگر بهر امیر و مارا بکوشش نیست ممکن رسته از یاب چین کنند زره بر خورشید می پیکش نگر بشرط کار دیوسف رازینا سحر بید از خود فنون پرواز ترا از عشق در عالم نیباشد درع را نزدیک گیری تلاش مشیتی بین ز شمشاد تو گردیدست ثابت جلوه پرواز برای حله تاب رشک خواهد یافتن دروغ ز خاک بخون قربان گشت گانت که ساهم </p>	<p> خوشی باز بر بهنگامه بندی داشت شکیبای که تواند کرد نامح ناشکیبارا بلوفان محبت قطره شورا نذر یارا ترنج و تیغ را نامازم چه رنگین کرده سودا دم طفلان نادان میدمد پیران دانا را نهال عشوه ساتی چه رسوا کرد فتوی را خود ز دید در خود سرین از شرم دعوی را ازین زبور که آید ز نهالت داده یبارا جلای حیرت بخشم مگر چشم تماشا را </p>
--	---

ز بهی خجالت بر اوست عرض انجم پرده شد آخر ظهوری روز کردی از چه زخم مرهم مارا		
مباد از خم مرهم سینه خنجر پستازا ز چشم انگند رحمت تبارک منفر پستازا بکادی روز عشرت گرگ نشتر پستازا اگر بودی ذاق زهرها شکر پستازا که کشتی بر بنیاد غم لنگر پستازا مباد اندیشه پرواز بال پر پستازا تا شای رکوع مشیت ساغر پستازا	ز بیماری چه راحت پهلوی بستر پستازا نیمه شود ز کام شد خوبان لذت پستازا ز جنبشهای مژگان سرساختون دان کرد کشیدی و ده غیرت نامهای تلخی از کام سبک روانه در بحر نعلین دل خود بر کن در آن صحرای سبزه دو سمنه رشت خاکستر سجود تا شود بر جبهه تاوان کیهانی	
ظهوری بر سر خوان قناعت یزدی چینی کن که سیرت استیلا حیثیت هرگز ز پستازا		
نه پند و سر شوریده سران سامان را به فشارند اگر داغ دل خامان را بر تنافل نه گمارد نگه پنهان را ریشه نخل غم سر و قد کفان را ضعف از آه بر بنجیر کشته افتان را چشم زخمی ز ساند شرش ایمان را پیش خود دل گذرانیده بگریبان را	برتابد بگرد و گشتان در مان را میچکد شعله صد کوره زهر قطره خون عالمی را به یک لحظه کند قتل اگر ز نور خورشید گشته از جوان ماست کشتن خلق را از ده آسایش خواب آوردن شعله عشق مبتلا از عقل بر آوردن تیرش از سینه چاود بر بدن می آید	
کار با محنت وصل قناعت دست و گداز		

	بیک سر و ظموری ستم بجان را	
<p>بر دم تیج میسر و جان به نه پای را غصه گراورد بکفت و اسن بای را کز رگ دریشه بر کتم تلخ جان گزای را بالب خنده خیر و دیده گریه زای را بخت به فرقم ار کند بال فشان همارا خاک رهش مگر گنشم فرق سپر را آتش خس تو از را با ز گس زلب را داده باب اشک مانست بهنامی را</p>		<p>دل بره سبکیان یافته رهناس را پیرنخ نمکشان کشد گریه تراهنای تر زهر فراق خورده ام شه وصال با هم ریشک رقیب میخورم لیک عوض میکنم سایه رنگ نازکم بر دوش زبالا در دست نهاد بر سرم عشق بلند قاتل غمیز بود میداد و یاد از خود خجالت شوق چو راه سر کند خضر چه میکند که</p>
	<p>ساخت عین عشق تو کار ظموری ترا خسر و ملک گو به بین غلظه گدای را</p>	
<p>عشق میوز و سپند از سحر بر زنا را پاره پیش ست از گفتار ما کردار را عش را در سایه کوتا به دیوار را شکر راحت برده دل زنا که بر خوار را کبر و ناز خواجگی کج می هند و ستار را خواست عذر تو بهای جلد استغفار را دیده از این جسم نزد بر هم شب بیدار را از مروت نیست این گزینست آمار را</p>		<p>نیر و دیر دن گزند عفت با از کار را در محبت آنچه میگویم اول میکنم گر بلند بیامی عشق نیست خواب پاچه او تخل و دوش از زمین سینه محکم کرده پا بیسکس پای بهمانست در مهر و وفا در غمی خجلت بنید ازید باز می روگا بر شب هر کس نسیم خواب صبح میوزید عشق ما در کار جسم او چه جاننا کند به</p>

فقر را در پای داری با غنا بخیردایم یک سخن کاغذ نهد گذارد و غرضش آید گرم سودا گشته ایم از شمع خود رونق نگر نخون ما را جوهر آرایشش نباشد	در تر از و نیز نژاد نک و بسیار ما دفتری می چیدانه چرت در طوبار ما پرفروشی میکشد پروانه در بازار ما در جواب ما و کیل است معویه ار ما
---	--

فکر دیگر کن طوری چون تواند کن
ندست عقل جنون از عقل ناهنجار

شد طبیب با محبت منتش بر جان ما ساخته لوح خیمه از نقش فکری دیگران ز ابر افسرده گو گرمی کن خواهد فتاد چشم را آئینه کی عزت جلا بود چنین عید چون قربانیان از رشک گود چون تا را از رنگ های جان بستم بر قانون صدارم در هر نگاه و صد غش در هر نگاه چشم زخم خاطر است اندیشه خور و پری رونق بازار را باب محبت ظاهر است	مست ما راحت مادر و مادران ما شکر صد محو شد در یاد و دنیان ما ز آه برق حجت بر خرمن عصیان ما گر نبودی در برابر دیده حیران ما طامی وار و ز شمشیر غمی شریان ما میزند خوش ناخن بر سینا افتان ما طرح کرده رنگ و بوی لاله در میان ما بسته آئین خاطر ما را گارستان ما مشتی جز ما که شد بر در دکان ما
---	--

بی فائز تو ان طوری که در گشت بقا

کو چنان مرگی که مست باشد بر جان ما

استی ما تقاب شد آن رخ جان فروزا راه اصبح چون بر دشنام عسم پاکشان	کاش بر وزن افکند برق و جو و جز را کرده ز سال و سه برون شام فراق و نا
---	---

<p>زخم دل است سوز جان بیدار شو چون تو همراه پارک دل را از قوی مشد بدون</p>	<p>بالا لب خراش را اگر چه چهره سوز را حیف مران بسوی بانامک سینه دوز را</p>
<p>در ره دعدۀ تو دل گر چه دوید و گریه</p>	<p>بخت بدش نکرد طی مرحله هنوز را</p>
<p>بجای که در آئی شوم سپند آبخا بشیر عشق جنون آن مملکت که خورد حدیث سادگی شال من بچین نبرد برون نیامده از حیف من بستی قطع کشتا و کار خود از ویر دیده بود مگر بمشق ابروی بت طاق میر میر است خبر راجع است ز در داغ در و بار چون بیزم شوق چه شیرین شدست گریختن بر صده تاز که بر دیده با جلا سازد حصار سینه ز را جوت چه دهنما سید است</p>	<p>سپند وار در آتش فتنه گزند آبخا قسم بجز می خاطر نه زند آبخا ز شرم بر سر و نقش از پرند آبخا اگر با جرح و در شوی بلند آبخا و لم بصومعه رفت و گشت بند آبخا ز سجده فرق حرم باد بپسند آبخا بنام تارک سن سکه میزند آبخا بزهر خنده و دهر باج نوشند آبخا ز سر نه سالی نعل سم سهند آبخا اگر نه داغ تو میگرد که چه بند آبخا</p>
<p>متاع دل چو پیا نزار و در و دهم بردی خوش بایش ظهیری چون سپند آبخا</p>	
<p>بجوت آمد و برق ز رخ فکند آبخا فتاد و گنگ ایوان کبر و ناز بپند نگه کند رسا نیست در شکار گمش</p>	<p>رساند خوش بدوی عشق شوم بند آبخا نگشته آه و فغان کسی کند آبخا بیج تیغ نبریده هیچ بند آبخا</p>

<p>زخندہ سیر کردیدہ اگر ای گل نکد بجلوہ گش بر گزیدہ سے آرند چہ رونق ست کہ در مجلس بپشایت باین اسید کہ چشم و چراغ باغ نویک چمن پذیرہ ز قدرت کشیدہ ترنگے تمام شب شبتان کشند چو نس صبح دیال کو تو داتم کے خواہشند</p>	<p>بجلاش رود بر غیش عیش بخند انجا چہ دوستی کہ قدرت دیدنی پسند انجا چرا سندنو ز نر بر گزند آنجا ستادہ گلبن ماحضد کفن پسند انجا سنا لہا ہر دہ کو تے بلند آنجا اگر رودی تو یکدم بسر بند آنجا ہمین قدر کہ شود پنجم ارجمند آنجا</p>
<p>محال نیست طوری بجلد و نوح ہسم خدا کند کہ باشد اہل پند آنجا</p>	
<p>بروای باد خدمت کن رود لستاری را سخن کردن منید ائم کس از من ہم سیر بخند بیابان غم بجران ہوائی طرفہ دارد نزارم شکوہ ایک از عروت نیست پند بہر دم از جدائیما نزارد پرستش احوال</p>	<p>بوس از فرق عجز خاکساری غامبی را خدایش کہ ز فراقش ریخت خون آشتانی را کہ در طوفان آتش پرورد شاخ گیائی را کہ بگذازند در دست بلا میدست دپائی را برہ میباش کہ چشم توقع جوفائی را</p>
<p>طوری بید بر روی نما آب آثراری بہر سہمی بشارت باد کشت مدعائی را</p>	
<p>بر کرد و سوائی مگر از پردہ ہای ساز ما گر و تمار کوی غم و ادست صد داغ ستم ننگست صحرانی رجاست ستانج ہوا</p>	<p>چنگ ملاست ساز شد از ملاع ساز ما کردست در دہ سینہ کم جان بخشان ساز ما نکشود ہمت عقد ہا از ریشہ پرواز ما</p>

<p>اعدا چشم کم سبیل پال حسرت اینین مارا چنین روز سیر بر کرده از خورشید از لطف خط شکو پر مایه ترا آرزو</p>	<p>بر شا هر کام هستین افشا دست نما جیب دگر بیان نگ چشم نگ پرواز ما هم حسرت انجام او هم عشق بے آتما</p>
<p>دربای عشق و صد خط سبیل غلوری سفر دوستی تو اندر زو مگرد و امن اعماز ما</p>	
<p>عسم عشق گردیده ممان ما رسانیده رضوان بگوثر پیام قسم خورده آینه تیغ عشق شنای که بار آورده چاک دل اثر بر سر کوی دل خانه ساخت نشد نسبت آشنائی درست بنهنگ دوده بودند آب بنازم بر آن تیغ عاشق کشته</p>	<p>کباب بگردیده بر خوان ما آب سراب بیابان ما بیتاب بچشم حیران ما خور و آب از خون ثریان ما بهاری آه و افغان ما رفو را بچاک گریان ما شنای که ز در خم بر جان ما که رنگین شود عید قربان ما</p>
<p>ریاض ارم آرزو کرده غلوری سری کش بزوان</p>	
<p>شده بد چاشنی از کام ما دانه ندوی اگر از اشک عسم کما خود آفر زو ما سنجسیم دوز و نصیب من در بخش بدل</p>	<p>ریخته این زهر کرد جام ما طایر عشرت تشدی رام ما گشت بے رنج ز دشام ما رفقه چنین قسمت قسام ما</p>

معد شب غم ز پیس میسر شد منزوع خشک نبودی چنین شوق کرا نیست بخوابند وید یا دوبارک سفر غم که شد	روز طرب نیست در ایام ما کاش اگر تر شدی از جام ما روی وطن طاقش آرام ما صبح طرب گردد و شام ما
گر نکشد تیغ ظنور کے پلیر میر و داد خدا اگر ابرام ما	
ز داغ دل شده روشن چراغ کوکب ما ستاره سوختگانیم لیک داده فضا زر از لوح و قلم آگیم نیست عجب برسم سیر قدم زن که هر طرف بینے عجب که از مرض شک جان و صحت بی تیغ کینه ما دست گو بسرو دشمن ز شوق آنکه بیای کے فرو ریزد	بگرد رفته سحر پیشین طلعت شب ما با آفتاب شرف از دواں کوکب ما که کلک عشق نوشت ست لوح کتب ما ہزار ویر و درم در فضای مشرب ما چنین که منز نوازست شعلہ شب ما کہ ناوکی بجایان ز شست یارب ما چہ بوسہا کہ ہوس کرد و جہ برب ما
ز دین کفر ظہور کے فراغت واری برون ز نڈھ کیش ست دین دہن ما	
افت ز رو صفا آئینہ جان ما گوش ملاست شنو باز ضرورت شدہ آ چہ بیطافتی گو در آسودہ شو بے غلطی نیز نم نالہ فریاد نیست	باز جلا پرورست عیدہ حیران ما معد سخن ناشنو نیست بہ فرمان ما چاک سری میکشد خود بگربان ما بہر چہ اقا و اثر و پانی فغان ما

ازین هر نو در بهر فغان صدفان	گر نه در دواوشسته بر زمان ما
یوش چنین گرد و عشوه پنهان او	زود دست در بر ملاقصه پنهان ما
رفت طرب برده ام چون بختان گل قفل ظهوری چراست بر در زندان ما	
عشق او کرد خوب داشت مرا	زده بر هم گلی سرشت مرا
ششم اندوه را ششم و هفتم	پنج آفت مبارک گشت مرا
زاید نام کعبه خود بیری	بره آلودگی گشت مرا
در ششم خانه جبهه فرسائی	گر دو قبضه بر سر گشت مرا
رو ظهوری هفت شکر عشرت باش سوغت نعم جان عسم شربت مرا	
مهری که کرد پیش کسی نام مرا	دا کند سرخ نامد پیغام مرا
وز زبان قلم نیست بحر نام مرا	گر زبان غلش کرده بون نام مرا
صبر پیش شد و اسباب سفری بند	پنگی کرد و دواعی آرزو خام مرا
بر لب میگردد و غمی صد قافله زهر	کرد و گم جاشنی شد ره کاه مرا
کی چنین نام شدی آید خوشتر باین	سر نیرا دیه مهر اگر آرام مرا
کو فروغ سحر وصل که مینائی بخت	بیکاری بواز و شکن نام مرا
بطور حق عیب آزار نماید ایام خوانده آرام دل و خویش و آرام مرا	
نگر فرشت در غلوه سر به تاب شب	شیر خوش شب نشینی بکینه آفتاب شب

<p>چراغ خلوت تم پروانه افکند در گردش بیدار داد ام از هربن بودیده دیگر تن فخر گر چه مردم در میان می افکند خود امید وین فردا برون میرد زنت از دل در آغوش دلم آسوده خاطر بود در تنها لب ساغر نمی آید برون از خنده شادی چه سازد دلخواست این چنین عشق آنظر</p>	<p>که تاب غیرتش خورشید راوار و کیاب شب بیکم دولت بیدار در خوابت خواب شب نپایا سوال یک نگاهم بے جواب شب بجا واقع شد این تمیز احوال خواب شب بنید انم بے مایست عال فخر شب که خوش ستانه در پیانه میر قصه شراب شب بیال دلت ز کورگ شک آب شب</p>
<p>منی جیند دل برلیاقت از آغوش آسایش طه‌ری تحفه آن طره کردی چو قلم شب</p>	
<p>مره داشت در کنار اشب از رخ شام غوطه زد و صبح روز بازار جان نمکش بود بر نال خزان رسیده پیش تا سحر لب بجنده مسلمان بود نمک خنده های شیرین گشت داشت باقی بچهره گل گل با که این در میان نسیم که داشت عید هرگز نگردیده بود ایام</p>	<p>بود آرمی شب ز تار اشب روز با برو شب بکار اشب شتری بود نگار اشب داشت هر برگ صد بار اشب داد اثر گریه های زار اشب مرهم سینه نگار اشب ز پدر است خار خار اشب ز خورشید در کنار اشب بود نور و ز روزگار اشب</p>
<p>بطه‌ری وفا کے وعدہ سپرد</p>	

نسخه در انتظار امشب		
بیدل و پروای جان عیب است عیب لب تروندان کش از حرف کنار نطق بیدردان نمی آرد جواب بیدلان را بر سر خوان جگر یوسف از زندان نیاوردی بون گوش ازین گوپن کن ایشان گل گر نشاید در وجود آتش است از توجز بیداد و کین مطلوب نیست	مایه و فکر زیان عیب است عیب این حکایت در میان عیب است عیب ماشت و صاحب بان عیب است عیب غیر و اغش میان عیب است عیب سیر بلخ و بوستان عیب است عیب منع بیکل از فغان عیب است عیب جبهه داغ استخوان عیب است عیب چهره نامهربان عیب است عیب	
در رویا بیدار می و نشین نالای خاطر نشان عیب است عیب		
باز و تاب طره پر تاب گریه از حسرت تا شایست فرض چون طاعت جرم بر ما بخوشی نیاز کرده سلام عیب افغانه در رفوکاریست این کند با کتان مبر و کیب تا لایه ساز خویش میسر قصه داد از تشنگی و سیراب	توده کن یک جان ل بیتاب بر تراشید دیده باز حباب سجد و ابروی تو بر محراب برنگاه تو داد و ناز جواب گریه در هم دریده پرده خواب سیر با موشان شب ستاب در دیر تا رنگ زد این مخراب گفته ام غرق در محیط سراب	

خون بازنگ دامن مقاب	لاغریمای بحث بین که تراشت
کینه از سینه ظهیری رفت شد بمن محبت از اجباب	
بارای ویره باران دل شب ز آهسته ریحان دل شب یک لعل از بدخشان دل شب بگر خوار است بر خوان دل شب خوشایر گلستان دل شب آه و ناله سامان دل شب بدست آفتاده و اما دل شب بدانع دل سپردان دل شب نگه میدار میزان دل شب نکردی طے بیابان دل شب دل و جان من جان دل شب	شد من عواصم بیان دل شب با شکم تو ده نسرين دم صبح بان عالم فروزی مهر نشان سر هر لذت و ناز و تنعم گل اختر شود چشم در صبح بین گریه صبح گرمتم کشیدم در گریبان سینه صبح نه نیم رو که تاریکی که کردم بجلی سنج خود را میتوان کرد کجا صحت بود و کجاست فیض بتاریکی دل خضر آب نوشد
ظهیری بادشاه نسیم وری ز بهشت زبانی شان دل شب	
مایه راحت ز تعب میطلب چاشنیش شد طرب میطلب نیست وفار است پ میطلب	بنهر غم دور و سبب میطلب کلام بنهر غم اگر نوط خورد بادرت از نیست که در روزگار

<p>میت از شرم داوطلب نال صد در دلب طلب پرتو دل در دل شب طلب هر چه نداری طلب طلب</p>	<p>هست بدشام تبارن آتیلج شاد بیک نعم نتوان زیستن تا نفس صبح کشد شام تو چسیت که آن نیست میربج</p>
<p>مرهم لطف است ظهوری ضرور زخم زخم شیر غضب طلب</p>	
<p>سخت از غم دل خود آتش صبح را پیش خود بخود آتش قدر خود رشید میفرود آتش جوهر خویش را نمود آتش بوی دولت ز خود شنود آتش تجای زمین بود آتش چه بلا دل خراش بود آتش</p>	<p>آتش عشق کرد و آتش شام من از شکسته فرمود گر شد از چراغ مایه شد دیدم تر بگریه شادی نافه از چین طره گشت لم نگه داشت پانی بر ششم ناخن نقمای مطرب ما</p>
<p>بخت بهم دوستی ظهوری کرد گره کار خود گشود آتش</p>	
<p>زخمی که بر هم شود آلوده ز مایه خورشید دین را چون سوزن پاست وا من زنی آتش گل کار صباست بقدر نماز که بیاد تو فضاست</p>	<p>جان مرده درو که پذیرای دایه از زوره اگر گسرم از گرم روانم باو نفس بلبلش افروخته دارد ای کرده ادا سجده ابرو و محراب</p>

<p>باشند قش از زده اند و بسدرانی صد جان مقدس بیکه خس شمارو دست کرد دست بر دواغ تبارا گردید که حسرت نو روز دل سپیل در یوزده خوار می نتوانست در غیزان</p>	<p>هر کس که بسوای تو از خویش جدا نیست نماید اگر رو چه عجب روی تمانیت چون دواغ تو دواغ دیگران سینه بمانیت روزی که زموی تو صبا عقد کثانیت و شام شنیدن زبست حد و مانیت</p>
---	---

<p>ای چرخ جفا ها تو شد صرف ناله رحمی که غلط کرده ادا اهل وفا نیست</p>	
---	--

<p>و چشم بر دجلوت همه جا انجمن است بصنعتخانه نیست سحر کوی تو و زید لا و غمچه چه اشعله و انگنه شوند در لحد متت کس بار بر دوش مباد نزد و دل سر و زپرویز کند شیرین را تو نظر باز نه ورنه تقافل نکست شوق هر جا که بد تو ت سرخچه بکار سنگه اوجیم همه ناسازی و بیگانه گیم</p>	<p>همزبان نش تو فی انگس که بخود در سخن است سمن و لالایت خار و خش برهن است در می از گلخن با زبرد می چین است ای خوش آنزده که گرد سر را بش کفن است دواغ تلخ عجب بر جگر کو کهن است تو زبانی فتم نه ورنه خموشی سخن است چاک بر لب رو و سینه اگر برهن است چون نباشد زبکی مهر و وفا او کهن است</p>
---	--

<p>هان ظو رمی ز گل مهر بهاری نرید کمره از خار و نه کار گلستان شنید</p>	
--	--

<p>ریش در از دل جان نیش اگر در نم نیست شبنمی نیست گل عارضن خوبان بر روز</p>	<p>پروچ آن خوشدلی ویش که مغزش غم نیست بهر شب که رنگه سوختگان در هم نیست</p>
---	---

<p>کام و تلمی مشکرتند زهر شناس نفس سر و بانس و گیش کر و سلم جند آورد اگر بازی در مان نخورد سعی برگشته بری بعد و سر سر قرب است ست حرف است لیم پز خرابات گشت هیج جاتیغ نعمت صر فیه و دست بکار</p>	<p>ایدل این نعم که ترا ساخته ملکین نعمت علم آه ترا شعله چرا پر جسم نیست ای خوشا زخم اگر دست خوش نم نیست آرزو مرده چه شورت که در ماتم نیست راز زنوان ترا شیخ محرم محرم نیست ده چه رنگی که شهیدان ترا بر نم نیست</p>
<p>سیر چشمانه ظهوری بشین شور کن جز قناعت کهنک مانده عالم نیست</p>	
<p>خوشم گشت اگر آسب میانی نیست تما نذیج حجابی مسم جدانی نیست بین درد تو گشتم علم با زادی بپای تیغ تو بر سر نهستان بون ز باد تو نشد و قی پارسا گل گل ولم نسوی تو شبگیر تیره روز نکرد بزخ کار می هر نعم تو انم آب زو ز شیخ بجز تو هر چه زخمها که نه خورد ز کا و کا و صبا غیغ غیغ تر گردو</p>	<p>بمنز در در آریم اگر دوانی نیست میان ما و تو ماحل خبر آشنائی نیست ز قید ناله نفس رادی بائی نیست شهید این جو سم خون من بهائی نیست کدام دافع که بر جان با پسائی نیست باین نشانه که در صبح روشنائی نیست ولی مرا نفس ناله جدائی نیست شکسته دل تری اینجا چه میانی نیست ز سبیل تو اگر در گره کشائی نیست</p>
<p>غرض زانده در آب و عا ظهوری مخوان ز عیان نش که معانی نیست</p>	

<p>جلو قلبم بزم زبانه پر شدت لاجرم در کشیم لب لب ز زنگیت از گفت اجل ننگده کلید در فراق زین اینم که تیغ جدائی عسلم کنی صیاد آهویت سحرمانو چنان بس و دوست عشق تا سحر بخیر زلفت گاهی که دوا در گس شوخت سری بخواب شور مگس جلاست ز شیرینی هوس آید چراگران ستم عشق بر کس</p>	<p>جان کو چو گشت بے خانه پر شدت جایی هر اس نیست که پیمان پر شدت این قفل بے کشا و زو زانه پر شدت هر قطره خونم از تو جدا گانه پر شدت بر هم ننگده دامن تو از وانه پر شدت سرتاپایم از وانه پر شدت از ناز و عشق و لبه سرتاپا پر شدت کو جلوه های شمع که پروانه پر شدت این بزم که آشتی از بیگانا پر شدت</p>
--	--

<p>صد گنج در بهای ظهوری سزودستی   درج دلش ز گوهر یکدانه پر شدت</p>

<p>لاله از دماغ دل من نم زدست ناله های بیقرار است ز رخت بست ساو گیهای گدازه کوی عشق گریز یادی داشتیم در باختسم بود تو غیر از بسیا ضرر و در دلش تا سوره ها خوش کرده است</p>	<p>آتش در سینه عالم زدست گریه بر دیده پر نم زدست نقش و اثر و نیکین چمن زدست کس چنین نقش آدمی کم زدست آب و خاک من نمی برم زدست زخم این زخمی که بر هم زدست</p>
---	---

<p>آید از از ظهوری بومی خون   مهر دشت بر لب محرم زدست</p>
--

از دگاه تیر بهار تک چشت تیر ریخت را ندو بجوی سحر آبی که رخت روز برد چون من از نو در بون منون نشد زیر طرحه بر عود داری دارم و هیچ قباب با و عفت گزفت از چهره ام گرد گنه میتوانم تارک افلاک بشکافم هنوز هان نیفتی بر زبان بگذر ز سودا خود و چه بودی کافت در مان نبودی دروا	از دل جان بسم کیم جان بخیر ریخت چشم ترا شکست که از شوق تو بر شک ریخت اشک داهم بر زمین آسمان بخیر ریخت عقده کارم چه پرسی نامن تدبیر ریخت بر زمین خوی مرا از حبلت تقصیر ریخت گرچه غمش و غمی من دم تاثیر ریخت عشق نیکو کرس ماسو و بر اکسیر ریخت بر بنای صبر یادیرانی تمیر ریخت
---	--

اگر ظهوری کرد و پیری جوانی عیب نیست

چشم مستش با ده در جام جوان پر ریخت

دلها اسیر آهوی میاد گیر تست در و تو ننگ دارد و در مان بکشد بخت سفید ساخته شام و سحر مرا اقبال جلا از دل حشت گرایت خود را آب گریه دهم یا بیا داه باز آمدم ز عود منون عدیل من	آزاد گشت آنکه بصیران اسیر تست مرهم گشت زخم که از تیغ دیر تست روزم سیاه کرده دلف چو دیر تست فریاد من ز خاطر آفت پذیر تست گر سینه غم غبار منیر تست داری اگر قبول تو لیلی نظیر تست
--	--

گشتی شکار در و ظهوری بخود نیاز

شادم که دامن من نفس ناله گیر تست

مغز همه از نوال عشق است	برگ همه از نوال عشق است
-------------------------	-------------------------

<p>از نالہ تنہا کہ نال عشق است پرواز اگر ببال عشق است از غمگینہ ششال عشق است شیرازہ اقبال عشق است در بحر کشتک مال عشق است فرغ غم نیز دال عشق است از زندہ و ماکہ شال عشق است در بحر زگو شال عشق است مستان بجا و مال عشق است</p>	<p>در پیرہن زمان نہ گنبد بکشتک تو پر دہر بہ سیمرغ در حبیب گل این شہامہ بونی بروقتار تباطا فسادک نم خیز ترست چشمہ چشم عیش ابدی کہ وار داملے گشت اطلس مرغ رشکے سود کس نیست بخیر و پستے عقل یا آن ہمہ بے نیاز می حسن</p>
--	---

کوثر نکند تلف ظہورے
 تفتیدہ لب زلال عشق است

<p>رشک اسیر ہمہ آزادی من است از خود بدرد و دیدن من آزادی من است آن نیش غمہ را منہ فساد من است دُرہای اشک بجمہ شادی من است در خون نشستہ مرگ جلا آدمی من است صد غلہ بگی از چمن شادی من است آوینن بام تو میا دمی من است سو گد اہل عشق بہ فر باد می من است</p>	<p>ہر جا خرابی است در آبادی من است خضر از برای راہروان نشستہ من در ہر دگے نشانہ دلم رشتہ رشتہ جان بروقتا و بخیر مکن ذکر خسرقہ ام تینے شادہ در کفن من عشق عمقش در ہم گفستہ غنیمت دل از بہا زعم بال دہر ملائکہ در گرد جہرست است گرد و بستیون ہوس سہنگون من</p>
---	---

نامی بافتاب در دشت کی برد	مجنون اگر چه سوخت بازادی من است
شاگردی طهوری دیوانه کرده ام در گوش عقل حلقه پستادی من است	
دل شنای طیندن کردست کرده شاگردی سیاه شب کیب دیده بر زانوی دیدن شبست تار سید سحر درین راه کس گریه بر قطره راهش زده بود تیر حشیش کف پوست را خور و هیچ صفت نظره سخن پوشش جامه بغیر از زانی ز شک پرورد تو ممانی خوش	صبر را آرام بریدن کردست اینگ انداز پریدن کردست عمر هاشق پریدن کردست که بر آورد در سیدن کردست این زمان میل دیدن کردست زیر سا طور بریدن کردست حلقه در گوش شنیدن کردست منش از جیب دریدن کردست بسر انگشت گزیدن کردست
خوش غمی گشته طهوری بنیاز سودا ز ناز خریدن کردست	
بروزگار تو آرام خلق بتیامست اگر نقاب کشی پشت بر نماز کنم کشید پوست و یعقوب دل بپا هرقن بیخ عشق تو از بس بوس بریدم مهر خریدن از نمکینان بروزگار تو نماز	شب از فدا به عشق تو روز بخوابست که روی قبله در آن ابروان محرابست چنین که پیش زلف تو درین تابست در دن کوشش دکان پیش قصابست همان معامله آب شور و اعصابست

<p>شدت از سر زلف تو راست کاریک عجب که نوبت دل سینه بند بر خشم ز سر دقا است با دام چشم پسته دهان بوج گریه نگیرد کنار تو می دم بابر چشم ترم چون رخت نواز و عشق</p>	<p>پے کشیدن لعلی غلظت قلا میست بگاہ دور تر از ازا تیر پرتا میست سروشک لاله رخاں فزونی و عنایت ز مرد مک که بدریای میوه گرد آیت کدام باغ باین تازگی و شاد آیت</p>
<p>ثبوت عشق ظهوری بنی آدم است بر سگاہ خرد بحث گاه آدم است</p>	
<p>صید حرم باینی بسمل تو نیست میباش منتقل که باین تنگ آه تن مجنون بر در دیده من خوشن محتاج خضر شیتی لے راه و اگر بسم استاین سبج که کردش جان نثر از صاف دل که ناز به غم خوش و خرم چشم امید اگر بنگه سسنگ کرده گشتیم از مردوت لطف خراب تر</p>	<p>سرگشته آنکه گم شده محل تو نیست کس را برات مر حور بدل تو نیست سر کردن آنچنان دوش کاقل تو نیست حرف سراغ سنگ نه منزل تو نیست فیض دیش اگر در ده ام بسمل تو نیست رحمی که در دل بجایا مل تو نیست رنگی ترا ز رحمت قابل تو نیست تسمیرا کن که در آب گل تو نیست</p>
<p>تخمی باشک شور ظهوری چه کاشته زان لب تشبیهی نمکین حاصل تو نیست</p>	
<p>سری بگلنیاں کش بین که باغ کجاست نصیب دولتیان این سیاه بختی من</p>	<p>هزار رخت جگر و دناست دماغ کجاست کنم ز سایه خویشش پهن زاع کجاست</p>

<p>هنر بار قنادست خضر و بنالم نرم شوخی ساقیت گر خطائی رفت هنوز آتش را یمن نگاه میدارند بیشک سالن عمر آلا زار و دشت بگر نرمیم آنکه نیفتد در آن دیار ز بسم سکته خار بجان لب لبم گلستان کو</p>	<p>مجال بهری فرصت سیران کجاست گشود تو به نذر لب ایان کجاست جنون خام بلا شد لقت و مانع کجاست نشان نمانده نم چشمه سار و مانع کجاست کم سیران که آسایش فراغ کجاست ستاره سوخته پروانه ام چراغ کجاست</p>
<p>فزون بجوش طهوری طعن هم سردان کسی که نیست ز خون گرمی تو دماغ کجاست</p>	
<p>هر گلی که بوی خون بد از گلشن منت در تیغ کین خشم خراش ز یادیت بخت سیاه سقعی از موج گریه ساخت خوننا تمام جوش زد از شور لبان قری زبان کشیده بکام از خنای شک در شیوه پاشن نیم کتر از کس هر لحظه مدعی کند اظهار دوستی لب سرده بطبعه زندان پارسا مشاطه عیش چه خوش راست شهر دگوی</p>	<p>صد پشته برق خوشه از خرمن منت آن زهنا که زهره در و جوشن منت خورشید عکس آینه در و دشن منت گلنمای آتشین شدر گلشن منت زین طوق پیچ خورده که در گردن منت لاف وفا نیز نم این خود دفن منت غافل که دوستی به از دشمن منت در زهر خشک از تری دامن منت از دود آه سر سره کش روزن منت</p>
<p>از خنده های خام طهوری ز آتش در گریه وقت جوش بر آرد و دشت</p>	

<p>منز جهان خلق شده این چنین کیست خفا نه ایست هر بن بوسینم پرس آورده اشک طلب آبی بر روی کار در تو تیا زهر بن موفقت دیده در یوزده زربینش گریخته کرده گل طاقت که خام گشته از دو کار و بار در حلق خضر گشته گره آب حسرت</p>	<p>در روز غوطه خور شب این صبح کیست این بادیه در پیاله من از سیوی کیست سرتا قدم قدم شده در حجوی کیست ای باد جهان خد آتو این خاک کوی کیست سرگشته باد گرد چننا بوسه کیست در سوختن زمر حمت شعله خوی کیست دانسته است مردنم از آرزوی کیست</p>
<p>هم بسته هم کشوده ظهوری زبان حال خود را خموش ساخته و گفتگوی کیست</p>	
<p>ناله را اوج دایمی دانی هست میکنند انتاب گوهر اشک پر تو صبح و افق ظاهرا هر شد گشته تیغ علم بخونریزی غلط است این اگر کسی گوید خضر من گشته عشق در راه ابتداء بر اے عشق بگو سیر چشم بر میان خوان و بیل از غنچه گرچه و شست می برود ز در گریه ام به کنار</p>	<p>گریه را صبح های دانی هست دیده در فکر و دنیای هست شرق سینه را صفای هست خاک را جوش مر جانی هست غیر بگیا نه آشنائی هست که بهر گام که بلای هست تا نگویم کشت انتائی هست سینه را در و تاله خانی هست چون نیش گر بکشی هست سج را با زوی شنائی هست</p>

از نظوری ست کس خاک رهش		دیدۀ دیده را جلای هست
خاطرم بر جوانی دلم از پیر گرفت صبر سپیده در آب این گل تمیز گرفت که سر راه سحر گریه مشکبهر گرفت عقل هر چند که آینه تدبیر گرفت اشک دیوانه مار اسیر زنجیر گرفت هر شیر آهوی صیاد تو نجیب گرفت شعله در دفتر تبییر ز مقرر گرفت خوبش شهرت خورشید زمین گیر گرفت	شیخ پنداشت که در سن دم تدویر گرفت کرده شوقم بحرایی ز خرابی نمست از روزیارب به فتد و دروم سیلاب بلا عشق بازم که نشد عکس فن صورت کار تا برو کوی بگو شور نشکر خنده تو غیر اگر دن زنجیر گاه تو کجاست دیده هر گاه جگر داغ فراق تو خواب صیت جن تو سیان تا بجا نگیر بیست	
نقشۀ ناله نظوری به در رسید نکست		سر انگشت نفس یارب تاثیر گرفت
بالا ویش انیمه از بحث پست است شادیم کار عشق در ست انگشت است دیران بجا آرزو از پاپست است چند ارم این کنایه بدشمن پست است دستی که دامنش نگرفته ست است در زخم سپهر یک لکشت است	گر مدعی رود به فلک زیر دست است کردیم ما خدایه عالم مرسته در پی غلط ز پیش رود کار آسمان یارب که هیچ جان شود دوستی صریح دنمان چرا گرفت سر انگشت ماند است بر خواست غیر حرف حرفی چه جدا و	
انگشت در شکار نظوری کند موج		

این صید مید کن که پذیرای شست			
<p>آرمی آرمی نشیئه ماستی سرشار داشت لفظ انکارش شنیدم معنی اقرار داشت بر سبوی میکان نشیئه خود دربار داشت عید با کردم که آه و ناله بود و تار داشت دایم اسباب تکلیف صبر در بازار داشت تو دایمی گل ازین رود تو دایم باغ داشت صدمه بود آن دوستی و لغزش در کار داشت بخود میامی میش در پیکه انکار داشت مدعی حرمید بر من مبلغ مقدار داشت ملک نکرد از صفحہ دل که نکستقار داشت</p>		<p>شیخ کرد از تو به استغفار استغفار داشت نیست دور از کار ز راه زندگی در دست داشت سخت به سرم ز جیل محبت افکنده سنگ داشت خلعت عشق نومی دل بر قدر خود مینم داشت بوده از یوسف قهر و شیزا زینهارا خبر داشت در خور لیلی و مجنون بستر و بالین نم داشت بر لب چاه و قن در مانده از بخت بلند داشت وعده های خویش را ایستاده نخواست بخدا داشت سلیع عشق تپیدستان نزار هیچ وزن داشت چون ورق بر گشت گلشن یک تپیل داشت</p>	
		<p>از ره سر گشتگی هرگز ظهوری پیدا سالک از پاد بر بیایان نلبا پر کار داشت</p>	
<p>کریمه دوزخ و آهسته با خود کار داشت سوختش حسرت هوای دیوار داشت چون سیمای زکس هر گوشه صد بیار داشت پیش رویش گل ز شبنم گهر بر خار داشت بت بخت چون برین میان داشت در بایان با ناید رنگه کار داشت</p>		<p>فوق نازش بر تماشای گل خسار داشت روی گرمی آفتاب از تیره روزانش نداشت جمله دوزخ و گاه به راه پرش و انکار داشت این طراوت هیچ یک از لاله رویا نداشت صحت از روی آلوده ویر می آراستند احتیاج دیدن نیک نشد بر هر که دید</p>	

از دلم در گلستان بادی مگر سیکرده است چون نماید بر تو مهرم ز حننی او نیستی سسل باشد ریش جان کردن پیش تو زدم چاک بیتی کاه ریش صد گل بهر نیست ساز شد بر گوشه شال ز بهر کوتا بهی نکرده	غیر بهر شمرده بهر گوشه سوختار و آشت بر غمزدان و درد و غم هر کس جز او نخواهد آشت تا زمر آن دل را که آه و ناله افکار و آشت شوق دایم از برایش یک گریان در آشت غالب از کاکل با لاله اندان تا روشت
--	---

میزندان مردت چون تلور می صد وفا بود بهار تو عمری پرستی کیار داشت	
---	--

خوش زمرگان نشنودم رگ از نشتر پرست لے بهین سنگ تو خواهد بر می سینه خورد خج کردم صبر و آرامی که شد تحویل دل غم غیرین است لبر زیت کام از زهر غم پر تو می از خاطر پرده ترمیاز دوش دیگر آن بهیار از مستی چو حال خود خواب گشته ام از خود متی به کام و جدت مسلح خواه گر میداشت جان عشق سال از شکوه می نند از رحم خانوس ازین آگه نیند با وجود آنکه گفت خندید بیرون از شرار نوک کلک گشته از شاه دکن مست ننگار	شکر زهرت چون توام کام از شکر پرست بهر زخم پایت بهر پیشه بهر پرست باقی نگذاشتم از خاضع و منت پرست عیش رنگین است از خون جگر ساغر پرست با وجود آنکه از خورشید نیلوفر پرست ساغرستان بهیار از می دیگر پرست خوش بر قصم از هوایش چون جامه سر پرست حج کردم دل نش از آرزوی زهر پرست کازمان پروانه را از شعله بال پرست گر شرار آتش بهرست از انگر پرست طلمیان لفظ را مستقار از شکر پرست
--	--

در تشار و صل اگر باید تلور می درج شک	
--------------------------------------	--

شک لب نشین کرد و دلم ز چشم زهر پست	
<p>بے علامت حریف رو و پند و خواهم نوشت این شکایت نامه نامه بر اینهای تست از زبان خانه نازت بر ششنامی چشم نه کحل گشت چشم بقطر شد و مانع از گفت صحرای سحران بر بگر ختم نام خانه بے مهر بے پروا زبان دشت کون بجای خود را کرد آخر غیر در پهلوی او مدعای مدعی نمیده شد و روقع او التفات افتاده خوش سرشار بایکجا</p>	<p>بسته تا خود میدادیم چا خواهم نوشت آنچه دیدیم از جدا اینها چا خواهم نوشت غایتی دارد جنانا کی دما خواهم نوشت شکوه میر حبی با و صبا خواهم نوشت ده برات گریه دیگر بر کجا خواهم نوشت بار دیگر بے مروت بی وفا خواهم نوشت اگر نویسم حرف بیجانی بجا خواهم نوشت شمه در فضل عرض مدعا خواهم نوشت ظرف اینم نیست حرف آتشا خواهم نوشت</p>
اینم قدرت ظهوری شاه عجز من است	
ماجر خوش نیست و بجا خواهم نوشت	
<p>خوش بخت ما که کار در رستان شکست است پاس و فائده عداست است کوس قنا زدیم بے نیت است خون روش ز شک نخ نگ است غنای گوشه از ستمای است حیرت باین رسانی انداز است فرصت که سومیانی دلباشک است</p>	<p>آزار دوست راحت دشمن پست است مشور مهر بانی خود مهر کرده است ارزنده سلطنت بگدایان کوی فقر بر خویش کرده بسته خاندگی از نعمت شکست از حدیث شرابت لب خمار در زیر کنگر تو شے زیر پانهم سپهر خنجر به سنگ ستم کرده دراز</p>

آینه خیز گشت ز داغ تو آسستین	اقبال بین که چشم سکنه ر پست مات
گردون زره ز بیم طواری بر کشید برزه و بان تیر جبین مشست مات	
گرم در گشتم از شعله آتش بر شدست خونچکان ز تخم من این لاله دمانیده ز شدست نیست بار و زو شب بجز مرا پیوندی عشق هر جا که ز داغ غمت آراست خود از نشانه مجنون تو دور قاصی شنو افسانه بیداریم آشفته شد خویش رشید به زوره تو انجم بخشید در دلم حسرت پیکان تو گردیده گره از فراق تو بر دیدم بامید وصال	خون بچون آمده پنداشت که تقدیر شدست بخت صیاد که فتر الکی بچشم شدست آری از دود و دم صبح نفس گیر شدست سینه ملک ملک سحره تنه شدست گرم غنیا گری بچش ز بنجر شدست خواب شیرازه کن دفتر تبیه شدست ویده را آنچه ز رخسار تو تو قیوم شدست شست بکثامی که در سینه نفس گیر شدست با همه نسی غم اینست که تقصیر شدست
لذت مهر و محبت ز ظهوری بر رسید با همه تلخی و شوری شکر و شیر شدست	
دیدم تر و در چمن هر جا گریست دشت دود و در موج خار اغوط کرد عشق یابی بر مجنون را بهر بهر خود و امانی به گنج و در دو غم بیکان را مانی در کار نیست	سر و بالا از ان قله بالا گریست کو بکن از بسکه بر خار را گریست داغ دل از لاله بر صحر ا گریست مقدرها از جانب غدر ا گریست ابر خواهد بر مزار ما گریست

دوش ساقی خنده در کار برد بیمای زخم هر سو آشکاست گریه آمد تیغ چشم تر	زهر بر محرومی تنقوی اگر بست شال بر بقدری دیباگر بست دُر جاس شکرانه سوداگر بست
دربین مرثگان ظهوری تم نداشت قطره را بنگر چون دریاگر بست	
نیم بکشتا و نگاهی نظری خواهم بست دیده اشک نشان بر سیکاری شک آرزو بر سر حسرت حشری گرچه کشید نال را محرمی پرده دل سے زیب خلق در دشنه ما بکشتا دند میسان روشن نقشه داغ تو پرانج همه را دل ز قنای مرثگان تو بختی دارد سیمه نیم صفا باخته سر منزل نیست	سر تیز ویر ز درد گرمی خواهم بست قره انداخته با سفری خواهم بست آه بر خاست لوائی نظری خواهم بست بر رخ هر که بجز درد وری خواهم بست شکر این را بجهت گرمی خواهم بست بر شب بیل سحر خود محرمی خواهم بست رگ خونی بدم پیشتر خواهم بست بره داغ تو ستر جگر می خواهم بست
مرثه وصل ضرورت تو هم یاد و رکن من زبان دانا ظهوری خبری خواهم بست	
یا چون صبر من من بر گشت دور جهان نیست محرم رازی سر زشتا که داشتتم در عشق آخری هست پاکبازان را	زیتن رفت جان من بر گشت مهر کردم دمن سخن بر گشت بکافات من بمن بر گشت بر دل از مات باختن بر گشت

من شوخی دوست پیانی کرده خوش جانیسم در کوش در بزم بوسه گشت حسرت بیز	که خم زلفش از شکن برگشت از هوا دارم چمن برگشت که به نیرنگ آن من برگشت
سندت خجالت ظهوری بس خوش غریبان از وطن برگشت	
اجل گذاشت مرا بجز مصلحت آلودست ز بهمت است که نیم بوی او از دستش نبرد نگاه نیره ترا ز من کسی نداشته است فرو نشسته لعل داغ شعله انگیز است بطاهر ازستان گرچه بومی خون آید بدانم چله نشین صید بوده ام چنده که بهتر از تو شفا سدا سیر می بینی اگرچه کار نگاهت ناتوان پرسی نداده اند بدشمن بر وجه می بندی	امیدیت همان عشق بدعت آلودست خوشست لطف جبالیک نیت آلودست به پیشگاه تاشا چه دشت آلودست غمازه آرزوی آه حسرت آلودست نگاههای منافی مروت آلودست مباش شیفه خلوت که صحت آلودست که بقراری اغیار طاعت آلودست تفاضل تو درین شبهه تمت آلودست چو حرف دوست شود طبع خجالت آلودست
تقل تو ظهوری در آب داشت گل سرای دل بجزابی قریب آلودست	
ز غیرت نکش سینه شکر تلک شود چه زخم را که از دم تیغش ز شوق باوه دیدار خیم ناله شست	برای پر تو مهرش دل شکر تلک بگرد آوریش دامن سیر تلک برای سستی من شیشه نظر تلک

<p>سند که پرده دیدن بسیل گریه خورد ز آب گریه بشور آدریم دریا را ز کاهلیست بدنیال خضر آفتاب عجب که شوق بخورد سینه زد بالید قلم شکسته و اندوه نامه کردم مهر</p>	<p>چرا که ناره دیدهای بیگست ز آب گریه بشور آدریم دریا را تو خود فرخ روی گام را بهر گست برای ناله من پرده از شکست چه حرف در لب قاصد ندیم خبر گست</p>
<p>برای ننگ نظوری علاج دیگر کن عبت چه ناز کنم در دول تنگست</p>	
<p>در دول را جان متاع سینه ساخت روی میشود ز اشکم آفتاب صوت لبسل ناخن در سینه زد باش فارغ از خیال انتقام یک سخن تشا نذر کر سیه س کرد شوخه پرنیان پوشش مرید لطف سافه جرعه بر هفت ریخت</p>	<p>داع غم را دور در گنجینه ساخت دیده را عکس ز رخس آینه ساخت تا قفس از چاکهای سینه ساخت کار اهل کینه را هم کینه ساخت گرچه واعظ منبر صد زینه ساخت شیخ کار از خرقه پوشینه ساخت روز شبینه از شب آدینه ساخت</p>
<p>تلنگامی را نظوری لذت نیست منظر خلل میتوان بوزینه ساخت</p>	
<p>از غش شهر دگویی پر شورست گشته بودم به چشم از شیرین چکند زرد وصال سنگینست</p>	<p>میکند منع زاریم زورست چشم من از برای او شورست مرد زاری که بر سر زورست</p>

<p>سخت خانوس سینه بی نورست تارک چرخ زیر ساطورست سبز از چوب دار منصورست دل طاقت صد انقدر درست هر که رسوائی اوست معذورست بجاش نگاه معمرست</p>	<p>لکن شمع مانع باد جگر عشق نقاب دست بالایت پایه دیگرست و عطر مرا چقدر لب بناله نزدیکست بر لب سخن مهر انصافست دیدم از گریه گرچه شد ویران</p>
<p>بایدش آخرا از ظهور می شد عجز و زاری ندیده مسدوست</p>	
<p>باقدر تو سدره آفتاب نیست روزیکه مشبش همه سخن نیست مژگان ترا که نیشتر نیست گرد و دل با ترا گذر نیست روزیکه رخ تو در نظر نیست گر پیشترست بیشتر نیست سوار که عشق رخسار نیست گر بید امید را اثر نیست پنداشت که پایه دیگر نیست یک لقمه بدلت بگر نیست صد مهر بگر دیک شکر نیست</p>	<p>خلد از رخ تو شکفته تر نیست از روی تو نیست در ده سال تارک زهر در سخت کادو بر خود سهره چرا گرفته دارد با جان اجل نظر با کو بکنم سنج در عشق بر قلعه دل دود خرابی آسودگی ز سایه داریم منصور بدار گشت راضی در گنج دهن همه فرد چید آراسته خوان نمش بعد رنگ</p>

از کوه گران ترست در دم	اینست که ناله را اگر نیست
از سخن تلخان دهن شیرین نگشت چین مویش نیت هر موی نشت هر که جزین دارد امید بر او کو کهن تاب و توانی داشت و نشت یکطرف نه امتیاز خویش را بر بیا پیش منی پس نشین باید آوردن بگفت سر رشته	بر خیز بسیر خود ظهور گم کرده تو ز تو بدر نیست
در سپید چنان نگر رنگین نگشت رخ خاک و قدیشک چین نگشت در تمام شهر و کوشش گین نگشت صاحب بیتا بے سنگین نگشت راحت و آزار و مهر و کین نگشت راست رخ با کج و فرزین نگشت بم و زنا رو کفر و دین نگشت	
از غلوری گریه اوج داشت اشکبار چهره پرورین نگشت	
ز چین طسره او ناله صبا برداشت در انتہاست ره پایوی ظاہر بود عجب که خضر ز شرم فغانگر دو آب بخاک ریخته خونم کشته رنگین متم بشکر که انصاف نیست شکوه ما بهر که خامه نازش نوشت دشنای صیح کرد چو خوبان دیگر است او هم	پے تقسیم صبا سفرنا خطا برداشت چو ننوا که زور دما و او برداشت بسوات ز سر چشمه بقا برداشت که عید از گل قربان گش خیار داشت زیادترین چه کند رنگ عشق با برداشت برای باز روی خود بیکل و یا برداشت ز روزگار خود آن تہمت دفا برداشت

<p>ششم بجز که بجانگان برید و رسید</p>	<p>چه ز گش زنگه های آتش برداشت</p>
<p>مخز فریب ظهوری من تو ای هم عشقم</p>	<p>دل تو اینمه اسید از کجا برداشت</p>
<p>دیدم زو بر گریه طغیان خلی مجنون بتافت کشتی زاریم با لادست نم گردیده است بر تارک ما شوق بجز زوایع جنون جامه گلگون بدوش خوش خوش شیرین گرچه دل شان سپاه عقل صبر نهوش رفته در خواب رزوی سرفروزی فارغ بازده گول حسابانهای ظاهری بر در بکج غم دیگر پس ز او نشاند</p>	<p>لاله شد داغ دل جهان که دیامون بتافت جرعه پیاپی باطاس گردون بتافت با مرغ و آیشاتش فرق مجنون بتافت نیت باری را که از بس بار گلگون بتافت از سپاه زلفت وصال و غدا شبنم بتافت گوشش با افشانه فرغ فریون بتافت ورود تحویل درون کردیم بدین بتافت دولت پهلوشینی طالع دون بتافت</p>
<p>نیت غم زنی ظهوری جوش عشق خود نشاند</p>	<p>گر می افروزگان را گرمی خون بتافت</p>
<p>حسن از غمزه چون شان برداشت آه حسرت نشاند خسل هوس غمزه از کج کاو سه ترکان عشوه بر لوحهای ساده و لاک بکنند نگاه آه چشمت وصل هر جا چراغ روشن کرد</p>	<p>بجز عشق را بنایک اپناشت اشک غم تخم شادمانی کاشت نیش بر سینای ریش گماشت نقشهای هوس پسند نکاشت بند بر پای دل نهاد و گذاشت در دل شب نهاد و شعل نهاد</p>

<p>تا توانی علم ز آه افراشت کی شکر خنده این نمک میداشت</p>	<p>بهر چون کردش کر آرائی اگر نمیکرد زور گریه شور</p>	
	<p>چون ظهوری ز عشق یافت بود هر چه جز عاشقی عدم میداشت</p>	
<p>داغ آن بزم در حریم سینه ما محرم است در به فرماید بیا در کعبه ترسا محرم است از برای بایبانش کنج صحر محرم است ای عجب یعقوب محروم و ذلیلنا محرم است غیر گردید آتشا امرو ز فردا محرم است در حریم مرعای ما دعا تا محرم است</p>	<p>یا واد در خاطر آن ماه سیما محرم است عشق اگر گوید بزور آرنز زاهد را زدی گریه سست کن که اهل شهر کونا محرم اند حیرت آورد استان نامر ادبیا عشق بیش از نیم بانیاید کرد جای دروش ای از جای دیگر ایجاب پیش ما کرد</p>	
	<p>را از پنهان ظهوری چون یافت بر ملا شوق در خلوت سرای طاقت ما محرم است</p>	
<p>سنا می سینه سوختگان از آتش است با بایبای گریه تر خوش ترانه است هر رگ برای کابلست تا دیانه است بگذار خانقاه که اندوه خانه است نازم چپه تکیه گشایش تا دیانه است مرثگان بدست مردک بیچاره است بیدادش از برای ترحم بیانه است</p>	<p>داغ ست داغ هر سه روز بانه است خو کرده بقفقه خنده های خشک از جهان گرد نبردنت در سبک دی در کوچه مغان در عشرت سر می کوب گرچه که بزند که چه عجب راست آمده است در آرزوی خیرت آشفته کاکلی دانشه بر لب بگمزه انگشت می نسیم</p>	

	از زهر چشم گیت طهوری حکایت خواهم شدست تلخ چه شیرین فسانه است	
<p>در دل صد جای جا گرفته است از دیدن آشتا گرفته است او سید اندر گرفته است کز خاطر ما فر گرفته است یاوش مار از ما گرفته است باز دل با هو گرفته است زمین بومی که درمبا گرفته است نموده در و نا گرفته است</p>		<p>با آنکه دلش زما گرفته است بیگانه گویی که دیده در ما مارا بشمار صید لاغر از بنا ز شکست طره خویش از تربیت خودیم فارغ دست تمام چشم حیرت هم باغ دیده است هم گل این طره که روی عالم آرا</p>
	جام جم خویش شو طهوری آینه دل جلا گرفته است	
<p>اشک نهرین آه رجان مست مست این مرگ بر جان مست این درنا یا با زبان مست در تخمیل آن که مهان مست وعدده گاهش کوی جانان مست غیر پادش نقش نیاان مست مست داعی در گریان مست</p>		<p>کنج زندان طرف بیتان مست کس چه داند قدر مردنهای عشق یک جهان اشک تبسم گوشت کرده سیرم از تماشای به خس را با عشق هر جا و عدده است ساده شد لوح زبان از حرف غیر اگر چه خاک داشت از جسم دروغ</p>

هر طرف مشیر بنی دل میزد	جلوه شود مشک در تان نیست
<p>غافل از حال ظهور می گشت جمع سبیل زلف پریشان نیست</p>	
<p>بشوق قابل دیوانگی خردمندست بشکر دیده تر تر ز بای و ارم مگر که رخصت بپای قیامت شود و هم بگو حدیث وفا از تو با و دست گو چونم که عهد گل و اردو کتایش یار ز اهل مهر و محبت نشان نزار و کس ز مهر روان تو منزل شمار را که شود شود گسسته با پیام گرچه زنجیر است</p>	<p>سخت ز جلد کن آزاد و مزاین بندست که زهر گریه طراوت دانه بکنندست که گوش دلشده گان ریش گشته بندست شوم فدای دومی که راست مانندست که هر گسینختگی او هزار پیوندست بهر خویش و به بهیمری تو سوگندست نعم از کسی که نیدانند از بندش چندیست اسیر آنکه باز نگاه در بندست</p>
<p>اسیر عشق ظهور می نشاند و دارد نشاند اینک به بیداد و دوست خرسند</p>	
<p>دل بتیاب آبتاب گرفت روز عشاق گشت روشن تر تا رقانون ناله گشت نفس حاصل گر گشت بیتابی ز دو خورد شکیب میا بود تشنه وادی محبت است</p>	<p>ز ره خور و در آفتاب گرفت از خطش گرچه آفتاب گرفت نفس نغمه رباب گرفت از جگر چشم تر حساب گرفت جای آرام اضطراب گرفت چشمه خضر را سیراب گرفت</p>

<p>و مثل را صورت بر آب گرفت دل چه خواهد با انتخاب گرفت بخت را دل مگر خواب گرفت</p>	<p>بهر را آنکه نقش خار به شرد بایدم زو نه از عسم برهسم گفته هر گوشه حسرتی بیدار</p>
<p>دل ظهوری بر آتش که فتاد که جهان بوی آن کباب گرفت</p>	
<p>بر آتش که فردا گناه ازمانیت زود عده تو یک امر و زکو که فردا نیست در آن ترنج بر می خنجر زینجا نیست که ام قطره که در پوست من دریا نیست که سیل گریه مارا سری به صحرایت بخیرگی نفته تا نگه تا شایست هزار و عده پذیرای یک تقاضایت هزار شکر که مارا دل شکایت</p>	<p>هنوز زخم بوس خورده تور سو نیست تصرفات تو ایام را و گر کرده است که ام گفت که نزار و نشان که رنگ عشق که ام ذره که خورشید نیستش در بر بهار گشت بر احوال شهر میرسم کجا بدین دوزیده سیر گرد چشم نکبه بنا زکی خوی انجین چه کند ز رنگ صبر خدا جمله را انگه دارد</p>
<p>شده است سینه ظهور می از بخت بار برای کینه اغیار دور و دم جانیت</p>	
<p>بسته اوست این گناه بستان بر جگر کرده اعتماد بستان نال میروید از نهاد بستان که مراد اغ سینه زو بستان</p>	<p>در رهش دل ز پا فتاد بستان سینه میاز که بستان داغ بر لب نغمه نغمه میست عیریتاب که قتیله داغ</p>

<p>کردم از رخ بآستین که برفت شیخ بر خویش بند کو تو نیز کرد دل گرچه بیکسانه سفر دیگران نامها از دود دارند شکوه ببردستی نه کتسم</p>	<p>وام من التفات باد بوس است رند را ارز اعتقاد بوس است طاقت آمد بخیر باد بوس است اینکه ما را نکرد یاد بوس است دل ما را بهمانند او بوس است</p>
<p>دل و یادش ترا ظهور میست حرف خود و رست نهاد بوس است</p>	
<p>دل مشت گزین آفت نپا است ترا خورشید گفتن آفتان است بصیان عشق بازی های هست نگرد و شب سفید از شرمساری براهه گریه آب میزند چشم توانی رفت تا آنجا که بسین</p>	<p>بجز نماز و محبت و تنگناه است که کس خوب بشیر را گوید که ماه است چرا عشق چنین عاشق گناه است در شکنین حسرت روزم بپا است نفس فراش جز با نگاه آه است قدم از دیده کن بهشت نگاه است</p>
<p>ظهور می بر سر کوشش گدائی هوس دارد بے دل با پناه است</p>	
<p>قربانگه یار عید گاه است بر ناله من بسا دگوشی واژونه نبود بخت منصور ژوبیدگی که راه دارد</p>	<p>حیرت زده معقل نگاه است فریاد هزار دوا خواه است دروا من خون گرفته بپا است اینست که گریه سر بپا است</p>

<p>از بخت پیرس فخنسایه است ایست بلا که کم نگاه است هر روز هزار سال ماه است بندش بکتا که بیگناه است</p>	<p>شکل که شود سفید اسیر با کم خنیش میستوان ساخت دروعه او کشتا کشتی هست دشن بخلط اسیر گردید</p>
<p>دعای محبت ظهور می ثابت شده مدعی گواهد است</p>	
<p>نگین تو هر که گشت شاد است ناز تو ز صبر من زیاد است بازار رفوگران کساد است بیان جنس تو مراود است ز تار میان اعتقاد است پر نشو و نما نزد جواد است حاکم پره سترخ باد است</p>	<p>در عشق تو بستگی کشتا دست از حسن تو نیست عشق من کم شوقت نبرد بکار باد است سودا با تو کراست مقدور بت گفت که تار سپهر برکش در فصل شکست تو پناه آبم شده آتش از قف و داغ</p>
<p>سر حلقه غازیان ظهور می با خویش همیشه در جهاد است</p>	
<p>صد وصل ز هرگزانه بر خاست بلبل که ز آشیانه بر خاست رگ در تن تا زیان بر خاست براه یصد زبان بر خاست</p>	<p>سند خودی از میان بر خاست خود گشت گل آشیانه او از بے رنگی سند سیم افشوده دلیم در زبان و دست</p>

هر جا که بلند شست بستی زان چشم بگریه نگا گر نیم چه عجب سزا که آمد تا دیده بدیده آشنا شد بر ساد و لیسم نقش بستند	پرواز کنان نشانه بر خاست نخونهای شده اینجا بر خاست بسته ز پا بهانه بر خاست تا وید گئی زمانه بر خاست نامح بشین ترانه بر خاست
---	---

بر آرزوی تو زود ظهور است

از حضرت جادوانه بر خاست

خندنگ آه گذشت از فلک تنگست برای پستی بادش فضای خاطر تنگ لبش هنوز نگردد بر تر بدش نامم ز دور دست با تش مدار پاورده بچشم قیطان گریه گوهری دارد عجب نباشد اگر از شب نشیانش شب وصال که پروانه خواست پالده عجب مسامله دیده در میان دارد مگر که ساخته است قاصد این پیام	نشد نقاب جلالش نظر انداخت پی و فیض و اعترافش کل جگر تنگ و دانه از ده ول سیکم از تنگست بغز شعله فروزد و تفت جگر تنگست عقای اشک نگر جوهر گهر تنگست بر روی روز نقد پرده سحر تنگست بیخوت صبرش آتش که بال تنگست جبال قیامت و مایه تشنه تنگست مگر و ذوق شنیدن بریم تنگست
---	--

بریم ختم ظهوری است که در جنت

نشد اگر نه خیرت نهی نظر تنگست

بے لقب دل بزم جان افروز نیست	خام عشقم سینه دروغ اندوز نیست
------------------------------	-------------------------------

<p>چند سوز و حسرتش و سوز نیست هیچ صبح و ستیاری روز نیست اینهمه عاشق و یک نواز نیست مدعی راجب پاک اندوز نیست یوسف بیکار پیر آسوز نیست آه در جنگ اثر فیروز نیست کز شتر آه آه تخم سوز نیست</p>	<p>میتوان پروانه را دل سوز کرد شامها با مزه شب گردیده اند شرمی ای سپهر از در خود بار رشک و جی از گلیم برگرفت در جوانی فکر این بایست کرد یاد خود آنکه صفا کرده راست کی توان در سینه داغ انبار کرد</p>
<p>بر دما دامن ظهور می چاک میب از اسیران گریبان در نیست</p>	
<p>باشنده صحبت پر پروانه در گرفت کو عاقل فسرده که دیوانه در گرفت دیگر پروانه خواب که افغانه در گرفت خورشید شعله ور شد و پروانه در گرفت رخت و ریح با آتش مینا در گرفت زازوی بر فروخته پانه در گرفت احوال مایه بین که چنان دانه در گرفت این سوز آشناست که بیگانه در گرفت</p>	<p>بر داشت پروانه ز رخ خانه در گرفت داد و توجی بسد عشق خام نیز ای دل اثر پذیر شد افنون و تسی شادوم که رخته رخته شد از داغهای هم زانده خلاص گشت ز لعل منسردگی ساقی بد که هر سهر مو شتر نه کف دل دانه است تا به جگر آتش آه سرد ای شعله خور آتش خود ظلم میکنی</p>
<p>خوش صحبتی میان طهر رمی و ناصحت دیوانه در حکایت فرزند در گرفت</p>	

<p>باشم هم آغوشی پروانه وصال است گویند که روز و شب وصله بجان است هر روز بشی و بهم دل که محال است زمیندگی خاطر جمع از و گران است کردست کباب آهوا و شیر و لادن را بالیدنی از خامه اور و ز می نامم</p>	<p>آر نه چو فانوس و صالی بخمال است گر هست همانا که برون از مه و سال است با آنکه یقین کرد و که وصل تو محال است بگذار که آشتی کم زیور بحال است و و دیگر این سر مه که در چشم غزال است احباب گویند چرا جسم تو مال است</p>
---	---

بار و همه زخم از نفس تیز جوابان
می ناز نظوری که زبان کند سوت

<p>از آتش و عده دل کباب است از دماغ تو هست سینه سیراب در عشق مزاج من و گرشه تخیل دل است صبر و طاقت خواهند هر جواب دیدن آبی که رود و بباغ آزدسته بر عکس کیسم تو به ساقی پیش تو اگر نهندون نگریم تخلیه و متا بنون ازین شک بر غناست گرفت از رنگ و چو دو شیشه بنوا بمان تو بودی</p>	<p>چون تشنه که عکس او در آب است افتاد و چو تشنگی سهراب است تسکین و ظلم با اضطراب است خریش بحباب بحباب است نافل که قفا فلش جواب است از چشمه ماه و افتاب است تا عکس رخ تو در شراب است از غیرت دیده حباب است کز خون که پنجات خضاب است سوی تو پناه و چ و تاب است بازی گرد و فت کا خواب است</p>
---	--

	آباد شدت خوش طهوری خوش آنکه برای او خراب است	
گفت مارا گوش بر گفتار است زیدش نیلوفر گلزار است سینای بیدلان انار است اینمه سودا که در بازار است هر که را دیدیم جانبدار است خوب دوی بیوفای کار است بیشتر آزار کستر کار است چشم ما مشاطه رخسار است		دید مارا چشم بر دیدار است خواهر از خلقی پستش آفتاب نغمه گردیدست داغست در جهان خود فردوشی بیش ازین میر جانب خود را فرد باید گذشت شکوه دار و دینمان خوب است ماشتن آزاران همه خط داده اند ظلم بر ما میکنی بر خویش ستم
	گشته گر گشتی طهوری دیده را پیچ جز می نیست دل خوددار است	
این برستان آن بزدانست نفس از آه لب ز افغانست دل ز دلدار جان جانا است دیده ترور دیده دامانست چو دکانها پراز گریبانست بهر پروانه آب جویانست سر ما بر کن رسیدانست		عشق و آباد عقل ویرانست دیده از گریه سینه از ناله است عشق تقسیم هست و یو دم کرد شوق از لب درو گهر بخشید برواج رفوگران تا زرم آتش از شعله چون بر آرد موج سرمه صورت دوش و از خوش است

<p>دل فردان غم بجان مشتاق رخ نوروز عارض عید است</p>	<p>نایه دار مستاع ارزان است که چو عیدش هزار قربان است</p>
<p>گشته از جان خود ظهوری سیر بر سر خوان رشک همان است</p>	
<p>بهوس گذشته ز بوس و کنایه رفت نیست ز پانجموی بخت انجمن شدم پامال به فردا بل بهر عیب و مارد کار است اگر چه کام من از هر دوهر پست فکند بنخل عیش چهار از خزان تو به رسید از فرق تا قدم و افع شعله وار رسید بوقت شکر عتابش نفس منم و بروم زیاد من شود آلوده خاطرش ترسم تراشت وایه منصور یایه پندان بعید گاه غمش گشته چنین کند نفس</p>	<p>لشسته ام ز میان بر کنایه رفت نیست فلک اگر نشود دستیار رفت نیست نمیر و دول و دهم بکار رفت نیست ز شکرش شدم کامکار رفت نیست رسید موسم باغ و بهار رفت نیست برای خود شده ام لاله از رفت نیست بلطف اگر نشوم شرمسار رفت نیست بخاطرش بکنم گر گزاف رفت نیست قفسیه برگزیده گردا رفت نیست گه اگر شود آه نکار رفت نیست</p>
<p>ز بار رشک ظهوری کبر باز کو بجای زنده کاش با رفت نیست</p>	
<p>عارضش از ماه و خورشیدان ترست قدرت فرمان زوای بیشتر عید هارنگین تر از یکدیگر اند</p>	<p>وز بهارستان بیارستان ترست صبر چنانی که تا فرمان ترست هر یک از قربانیان قربان ترست</p>

<p>مردن دآوار گے در مان همه پایه شمشاد از گل پست تر از زبان هند گویان نارام و عوکه دریا بچشم من غلط</p>	<p>مردن انار در پاره آسان ترست لبس از قمری بلند افغان ترست در خراش جان من سو مان ترست و انای اشک من غلطان ترست</p>
<p>تازش دیگر نظری را بجان کز همه جانان و جانان ترست</p>	
<p>گریه را سیلاب کردم موج طغیان کجاست خاطر زخمیده را زخمیده تر سازد بهار دانه دل را چون گاه تن عیش باد و باد و باغ گوی آورده دو چوگان علم کجاست آرزوی خویش حاصل کرده از هر چه غیرت طاقت فروشان گشته بودم پیش با خیال این دآن بیدار بنشان اچکار در جهان شوق فصلی به فصلی گریست ای خوش آن دولت که میر از برای تو</p>	<p>آه آمد و وزیران جلوه طوفان کجاست سیر صحن باغ کردم گوشه زندان کجاست تا به میز گشت زار خویشتن بهمان کجاست از فضائی سینه من خوبرو میدان کجاست نغمه از در دهن میایدش زبان کجاست جز درین زانین زبان سرمایه دکان کجاست خاطرم در خواب افغانه نسیان کجاست دستی تا پر گهر گرد و زنیان کجاست مرگهای هر زمان عمر جاویدان کجاست</p>
<p>از ظهور می شد بلند آوازه افتادگی در گردانی حشمت بن شوکت سلطان کجاست</p>	
<p>عشق ما می گشت چند انیکه رفتم پیش رفت تربیت خواهی پس دل سان خود را پیش رفت</p>	<p>لیک سنگین بودم با پی شکیب از پیش رفت مرحمت بنگر که گر بیگانه آمد خویش رفت</p>

۱۵۹۲

<p>مکعب سخن شنید نم نیست</p>	<p>هنر کردی سخاوت تو آمد</p>
<p>اگر چیزهای نم ظهور می رهای کن صرفه در نمید نم نیست</p>	
<p>ز دریا آب اگر خواهی گرد نیست که در خود گم شد سنا خود نم نیست که ز خشم هم و دوش و نیست بشوران گریه را اگر بایست سیرنگا نگینا آشنایست علاج هم در میو فایست شب آویند روز پارسایست برای استخوانها میایست پشیمانم در سپهر خایست ز گم گردیدن من نهان نیست</p>	<p>لب تشکی بسیر بادشانیست بخلوت بر سر بازار بنشین بگریه ز خشم خون بر ناتوانی ز دروای دانی وایه بر دار رمید بنا چه مفت از دست رفت نزار و غالباً در دم علاجی بماه روز گره ساقی تو باشی شکستنا که سنگ چیده در منف ز خوان وصل دل سیرانه برخاست برای جستجوئی منزل شوق</p>
<p>فراق از وصل رشک لود نیست ظهور می صرفه تو در مد نیست</p>	
<p>غیر این حسرت که بن سامان چاست لب چنین آماد افغان چاست چاره گر انگشت درد اندان چاست اینهمه طوفان در طوفان چاست</p>	<p>من درین محبت که در تن جان چاست ناله را باید که عنانی باز زر آشنا را سر زانو آشنایست در چرخ اسم و دهن خورشید نیست</p>

<p>از گریه بستم که تا دامن چراست بیگنا هست باز در زندان چراست این طراوت در بهارستان چراست زندگی بر زبان دامن چراست</p>	<p>نگه کن چاک حبیب آنکه سپرس صیت یوست خود بکجی رفته بود گر کردی خوف نشان گلگشت باغ تا توانی بی می و شاه پدرباش</p>
<p>گر زنده راه ظهور می در لباس رازهای پرده‌گی عیان چراست</p>	
<p>کی بستم خویش هرگز خصم جانی کرده است خضر نندارد به عالم زندگانی کرده است بشکوه گل گل رخسار غم خزان کرده است ایچنین سوا المطفی نمانی کرده است عجز من با نخوت او هر بانی کرده است یاد از بویش مگر افسانه خوانی کرده است سینه تا داغ عشق را سیاهانی کرده است آه خود با گرد و جلال همسانی کرده است گاه کوه آنجا که بجرانش گرانی کرده است اختر اعی چند در نامهربانی کرده است قرنها در ملک دل صاحب قرانی کرده است</p>	<p>ایچو در عشق تو با من مهر بانی کرده است حالی بر جان کوه در عشقت تن من کنم خاطری دارم بهاری تر ز گلزار بهشت گریه گو بر حال خود کن خصم بی بر جان من صبر زبان میایدم از بهر شکرت نافه بالین جدید در چین اثر ای خواب کو استخوانها گشته اند از مغز است و که بند در رکابش می آید اندک راه قطره زد زهر شد آنجا که پاشیدست تلخی بر بشکر طرز بهر همان دیگر گشته بود الحاح کس خود برای خود قرین گردید ابراهیم شاه</p>
<p>گوش و دامن شنیدن به طرک دوست بین دشمنای شه ظهور می در رفتن کرده است</p>	

<p>دادم بنیادم نبرد می نام من انصاف نیست مست خوابی ناله های میج خود نشینده آتش حسرت چنین ز بی سرو سامان کرد دهر خالی کرده روز هفت ام ز روشنی نامها دارند اغیار و نیست گرد سفید تا نکست تو بهر نسبت بیغم شد و دست تازه ام در خدمت بت اعتماد می خست</p>	<p>کردم از خودم نگشتی بام من انصاف نیست گوش تنی بر بختان شام من انصاف نیست عووضی اسیدهای خام من انصاف نیست تیرگی آگنده در ایام من انصاف نیست در زبان غامه او نام من انصاف نیست سی ساقی در سکت بام من انصاف نیست صندل پیشانی اسلام من انصاف نیست</p>
---	---

از دعایت چون ظهوری بزمیدارم زبان
 بیج لب تنی تو برو شنام من انصاف نیست

<p>می زیدم نازش بجان بگر که جانان نیست در زنگاه عشق او از بهر در خون کشنگان شادم که شد از دعا در سینه ام سوراخ من خود ز خود بگذشته ام او از مرگ بگذرد در دش کشد چون کاروان سینه ام فرو از مصری آمد صبا افکنده برستان گذر سامان بیامانی گیرند صاحب ایگان ز بهر بشکری خود دردت بدمان میرم ماه کنار بام شو یک صبح روشن گو برا</p>	<p>صید ز بونی نیستم آهوی و شیر افکن است زخم حدنگ و خنجرش این یک ره ان شربت چشم دل جان و زو شب رو در نشین کرد باز می او در گردنم خون منش بگر دست هر جا بعد برق غمش جان دل من نیست پیراهن گل شد قبا این نگشت پیراهن نیست هم نخل بی برگان گر گلشن است گلشن نیست گرد دست داری کشتنم هر قطره خون صد نیست میسر از شمای من چون در شیت رو</p>
--	---

بنفش ظهوری بیره ام خوش بطنیان نیست

کاویدن رگمای جان بغزه نشتر زنت	
<p>آه ها تخیل و لخت دل شمرست نالہ گوار و درو را بلبس بے کمال جنون خروناقص خون بقید را بهائی است ماشتا تندی بے مہرے روز من گشته کھل پیوہ شام چشم با چشم گر کند دعوی گر چه و انش ز جانی جسید نشود فرصت نیاز مرا ہست قاصدا گر چه محرم نیست ہمہ جا پرده بردار ز رخ خدمت کسره تو دار و آہ</p>	<p>و انعماد و زمین بگرت اشک دریای گریہ را گہرت پختہ ترکیب آنکہ خامہ ست لیک چون قیمتی شود بدست ای خوش آنانکہ عیش بان بہرست شب من صبح روزن حرکت بے نیست گر یہ مایہ و رست سینہ مالیش بے بہرست بسکہ نازش بر دی بیکد گرت محرم آن خبر کہ در خبرست ہست جا ہا کہ در نظر نظرست و انش صبح و شام بہرست</p>
<p>گز نظوری رسد بہر او کے از پراہیسم شاہ داد گرت</p>	
<p>کنسم حکایت پردیز ششم جہیست بر رس عشق و جنون بودا فادہ ز جنون ز عشق نازہ سنا لان جا نہ زیبست لین بیش رو کہ مباد آرزو بر دعوضت</p>	<p>روم بقصہ فریاد لبہ تم نبیست کنون حوالہ بمن گشتہ فارسی عربیست کہ کہنہ نژدہ ما دابرازش قصیست برای مرد ہوناک زستین علیست</p>

<p>بال چشم که مشاله سستی عذابی است کشود کار خنور رین بسته ای است بزور عت بسیار عمده کم طلبی است که مست در دل روز از صبح نیم شبی است که شبنم صغری تشنگ جبهه یی است قناده کار به تحت سوزد و لیبی است سکا پیش نفس آلوده گشته بی ادبی است</p>	<p>عجز و هر عود سانه گشته جمل نشین قناده و نفس از گفتگوی خود طوطی کند مکاره با کبر شاه عجبند گدا خوش آن حریت که تنگیه داده گردن چنان باه و هفته ستان سپر اتنا زد کس نشست غیر چو در بزم بر نمی خیزد شکر گو که بتا دیب لب کشاید لب</p>
<p>ما چه زهره که غناب لب گر که نامم ظهور می این هوس انگیزی می غنی</p>	
<p>نازیم ز زخمها که بر ایم زره شدت شادم که طبع حرف تکبر به شدت گویا بجه مشبه شان مشبه شدت دیگر ز کس مباش که برافزه شدت فرداست که ز غبار ترنج تو به شدت در دیده ام ز شرم تماشاگر شدت در روزگار حسن تو خورشید که شدت داغ و لم تبارک من تاج نه شدت</p>	<p>تیرش بقصد مید پذیرای شدت جان در بهای بوسه گیر دهر که آدینه هم نگشته زمستان ست فوت خوش دید کرد عشق تو پروای بیکان سیب ذوقش پویش بطوفان خط زما باد از کرشمه گوشه ابرو گر گشتاد مه بود مه اگر چه در ایام دیگران اکلیل من با فسر من گشته باج ده</p>
<p>عشق تو شد طیب ظهور می مسیح لیت در تب و لم کتاب جوامع بود به شدت</p>	

<p>دل احباب بیال که مبت خیزست هر که آرزو دیده حیرت خیزست دشت از غیر تو کار دل لغت خیزست کلام از چاشنی زهر تو لذت خیزست مزد لبهای خورشان که حکایت خیزست منم از گریه کن چهره طراوت خیزست دوست از چهره زبا نمانی نیست خیزست خاطر اهل تناب به حسرت خیزست</p>	<p>سینه خضم بکار که ادوات خیزست خاک قربانکه ماکمل بصیرت سازد رم نخور دست از خود و غیر پا زام کند شکر شیرینی تلخ که بشو را در دست آن زبان کو که زهر دور جی و گنج طرحه مختار بخورست مده خست آه شکوه از لب پرست ضامنیت نغمه گز ختم کنم زنده با نبار بر رم</p>
<p>شده مشهور طوری بسلامت طلبی خانه در که چه ماجر که طاست خیزست</p>	
<p>در گرفت ز تو شامم سرستان گشت عشق بر غایت میدان مظهرستان گشت دیده از شوق تماشا مظهرستان گشت آه بر غایت ز دغم اثرستان گشت ایتم ساز که خاطر مظهرستان گشت عنه دل بخیالت قریستان گشت سالها داغ غمت در جگستان گشت حرف از شعله آهیم شمرستان گشت کن از شور طبرزد و طبرستان گشت</p>	<p>کاهم از لذت نامت شکرستان گشت وامی جال هوس بیه امید گریز خویش را خواهم از ارباب نظر میترم پیش ازین تیغ نفس را دم تا غیر بود تکرات عشرت ز زبرده جز غم خویش یکجصل آورم از زهر چو آیم به قمار عیش بر سینه آلوده مینامند روزی نکلده خود مگر منت شب بھر نک شبنم سخن وصف برایش نه است</p>

صل بنیان غم و دیده تر بر بیکار عالم از رشک نظوری گمستان گشت	
<p>غیب زیستنم در وطن مروت نیست تراستین تو از چشم من مروت نیست بمن نکر و ن وی سخن مروت نیست نیاز بزرگ رفتن چو تن مروت نیست بیاد دادن عرض من مروت نیست نخط و خال بر آراستن مروت نیست حدیثا تو به و مفصل چو مروت نیست کشیدم تیر بار کفن مروت نیست پسویا دو وطن در دکن مروت نیست</p>	<p>بر که میر و دم جان تن مروت نیست جگر زگره چنگی نهاد روی دنگشت بمخفی که پس پشت عیب بنشینم غور و آیتمه تنخواه بیدلان کردن کشاده جیب چه عرض بدن نهی مریغ رضی چنین که شود ساده نقش خاطر با بر و بموعظه و اعطای تموزی آید تمام عمر بسر برده ام بمریاسی دلم غیب وطن کرده شهر یار و کن</p>
<p>نشان بر است و اغ و گر نظوری را و گر راست و اغ کفن مروت نیست</p>	
<p>از وفا دیگر گوی خود جفا کردیم و رفت پای رفتن خود بخود از فرق با کردیم و رفت ناشده آزاد خود را مبتلا کردیم و رفت خویش را با جبرانی آشنا کردیم و رفت لب میا لا بعد ازین ترک ما کردیم و رفت ابتدای آرزوی انتها کردیم و رفت</p>	<p>از جفا های تو خود را بی وفا کردیم و رفت بود کویت تنگ بر ما از هجوم بدی دام از تارنگه در صید ما و دیگر متاب این زمان بیگانه را از خود جدا کردیم و رفت بود خوش دشنام دادن بر تو دشوار و رفت اول و آخر بهم باید که و داخواند به عشق</p>

<p>زیره خواهد زد بیشتر و ادبید و از نقاب این ستم بردستان خود روا هرگز ندارد</p>	<p>صبر و طاقت جاری میگردانم اگر دیم دقت هشتمنان خویش را بهت داد اگر دیم دقت</p>
<p>اگر چه جان در تن ظهور می آید بوی مانده بود هر چه خواهد گوشت من صبا کردیم دقت</p>	
<p>وزیر که در دهم گاه گشته است آورده است بر دل صاف نظر و ادب باید به قطره راه زد از پیشم خویش پیش نامح زبان بیند که صد سی کرده ایم غرلت بنور عزت و خوار می کشان رسید و ستم که داشت عیب را ز می نیز منصور دقت خویش بود و نه بختیم در ترکنا ز حسن سدا بد چنین که دید در پاس ننگ نام نفیلت نیز نند</p>	<p>نم در دل و جگر گفت آه گشته است عکسش را آب آینه تنخواه گشته است شادم که سیل گریه ام از راه گشته است تا قصه برگزیده افواه گشته است نازم خویش بر بنتم از آه گشته است چون پایم از در همه کوتاه گشته است بالای دارمین که ته چاه گشته است سمو خوش ببارت نگاه گشته است آری همیشه در دل آگاه گشته است</p>
<p>از مهر شاه گشته ظهور می بلند قدر در خواجگی بزمه درگاه گشته است</p>	
<p>گر چه میزاری از دبیزاری است غلطش اشک همه تسبیحی است عکس هر جا کند جلوه گر سست میبند بان رود ز بخت</p>	<p>بنست غم زاری من همزاری است پیش آه همه ز تار میست بیشتر آینه باز نگار میست درفتن خویش چه حکم کار میست</p>

<p>چشم ترا سرنیان باریست دید بار اسد همکار است در میان من دول نیز است حیف صد حیف عشق باز است بر دیاران ترا سهر بار است توبه بر جور تو بر خود دار است</p>	<p>فضل گریست گهر چین ریاست نخواستند که هم را بپسند زار می اکنون بشتر اکث کنیم کرد و کان و لم هر کس دید گوگران تر ز ملاست باری نخل امید بدل ریشه دو اند</p>
<p>پاسبانی به طور می نازان خواب بیدار ترا ز بیدار است</p>	
<p>ز ریش مره هر سو حباب گردیدست بدولت عمت احوال خواب گردیدست که بر کتاب سه و آفتاب گردیدست که در رگ و پی من چون شراب گردیدست چه خانها که بیازی خراب گردیدست ز باد و باد به فاضل سباب گردیدست شفه و شسته عمت در سرب گردیدست نگاه از طرف بانقلاب گردیدست ز نایب جگر اشکم گلاب گردیدست تغافلت نکم را جواب گردیدست</p>	<p>خوشتم که دیده بی نم در آب گردیدست زمان زمان جمد از جانشان تیدار است میج نینزه روی ترا نهاد کس بچشم مست بنام که نشاء انگست ز کج و چ گرد می او در نقص طفلان بدنتر عمل از یمن عشق باقی من شود کباب در آب بشاطا می دل نقاب نازد گر یک طرف بنه کز شرم پراست از گل روی تو پر دهای نظر در بهایه باز است سود من این پس</p>
<p>تو نگرم بخون چه مسلم بخون</p>	

همه خطای ظهوری ثواب گردید	
رفتم از خاطر تقارکین عبا رسیدنیست هست فرعی هر جهان صلیست هر جا جلوه منمان در جو و دیگر ما گدایان دیگریم بام نیتی هست مانده در بنای آن هوا گاه گاه شکوه خبر می نذران بجاست قطره دارد و سوز و ذریا گر بشتن آفتاب	احتمال مهر دشمن بستیم کینه نیست من بعکس جلد گویم عکس در آینه نیست جز نکشایش هیچ فقلی بودر گنینه نیست نزد بان هفتی را اگر زین آودینه نیست تا بروی سال نوزوشم می پارینه نیست وانغ باید سوخت غیر ذره را آن سینه نیست
نهر غم در چاشنی بامیده شد عیش را آفت کام ظهوری لذت لوزینه نیست	
بحرین یاده نشان جام مست عجب گردن نهجوش خویش افتد بگو قاصد باقی اچنه گویم شراب مرد ز خوش تر کانه خورده است خوش آن بتان سر کایش سزاست و وای در نشا طر عکشان است بنا صان از لبست گفتند در نه	براه جرمه ریزان کام مست ز جام اگر زدی جام مست بے بشیار کن پیام مست دعا آهسته تر دشنام مست سی سدر کنار بام مست زهی فیض صبحی شام مست حکایت در زبان عام مست
ظهوری گشته در خفا عشق جم ایام خود بے جام مست	
نیک در باغ فکر دیان خست نیست	مگو شکر که شکر را نمک نیست

<p>مباد آن باد لب کز بناغ بیش این شورم از شیرینی شت سپاهت رنگا بهت نیست سالار بمانی در جودش بهیه فرسای نزار و از اجل با پی کمی کس جد اهریک بداع خویش سوزند گے از ترو هیایش منام ز خود میرنج و با خود صلح میکن همه درج شنت می نگارم</p>	<p>که مستش را لب ساقی نیک نیست اگر چه شور کردم بے تک نیست که از بنگاه روانش نیک نیست نشانی بر جبین بچ یک نیست اگر از شهنه هجران گمک نیست گداز سینه دول شترک نیست سمند گریه چندان تیز تک نیست بشکر و سکوه کاری با فلک نیست خوشم من فخر من ملک نیست</p>
<p>شراب و ساقی خود ناگزیر است مرا کشتی ظهوری خود ملک نیست</p>	
<p>ملک عشقت اگر کو اگر با من است زخم خوشت اگر سخره مرا هم نه شود داع از وانه حالت چه بلا دچسپ است ترا و در قلم جز رستم حسرت آب و جله گریه زمین میدرد و میگذرد از لغت داع جگر حال درون پیچ پر لاله رویان همه رنگین نگهان میخوانند از همه ساد و ترو از همه پرکار تر م</p>	<p>کو کهن حاکم این دالی آن مجنون است زهر خوش نیست اگر دستخوش افیون است آه از جلوه قدرت چه بلا موزون است نامه تشنه لبان جله یک مشغول است گرد راه است اگر نیل اگر پیون است شعله پیر شمع شمع صفت بیرون است بی سبب نیست اگر چشم ترم پر خون است هر که بازیچه اطفال شد غلامون است</p>

ریشه دادست فرد در گنج پور است	گر چه منت نه مندینه بگر منون ست
	دل بدخواه تو خون باد سپهر احوال چون گویم که جدا از تو ظهوری نیست
از خلق چه کین چه مهر نیکوست تا صلح نه کرده به دشمن در آرزوی لال تیغ رازی که ودیت خمر شجاست بذباغ کشاده گریبان داعی که ز مغز گشته داعست زالایش منده لب گمشدست با عشق خطاست چنبره گیر	نیکوست که مهر و کینه اوست باز ست در نزاع با دوست دل گلبن ز خمای خود دوست باز پیر ز گس سنگوست از حرف چمن نفس سن بوست خوش آنکه نداده زحمت بوست کز گریه خویش بلب بوست بیماره خرد مشکته باز دوست
	در آرزو ظهوری افتاد دین مرفه که اول تگاپوست
جان بختی نیکست سبیل حواله است از جلوه های سر و قیام پوش در چمن بیم صداع گل نندش دست برد بان نامح میا بفرده بر من سخن سار خوبان عجب که خیل در اراد بندگان در نماز و عشو چشم تو بمیرد خود نبود	گو یا باد و کالت کامل حواله است خوش چاکما به پیرین گل حواله است افغان ازین زیاده ببلبل حواله است بیای قنق بعید و تحمل حواله است تسخیر ملک دل بجا دل حواله است خجنگه سپهر ابتنا فل حواله است

ستان علاج توبه خامان میکنند لبر زانچنین بکس می ندادند سازد و درست معصن خاطر بیا داد	درمان این بچش گل دل حواله است آری به شیخ خرقه گل گل حواله است ماشت که نیتش به تقا دل حواله است
---	--

در کارها خوش است ظهور می تامل دیوانه به عقل تعقل حواله است

برزبانم داستان کاگل است راست بنشین ساقی و در چرخم آر گرچه میوزیم از شک زغن در دکن این چشم پیدا می شود گفته ام از شک باران داغ داغ در پی عشق سر آمد میسردم خار خوش و در چنگ لبیل گشته تیز	کز نفسا دشته بندم سنبیل است سینه پر کن باز ساز قفل است لیک میا زیم لبیل لبیل است باج خواه شاعران بابل است ای خوشا باش جزون آتش گل است زلف از فرهاد از من کاگل است اینده ناهن ز نهائ گل است
--	--

جره افشانه بر ابل ز هر دلن تقوای ظهور می گل گل است

هر خشم موی ترا صد شکست سینه از آه خیابان با ساخت دامن هر که کشم دامن تست مرگ در هر جیایمست و گر هست از عهد در شان خواهم	در خشم هر شکسته خند تست بگرازد داغ غمت و در چنست جیب هر کس که درم جیب تست مردن آنست که در زینت کار باد لبر بیان شکست
---	--

<p>از نگاهی همه را جان منست سنگی از قصر هم کو بکنست بر ستمای خوشان منست</p>	<p>چه قدر مرگ تنم دیدم بیتون بین که ز سنگینی عشق خلق در خانه غم لحوه اند</p>
<p>ز دظهور می هم شاگردی من فیض استادش شاه دست</p>	
<p>گل بست چه کارست غل که تیوست ز شرم ساخته خورشید روی او تیوست گلی درین چنتان مگر بی تیوست برای گردن دل حلقهای می تیوست بصد کشندگی حسرت آرزو تیوست بیا بیکده می حصه وضو تیوست</p>	<p>خطاست حرت خطا دستان می تیوست برای صبح و باست عالم آرائی همین بزرگ و زناکت چه امتیاز کنی ز رشک قری طوقش چه سرو آراوم اگر چه از خطر مرگ گشته ام ایمن خبر ز شطاعت نذر ای می اعظ</p>
<p>چه احتیاج ظهور می نهادارد دلیل راهروان تو سنجو تیوست</p>	
<p>سرو می باوراد مارا چه نسبت به پیران بغداد مارا چه نسبت بویران و آباد مارا چه نسبت براد و به بیداد مارا چه نسبت ز صلیبی فولاد مارا چه نسبت لحان فریاد مارا چه نسبت</p>	<p>برده می ز باد مارا چه نسبت شطاباده است و جوانان هند نه در شهر کاری نه در دشت یاس نزاریم کاره بشکر و شکایت چو بریم لیکن بعد و به پیمان نفس را بنماندست سامان</p>

<p>بجزون فرهاد مارا چه نسبت برغان آزاد مارا چه نسبت</p>	<p>که آمد پیش چشیرین بویلی برام تو سوزیم بر خود پند</p>
<p>ظهور می آگے آچن فی نداری برنگان مضاد مارا چه نسبت</p>	
<p>بکش مشمع متاب روی تو هست که جان در تن گل بوی تو هست بجز من سد برق خوی تو هست که رویش زهر سو بوی تو هست نفس در خیم گفتگوی تو هست ز مشاطه آرزوی تو هست کز از هر آفتاب تو هست چه خنما نادر سبب تو هست بدهی که عذری چون تو هست دل چاک رسن تو تو هست</p>	<p>مکن دست شب بوی بوی تو هست خزان اجل نیست در گلشن عجب دلم از گشته بوالهوس درین صفت نماز حرم کالم کین کرده از خاشی هر زمان در آرایش خاطر مگو شے ز خود در طلب خود بدر می روی بته جرم مستند دریا کشان نیار دکم جرم سستی بروی خندنگ تو هم رشته هم سوز هست</p>
<p>ظهور می ابرویت نغزیده اند گره گریه در گلوی تو هست</p>	
<p>کو هم دنا توانی هم هست چینه آسمانی هم هست ویدر را ویدر یانی هم هست</p>	<p>ستم دخت جانی هم هست سجده اند از آستان دارد گوش گوشی سادو بر آواز</p>

<p> بچہ نامہ ربانی چوتھے دل و دامن آشنای قدیم تعمیر میتوان ز خوابش برد عیب پیری نصیب تو بہم با جلد وانی سلمت و لے مرگ بی من نیتوان نذرست کترم کرد پیشتر رفتن </p>	<p> سمت مہربانی ہسم ہست از سیر افشانی ہسم ہست راہ افشاہ خوانی ہسم ہست روزگار جوانی ہسم ہست فوق آن بچہ دانی ہسم ہست روش زندگانی ہسم ہست سبکی را اگرانی ہسم ہست </p>
<p> شد ظهوری علم باہ گشت دعوی اشک رانی ہم ہست </p>	
<p> ہر کہ جز بچہ اصلی اندوخت ز تحصیل نیست مصلحت گاہی بکار عشق میدارد و سرے عشق او خوش اعتمادی بدل من کردہ است رفتہ خواہد بود ایامانی درنگی از وصال سر نہ کردم ہر طرف صد میل در دشت طرا بہر دو دزد دم از بس زد کن بگریہم سہیل و کامل سہری بر کردہ از ہر گوشہ سینہ کرد از آشت روشن چراغ دانہ نو ہر تہی داعجت پی آرایش تارکشست بر سر کار زندستان لطف ساتی بر فرید </p>	<p> پیش من جز خوشی علم قال و قیل نیست عقل اگر بخت نکستن کہ دینی تا دین نیست بگذر در روزگار کہ صد گنج غمش تو بیل نیست ہجر را در کشتن من نیتقد قہیل نیست سر نہ دید از برای دیدہ ام کیل نیست میتوان گفتن کنون در مصر و دین نیست وہ چہ صنعتا کہ در حیدرین منیل نیست پیشطاق صبح را آن دلق قہیل نیست جز خجل بر خاستنا چارہ اکلین نیست ہفتہ مارا خمار جمہ نقیل نیست </p>

	منمے خوابی ظهوری فقر دستا در گزین چیت اسباب سلانی که در زمین	
<p>طوق رنگین خاص من می گردن دهنست بی حدیش بازبان خویش سوین دهنست از برای مصلحت گفتیم که با من دهنست از بت خود گفته ام بابت همین دهنست بر کشد چون تیغ و خنجر خود و چون دهنست آتش میباید و با سنگ آهن دهنست منتش بر من اگر برقم بخر من دهنست این زمان خاکسرم با باد این دهنست از جگر دعوی بر آتش جان دهنست پای مجنون نازکست آری سبزه زدن دهنست دشمنان خندند اگر گویم که با من دهنست اگر ظهوری گفته است ما بخواندن دهنست</p>		<p>در شکنج دام او دلیل بر گلشن دهنست بے رخس ز گشت سر خواهر بر آرد چشم خود بود اختر برگذر بر خویشتن کردم ستم نازش دلبر شناسی گشته تاوان بهبه تا مرگ دل در کشید و سینه جازا پیر بر کی شود دشمنی چنان من بسی دوستان آرزو میکارم و انبار حسرت می نهم بسکه دامن زو عیش بر آتش خاکم سوخت داغ حسرت سینه را سوراخ کرد و دل فکند نوک مرغان در دلیلی که خار آرد بر دهن تا یکی گیرند بر بقیره بی من دوستان با وجود مطلع خان این دل گفتن شد</p>
	هر سری که دشمن من گشته با تن دهنست دشمن جان خود است آنکه با دشمن دهنست	
<p>در جگر قفسیدگی ز گریر شاد ایم است سیر سب چاکي بهم کتان مستایم است عشق بازی میکند در قصه قصایم است</p>		<p>بخت را هنگام بیداریست بخیر ایم است برق دنبال گیاه شک میگرد و در است شیر تواند که از پنجه سر بر بگذرد</p>

<p>آرزوی گرختی نزد حاصل میکنم نیستم در کشور عشق از رعیت رزگران می ستاند از جگر خون و دیوان میدهد گر چه خرج میکنم با خود حساب کرده ام رفته خوابان خراسان و اعراق از یادنا</p>	<p>حسرت بر شعله دل غم جگر تا بیم هست داخل را باب عشق نشان اربابیم هست سرخروئی را بین چشم دو لایم هست و ده چه دارم طاقت و آرام و بخوابیم هست در دکن از بندوان ترکان بشلایم هست</p>
<p>چست ترکرم خلوری را بغواصی مگر در حیط مدح شه نخت گم یا بیم هست</p>	
<p>در زمین تن بسته برق از رگ و پی هست ساقی زنگ ای تو در شعله نشستم مطرب کن از ناله لبم سینه قانون زاهد خوری نقل فیهی بتو گفتم در جلوه گری بی سپرش تارک نور شنید هر چند که بزرگس و مداز تربیت مجنون با ممدات صد ساله بیک خطبه صبوری از محبت اکرام شه عادل باذل</p>	<p>بر تیزی آتش دی از مشکلی نی هست گر آب بر آتش ز نیم روغن می هست در پرده به آن راز که در پرده نی هست کارت نرو و پیش اگر لوت به زنی هست بچه ده مدهم گذرانداخته پی هست چشم همه در سر نه گرده جی هست تن در زنده صبر و شکیب انیم کی هست در بند سخن بر کرم حاتم ملی هست</p>
<p>به خوار می من گر چه کند رحم خلوری ان نیست گمانم که مرا غمت می هست</p>	
<p>بنال عشوہ رسوائی رساندست پشیمانی دلم صبر و سکون را</p>	<p>جنون خود را بصحرای رساندست بمهر ماه سیاهی رساندست</p>

کوب گیه و نگاه کو بکن را جوانی می تراود از در و بام لبم احیا خود شایید برون نمی بیند بختش گرد و رایم بخت ستن غبارم داد دستی وفای وعده بار انتظارم ترتوت سیل اشکم در در و دشت	محبت کار فرمائی رساندست جهان پیر بر نمائی رساندست برایم حق سیمائی رساندست تغافل را بخش جانی رساندست سجاک من سراپائی رساندست بامروزی و فردائی رساندست دراز براب پنهانی رساندست
--	---

مشاع زهد و تقوی را نظوری

ز داغ من تمنائی رساندست

بی حدیث تو سخن گویا نیست چه زیاننا که نهد بر سر من جرعه خواران تو ساغر نکشند میشود در بنج پر شش ننگ دوق دارم بدلی خدمت دل شور خود چون برم از شهر برون بوسه واکر در خواب برون کینه و زلیش خود از ما نیست نتوان غارت رسوا کس کرد کی تواند خمسه گریه گرفت	بی جمال تو ننگه بدین نیست هر کرا با تو سودا نیست بر بساطی که فلک مینا نیست نرگست مثل تو بی پروا نیست هر گش می طلبم پیدا نیست بهدیوانگیم صحرا نیست مهر تنگ شکرش بر جان نیست مهر بانیش اگر آزار نیست صبر اگر دست خوش نعم نیست اشک عاشق که جهان پیمانیت
---	---

لا به ام کتر از استغنائیت	بی نیازیم بخوابش واداشت
گل ز سرق تو ظهوری نمود که ترا خار ریش در پانیت	
<p>راحت از سینه باخت جگرم لبریز است گر بد باغ تو ترا تکریم لبریز است شکر که گریه جان چشمم تریم لبریز است خوش با فسانه لب لایه گرم لبریز است بصقا سینه شام و سحرم لبریز است مین بفریاد و تفتان یال ویرم لبریز است آری از آب نجابت گهرم لبریز است</p>	<p>لذت از کام ز بهر شکر لبریز است آفتابم است پر دیال مستدر خس و خار گر آب خشک من از ناله تنی گشت چه غم بخت بیدار بخواه تو رسم خواهد داد از دورنگی نشود روز و شبم کلفت زاس عند لیمیم بنواخیزم برت موسیقارم گنج والا سختم مدح شنه بحر عطا</p>
بتر از فقر ظهوری مطلب اکسیری با چنین دست تنی گنج زرم لبریز است	
<p>دل من از تنم غم بخت و آرزو خاست و گریز لاله و گل حرف رنگ و بوی خاست ز خیل گرم روان نیست جستجو خاست بجوش ما نشود گریه روبرو خاست چرا بتاب روم رشته رفو خاست کباب کرد مرا سخت تندگو خاست میرا مید زلال بقا سو خاست</p>	<p>امید گرمی از ان شوخ شعله خو خاست ز روی و موی کسی گرم گفتگو شده ام براه سالک اگر خاک نیست خاکستر ضرورت تنی از برای مغر جگر شکاف جیب مراد و خند اگر بستم خطاست شکوه به ناصح چو بخت گوافتد و لم نه بخت ز تاب بلا بد اسفتا</p>

امام شهر بسیر جوش می نکرده وضو عجبت بروی هم این خر قماچه پوشد شیخ	چراست گرم ناز انجبین وضو هست اگر هزار ازین کرده تو بتو خاست
تو هم زخامی خود سوختی مرا صدار برو بچوش ظهیری همین نه ادب است	
صبار ج به در بوی وصال است بنی آبرو عالمی در تلاشند ز عکسی مگر کار بر عکس گردد ز آسودگی گوش بر خود بیالده عشش بر زبانه که امروز دارم بری خضر از زندگانی نخوردست	جهان چشم جان آرزوی وصال است مگر آبر و خاک کوئی وصال است دل آکنده شد و بروئی وصال است ز بانم پر از گفتگوی وصال است نه از صفه هجران بوی وصال است نم نخل و صلم زوجی وصال است
ز دست ارچه فتست پای ظهوری همان بر سر جستجوی وصال است	
غیرت بچ مقدار چه مقدار گران است بر جای فتد کوه ز سنگینی دردم سند و زمین نقش چه قاصد چه کبوتر بر بناغ سر شار غم قطره سبونیست تا ویدین اغیار علا حبست ولیکن رشکست چه سنگین و حقیقت چه نوت حرف خس کوئی تو بسیر لبسم امید	رشکست بلا اندک و بسیار گران است طاقت کمری چون نشود مار گران است از شرح غم نامه و طومار گران است مقال گر انبار بخردار گران است په بنیر بران نرگس بسیار گران است در کویتو خوش سایه دیوار گران است بر کام و زبان قصه گلزار گران است

بر سبزه از زبان ده زندگراں است با حرف سبک غلط انگراگران است	سرایه بازار بتان شیخ ندارد در عرض مننا نخوری بازی ابرام
اقرار محبت ز چه میکرد ظهوری گو باش سبک خجالت انکار گراں است	
ز زهر اوست سخن قصه شکر تلخ است که در زبان پیام آوران خبر تلخ است چون زندگانی پروانه در بحر تلخ است نصیحت شکرین نیز از پدر تلخ است فراق عمر گزابت هانقدر تلخ است گیاه داروی مار که برگ و بر تلخ است که بهر طعمه باز غش جگر تلخ است رسیده اند بشیرین که کام ز تلخ است	ز زهر نوش لبی گریه ام دگر تلخ است مگر که بر سخن افتاد زهر گوشه چشم ز عیش بلبل شوریده شامگاه پیرس بشو عشق تو نازم که بر خلف پیران ز عمر برده و صالت گرویشیرین دوا ای جگر ز صبر و دوا ای صبر زما بزهر نوشیم افتاده کار و می ترسم بعشق ریمیران لذت از تنیدستان
بچش ظهوری و شرمند ساز شکر ترا ای کام مدعیان زهر او اگر تلخ است	
کیست آگاه توان کریمه عاقل ماند است عالم شهر که در پله چاهل ماند است علم را پانگی ولای دلائل ماند است طعنه بر صبر و شکیبائی کامل ماند است بهواداری ناموس قبائل ماند است	هر که عشق تو بر خط زده باطل ماند است کوه پانسنگ غورش نتواند بودن کی تواند که سر بخت کشاید با عشق شوق از چابکی و چستی خود ساخته کار به بیابانی حے قبلگی اهل حیا

خجمن میکنم اکنون بنگر بر مخنون داده از دل غم جلا عشق سراپای مرا تیغ از تنگ نراندست و همان خوبی است میکشایم زبانی که ولی شاد کنیم	بیقراری چقدر بوده که فاضل ماندست کرده حیران خودم بسکه مقابل ماندست خون ناکشته بود گردن قاتل ماندست دیدم اهل کرم بر لب سائل ماندست
---	--

چشمها که ظهوری نکشیدست ز دهر چشم بر رحمت داور عادل ماندست	
--	--

بر روی زرد گرو برون از خزان نذرست چراغ مهر و محبت نشانند شعله فرو گزند لوبه مگر بگذرد بخیر از من یلاست فرقت بالین پیرس از سر من ز عرض حال بکارم چه عقد با افتاد سعادت است لبش تو هر زمان مردن ز عیش تلخ ز لیمایه پیر قافله گوی ز خانقاه به نخلخانه معانست سفر اگر بدولت تشریف حفظ عشق رسم	باشک خنجر خجل کز دوان نذرست به بر فروختنش مغر استخوان نذرست بر روی ساقی گلگشت بوستان نذرست باستان بر هم قدیر آسمان نذرست به بر کشادن آن لبش زبان نذرست وکیل خضر منم عمر جادوان نذرست بمهر لوی که شکر بکاروان نذرست برای شیخ و مریدانش ارمان نذرست با همتاب رفوکاری کتان نذرست
---	---

بجز اگر چه نماندست جان ظهوری را بی نثار وصالش هزار جان نذرست	
---	--

عالم از جان فسانه بودست برزبان نیست طعن حافی بودست	در محبت یگانگی بودست آتشم را زبانه بودست
---	---

<p>چشم تر را خزان بود دست که بلائی زمانه بود دست اگر از خالی دانه بود دست حسن را ناز خانه بود دست صرف هر جا بهانه بود دست داغ دل را نشانه بود دست عشق را خوش فسانه بود دست</p>	<p>گریه شامانه در فشانے کرد تا زبان بود بیچسب نشیند زود تر دام طره بر شده است در بدر بانی از خانه من کشدار دستگاه وعده او باز دادند آشنائی را خواب بیدار تر ز بیداریست</p>
<p>از ظهوری سحر با زوی کو کهن نرم شانه بود دست</p>	
<p>ز گل شگفته نگردم بخار سوگند است بر و شنائی شبای تار سوگند است ز من نبود بفضل بهار سوگند است مرا یگر یه شب زنده دار سوگند است به بقراری صبر و قرار سوگند است که گاه عهد حدیثی هزار سوگند است و بهر خدای بجان فگار سوگند است به بیوفائی اغیار و یار سوگند است</p>	<p>تلاش فخر ندارم بهار سوگند است چراغ غارتی تیسرگی زیاده کند گناه تو به شکستن چنین باین زود قضا نمیکنم احیای خنده صبح قزار خویش درین راه خود بکن دیگر رسید عشق بآن دستگاه در عهدت بجای مرهم کافور بر هم ناسور کدام یار که نتوان گرفت اغیارش</p>
<p>نهاده است ظهوری بوی بوس کنار بیک کنار بوس و کنار سوگند است</p>	

نرگش در جلوه نایک فن است	هر کسی گوید نگارش از من است
داشتم صد آرزوی مرده پیش	از نگاهی چله را جان در تن است
خونبها که من بلی خون مرا	خون بر من تیغ او برگردن است
در وقاییش عالمی با من شریک	سیو فانیهاش تنها از من است
در خلاصم رستمها کرده عشق	مهیخونان قصه من بزن است
مامضیان را غم عمری لبست	خوشه در نیگاه موران خرم است
دل که قندیل شبستان غم است	دایم از داغ چرخش روشن است
خسته ام بسیار پاکان کمتر اند	هست بحر و بحر هم تر و دشت
نسبت فراد و شیرین ظاهر است	انیت خارا پوش او خارا است
برگی آید بحیای روشنی	صرفه من خا به بی روز نیست

نیست عاری گز تلوری صید شد
آهوشیت همه شیر افکن است

گاه میگویم بیا یا نیست	باز میگویم که بیا یا نیست
از دکانداری نه بینی هیچ چیز	کنج خلوت گرسه بازار نیست
خواری خود را غنیمی نام کن	میچکس خرابل عوت خوان نیست
غم نبی را کرده صاحب و نگاه	لشت کس بر پیش سله و دانیست
تا برافروزد چرخ ذوق سه	روغنی بهتر ز سته قنار نیست
و ششم در دشمنی خوش کامل است	من هنر بنیم به عیلم کار نیست
کرده طرف قطره حق حیرتم	بحر نوش و ساغش شیر نیست

<p>ره بپویم گرمیدان زار نیست غنچه را آن گوشه دستار نیست صرفه او در بند و خار نیست هر نفس که حرف بت زار نیست</p>	<p>بای تارک گشته از شوق حرم در غم تو مرد گیسای دلم گو بر و بلیل که مشت است و فاش بایدش از سحر کردن سنگسار</p>
<p>در قلموری خود بخود آتش گرفت میچ از غوی تو منت دار نیست</p>	
<p>هنوز طعنه تراش از برای پرویز نیست بهای یک سرویش هزار شید نیست نگار من ز سر عاشقان تیر نیست در هر که هر چه شنیدم نصیحت آئین نیست خوشم که الفت احباب حشمت انگیز نیست باستان تو نازم که آسمان خیز نیست فدای خار و خش جان چه دامن انگیز نیست بجلوه هر شب اهل نظر حیر نیست بهم نیردم چشم گر یاب نیست برای تیغ تو عیب است کاینچنین نیست</p>	<p>زبان تیشه فرما در خنجران تیز نیست ز کو بکن بشنو حرفت از رش گلگون بتان هند ندانند گر چه خونریزی فتاده است چه بی بهره گو شمع از رحمت اسید نیست که گرد در میدان نی رام سرم بسجده هر در فسر و سنی آید هنوز رخصت رفتن عنید بد کویت چه بر تویی که مگر از رخ تو زلفت تو کسب فتان در بده دمان ست لب چنان ندیم نشد که زوق شهادت فرورود بگل</p>
<p>بخرمی تو ز هر چیز که ده ام پر نیست غرض بدان که ظهوری از اهل پر نیست</p>	
<p>رفت تا قدم دل زجا بجا نشست</p>	<p>خوشم که تا فتنادم ز پایا نشست</p>

<p>من و غلامی دردی که باد و آه نشست که روی نشستم بر قفای نشست که هیچ شعله مقدم بر آه نداشت چنین فراغ غمش هیچ جای نداشت نشست گرچه که بیگانه آشنای نشست که زیر تیغ با مید خوبنهانه نشست که خوب دیده خورشید در جلای نشست که گل سیوی تو از خود جدا نشد که نکست تو ز مهر ای صبا نشست</p>	<p>چه خواجگی که دل از دستگاه ناله کرد بعکس آئینه دل آه چنان نیم محرم چنان بگری خون حفظ شان خود گویم عجب نبود دل آن تنگی کمی انداخت هنوز شکر که بیگانه آشنای کس بخون قیمتی خویش کشته نازد عبا ره بگذشت تو تا نکر داینست کدام صبح سمن زار حیب بکشادی ز گوش باخته گوینار سید خبر</p>
---	---

سلمت ظهوری تراها بونی
 که فرق بخت تو در سایه بهمانه نشست

<p>جمله نازند آزاروی و آن دامنست پختگی آنچه ندانند بوس خام نیست مایه کفر زویداری اسلام نیست اضطراب همه را تکیه بر آرام نیست بایدم کردم از عیش غمش آرام نیست صیقل صبح با اینگی شام نیست آنکه دایم چو کفم مانده تی دامنست اینچنین از نظر افتاده پیغام نیست</p>	<p>خلق ترسند ز ناکامی و آن کام نیست آن دل سخت که نرمی نشناسد ز نیست ای خوش آفتوم که در عشق سر آمد گشتند کیست در بخودی امروز من سنگین تر در بغل جور چادو در آغوش کشم بر شب تیره قناعت ز روزم عکس ساغری نیست که نهاده پری لبش مقصد خود میکنم از خجالت قاصد هر دم</p>
---	---

ای بسا چشم که بر راه تو از دام هست	بشکار منت آخره گزری باید کرد
	کعبه را نشنه تری نیست طلوری اژن شاهد من قدم بادیه آشنام من است
<p>دایما دلخ تو در باغ دلم پر بار هست گر دماغ خنده داری گریه در کار هست سینه ریش مرا آسایش آزار هست تا نگو یکس که در تار سنبیل زار هست با وجود جیره نوشی مستی سرشار هست بر جگر گرین سازم یک گلستان و ابر است گر بداند لایق آن گوشه دستار هست کین تو چند است مریض بانمقد آبر است مایه داران را همان کم صبری بیکار است غافل خاموشی بر هر سر باز آبر است عمر بگذشت و گذار شرم استغفار هست</p>	<p>منت بی مری بر سینه افکار هست در درمی چینه از سرناله سر داده ام مدعی رحمی ندار در راحت مرهم ازو انگشت یکتار مو بر خلق عالم بخش کن عشوه ساقیست می ساغر لباب که میباش داغها بر غنچه دل سخت بر هم چیده ام باغ باغ از خرمی گل در گلستان بشکفته مهر و کین را در ازل با یکدیگر سنجیده اند با وجود آنکه غارت تاخت بر بود و نبود خلوتی از بستن لب خوش دکانی کرد باز آتش بر دماغ افند که نایم تو یار</p>
	نیست جامع چون طلوری برین در کفر و دین زاهدان را سجمای هم تخ ز قمار هست
<p>بشوم آب اگر در آغوش نگه کرد دست غیر بردوش شور بنیان چشمه و شست</p>	<p>بهره یابم از برود و شست دل نه بار رشک سایه زلف شده راتخ تر ز هر چه چشند</p>

<p>سخن عشق غیر کے گفنی صبر مارا چہ گو شالی داد چاک برجیب خرقہ پوشان کجبت عمر شد صرف انتظار و نشد ساقی از سر مرا بدر بر دست</p>	<p>کہ خجالت ساخت خاموش پیش سبیل بنا گوش جلوہ سرو پر بیان پوش یاد نا کرد غم سرا موشت لطف سرشار و جام سر خوش</p>
<p>موش آگاہی و گر دارد تا تلوری شدت بیشت</p>	
<p>دل فراغی کہ از وفا میداشت راند غم چند خواندنی ہم هست در زمان گذشتہ میگویند گوهرین تیغ اگر تیرا لودی میشد از نال ریش کام و زبان تو بہ فرماندہ مستی من غم آوار گیش میخوادم کویت از تن بکعبگی میداد از گہ یافتہ جاب افسر</p>	<p>قدریگانہ استنا میداشت صد برو کاش یک بہ امیدت چنگا صلح در قفا میداشت خون من جوہر بہ امیدت در داگر نشو دو امیدت ور نہ این ظلم کی دو امیدت صبر اگر نسبتی روا میداشت خار را ہش حرم بہ امیدت از تو گر در سر این ہوا میداشت</p>
<p>خوار میکرد چون تلوری را اینہم غزلش چرا میداشت</p>	
<p>جو در زید مرادم رواج نیابی است</p>	<p>نسبت کہ فرد غم بشرط بخوابیست</p>

<p>هنوز گریه رگ خامی مگر دارد مهرش فوت سر بجه شوق گردید بجوش آمده مرگم ز شوق مرگ جلال نمانده در جگریم نم ازین غم در رفت بزدیاد مرا باد گشته خاکم خاک غمم سبک شده مردهست بخت خفته من بتاب کورده دل در عباد گیری غم بحال خویش بدان نقص بر بزدادن رسیل خاوشه بخان و مان چه غم دارد</p>	<p>کسی چشک کند داغ در جگر تا نیست که کینه پیرنم از کنان مقابست ستاده و شنه بکفت عشق گرم قصابست که آبروی من از دیده های دولابست و گر گوی کدم آتشی کدام آستیت از ان گذشته که گویند در گران خوبست بیار چه زویرین که در دضر است اگر نه خسب کنی زربسم قلابست برای خواجہ در اندیشه ام چه است</p>
<p>ز باغ سینه طموری بکن مثال فریب که برگ و بار همه بخودی و بیتابست</p>	
<p>بر کشیدم ریشهای جان بتاری بر بند است اینهمه دامن فتاینهای آن ز رکش قبا حرف مرغم گفته باشد بی رضای من بزم پیش چشم تر نشد هرگز خیالش غلبه گر از نگارش بیدار آسب خزان گلزار خلد به چوکه بر چین زلف و کاکش گلرشت باد گشت زاپسته تقوی در خار عجب ماند و در حبس ترک هوس رفته شلائینی نکرد</p>	<p>گل رساندم از دم مرغان بخاری بر بند است الرخ افتاده هرگز غباری بر بند است بمروت اعتقاد از تفکاری بر بند است کز زلال اشک مرگام نزاری بر بند است دید که کز باغ خسارش بهاری بر بند است کز برای پوشش آن نافه زاری بر بند است ساغری بر باد چشم پر خاری بر بند است چشم ترا شک خیالی از نگاری بر بند است</p>

<p>حیف نرگان سبزه در پنجه مر جان نکند گر چه ابر دیده ام کم گریه واری بر بند</p>	
	<p>هر کسی در مانده آورده ار و تخت بختاری از طهوری اختیاری نزد</p>
<p>خدا رنگ عشق تو بر سینه را که کیش گرفت ز هر چشم نومرگان چه تلخ گردیدست سرای من که زیگانگان خویش شدم چسبیل شوق بر آورده موی طوفان و دم که داد بهم صلح طره کاکل ز خون گیسو و مسلمان خد زید اند نماز در عقب می فروش خوابد کرد بکا و کا و جگر گشت نشتری هر گ</p>	<p>عقاب درد و غمش آشیان خویش گرفت چه نوشا بکیدن برگم ز نیش گرفت ببین که غیر تو بیگانه را که خویش گرفت منیوائش بخاشاک صبر پیش گرفت شدش چو قفر قماجم درد خویش گرفت که راست زهره که برسد کام کیش گرفت امام شهر ازین رندی که پیش گرفت چو مرهمش خبر سنیای ریش گرفت</p>
	<p>نیباشد چو طهوری کم ز پیشی کس بجاء فقر کسی را کسی که پیش گرفت</p>
<p>که گلگون از برای پیش فرازین کرد دست بنام سینه را با داغ خود را بنشین کرد که صحرای دکن با غیرت صحرای چین کرد بطرف باغ و بوستان رفته خود را یا سیم کرد جبین سجده خاک در پیش نقش زمین کرد که غمش سینه ای گر مخوانی را گریه کرد دست</p>	<p>بجای عشق شیرین خدمت اینین کرد لقش ابر شد آخر بهر بان ناله سیه انم کندی کرده چو صید به شوم سنبل کاکل بخواری تن چادر داده خاشاک سر کوش بیلا آسمان چون سرفرازی که خورشیدش بهان غم ازین افسرده جانان گر چید انم</p>

بعزت کر نیا بدیش با دشمن عجب باشد | کند عظیم استادش پیش عشق کین کردست

نلموری شهر شهرت در حسن او اگر
اگر دشمن از و تحسین شنیدست آفرین کرد

غشم او گنج دل ویران است گریه بر ناست بهمانی چشم ناله آسوده در آغوش نفس همه در وی بدست میدارد سعی در عقده کشائی کنم کرد اجل زود خلاصم ز فراق عید آن کرد که قربان تو شد زخم کز ناوک و تیغ آید چشم لطف لغز اموشی هست سخت رسواست تقافل اما تا در میسکده آید زاهد جی گردان نیست بهرنیخ که هست	بسر من قسم سامان است لختای جگرم بر خوان است نغمه بر کام و زبان تاوان است درد عاشق بدل در مان است کار من قفل در زندان است منت عمر ابد بر جان است عید را بین چقدر قربان است از بر ایم زره و خفتان است ضبط بیداد تو بر نسیان است چه نگما که دران پنهان است بدرون میرش آیان است جان گرو جامه گرو از زان است
---	--

اینکه گویند نلموری پس رفت
اندکی پیشتر از بستان است

جسم را در عشق با جان نگر است بر متاع قیمتی زن خویش را	درد عاشق را بد زبان نگر است سود را با جنس از زبان نگر است
--	--

<p>گر سفر در دست نزد کیست سود جنگ کل با خویش کاری شکل است مخضر گنایم گردیده مهر دست من در دامن دریا نشست ورز زره بافیست زخم ناوکت مردم نامردم در دست تست میتوان خاطر نشان کروان سخن</p>	<p>چون برآید کار آسان کار نیست صلح کل با خلق چندان کار نیست نام را دیگر بعنوان کار نیست فرق را با پای رضوان کار نیست تیغ اگر یار و خندان کار نیست مرد را جز پاس فرمان کار نیست گر بسیاران زبان دان کار نیست</p>
<p>کفر دین آمد ظهوری سنگ راه عشق را با شیخ و رهبان کار نیست</p>	
<p>بیشق یار دلم ایمنه رنیا نیست ز گریخت جگر گاه تند دیدار است نگشته ام کم و گشته کرده ام خود را تیغی که ز لیتا ز نور عشق چشید بسود دیده کشادم فتاد بر تو نظر چهر رنگ باخته از راه مدعی گشت در آفتاب خشنای شراب کجاست بجز قریب فروشان بداد من سپید</p>	<p>نهال مهر و وفا را غم رنیا نیست بچه نظر گیارا جگر رنیا نیست ز خضر شکوه کم را بهر رنیا نیست بمهر نسبت شده و شکر رنیا نیست گناه دیدن من در نظر رنیا نیست رو است ام جل بی خطر رنیا نیست شب شراب کشا ز اسحر رنیا نیست مرا مطالعه با شیشه گریه رنیا نیست</p>
<p>بجی کردن مهر و فنا ظهوری کرد تلاش خویش ازین بیشتر نیست</p>	

فصل می دلق شیخ در گروست غیر گو خوش مشور را ندن من اثر از کشته دشت کو سینه زین خونه شیار کنیم کرده محبوب چه خاکها بر سر بود تشریف عشق را نازم پر یچو لان سباش تیز عنان همه ازام من بوام گرفت	کنگی خصم توبه سال نوست که بیاور زبان او بروست داس غیبت چه آرزو بروست که صدا بنار دل به نیم جوست پشته بودست هر کجا که گوست می شود کنه و نمود نوست توسن روزگار بد جوست نگه فیته وے گروست
--	---

سجین سازی ظهوری کیست

آن سخن ناشنوخن شنوست

از نکه چشم تنی گشت تماشا ماندست دل غارت زده را مایه سودا این پس داعماناز کند دست شغافن پیرال ور دل خود ندهند اهل دلم جایارب بینوایان درت محتشان دگرند بایدیم سیم وزری مهر و خراج نیست نرم اغیار نگر وید و چنان تنگ بنور	در زبان حرف نمایدست سخنانا ماندست که ز خال تو سلوی بسویدا ماندست در تیره کوه غمت واسن صحرا ماندست که برای دگری در دل من جا ماندست شال مانیت گرازا طلس و دیبا ماندست غیر قناد چنین پیش ازین دامانست غالباً بر سون کردن من جا ماندست
---	--

چون ظهوری همه در صید غزالان کوشند

یادگاری غولے چند که از ما ماندست

نوبت خورشیدی آینه پوش است	نعل مهر و ماه از دور آتش است
پشت نمودند صفه های شکیب	پیرنگا هیش تیر روی ترکش است
بر کمانش بوسه زد بر جاگدشت	با وجود آنکه دل زوین کش است
بویه اکسیر غم که دیده دل	ناله خالص گشته در دم آه است
چند در چرخان ز تنده آیم بروی	در وصالم آرزوی یک غمت است
بجز اگر صد سال اگر یکدم بکاست	مغربان میسوزد آتش آتش است
در جلدائی ناخوشی هست و خوش	ز بسیتنا ناخوش و در مان خوش است

پای لغزی شد ظهوری بهوشدار
طره از چاه دقن دل کپش است

هر گریه که از لعل تو در رنگ نبودست	خندند بران کز اثرش ز رنگ نبودست
هرگز بفل آشتی باز نکرد	کی بوده که با صلح ترا جنگ نبودست
پاسنگ غرورت نشود عجز جهان	در عهده شاه و گران سنگ نبودست
بودست رواج علی بابلیان را	جادوی ترانا سر نریگ نبودست
خوش روی کشادی بیدونیک نمودم	گفتی که مگر خاطر ماتنگ نبودست
از صقیل هر روز دل فاشه من	آن بود که پیکان تو در رنگ نبودست
شد بدعت این است بیان گام شمار	زین پیش درین مرحله فرنگ نبودست
شب ناله بی پرده من گوش دروش شد	دانست که مرغ سحر آهنگ نبودست

در جذب به غم عیش ضرورت ظهوری
ناموس شده چرخ اگر تنگ نبودست

<p>زور دنالم و بالم دو افراموش ست کدام بیم و چه امید عالمی دارم بعض حال خموشی مگر زنده حرفی قدم رسیده بجائی که سیر و ندر فرق چنان ز دست روم در تخیل آغوش به بین مصیبت یقینم چه سنگین ست برای خاطر بیگانه ام فکند ز چشم بحیب کون و مکان قیمتم نمی گنبد ز شکر و شکوه گذشت ست کارن عشق جنان مهر و محبت که بسته با من</p>	<p>نیم زنده عیان مدعا فراموش ست که خوف رفته زیاده جافراموش ست نقاب بی و نگاه از حیا فراموش ست سجودش از نیکم حق با فراموش ست که باز کردن بند قبا فراموش ست که کوه را بجوایم صدا فراموش ست چه چشم از نگه آشنا فراموش ست اگر خزنده تو باشی بها فراموش ست بیایا که جفا و وفا فراموش ست مرا همیشه یاد و ترا فراموش ست</p>
--	---

ز خاطرات زود یاد دیگران هرگز
 چه واقعت ظهوری جز افراموش

<p>کرده بدخویم به بیداد و ره بیداد است روزهای تیره نجات از شب برهم نهد گرچه جلا داجل خوش ماند برگاه عشق وصل می آید مگر غم میکشد از سینه خج اشکارا و نیس گروم منیگرم قرار پند گوپرداخت فصلی و سخن می آیدش چنان تایت توان گلگون فرو اندن در</p>	<p>داشت بر فریادم و انگه ره فریاد است صبح روی آنکه بر خورشید مادر زاد است بارها دیدیم که پیران دیده جلا و است یا و شاد خویش را بر خاطر ناشاد است صید را نامزم که صد جارا به بر صیاد است کرده خوش میبوده گویا اگر به بر باد است خوش را شیرین باین تقریب بر فرهاد است</p>
---	---

<p>تا از نذر راه نجف را آبی از مژگان تو شوق در چشم ظهوری دجله بیداد است</p>	
<p>گر شعله است لاله بستان آتش است جاری شدست بر ترو خنک حکم من انگیز بجای قطره فرو بار دابر چشم خاکستری بیا و ندا دیم دسوخیم گردیده زین مجلس شسته میرود نور ز بلیل است که گرد و خد اگل چیدنگه چو موی نه چید اگر عنان کای سخوان نمانده که چون نکرده شک سرگردن حکایت آغوش میرسد</p>	<p>گر اخگر است ریگ بیابان آتش است چشم بخت خون و دلم کان آتش است گلزار باغ تشنه باران آتش است کوه آه گرم کار بطوفان آتش است از خس هم بچینا که بدامان آتش است پروانه عبید که در فربان آتش است رخسار شعله خیز نومیدان آتش است داغ تو در گرفتن سامان آتش است پروانه را که گوی گریبان آتش است</p>
<p>ترجمه در آب نهر ظهوری شوی کباب تفتان دل تو مایه ای عیان آتش است</p>	
<p>بفرض تخی امیدم اگر غم بر داشت شکست فتنه بیداریش که است کجاست عز و کبر من از حد گذشت انصاف است زهی خرام که طاف من بهر فرشته رخ تو در دل شب دوش مجلسی اگر است حلاوتی که ز شعله لبیت زیادت بود</p>	<p>ز کینه دست زمین و زمان بر برداشت فسانه گوی که بختم ز خواب سر برداشت پلنگ خوی فلک از که اینقدر برداشت بجلوه گاه تو جاروب بال و پر برداشت که آفتاب ز رخ پرده سحر برداشت بشور خنده بر دهن ریختی شکر برداشت</p>

گرفت ماتم فوت نظاره نادوم مرگ بروز قست مر تو دل تلاشی کرد پشته آب بجگمت و بهند از این قاصد	اگر ز روی تو یکدم کسے نظر برداشت از آنچه حصه او بود بیشتر برداشت زمان زمان لب فرخنده از خبر برداشت
چه خنده ها که ظهوری باب خواهد داد بگری که ز شوق تو چشم تر برداشت	
گریه سردا دیم دریا بر نداشت گو که بار آرزوئی بست دل راه میسوزد چون گو که مرو دعوی دل بستگی ثابت نکرد بر سردارای اسکندر چه دید شوخ خارا پوش ما خارا شکن سودا و اواق که هنگام سفر آن جلا که عارضش انداخت چشم بی نصیب اند از تغافل دیگران	داغ دل گشتم صحرا بر نداشت کاسمان ز دوزخ جابر نداشت دشت و دلفش کف پا بر نداشت هر که دل از دین و دنیا بر نداشت عبرتی از جال دارا بر نداشت که دآن خواری که خارا بر نداشت توشه خسودای عذرا بر نداشت آفتاب عالم آرا بر نداشت دید که نادیدن از ما بر نداشت
بر ظهوری نبض گیران را چه دست درد مانگ بر دوا بر نداشت	
بر سینه بجز راحت از اگر گزشت چون پشت کم است ز هر شیشه سنگین نقصوم و در سر چه بزرگی که ندارم	مرم برود بر دل افکار گزشت کو هست زمین و دوزخ پس با اگر گزشت آی سمرن بر بدن دارا گزشت

<p>واعظا چقدر گفت بر عظم من و ستا سجیده تر از و نه مندی بر کی کس کالا بچه بالائی قیمت بچه پستی روزی نشو و منت اغیار کشیدن و شمن بهین حال بسی شاد و باناد</p>	<p>اقرار کردیم که انکار گران است در پناه خرد و خروار گران است صبرت سبک ناز خریدار گران است منت کشی از با بر چه مقدار گران است بسیار سبک گشته و بسیار گران است</p>
<p>هم صحبت عامه بزرگان است ظهوری مغزش نه سبک باد که دستار گران است</p>	
<p>خشک چون نی استخوان و ماجرا با آتش نهر بلبل و اغما از برگ بر هم چیده گل غیر کو در دفع گرامی هوس صندل ببال از هوای لفته وشت سحر و خاک آن میس گرم خونی بین که پیکان خدنگش هر کجا و دیده دیدایست پوشیدن چو برقع بر فلند تا دم پیشش غم بر باد تنشند دی عشق در یوسف فروشی چون بر آید دکان کو بکن بودست از بس گرم کار خود هنوز</p>	<p>کس نشو زانید از من پاک تر با آتش است شمع در پروانه سوزی خود سرا با آتش آتش آرایش نمیسوزد دل با آتش تاثری خاکستر است و تاثر با آتش خورده بر سنگ از اثرش نیزه بالا آتش دود از خود خود بر آوردم تا شام آتش باد را در پیشش من در نه با آتش از برای گرم بازاری از اینجا آتش از شرارتش اسل از غر خارا آتش</p>
<p>شست و شوی دلی پر نیت ظهوری حکمت پاک میگردد بدر بالیک اولی آتش</p>	
<p>نیسی قادر مگو ترک و قادشوار نیست</p>	<p>در جهان و شوار تر از یونانی کار نیست</p>

سجده

<p>گر بسنجم مهر خود را کوهش آنمقدار نیست گر ز لب روید که خارستان به از گلزار نیست در صفت عاشق کشتان یک تیغ بی زنگار نیست چشمم بسنجم این نگاه آن گل رخسار نیست حلقهای طره کراگشته ز نهار نیست بر دلم صد کوه اندوه است از و بار نیست هیچ واقف از پریشان سبتن و ستار نیست خرقه فرسوده است و تارش لایق ز نثار نیست شکوه کمالان را نقص از استغفار نیست</p>	<p>گویند را در محبت پادشاه از کجا است خار را هست کرد گل در پامیز و دلفن صیقل تیغ تو از دل میردام و زنگ عارضت نازک نگاهم تیر حیران مانده ام با و را در دست بازی جینا ریز و دهم گشته ام کاهی و می آیم گران بر خاطرش کاکل از هر جانسری بر کرد خلقی گشته جمع وقت پیری عشق بت برگردم افتاد حیف چشمم زخم توبه بر گز طوفی از زندان نیست</p>
---	--

راست کن خود را نعلوری گریه نیمی کجی
 نیست کاری با کسم یا من کسی را کار نیست

<p>در دو غم خواهند مرد و مریدان کم شدت در دو ریاضت میدانم که در میان کم شدت سیه چشمها کجا شد قدر همان کم شدت استین بر بال جوش خون قربان کم شدت باز رنگ رخوان و بوی ریحان کم شدت از کمال ضعف اگر فریاد و افغان کم شدت تندیل گریه را با آنکه طغیان کم شدت از روی اتفاقات خان سلطان کم شدت</p>	<p>ز خشک آه و ناله را انداز جوان کم شدت داشتم ذوقی ز کام تلخ این شهیدم که داد دستگیرم با دین خوان بهمت بر سخاوتند از تو چشم عیدنی دارند خلق روزگار روی و روی دیگر از باغ و بهارم که در سر یکجاست این فرو گشته است آه و ناله ام میتوانم داد حیون بلکه عمان را باب باد افرون مرمتی گدایان درت</p>
--	--

خیل کین کو کین در بستیون بادادشان	هم لوزن بستیون پرویز را شان کم شست
آبروی پاس هر چیزی ظهیری نیست گر به شیرین شد بختیم و شور عان کم شست	
گر مرا بے تو بستی بود دست سره دانه شوق چاکی را گشته فربه بشوق فزاکت مثل مجنون نبود سوخته بیشتر از زمانه گر یه من باغ را در حساب داغ دلم گوهری درج دیده کرده غمت داد از دست یوفای صبر خفته شعله وقت داغمت گشته فرم بر آستان تو فرش غالباً بود چشم منتظری گشت امر و بر من این ظاهر	هر سر سوی شتری بود دست گر بجیب منش سری بود دست هر کجا صید لاغری بود دست کو کین سایه پردری بود دست ابر را دیده تر بود دست از گل ولاله و فتری بود دست گر یه را که جوهری بود دست از تو هم بیوفاتری بود دست ماه بی دل سندی بود دست فرش از عرش برتری بود دست هر کجا حلقه دوری بود دست که دل من زد دیگری بود دست
سند مهر و وفا ظهوری است در محبت سکندری بود دست	
یح در گشت وفا تو قیر نیست احتمال بند آزادیش هست	ربع اگر باشد که تسعیر نیست از رگ و پی هر که در زنجیر نیست

در خرابی جگر از حد میرود بر کشیدیم از تلون خویش را باغ الا ان پاس نسبت جویست کی شود بچند سو فارز خم از کجا آورده است این شیشه میرود از صفه صورتها برون باله باید بر زمین آن خود محال نیست بیم آنکه ناگه بگسلد گاه هجرانش پشیمان میشود	وصل را خود انقدر تغییر نیست در طلال و عشرتم تغییر نیست دای اگر صبر کسی نخیر نیست گردل افکار پیکان گیر نیست شد اگر باز هر او هم شیر نیست صورتش گرز او بر تصور نیست آن ببری را مندل تخیر نیست در کف سر رشته تدبیر نیست هیچ در قتل کشش تاخیر نیست
---	--

در مریدی گر ظهیری را سخی

بتر از رعنا جوانان پیر نیست

گر تماشائی شود پید تا شاخته است نیزگان خشی کنایه دخی بیند هیچ سیر در خود میکنم بهر تماشای جهان میتوان تر یاق خوردن زیر خوان گشوده است بر لب چاه دقن دل را گداز افتاده است برگ و بارش را بناید در نظر هر مختصر از دحامی خویش را باید که بگذاری برون بر دل از زنده بی دایم غمش و تکان چنین	حسرتی سازی اگر خود را تنها خست است دیدنیای تو مرا اهل حیا را خست است رو سر آمد میرود اگر رفتن پا خست است در دگر بخت از دوا فکر بد او خست است نوش پای شکیب پای بر جا خست است چون شود عقل و دل و دین و دنیا خست است اگر درون آئی نیزم وصل تنها خست است جنس خود را نشد کردن بعد نهار خست است
---	--

دلیان خلوری	دلیان خلوری
پیشتر هرگز نمی آید زبان و عده اش	دل غ خالش گشته در دل سوید خست
هیچکس هر وقت اینقدر در دل نجید	نافته هر روز و الیس بر تقاضا خست
	طاقت و آرام را از تنگی جبار خست

خاکپایش هر کسی بر سر سبیل رود ریختن	
گر ظهوری گشته وقت فقدان خست	

لبس است مایه فخر اینکه از منت ننگ است	فراغ عیش کسی که زغم تو دلتنگ است
درون بروزی زخم میشود در روشن	ولی که صیقل تقیت نخورده در رنگ است
امید هست که بعلت ز زخم بر رخ من	دری بجنده کند باز گریه در رنگ است
ز سحر بال بیان مانده منحنای سقیم	ز زنگس تو صحیح کتاب نیز رنگ است
زهی ستم که باین رنگ رو چنین باشی	به بین که موی نواز روز من چه یک رنگ است
شود نگین که کنم صلیف مه تر بان	به گونه گریه من با عقیق در جنگ است
همان در اول هجران دلم چه موم گدخت	مگر دل همه کس چون دل تو از رنگ است
نداشت پادشاه من کو کهن مکن سبکم	بسج عشق مرا بسج تو نش پاشنگ است
ز دل محبت خود میری بر از دست	ولیک فکر مکان کن که لا مکان ننگ است
برو پیرس ز دیوان حساب نزدیکان	ز حرف تا زبان صد هزار فرسنگ است
بمطربان ز براسیم شده نوازش بین	که زلف زهره شادان بر نشیم جنگ است

ظهوری از تو بخوار آفرین خواهم	
نیاز غنچه و ناز عتاب فرسنگ است	

از کس او نظر اهل دید در رنگ است	گناه کیست که آینه تو در رنگ است
---------------------------------	---------------------------------

<p> سپوی راه گنه پای سدرت اندک است که لوح سادو به نقش لوح از رنگ است دلم چو دمی نادیدگان اگر رنگ است شمرده روی ازین راه آه فرنگ است هنوز تخم شرر گرچه در دل سنگ است ملکوی عزت مسند که رنگ اوزنگ است فغانا که از ان طره های شهرنگ است امید کرده بغسل باز صلیح در رنگ است نه عیب بل هنر است آنکه چهره شان سنگ است خوشاشی که جهانگیرش بفرنگ است </p>	<p> عمنان خودنده ازوت باز دشت غلیب نگارخانه چینی در آسبک رنگی رخم کشاده ترست از کف محیط کفان نفس قدم شده در راه داستان غمش سناوه آتشم از شعله بر فلک خرمن ز خاک آن سر کو بخت بهتری گستر و ز خواب سر به کشم چشم جمیع خیزان را مگر بایست و رآید در عتاب کشاد ز سانه سیج نیارند در نظر ترکان کنند خوش بقدری شمان جهانگیری </p>
--	--

بنو مرفه نعلوری تراهند آسنگ

کنون ببال درین باغ راغ نهنگ است

<p> سبر را با ما چه نسبت تهت است حاش شد غیر و غیرت تهت است در جهان مهر و محبت تهت است کام بخششای همت تهت است مینستم مرد مروت تهت است تازگی بستان طراوت تهت است با پری و حور صحبت تهت است </p>	<p> نسبت عاشق بپاقت تهت است بدعی از رشک مینا لد فروغ کینه وزری خاچه این ملک هست هر چه میگویند از حسب قبول سعیما کردم که شد جانم خراب بارخت گلهای تر خاشاک خشک گنج خلوت با خیالت خلد من </p>
---	---

تنت است ای بیروت تنت است	چند تکرار افتد ای غیر را
	این صفای از ظهیری کرد کسب خاطر اورا که درت تنت است
<p>آب گشتن از افتد ای بلاست هست اگر زرب از سفال بلاست صرفه خود به بین سوال بلاست هست گر عالمیت عیالی بلاست روی کاهی داشتک آل بلاست ناقص و دعوی کمال بلاست منع اندیشه محال بلاست خطر شادی وصال بلاست روز بیش از هزار سال بلاست ناصح من نگشت لال بلاست</p>	<p>لب کخم مرخص حال بلاست سفلیان را علوهست نیست پاس چشم جواب گو بر راه در تجرد مسج مرتبه باش پیتوان شد زبیب رشک تان بد آ از خرد بعشق در آسے بخیال اندر زنده حسرتیان از غم هجر اگر شوم امین کم بسر رفته ماه و هفتده بحیر گوش تا که به پنبه بر سازم</p>
	رو ظهوری بفقر منعم شو جاده و منت بک و مال بلاست
<p>سپرتی کین محبت اوست جان سپردن اگر ز حسرت اوست روح را از کجا لطافت اوست که بگویم شرک یک شهرت اوست</p>	<p>در خطر ایمنی بدولت اوست همه تن جان شوم که بسپارم گر چه در داده تن بحسبم از لطافت نیست آن مایه روشنی مه را</p>

جان بجز آنقدر که میخواهی خون من جوش این امید شد تا نخواهد منی تواند جاست و و جهانم بیک بد لب نیست نکتم صرف کس محبت او گشته ناسور ز خیم از مرهم بهر خصمان چه دوستان که گشت قتل اهل دف که بر خوبان زلف سانی رعایتی لب شکست	باد از تاجران نکست اوست تبشش آلوده مروت اوست رغبت جلا فرع رغبت اوست هست من گدای هست اوست نه بخیلیست این امانت اوست این خرابی هم از مرمت اوست توان هیچ گفت عادت اوست نرض گردیده هست سنت اوست که کند تو هم را رعیت اوست
جان ظهیری بیک کرشمه نداو همه جاد او خیم زخمت اوست	
چرخ را بازوی گمان تو نیست عشق خوبان نهاده پای کاب رسم می آیدم باین عونت ز سیدی بقیت اول خور پیوده ته کند زانو صد بلا مرهم آردش بر سر نیشنوم بشنوم اگر صد بار شده تغییر صفت سوگند	سر خور و خور سنان تو نیست ماه در حسن بهمنان تو نیست برسیجا که تا توان تو نیست مفت یوسف که در زبان تو نیست هیچ بالین چو آستان تو نیست ز خیم تیری که از گمان تو نیست هر حدیثی که از زبان تو نیست غیبت سوگندگر چو این تو نیست

<p>شمد اگر صد قوام و ام کند نتوانی خلافت و عده و حمل از نگوئی برون نیار و بخت نیست ریگ روان و روان واک</p>	<p>که بشیر نبی و ان تو نیست کرم تو دیگر صفتان تو نیست هر که در چه بر میان تو نیست که گذرگاه ره روان تو نیست</p>
<p>شب ظهوری چرا بخت و بد یاسبان تو یاسبان تو نیست</p>	
<p>کتابت از غزالان بر نزل نیست ز دم بر تیغ تا او تیغ بر کند غم از آن نمیدارد نفاست چه میداند کسی آغوش گیری نگشتی مشتعل در گریه افسوس مشوران خانه بنور حسرت ندارد گفت زاهد بسده کرد نمیخواهم چنان قاصد که داند مکن واعظ سرت خالی بهارست چه بنیتری ز مردن بار بر بند بهر در چند گردی لنگ بدباش</p>	<p>چه خواهی خواند صیحت در بغل نیست بنام دست پیشین را بغل نیست بهالم قیمته تر زین مثل نیست ز داغش لعنت تا در بغل نیست به از چشم و رافتان مشتعل نیست متبارا خبر انگشت عمل نیست غم شمارندی که علمش بی عمل نیست برای عرض پیغام محل نیست بنای توبه خالی از خال نیست در اقلیم و فنام اجل نیست با تبار کی را که مثل نیست</p>
<p>سبیل دیدنش گردیده دیدن به چشم ظهوری را بنیست</p>	

<p> مذکور گشته تا شغش بوبر آمد دست گاهی اگر بسوزان کو بر آمد دست صد شعله پیش ازین بر موبه آمد دست در جستجو صبا ز نگاپو بر آمد دست از مغر خلد این گل خود و بر آمد دست باد و ستان خویش چه بگرد بر آمد دست نازم بدر و خویش بدو بر آمد دست از لب در پر جیب ز بازو بر آمد دست در عشوه گاه ز گس جادو بر آمد دست بر خویش فرو ده که بدو بر آمد دست </p>	<p> هر جا حدیث سبیل آمو بر آمد دست داغ دل صبا شده گلها بسا عها ز آتش خراق تفتی سر سینه زد اقتبادگان چو راه نواشد کرد طے از آب و رنگ تربیت باغبان مگو دیگر چه گفته اند و درو یان بدشمنی دل ناز کست ناز طبیبان نیکشم عاشق کتان خویش بهتاب برده است اینجا ز راکر شمه او کرده زیر دست فی زمره نگاه نه اندازد سخن </p>
--	--

خود را جدا ز یار خلوری چرا میبویخت
مروی نگد کم از زن هندو بر آمد دست

<p> عکس تو گل کرده سینه آینه زار دست بر دل بیتاب من خیال تو بار دست ز گس شوخت همیشه مست خار دست چون ندود بر فلک گشته شکار دست مسکندر انم بحیل امید کار دست سیمه اشکی بکف سده شمار دست آنچه در زبان نیست حرف بوسه کنار دست </p>	<p> غرقه داغم را بباغ چکار دست عاشق و فکر کسان که گفته خیم امکان ساقی نازت چسب امضا لقه دارد منع مفرات شور خنده نیارم بیتو کنم اجل را بلا به تفت از شب چیران پس حالت چشم ترم را لسنه جانم ندیده کس نرباغم </p>
--	--

هر چه بجز بخودی هست و بال شام گره یه بنیرنگ از غم نازک یار سرو بپایش قناده اینچه تنالست آه نفس رفتگان و دال عنانست	گفته غلط آنکه گفته صبر بکارست بر سرزگان من سرشک گل خارست ماه رکابش گرفته اینچه سوارست حلقه فتراک چشماهای شکارست
---	--

عقل ندارد و جگر ملز ظهوری
نیش بدیوار نه که حصارست

سجکس در چمن عشق تو چون نشکفت شد عبت سعی طبعیان دل بهار غمت دل پیر مدگی گفین حسرت خو کرد آفتقد رقد رند ارم که بر ما خندیدند در ره کعبه ز فتم بآرایش فرق خاطرش شاد نگردد ز خاتونی مصر خاطر مدعیان خوش گل نسبت چیدند خود نمایش برای دیگران بود مگر چقدار غم دل دیوانه برون برادر شهر خاطر تنگ کشتا بدیغل گیری تنگ	لاله زار نیست جگر داغ تو بغا نشکفت شکر ندر که بالقاس سیمای نشکفت چه عجب گر بگلستان تماشا نشکفت بز گل گریه پاکس رخ ما نشکفت گل خارش به غم آبله با نشکفت تا نشد غنچه به فی بسته زلفی نشکفت از دورنگان نشدیم آن گل رخ نشکفت چه تماشا است که خاطر تماشا نشکفت اینهمه فصل بهار آمد و صحرای نشکفت قطره تا غوطه نرود در دل دریا نشکفت
---	---

بجیه قطره می دل ظهوری میجو است
ماند پرموده در ع حیف که تقوا نشکفت

بهای تراز ابرو خاکبایست	چه بی جسم روح و چه تیر هواست
-------------------------	------------------------------

<p> بقر با نیایت سر و فتنه دادن نه آئی که حرف بدل با تو گنج برایت بنید انعم از حق چه خواهم چه جاها نهم در پی سپرده بر هم که کرد اینک که دی تو با آشنایان بخون غمزه را عشوه‌ات کرده شیرین شروز است مو بر تن از آفتابم شد از خون قربانیان عید نگین جهان خراب آن فروغی ندارد گذار است مغرول هر گم به بینم </p>	<p> چه محتاج جام که سازم فدایت بجای همه تو که باشد بجایت ترا با بدم خواستن از برایت اگر جان تو اند شدن رونایت مباد که خوانند نا آشنایت ثواب تشید تو چشمک نایت اگر سایه کاهی فتد در هواست بنایم ترا دست و پای حنایت که گنجد در آن گنج گدایت چه داغم ز داغ سویدار بایت </p>
--	--

بخششی ز تو نشخه هرگز ظهوری

اگر دردت افزون نکردی دواست

<p> دلم از طرفه صیادی بلام است ز رویش صبح من صحبت تا شام لطف حسرت ننید از در جوشم چرا خاصان نمی میرند از رشک کی آن آغوش را آغوش گویند ندانم تو بر ابر سر چه آمد نگاهی مست کش از روی ساقی </p>	<p> بپ نظر چشم از دام دام است ز مویش شام من تا صبح شام است تننا بختم بر بند خام است که مغشش خاص من در بار غام است که داند این کدام وان کدام است که ساقی در مقام انتقام است و گرنه هر چه بی بینی حرام است </p>
---	---

نمیباشند مستان بے پناهی	کنون پیرمغان جشید جامست
گرفتم کام دل گردیده حاصل	چه حاصل نیست دست التزام
چون منصور آورم صد پادارے	بسر داریم اگر این اهتمامست
ظهوری را نغم در عشق وحشی اگر دامنم که بارام رامست	
بر لوی تو غنما و باغست	بوئیدن گل کرا دماغست
باروی تو دعوی شگفتن	در حوصله که ام باغست
پیشیت کشدش بباد سیل	پروانه که کشته چراغست
مستانه نشسته عقل در مغز	گوش از سخن میت ایامست
نازم بجگر که شاه بختست	دماغ تو اگر چه شاه دماغست
با خضر کسے چه حرف دارد	سنگ ره جستجو سراغست
زخم از تو گرفت جای مرهم	باریخ ز راحتسم فراغست
باروی تو بژده گل بس بازار	این عقل کدام باغ راعست
بخت سیه است اگر ظهوری در هنده های رشک رخست	
رخت را اینچنین زیبا که ارست	سپیدش آفتاب عالم ارست
ز حرف سدره میگرد سخن نیست	نبالایت حکایت دست بالایت
ز کشت راحتتم بچرم دگی نیست	ز شستی تیر بارانی تمناست
بند غم طناب آرام ستوان هم	ز آتم خمیه افلاک بر پابست

در روز از زمان چون روز پیداست	بناید سینه را کرد و بختین صاف
چشم غم یوسف ز غم گویسید پیش نمک بر خویش از سوز زلیخاست	
چرخ نتواند برو همتاب بست گردی از راه تو بر رویم نشست دامن همت نمیدوش بدست باید از درد تو بروی رنگ بست زود میگشتند طفلان شیر مست زندگی را احتمال مرگ هست گر شکاری گاهی از دام تو هست تشنه تر بر سینه صافان بسکه هست خاطرم بر چیده از عالم شکست	سایه ات افتد اگر بر همه پرست آبرو و گردیت از خاک رهم کی نفس از ماشستی گرفتس از تلون تا برون آید کس دایه کردی گزنگاه بی بر میت چون نمیرم من که در بجران تو غیر غیب لاغری باعث نبود صاف ببرد از زریه سانا و کت عصه خوبان یاد رستی بسنه عهد
کرد ازادی مظهری براسیر بی گرفتاری کسی هرگز نیست	
منت هر لحظه مردن در غمت بزرگ نیست آرزو در راه من و احمد تا شمرنگ نیست آرزو ای قامتت آرزویش در بزرگ نیست جیاد و ان بخشوه سادات را سر پاینگ نیست دایم بر جان من این بنیاد دل بر کنگ نیست	خضر و قثم عمر از عشق تو در پائیند گشت عشق باید لایق حسن تو و ان باشحال سهر و طوق قریان خواهد که بر گردن کند آرزو شمع و بوسه شنگ بختین هرگز نبود ریشک در و اگر دلی بایست کلخ رویت

<p>در وصال آنکه استغنا زدی بر کائنات با وجود تنگ خواهش حال سالک سبقت بال بر بال هما هر سو نگاهم سے برد</p>	<p>صبر و حیران گدالی میکند نور مانده گیسیت اهل محبت را چه غلبه تا که در بختند گیسیت از تماشای جمالت دیده در فرخند گیسیت</p>
<p>نیست کس در خاکسار به آب رودی بن رنگ برین سایه را در پایه افکند گیسیت</p>	
<p>تا حدیث تو به زبان لب بست آه خلیفت از سر اچه رد دل عالمی سر به استان سخن گشته هر گوشه بین سفره گوش لقسم برده پی لبود سخن لا اله الا الله عارض نیست بهت هر عضو را جدا جانے سخن ربط بهوش با مغزم</p>	<p>شهره شهر داستان لب بست نال مرغی ز آشیان لب بست فرق او وقت آستان لب بست از حدیثی که میمان لب بست هر چه جز حرف تو زبان لب بست ذکر زهرت شکرستان لب بست هیچ شک نیست بوسه جان لب بست تو ام حرف استخوان لب بست</p>
<p>در کساد سخن ظهوری را هم ز لب قتل بردان لب بست</p>	
<p>گلزار باغ روی تو در یکدگر شکفت کار اثر نباله و لب خشک ساخته است دل را چه احتیاج بگلگشت باغ و باغ پروانه خود سپید شد از بیم چشم زخم</p>	<p>حسن تو غنچه بود بیاد نظر شکفت سبزین شک و چین چشم تر شکفت از لاله های دماغ سراپا جگر شکفت کاهش اگر بر محبت بشکست شکفت</p>

<p>آمد ز کوی جلوه او باد و آسمن قا صدمت ز خنده لب ز تاج بشهر مپسند غنچه خاطر مستان خویش را از لطف بونود ووش در آغوش خوابین</p>	<p>خس پوش بود آتش دل از شمر شکفت باد آغین شکفته که گوش از خبر شکفت ساقی گذشت وقت صبحی سر شکفت صد باغ لاله و گلم از دوش و سر شکفت</p>
<p>پیر مرده دل به باش طووری ز جور دور عالم ز عدل باو شده داو گر شکفت</p>	
<p>بزید مهر من از جمله مهربان نیست بخسرمی شده پیر مرده نگاه یدل ز سادگی نهفته است نقش دانا یان چهار ز ما که کند در بهارستی گل چو پیش عشق بسنجید نم نند میران کسی که داغ سجودی ز رویش ز جبین بر آستان تو خوش نخت پست اوج گفت چه چاشنی که نه در کج کرده لب اوست بخار چینی کویت ز نخل پندارم</p>	<p>بخاشیم زبان داد هم زبان نیست به بین جوانی پیری به بین جوان نیست شود سپند کسی شوخ به چیدان نیست ز چشم ساقی اگر خشود نشان نیست سبک گشت هوس حسرت گران نیست بدان خویش نشانش کل نشان نیست برای اختر پیشانی آسمان نیست بمهر و هند شکوه شکرستان نیست بهار و سست کتم باغ و لوتستان نیست</p>
<p>بنج حرف تو تکلیف بر طووری نیست ز این در که چه توان گفت یز زبان نیست</p>	
<p>شغونی از من اعتباری برگرفت از خیالش خاطر صورت نگار</p>	<p>چشم دور پاشتم شاری برگرفت لش باغ و بهاری برگرفت</p>

مشک صد تانار پریم از نفس در تخمیل ز بر دندان هوس هر دم از شادی رگ دل سپرد سند منعی پیش راه آه نیست دست اگر بر شاخ گل دستی نیفت تو تیا سراپه چندان نداشت	زلف آهم را بهاری برگرفت شکرین جلش فتاری برگرفت غمزه اش نشتر یکاری برگرفت از دلم و شب عبا ری برگرفت یادگاری ز خشم خاری برگرفت گرد خاک رگه ابری برگرفت
--	---

دل جفا های تو بر من می شمرد
از دقای خود شماری برگرفت

کو تدعی منال لقا دل تر هست شام نکر دیر سمن زار صبح دم پیدا نکرد غمزه چو من خون گرفته بیگانه داشتم ز دوادر در او لے این گریه که شوق تو از خیم کشید نخت جگر بر آتش و خوناب دل بجام بی شانه مانده طره شمشاد قاسمان سرگوشی نسیم بگلشن فگنده طرح عالم خرابه است خرابات گنج او این قسم شلکم بحر افغان نکر و کس گیرم توان زدن سر و دم با نفس را	مشکل مراست کاره از انبردست پالیش نگار در خشکستان نه است در هر رگ دلم چقدر زنیتر گم است اشک آتشی گشته چشم تر هست گردابی محیط منش نیل و قلم از اشک شور نقل کمال تنگست از لبیکه چاک خج گر بیان مردم گو یاکه غمخور دمی و تبسم سوگند چار کن بخت خست ناخود و باده محسب شهر ارم از زهرش اندک سراپا به دست
--	--

<p>در شعر خطبه خواند ظهوری بنام خویش چون روشناس شهر مرزا پی قسمت</p>	
<p>هر قطره شراب تر از روز قلم است رخساره بر فروخته باغ از گل قدح مست تر از بطارم تا گشت دیده باز عشقت نخست مسدود داغ درون فکند جان لببست چشم نگاهم از تو بست ابرو نیت اختراع زبان کرشمه کرد در بوسه کاب عنان چون دهم بکن کی مردمک بکشتی چشم از خطر رید باخته گریه داد فراری و راضیم در دام دیده گوش گر و در عقل و هوش همچنان برای سوختنم بر فروخته است از شمسوار خان بنوازش رسید خلق</p>	<p>نازم بظرف خویش که پیاد نخست با عندلیب باش که مست تر شست مستغنی از قفج این سبزه طارست بر سینه در که از جگر با نقد مست هنگام ناز نیست زمان حیرت صد داستان اشاره پیدا در دست رخش ترا که تارک نورشید بر دست گر فزادم سرشک مرا این طلاست صدایای از من زو یک تبسم طاقت بباد داده حسن تکلمت جانسوز آتشی که درو شعله نیزم حق کار سازاوست که در کار و دست</p>
<p>تقویم کف زلف چو ظهوری فکند ایم این عقده های کار منجم را منجم است</p>	
<p>باد که حسرتش جم مرد و در جام من است گشته و فقر دار خام گل ز دیوان بهار چاشینا در شرکه از کام تلخ است کرد</p>	<p>کرد آن صیدی که از بهرام رم را نم است گر سیه روزم برات صبح بر شام من است بختکیهای اثر از ناله خام من است</p>

چون ناله عشق در فکر سراج نام نیست	چند ده دل ریگد گرد و غم و سوز و گذار
هر چه بخواهی بخواه ایام ایام من است	نیستم کم فرصت ای گردون سپهر از انتقام
گوشش و او چشمها بر راه پیغام نیست	قاصد از لب مهر گوید در و بے و نشت بگو
میشوم گاهی اگر محروم ز ابرام نیست	طالع در یوزه و ششامی از و دارد دعا
یک نفس آرام بنداری که آرام نیست	ز بچه فرماید قدم که بعد عمری نیستش
گر شود بچش دلیل کفر اسلام نیست	عاقبت آمد یکارم علم دین و عشق نیست

چون قلموری در گذار افغان کسی

چون نباشم نیکبازی چو تو بد نام نیست

هر فصلی ازان هزار باب است	از عشق سپهر صد کتاب است
از زهر تو کام کامیاب است	در لذت شکر گشته ام محو
آن ناله طناب در طناب است	دل خیمه در دکره ده برپا
افسانه امن بلای خواب است	کو گوش بگیر عافیت جو
سر پایک الفت اجتناب است	لب بسته زبان همزبانی است
گوشم ساغر سخن شراب است	هر جا گذر و حدیث ساقی
خالی چه شود پر آفتاب است	جامی که در آن قنار و عکسش
هر چند سوال بی جواب است	از مشق نمی فتد زبانم

بگذشته قلموری از مرمت

احوال بدولت خراب است

چون می نگرم همان قزاق نیست	بام من نه بهر هم و ثاقب نیست
----------------------------	------------------------------

هر چند که گفت اند گویند	حرف ز کتاب اشتیاقست
سوز جگر و لقت درون را	در سوختن دل اتفاقست
شیرینیه مرگ را بنایم	فریاد ز تلخی فسرانست
در سهند ز دفعی فسر اقم	تربیان وصال در فراقست
افتاده عنبان دل بدستم	بیجان مراد زیر جاقست
طوفانی شده شوشه لنگاهم	خلخال نگار سیم ساقست

در یاس و فاق شد نظوری

غیر است که معین لفاقست

زخم از دیو پوزه مرهم لپی بر هم نداشت	ای خوشنا زخمی که خیزم و دگر مرهم نداشت
شهنیت گویان در آید هر زمان عبید دگر	کس بمرگ از روزین خوتر ماتم نداشت
بله من بزمین وز منمان بر آسمان	در حراروی قناعت بیش وزن کم نداشت
داشت اسطرلاب مینا در نظر پیر نشان	احتیاجی از صفای دل بجام جم نداشت
شیخ را در نامرادی طور دیگر داشتم	هیچ غیر از نخوت و پندار پندارم نداشت
ابیل او دیگرست و نغمه سنج او دگر	خوشت گرددم کشم در راراپای دم نداشت
ز شیرین نخت شاخ گل تمنا داشت سرو	در سجود قامت رعناش قدم نداشت
باطرات میتواند در گل رویش کشید	دیده که خبر تشن عمری نگه در نم نداشت
هم چاک دل از من بود بجا شد تلف	مدعی بر سینه از ناخن خراشی هم نداشت
شقیانان طور دیگر زنگانی کرده اند	خضر عمری داشت اما مردن هر دم نداشت

شوخ آهوجیم خود را رام نتوانست کرد

چون خلوری گری آرام را بر مردم نداشت	
<p>طالع از ابر کرم فرنگین خرم نداشت تشنه وصل حرم راهی بسیرالی نبرد ابر در آینه و گریه نیست غیر از چشم نیست رفت بی بخار باد اتم از خاطر غبار لطفش از اغیار بود و معش انداز عتاب کی با ضون میتوان آورد در دوش را فرد باد مری برب و دعوی غمخواری من سینها سوراخ گردیدست از الماس تر چاک صمیم کرد تاوان بر رفو که بخیه را بدی سودائی آن طره آشفته نیست دل زکوة از متعان صبر بخوابد کنون</p>	<p>بود در گنزار ما گل آتشین شبنم نداشت مزدک در چشم بردش نم اگر مردم نداشت چهره پر گردانکو دیده پر نم نداشت در زمین سینه نخل صبر یا حکم نداشت عربانی میشکشن نامهربانی هم نداشت بچه جازا هد برایش خراج مل مرهم نداشت خوبنمایم بس مین کز مردن سن غم نداشت گفت هر کس از خود را زخم بر مردم نداشت سوزن عیسی نبودش رشته مریم نداشت دیدش دل جمع کردم خاطر در هم نداشت ای چنین مخلص چرا شد داشت صبر و کم نداشت</p>
چون خلوری در غری مردکیان نداشت علم هر که چشم مردمی از مردم عالم نداشت	
<p>کلهشی از سبیل زلفت گلستان برگرفت در ازل قانون حکمت چون قضایه دقم نیست در کوی تو هرگز سیخ رویا ز ابحاث تر زبان گردیده خضر از العفش گویان دعوی لذت زیرت کرد و نادانسته کرد</p>	<p>گونه از لعل رنگیت بدخشان برگرفت لشخه از دود جان بخشق در مان برگرفت عید اگر فال شکون از خون قربان برگرفت را در راه لفته جانی اسجیوان تیر گرفت طعن تلخ جهانی شکرستان برگرفت</p>

<p>تا خدنگت غنچه دل را به پیکان برگرفت گوی بیرون بزم میدان طره چوگان برگرفت آنقدر چاک که از شوقت گریبان برگرفت ذلهای زخم پشت و دست همان برگرفت میزم بر بجز زوری گرچه نتوان برگرفت</p>	<p>چون گل سو فار و خواش و ماتم مانده باز شمار می غصه ایام طفلیها گذشت آرزو دارم که بر دار دول از تیغ عدت خوان و فعلی یزبان حسن شب گسترده بود خوش سبک گردیده ام و در وصل جریان غلبت</p>
<p>از گرانمایان ظهوری خوش سبک گردید بود از دلش این که غم راز و در نیان برگرفت</p>	
<p>رنگ و بودی که تو بود و افزون گشتان برگرفت در تماشا بیت چو ادا مان مژگان برگرفت ز این چنین سالی که خاک پائی و ربان برگرفت ابر مژگانم بجای قطره عمان برگرفت گرچه در یا تممت پاکی ز ادا مان برگرفت غیر با این ضعف بجز انرا چه اسان برگرفت صحن بستان خرمی از کج زندان برگرفت بی نشان گردیده ام از نام عنوان برگرفت خوش بجا افتاده خود را بسامان برگرفت با د از رانش بی انصاف از زان برگرفت</p>	<p>آبر و از خاکسپایت آید چو ان برگرفت و دیده تاب و طاقت خود را قیاسی کرده بود وصل بر رویم دری خواهد بدیر و وسیل کوه را سیلی ز نان خواهد بدیر و وسیل گریه میگوید همان در شست و شوی داتم با این تاب و توان بر خوجه مشکل کرده ایم نتی دارند بر بستانیان از نهادن نیست در گمنامی از من نامور تر و دیگر خلل ماتم گشت و از گل گریه برخاکم فشانند از نگاهی که چیزی نیز کم دل قیمتست</p>
<p>با ظهوری در طلب شاید که همپای کند هر که در راهش بجای پایبایان برگرفت</p>	

وصالست سود و سودای قیامت اگر فردا بقبر رشوقی گیرم ز سرو قامتت سرسایه دارم خلایق رستخیز آن لحظه بینند سر کویت ز غوثاب شهیدان در آن هنگامه مهتازم بغوثا نه زمان و نه است آشوب غم او ازان دارم تمنای قیامت رود رودی به پهنای قیامت چه غم دارم ز گرماهی قیامت که برخیزی بینمای قیامت شقایق زار صحرای قیامت که با ما است غوغای قیامت که آید در میان پایی قیامت
--

ظهیری شد و خیل عشق امروز

شد این از خطرهای قیامت

در یاست جگر جزیره داغست شد هر نگار زبان دیگر نی سر دارم نه لاله خلد هر لحظه شمیم صد ارم راز شبهای فسران بیدلانرا آنجا که ز اشک شعله بارم بچه دیرن و دیدار ایاغست چشم شب و روز در شرارت این سرو و گل کدام باغست از جیب تو وقف هر صفاست شمع لگن در دود داغست اخگر ز فسر و گیش داغست
--

هر چند که امتیاز عفاست

شاهین شامین و زانغ غناست

بعد ز خیر بر خیر نه بدست دانش حبست از دل بند برداشت اگر تاری ز مویش در کند است که زلفش از گرماها کوچه بدست

<p> اگر گویم همش نعل سبندست ز طترم غنچه خود در نوشتندست زبان درواستانش بهره مندست ورق را قطعا بکف سپندست دهم بیانه جان مرگه بچندست ز سیل گریه راه صبح نبدست پسند اوست غیر و ناپسندست نگس از چاشنی گیران قندست ز کوته دینم بهت بلندست که اینجا سادگی نقش پرندست </p>	<p> سحر به پرستان هر گردد دهاش را بگفتم غنچه طر نیست ز کوته گوشه باید بیرون کرد ز قم از بس شود زیبا و صفش بازار فسراق افتاد را هم بلای دارد انشب چشم پریم سپندش گر نگر دیدم غمی نیست عیار شعله را پروانه گیسرد تو خود میدار پاس عزت تو نباید بافت تدیرات در هم </p>
--	--

به از میخانه بنام سر زین

ظهوری پیشناسد جاوندست

<p> خوشمای شعله را خود دانه است کاور و دافسانه خواب فسانه است در زبان من سخن بیگانه است عقل و هوش و دین و دل بیانه است دست پیمان من و پیمان است سیر چشم ز سیرت شیرانه است گر دگر دیدن از پروانه است </p>	<p> خرمن دلغ دل از پروانه است اینکه برافسانه ندان فبته اند کس نمیفهمد بغیر از آشنایان بیدلان را در خسرید عشوه اگر بسوزانم در خاکم روزگار نیم خور و غیر شد خوان وصال بخت اینم نیست میسوزم چو شمع </p>
--	--

<p>موسم نوروز از دیوانه است آنکه با همچون قوی همچنان است آفتابم روزن کاشانه است</p>	<p>بر خلافتی فصلها گردان بخشش چون سیحار انسان زور شکش از سیه روزان خولشیم خوانده</p>
<p>چون ظهوری میکتی تمیسه دل گنجنا در کج این ویرانه است</p>	
<p>وز خرام از زمین بر آسمان خوش غالب است کرده حرفش سرخوشی بر زبان خوش غالب است میخورم از خولش بازی و کمان خوش غالب است گریهای خوچکان بر زعفران خوش غالب است ذوق با مستایع دن بر کتان خوش غالب است سخت عدم مغرم بر استخوان خوش غالب است پودشالم بر نمود پریان خوش غالب است برزبان حرف شگفتی ستان خوش غالب است از رخس هندوستان برخا واران خوش غالب است</p>	<p>در هر از تندان او بر بوستان خوش غالب است در تماشایش مجال چشم واکرون کجاست با بگاه غیر بندارم نگاهش آشناست دیده گویا دیده های ارغوان خینه مرا تار و لود خوشی را پیوند میخوام بوصل گرم خونم شعله از داغم سپهر انداخت است فقر از من منعی از دیگران محضر کنسد فتح اقلیم سخن کردم در اقلیم دکن عادل ابراهیم شاه آفتاب برج ملک</p>
<p>باد روزی در دل شب سجد های رستان بر ظهوری پانچال با سبان خوش غالب است</p>	
<p>نای پاداست و لبها فغان خوش غالب است رعشه سیاب پیرو جوان خوش غالب است جلوه کین آرزو بر گلستان خوش غالب است</p>	<p>در فراقتش ناتوانی بر تان خوش غالب است کیمیای بیقراری عشق در عهد تو ساخت در چمن تا غنچه بیکه از ته دل بشکفتد</p>

<p>پرزون برگرد راه کاروان خوش غالبست نایق در سوزان دن بر کاروان خوش غالبست و انکاری بر چراغ دودمان خوش غالبست سیر چشی از حیا بر میان خوش غالبست لشکر دل بر سپاه جسم و جان خوش غالبست هنر بیان در هنر بانی این زمان خوش غالبست ملتوان گفتن زمین بر آسمان خوش غالبست</p>	<p>خی بر چشم ز لیلجا از براسه لوتیا گوش مجنون بر جرس بهای لیلی بر حد سیکند زود آتش رشک مر و غور شید و دود خوان وصل افکنده داد تکلف داده سان دهم با نظر بای خون خود صفهای دل وحشتی دارم ضرورت دهنشتی در کار بود خان عالی منزلت کز شوکت دیوان او</p>
--	--

گو ظهوری خامه تراش و ورق در هم مکش

آرزوی رحمت تو لا یرخان خوش غالبست

<p>دور روزی دوستان را ملتفت نیست که با عهد تو او را بیعت نیست که سبقت از مروت قسمت نیست تماشا را بحشمت نسبت نیست بشهر دیگر انم رغبته نیست ز خود رم خوردگان را الفت نیست درینا عاجزان را قدرتی نیست ترا بر خامکاران متنی نیست که بر حضرت کشانم حسرتی نیست بجز الله همه شر استحقاق نیست</p>	<p>چو بجران دشمنی کم فرصتی نیست نیایی در جهان یک بی ثباتی قسم هر قسم میخواهی کنسم یا د پری هنگامه کو بیوده می بند بزهرت دایه کامم برگرفتست مکن تالیف نمت از برایم بلها کرده حسرتی آشنائی تنها با بخشش خویش بختم تنها ساخت این کار از برایم حد خود را که داشته سهاله آ</p>
--	--

<p>مرد و خورشید را بر شمع تر نیست توسا قی نیستی کیفیت نیست</p>	<p>ز دلبر جز دل آزاری بد نیست شراب خالق است نام دارد</p>
<p>ظهوری این سخن باور ندارد که در ملک خطر نیستی نیست</p>	
<p>هنوزم با غریزان نیستی نیست باین پاکی کسی را بطینت نیست چه حاصل پیج جا نیستی نیست به از فردا بودن صفت نیست چو زبانه دم و دم نیستی نیست بیدیدن وید بار اشک نیست برای جنگ خصم فرست نیست که چشم را جلای جبرتی نیست برای ناله دل را آلتی نیست ز چاکش خوشا تر زینت نیست که در پیانه درد کلفتی نیست بلارای هیچ نذر و نیتی نیست</p>	<p>مرا با آنکه پیشش رفتی نیست فتشانی در گم کین مهر روید همه جنس وفا در بار دارم اگر مرد وفا باید ترا شنید همان در یک نمازم زان دوا بود بیک بینی ز عیب شرک رستم بصلح دوست واکر دست آغوش ببازم کله از خون شهیدان مگر در وی بپاسی کار آید ز جیم چشم کو بر دار سوزن نوان در بزم رندان صانع گوید دل مرا عاقبت از رونق آید</p>
<p>بیک لوبت بدای دل ظهوری مگو بسیار این کم خسته نیست</p>	
<p>غم نیست غم شراب گل تعمیر و آست</p>	<p>از بیغی احوال دلم گر چه خراب است</p>

<p>نم در جگرم نیست دل گریز آبست دیدن بنهد باز سر و دید حجابست تنگ شکرست ان دهن و تلخ جوابست شب تاب سحر نشستم در درگ خوابست آتم که بر آورده سری و دو کبابست آری خخ خامیست که محتاج بنابست کوسانی خون گرم که اکسیر شرابست در دیست اگر قسمت من در وی آبست فهرستش اگر عرض کنم چند کتابست</p>	<p>تا گیسخته آتم تقسم که چه گسته است گفتن لب خود هر کند بند ز بانست شوریده کلام نکین سست سوا لم از طالع بیدار با فاشه مؤگان لحنت جگر است بخور سست برانش مرگ سفر آنست که اهی نخورد هیچ در کوره پر بنیست نگر و بد مسم زر در میکده متاز شدن کم طرب نیست در شرح غم خویش کتابی که نوشته ام</p>
	<p>در عیش جهان دل توان بست خلوری بر خار و گلش نقش کنی نقش بر آبست</p>
<p>خویشد ز رشک که چنین در تب و تابست کنشک لب بام ترا فر عتابست گر شکر لطف ست و گر زهر عتابست در غارت غارت زدگان اینچه شتابست کام روز جفا های تو با ما بحسابست این رنگ حنائیست بخون که فضا بست محر و نیم افروز که موقوف بخوابست همیشه اگر میشد امروز حبابست</p>	<p>حسن از تو حسابی شده مر در چه حسابست پیهوی خم دام ترا یتیم شاهین سود از دگان تو بیک نرخ نشانند صبری که در جمع شود صبر و شکلی در روز حساب تو خیر این نیست شکایت سهر خنچه گلگون تو قربان کن صد عید از وصل تو بیداری من بخت ندارد در جرگه الوده نگا بان منشا غم</p>

<p>در عیب وری پرد گیاهند چه رسوا با نقشه درونی چه کند قطره چکانی خود میدیم الضامن ز حد رفت سوا لم</p>	<p>این در حمت جلوه دامان نقاب است در وادی مائشند لبان بحر سراسبت ار نیز ز باغ لبش کند جواب است</p>
<p>هم است که بر باد رود خاک ظهوری سانی بمن آتش چه شوی عالم آب است</p>	
<p>ایستخ در خوشم کار مشکل افتاد است وگر تیغ نگاهان نگاه تا نکنه بخت نیست ز شیرینی دهاش اشک نم سپند بر آتش که در ستمگاری کسی نداشته است اینقدر فراموشی بسینه نقطه آتش رسیده از دغش هنوز میکنم انبار یکجهان حیرت حصار دغ برفع فردگی جگر م بخوبناهند پاسبان سر و عوی باوج اختر طالع چرا تنازد غیبه بعض حال زوینال ماند گالنت وکیل بجاست رشک بخوار میر قافله را جگر دباغ بر اینخت گرم خون گردید</p>	<p>خوشم مباد که رحمتش در دل افتاد است بین بین که چه شیرین شامی افتاد است که شد ناب ز بر طراول افتاد است نظیر نیستش افسوس کاهل افتاد است بقدر آگهی خویش کاهل افتاد است بخفته با جگر م فرعه دل افتاد است اگر چه کشت تنناز حاصل افتاد است ضرورت داشت و لم نیز داخل افتاد است هر آن سری که نه پای قاتل افتاد است که با ستاره نجم مقابل افتاد است حدی طراز که دینال محمل افتاد است بیران فتاده که بارش بمنزل افتاد است لغش در آه نیا میخت باطل افتاد است</p>
<p>رسیده است ظهوری چه خوش بباد خن</p>	<p>رسیده است ظهوری چه خوش بباد خن</p>

	بفکر مدح شهنشاه عادل افتادوست	
<p>از نیکه سینه بد بخش مقابل افتادوست نماوه پامیان کار مشکل افتادوست مجوی باقی عاشق که فاضل افتادوست چه صحبت است که دعوی بقاتل افتادوست بر روی یکدگر از بسکه بسبل افتادوست حیا کجا است چه ناور مقابل افتادوست بکج مدرسه عشق باطل افتادوست گناهها همه در گردن دل افتادوست شکسته کشتی گردون بساحل افتادوست بلاست گرد و دیوار جائل افتادوست فلک برحمت تحصیل حاصل افتادوست بفکر عالم شهر چه جابل افتادوست چه عقد باک نه در کار سائل افتادوست</p>		<p>بس آفتاب که در سایه دل افتادوست بهر جان بکناری چه سان رود که امید شکیب یکدمه ام را که بار صد سالست قناده اند شیدان بفکر خشم بهار بجهر نیز ز فربانکه تو جو شد عید مقابل تو کند بحث ماه ماه پرست کتاب صبر که تهنج داده بودش عقل ز دیده بر سر من گر چه صد بلا آمد شنای عقل بدر بای عشق نیست و نیست نشانه ایست که محرم نه و در بستست از اختران همه آزادگان کشند آزار پیشاپیر خرابات خویش را گفتست از ان کشاد که پیشانی کریمان است</p>
	<p>شکیب صبر خجل بود از ظهوری دور خوشست عفو تقصیر قائل افتادوست</p>	
<p>سیه بنجم ولی ز انجم هایتست که رنداوست هر جا پار سائیت نیان بلبل و گل ماجرا نیست</p>		<p>ضعیفم لیک مورم اژدها نیست ز جام ساقی خم نه نوشتم ز هر برگ گیسوت گوشه در چین است</p>

سربینا نکی گو طره سپیج	لقس مهر دوش آه آشنا نیست
جگر را بهتر از خون نیست دخی	که خج گریه گلگون قبا نیست
چرا دل ذلّه را حست نه بندد	جگر همان داغ سپینه خانیست
بهر اشک سپرده گریه چشمه	اگر در انتظ را بیا نیست
دم کشتن نیاید دم زدن لیک	و دینت در زبانه مرجا نیست

زینتی سایه بر فرق ظهوری است
که مرهم را بر خمش التجا نیست

موی شدم ز غم چکنم کار ناز کست	توان بلند کرد صدا تا ناز کست
بنگاه دور و هم ضعیف و خطر قویست	ره سخت و نافه مست پی و بار ناز
نقشه شکسته در جگرش عزت صبا	از جلوه ای گل کله خار ناز کست
نی قدرت تعافلی و نی زهره نگاه	در زبم حسن خدمت اظهار ناز کست
آزار ما چها که ز راحت نمیکشد	مرهم درشت و سپینه افکار ناز کست
در پیج جان و دل بنگله گونه خوشیم	توان فروخت ناز خریدار ناز کست
ای آنکه پر دودل و جان کرده سپر	مهدار تیغ غمزه خو خوار ناز کست
از سخت جانی دل مادر تبچه	اگاه نیستی که چه مقدار ناز کست
در خرقه چون میان بجان گشته ام ز فکر	از لبکه راز سحر و ز ناز ناز کست

واعظ طیب گشته ظهوری ولی چه سود

زین توبه که چون دل بیار ناز کست

چشمها که چو ساغر بر آب ساقی نیست

آگاه نیست که مست نگاه ساقی نیست

<p> بقل شکوه لب میکشان نیالاید بیاض و راسخ گل ولاله سمنه سیم کدام شام که آب طراوت سحرش کدام دیده نرگس که برره نگلی ز خون عجب وریا در خار صده خط است عجب که هیچکدام از بند خود رها نراند چه کار باید و نیک فقیه رندانرا چه تیرگی که زد یوار و در سینه بارد </p>	<p> اگر چه کشت خوارم گناه ساقی نیست که مست جلوه طرب کلاه ساقی نیست در خاک رهگذر سال و ماه ساقی نیست سفید کرده چشم سیاه ساقی نیست کسی که طاعت او در پناه ساقی نیست اسیر محبت گاه گاه ساقی نیست برای اوست بد از نیکیخواه ساقی نیست بکوی صومعه کان جلوه گاه ساقی نیست </p>
---	--

زور زبده ظهوری نظر چه می نبیدی

تفاضل تو حریف نگاه ساقی نیست

<p> کوه دیده که دیدنی ضرور است غمناک گرانی است در بیخ تاجند زبون خود نشستن او بخت غم کمان دعوی نارام شود غمناک شهری ای زهر لب پیاله خویش ابرام دعا بجای خویش است ماهی یز لال سر ندادیم </p>	<p> کوه دل که طپدنی ضرور است سامان خریدنی ضرور است برخویش دویدنی ضرور است باروی کشیدنی ضرور است صحرای رمیدنی ضرور است درده که مکیدنی ضرور است دشنام شنیدن ضرور است برتابه طپیدن ضرور است </p>
--	--

تسبیح بت تو شد ظهوری

ز نثار بزیذنی ضرورت	
مجنون کوی عشق بقاقل برابرست بی امتیاز عشق سخن چون شود تمام گوهر مجوی بس شک آبست بحر عقل واد نظاره دیده قربانیاں دهد صبح تجلی از افق دیده برد مید گل کرد خار در چین پایی ساکنان مجنون بطاق قبله نظر حفت چون کند در کام ما بر آمده لذت یکام ما	عالم که نگرست بجابل برابرست اثبات و نفی را که دلائل برابرست گرداب این محیط بساحل برابرست تار و زهر حشر جلوه قاتل برابرست با آفتاب آئینه دل برابرست برنج ره و فراغت منزل برابرست ایروی شوخ چشم قبائل برابرست باشند ناب زیر سلاسل برابرست

گردیده ثبت نام ظهیری بکلیک عشق
در دقیری که باقی و فاضل برابرست

دل میامی اضطرابی هست هوس اختلاط مختلط است در کتمان شکیب میجو شدم عشق اگر جای گنج میخواست بکناری ننگ نشست و هنوز تیز بین باد آفتاب پرست منع ز ابد کنیم از رنده سینه بسیار لیک سینه کست	دیده برگوشه نقاب هست از خود و خلق اجتنابی هست فزون گلگشت ماهتابی هست سینه خانان خسرابی هست در میان پرده مجابی هست تا به بیند که آفتابی هست میکشانرا هم اجتنابی هست داغ را چشم انتخابی هست
--	--

<p>مهر داریم تاب روز شمار بارگ جان کسیت این بپویند گشت معلوم از تنافل او</p>	<p>دیده را بار خج حسابی هست در سر طوق و تابی هست که نگار مرا جوابی هست</p>
<p>بی شکایت عنایت از دگران از خلوری اگر عتابی هست</p>	
<p>پیش ازین جان تاب معجوری نداشت بشت بردل کرد امید وصال هجر سحر پای استادی فشرود شام هجران تو این بدعت نهاد گر چه غم میر اند قصا بانه تیغ بند گو خوش گر چه بند دور دیر فرع پروانه بر آتش فتاد گمیه ام را این نمک از شکر مسیت مدعی سر خجبه در بازو کشید</p>	<p>بر در حمت گر چه دستوری نداشت کشور ما روی معموری نداشت مرگ دست افزا مزدوری نداشت روز هارین پیش و معجوری نداشت استخوان بازخم سا طوری نداشت خانه در نزدیکی دوری نداشت تاب شرح بال معجوری نداشت هیچ اشک تلخ این شوری نداشت عشق شیرینی خواست او موری نداشت</p>
<p>نام گنایان خلوری پیش او ساختی مذکور مذکور می نداشت</p>	
<p>غم بجانست از دل شادم بهین احوال چیست هیچ بیکس را نباید زلیست یارب بی کس و دیده بردی آنچنان از آدم از وصل صال</p>	<p>حواشی برین بیتا مقام بهین احوال چیست بر اجل فرستادم بهین احوال چیست ظلم هجران کند بنیادم بهین احوال چیست</p>

و بختان خوانند از دم بین احوال چیست	بچکس در بند و ستان این جان کند
و او بیدار است و ساد هم بین احوال چیست	طرفه نلای میکند بر صبح و شام روزگار
زیر دست ناله فریاد هم بین احوال چیست	بزم شرح ناتوانیها چه آرامیست
شور طالع تر ز فریاد هم بین احوال چیست	هر که شیرین تر قراق جانگوشیش تلخ تر
بی خم قتر اک صیاد هم بین احوال چیست	ز خم فربه دارم و بر بخت لاعز می پسیم
بار باری دل بدر داد هم بین احوال چیست	آرزو بادر کنار از گریه حسرت مباد
شیشه اشک فرستاد هم بین احوال چیست	در جگر زخمی بخندیدان مگر لب کرده باز

خواستم مقطع رقم سازم قلم بر جای ماند
رفته نام خویش از یاد هم بین احوال چیست

از گریبان شعله سر زد و امن افشای چیست	آتشکارا گشت رازم لطف پنهانیست
چند این در دیده و دید نمانگبانیست	هر نگاهی گشته زنجیری و بر پائی دلست
زیر لب دیگر چه میگوئی فسخ خوئیست	عقل را شور جنون زیر و زبر دارد و اگر
ز هر چشی از تبسم شکرا فغانیست	طبع من گرمست و شیرینی زبان میدارم
پنجه گلگون ترا از عید قربانیست	در حنائی عید رنگین تر برای دیگران
خرقه آلوده سازم پاکدانیست	در خمار و بد خشکم ساقی تروست کو
ماه ویری پیش گیرم این مسلمانیست	کعبه را در تیرگی دارد و صفای باطنم

سالکان آخر طهوری ره بجای میرند
محل کوشش اگر گردی بیابانیست

پرده بردار نظر محتاج است
عرضه و داغ جگر محتاج است

در ربه است تا مدد هم باشند شور شیرینی بسا تا زم مایه صبر شد آخر مدد سدره گشته نال بهوسم در جهان از نظر افتاده ما	سر بیا پای بسر محتاج است دوسه تلخی که شکر محتاج است که با سباب سفر محتاج است بج حاصل به ثمر محتاج است نظر آما بنظر محتاج است
<p>تیره روزیت ظهوری از کسیت که به شام تو سحر محتاج است</p>	
دل بزمین گو گم گشته نگشت جبهه لوح آرزو آورده پیش در پی خویش افگند صد کعبه را چشم ما را دوخت بر خسار تو بسته حوری نقش در خاطر که هست منع میگردیم خوبی را بنار	چربنا فد خویش را اینجا برشت ای سجودت مقبلانرا سر نوشت گر گنی یک جلوه در کار کشت در نظر آما نکه بینائی سرشت خاک کولش بهتر از خون بهشت خوب ما میدشت گر خسار برشت
<p>خرمن خجالت بگردون سر کشند گر ظهوری بدو دخی که گشت</p>	
خال و خط بهر شه حسن همان لشکر هست نخوش بود دستش از عقل فریب تو هنوز دود عود جگر از مجر دل می آید اینکه زخم حکم از بخیه نهند بر خود	مژده با هر برگ عشق همان نشتر هست ساده گانرا سخنان تو همان باور هست از لطف داغ تو در سینه همان اخگر هست در کف غمزه بیباک همان خنجر هست

نگه تلخ اگر نیست همان ره چکان	در شکر فنده بخوار همان شکر هست
مردم از از روی سیمین پلوی دل	خس و خار سر کوی تو همان نشتر هست
با خم بازوی حسرت بهوس فریه ما	بتنای میان تو همان لاغر هست
عافیت زهره ندارد که چراغ افروزد	بر سر کرسی بلای تو همان صرصر هست
نه می ریخت درین بزم و نه جامی افتاد	بر کف دل بخیال تو همان ساغر هست

کرد کوتاه ظهوری اگر از کو تپو پای	دستش از دست جفا تی همان بر سر هست
-----------------------------------	-----------------------------------

عمده در مهر و محبت همت هست	دل چه باشد صرفه جان خست هست
مدعا حاصل نگردد مدعا ست	عشرت از دل روی تا به عشرت هست
باز خود بیرون نهادی جیجوست	در بروی خویش بستی غزلت هست
پرده بر چهره مفصود نیست	و دیده دیدن نداری حسرت هست
یک نفس گریست سر و جیب یاد	تا بدانان قیامت غفلت هست
شد بر پیشان حال من چون طره	میتوان دل جمع کردن الفت هست
ریشک هم می بوده در کنج خیال	غیر می دایم خود را غیرت هست
بر سر کوی اگر یاد و وطن	بر خور دگای بخاطر غربت هست
گرچه از منت کشیدن فارغیم	ترک سعی چاره سازان منت هست

گریه باید ظهوری فکر خود	آبروی گر نباشد نجلت هست
-------------------------	-------------------------

بیوش شوا یدل اینچه پشوست	بر خویش ملز نیش لوبشست
--------------------------	------------------------

صد شعله ترا نیکند گرم ریخ طلب است اصل راحت با هر بد و نیک صاف بودن خوش آنکه سیل کرد خود را در صومعه پلاس پوشان واند کس از حکایت او از طره صبا بنفشه نبردست	در هر شرری هزار جوشست سخنی کشد آنکه سست گشت اندازه رند در دوشست پیمانه بکف سبب دوشست غوغای بت پرند دوشست گولب مکشای دیده گشت وز نعل سخن شکر فروشت
--	---

با عافیت جنون ظهوری
خارش ز بلای عقل و هوشست

مروم ز غم و غم علا حبست زمرست درین سیاه بختی نخلین کشان و ادوی فقر شد کشور جان مسخر عشق زنجیر تعلق از چه گسیخت ای آنکه بسنگ برده است تا بر سر ما چه سوخته آرد	با خود چه کند که بد مزاجست گردیده شمع چو زور و اجبت بر هر چه بنهند پای تا حبست دین و دل و عقل و هوش با حبست اما نگاه احتیاج است خوش باش که بار از زجا حبست این ناز کنی که در مزاجست
---	---

غم آمد و رفت غم ظهوری
می ناز که وقت ابتها حبست

داغهای سینه بر روی سیمت	عیش و بهیش است خون غم در غمت
-------------------------	------------------------------

<p>چشم زخم زخم عاشق مرهم است تشنگانرا نعتی بزم مرهم است گفتگوی بی زبانان مرهم است داستان حرف سازان مرهم است از کجا آورده غم خود یک غم است بوستان آرزو خوش مرهم است شکر لته عهد و پیمان محکم است</p>	<p>کو پند می در گردن در احتم گر بنا شد در دورمانرا چقدر در بیان رازهای پردگه نکتہ واضح ز خاموشان شنو آنکه گوید غم فزون دارم صد نوبهاری سیر خاطر میکند بخت و طالع مستی تن عین نیست</p>
---	---

صرفه کی دارد و بخت از شکیب
 تا ظهوری دم زند خود ملازم است

<p>ریشه نخل بقادر گل درویشان است دل دریای بلا ساحل درویشان است آنچه آسان نشود مشکل درویشان است هر که افتاده طاق دل درویشان است پرده شرم و حیا حایل درویشان است دست پرورده مهر منزل درویشان است دست تعمیر در آب و گل درویشان است دفتر وصل خط و اصل درویشان است گوی گردون جرس محل درویشان است از جهان حاصل اگر حاصل درویشان است</p>	<p>کنه داغ فنا بر دل درویشان است عافیت جوی بد امان نکتہ گوهر کام مشکلی نیست که عرضش نبرد آسانی دستگیریش بیامردی گردون توان دیده ظاهر عیب ندیدن دارد دلکشانی که بستان شهنان پانهند خانه در کوچه ناگیر اگر ویرانه نیست بر مخزن مقصد و برات همه کس چه بزرگانه ره کعبه جان میویند غم بیجا سلی مختشان باید خورد</p>
--	---

پاس میدار ظهوری سخن میگویم هر که حق مایل او مایل درویش است	
آسمان کاشی کاشانه درویشان است کنج در گوشه ویرانه درویشان است جرعه ساغر و پیانه درویشان است گوش جان عاشق افسانه درویشان است نخست نورشید که پروانه درویشان است نسخه آن دل فرزانه درویشان است ما قبل آنست که دیوانه درویشان است	دهر عشرت که غمخانه درویشان است بهدو گاری شایان توان گشت آباد آب حیوان که سکنه بر پوشش بر دین پاک بامید بیکه توان خوابگی دید بخواب شمع فالوس دل از مشعل و مهر افروزند هر چه بر لوح رقم کرد قلم روز ازل مست نه جرعه این طایفه بشیادانند
برخ تویش ظهوری در قبال کشاد روی برخاک در خانه درویشان است	
شمشیر غمش سپهر شناس است دروانه ما گهر شناس است میسوز که شعله بر شناس است شادیم نظر نظر شناس است رگ از مرده نیشتر شناس است گوش دل ما خبر شناس است	زخم شمشیر جگر شناس است خوش کرده سرشک بیدلانرا کوخته شمع فارغ از رشک بر دیده نگاه نیست تا دوان سیاری دل برون تراوید فهرست لب فریب قاصد
می ناز با بیهوش ظهوری رخسار تو خاک در شناس است	

زاهد زمی بدو تو دوست از گلاب شست	واعظ شکست منبر و مفتی کتاب شست
از لوح یاد خلوتیان عشرت صبح	او را در این شجره رود شراب شست
در کوچه بختی خورشید روی من	گردون بختک راه رخ آفتاب شست
این چشم خواناک که روزم سیاه است	بس چشمها با شک غم از لوح خواب شست
آه انجمنان و مید که پیچید بر عنان	اشک آفتاب روید که گرد گلاب شست
باران اشک دامن آلوده را	پاکیزه تر ز پرده چشم حجاب شست
خضر فریب کرد رخ انتظار را	در بین دشت و عده باب سراب شست
آلودگیش آفت در بای آتش است	صوفی چنینک خرقه خود را باب شست

رحم دگر دل تو ظهوری ضرورت شست

بنشین بر گنجت که تیغ عتاب شست

شادم که کار عقل طریق دگر نشست	هر چیز غیر عشق ز خاطر بدلت نشست
نازم که شمه مرده های دراز او	در هر رگی ز هر مرده صد نیشتر نشست
بر خاست شمع جمع باند از سرکش	پروانه را چه شک که در بال و پر نشست
در نیم رو برو تو دو شمشاد نخت	نقشه ز دیدن تو برای نظر نشست
دیگر که نه بست شکیب و تملش	هر کس که در خیل تاب کمر نشست
امید مرده زنده بدش نام میشود	آه از دعای من که برگ افرو نشست
آوازه رسیدن روز وصال هست	شام فراق بر سر راه سحر نشست

گردیده همچو آئینه پراز صفای او

از خویش صوفیانه ظهوری بدست

<p>گاهی که بر افتاده ز رخسار نقابت خوش گرم غزوری ز جگر دو دیر اند شیرینی تلخی برگ و ریشنه فرو رفت ره بر سختم بنده که مستیست سوا لم خواهم که خیالی کنم دولت بیدار اقبال قوی گشته بی سستی طالع در بادیه سرود جگر سوختگان را ورکشتن من اینهمه تعجیل مفرما</p>	<p>خون در جگر خیر گیم کرده حجابت چشمه بکشا مست کسی سوخت کباب نازم بگوار ندگی زهر عتابت زین با ده که در ساغ من بخت خواب شاید که در آیم بسرا سپرده خواب دستی زده در محکمی بند نقابت سیرابی تقصیده لبی کرده سر است یرسنگ درنگی نخورد پای شتاب</p>
<p>گر ضعف ظهوری سبب رحم نکرده در جور یغیر که گنا هست ثوابت</p>	
<p>عشق اگر تحفه پذیرست دل و جانی هست آنکه هرگز دلش ز دست ندادست عنان پیش ازین بیچاران حرف جگر سر نکند گوی اقبال مگر در رسم چوگان ارم مرهم لطف نه نیست علاج دل ما راز فرداست که غارت زده روانی است چیر تم زهر اجل داد ولی چشم امید شوخ چشم دکنی ده چه غریب از ابر است</p>	<p>شوق اگر بر لطفست گریبانی هست گوینا همه من بر سر جولانی هست هر که دارد سر مردی سر میدانی هست گوی سر کرده کمین در خم چوگانی هست در تپه پرده جان زخم نمایانی هست در کمین گاه نگه عشوه پنهانی هست همچنان بر تنگ کنج نمکدانی هست اوم آورد و جفا لیش که ترسانی هست</p>
<p>نظر زده بر سوی ظهوری دارد</p>	

قوتش هست که چون عشق نگهبانی هست	
<p>دوستان چند بهنجار دلم افکار است دلغ جانست ز اندازه لغو و برون جوی خون از رنگ ایمان تراوش آمد مستی از حسرت نه جرعه او مخمور است توانند بر تخته ساند بروغم افکند تاوک نازکما سخا نه ابرو نازم نگه اهل نظر نیست مطلق جواب میتوان دعوی دل بزرگش ثابت کرد شعله در ریشه جان ریشه فرو کرده نمان خال ساقی ز دل اهل درع سوخت سپند</p>	<p>اندکی صبر و شکیب از چو منی بسبب است بار دل بیشتر از ضابطه مقدار است خالش غمزه هند و پیری در کار است صحت از ارزو نرگس او بیمار است بچرخ قوت دین در کمر زنا رست بوسه زخم جگر بر دهن سوختار است زرگش با همه مستی چه بلا شیار است عشوه را اگر چه سرخیرگی افکار است که بظاهر جگر داغ غمش نیز است نیست آنحال که مهر لب استغفار است</p>

چشم جان گشت ظهیری بخیل روشن پس از نو بنشین آئینه بی زنگار است	
<p>از تیغ غمی دلم نگار است هر لاله ز باغ عارض او هر گل که ز باغ کوی او نیست تا زیب جانشد دستش بر باد و همیم خاک خود را در گلشن کام دست عاشق</p>	<p>با مرهم ز احش چکار است هنگامه فرو صد بهار است در هر برگش هزار خار است پس چهره بخون و لقا رست بر خاطرش از ز ماغبای رست چون هست اهل رودگار است</p>

گردیده دل آتچنان سبکروح در مقامی گشت خنده ما وادیم قرار و وصل با خویش موقوف اشارتیم ایدل	کاندیشه وصل تیر بارست در عهده چشم اشکبارست شادیم قرار ما قسراست بی طاقته اگر بکارست
سودای تومی نزد ظهوری از خامی خویش شرمسارست	
بقراری یاد میاید گرفت بهر دشنامی و عای خویش را نیست غم هر چند صید لا غویم بیستون کن پشت روز شو غم بگذر شکلی بر تر اشیدم عبث بشود نا آشنا بیاض ضرور	سندناصح باد میاید گرفت ز تبت او را د میاید گرفت راه بر صیاد میاید گرفت ما تم فساد میاید گرفت غیر را آزاد میاید گرفت ز آشنایان یاد میاید گرفت
چون ظهوری از غمی گشتم خراب خویش را آباد میاید گرفت	
دل خاتم عشق را نلین ست رازی که ز شرح آن چکد خون در عشق ز چاره بس فتنه کار تا که بشکری نمک فشانند خاک از نم خون کشته گانند	در سجده اسم اعظم این ست در سینه چاک ما دفین ست بیچاره کسی که پیش بین ست صد دیده زخم در کین ست در جوش و خروش آفرین ست

<p>با وصل تو زہرا نگین است ستی ز رخ تو لاله چین است جان میخوای در آستین است</p>	<p>در چہر تو یاسمین مغیلان نگہمت ز رخ تو گل فروش است سر میطلبی براستان است</p>
<p>پرہیز ز صبر کن ظہوری بیمار دلی دواہمین است</p>	
<p>خاکساری سبب شہ گل است غایب ماکہ در مقابل است در تماشای نگاہ حائل است برزبانست انچه در دل است دل دریا اگر چہ ساحل است جان مادست مرد قاتل است کنج بی حاصلی کہ حاصل است</p>	<p>بجو دی در اجارہ دل است بہ سفر بردہ طاقت مارا معنی استیاد را دیدم روشن ارگشتہ سوز ما شمیم کشتی میکشیم بر خشک طرفی از ما اجل نمی بندد کردہ مار از چہ رخ سفتنی</p>
<p>رو ظہوری کہ کار آسان شد عشق حلال کار مشکل است</p>	
<p>عرض خوبی مبر وفا غلط است شانہ عجبہ صبا غلط است بشکر خندہ خونیا غلط است آشنائی با آشنا غلط است حلقہ در طہرہ دوتا غلط است</p>	<p>از تو بد مہر جبہ جفا غلط است در شکنجہ سبیل کا کل عالمی را بزہر چشم بکش قدر بیگانگی بدان زنار مرغ جائے مباد بند شود</p>

<p>شکوه از اضطراب ما غلط است گشت معلوم من وفا غلط است مردم از بس دعا و دعا غلط است</p>	<p>از تو تخمین صبر میجو اجم بیو و فایان فرا سخته دارند زان لیم نیست بخت و شناسی</p>
<p>با ظهوری ستیزه خوی مباش یا که اجتم پادشا غلط است</p>	
<p>گر نیندانی بدان عاشق شکیب با خوبیت یکجهان لطف از برای غیر تنها خوبیت بار قیام انقاص شکوه فرا خوبیت لطف اگر البته باید کرد در سوا خوبیت از برای عشق بازی طالع با خوبیت</p>	<p>هر زمان ای ناصح این طعن تو با خوبیت جان من دار در تنها مانند گان هم حصه در شکایت پر دلیم رست میگوئی بخت خاطر اغیار را میبار پنهانی نگاه نام عشق ایدل مبر یا بخت دیگر فکر کن</p>
<p>میباشد حسرت ترا سولیش چه بینی هر زمان رو ظهوری این نگاه حسرت افزا خوبیت</p>	
<p>ز ذوق وصل نردم نهی زبان و غمایت هنوز نیست پدیدار سپاه وصل عکایت نشد که پاک کنی از زخم مر شک ندهست فتاد و عده دیدار غایب بقیامت انکر و حبس بر دارا بهاسر تو سلامت</p>	<p>شب فراق تو باشدم هزار روز قیامت دیار عمر ز خیل فراق زیر و زبر شد ستیزه کردم و از رشک فکر حبس نردم عجب که سنگ ره جان شود اسید ازین پس میرس حال جو پرسیده طلال ندارد</p>
<p>نبا ز بر سر خاک شهید خویش خرامی هزار جان ظهوری خدا القدر و قیامت</p>	

عشق برقم بجز من افکند ست از جو نغم ترانه زنجیر پنجه در خجسته دل فرهاد دل آغوش دوست را در حشر در تب غیرت آرزو از ضعف	آرزو طرح شیون افکند ست رقص کوی و بر زن افکند ست حسرت بیسئون کن افکند ست مرگ دستی بگردن افکند ست دست بر دوش رفتن افکند ست
شوق گوتیغ بر ظهوری زن در برابر صبر جوشن افکند ست	
نغم در چکر از لطف درون نیست ویران نشود ولایت عقل زنهار ز فکر صبر زنهار دور غم و غصه اتی نیست در شعله ز دیم جام و ساغر رخت خودی از گرو بر آورد	از گریه بر آدمیم خون نیست بالشکر عشق اگر جنون نیست من تجربه کرده ام شگون نیست صد شکر که بخت باز بون نیست با آنکه حریف گرم خون نیست آنکس که رین چند و چون نیست
بکشتای لب فسون ظهوری این در و فساد فسون نیست	
اقلیم دل خراب چنین از جنای کیست بادیکه بر عبیر زندگردد آتش اکسیر آبروی ز خاک رهم کشند صد گنج گوهر دل و جان دام کرده ام	بر فرق عافیت دم تیغ بلای کیست بر جیب بخت هتاش از خاکپای کیست بر چهره گرد و در که دو لشمای کیست اینها تیه هوس رونمای کیست

خشنودی و نگاه تنائی بر اے غیر بر غمزه باد کاوش صد چشمه جگر	بیزاری و تغافل رسوا برای کیست رنگینی بهشت از گریه های کیست
حرف وصال داد ظهوری لبم برون قالت پی بر آمدن مدعای کیست	
رہبر قافلہ نالہ نفسہای نیست غیر گورہ سلامت بقراغت میرود بچہ امید کشایم در دوکان امید در دل ساغوسن آرزو باد شکست باد وزنگان شدہ یک رنگ چنین بیاید حرف من کی کند از خضر و عای داد نالہ آغشته بخون از جگر کوہ کشد فکر وصل تو مرا گرچہ بنیاید کرد حسن خود تربیت خود تواند کردن	بوسہ گاہ دہن اکہا پائی نیست خار صحرای سلامت ہمہ در پائی نیست روی بی رونقی دہر بکا لائی نیست سہرنگ بلا سینه مینائی نیست نغمہ شکوہ بیجا گل رعنائی نیست صد چمن مردہ و ششام سنجائی نیست صبر برد و فراق تو چہ یارائی نیست لازم مہر و وفا و سوسہ فرمائی نیست پروہ بردار کہ این کار تماشائی نیست
میر با من تواند ظهوری نشین بنشین بخت جگر لالہ صحرائی نیست	
ارزو با ہمہ حق دل شیدائی نیست نقطہ خامہ من چشم تمنائہ شود جرس محل مقصود چنین نغمہ سرا صوفیہ ترا گلہ از بادہ فروشان بیجا	عشوہ نازکی از شاہد رعنائی نیست عشق میر وید از ان نامہ کاشنائی نیست بہ نشان قدم باد یہ پیمائی نیست زمین از زندہ بزم خرقہ تقوائی نیست

<p>همچو بای خوابان زردارانیست دور بود این اثر بهمت والایست</p>	<p>عجز من بایه مغزوری ملتارانست خاک گشتن بسیر کوی کسی از چوشتن</p>
<p>از شب بجز خلجوری سحر وصل مید رجخت بر دیده جلالت و در تماشا نیست</p>	
<p>صد خار و ردل چمن از خوی او شکست در جلوه گاه قامت دلجوی او شکست از یک که شمه ز گس جادوی او شکست بشت شکیب از خم ابروی او شکست گر آه حسراتی بدل از خوی او شکست در یوزره در زبان دعاگوی او شکست آری سرم بستگ سرکوی او شکست</p>	<p>رضوان که رنگ گل ز گل روی او شکست آن عهد پاکه باد لم آرام لبسته بود اعجاز عشق صد صفت طاعت درست کرد عجرب را که روی جهانی بسوی اوست شادم که گشت سلسله پای آرزو خواهد مروتش در دشنام باز کرد سوگنده اگر خورم بسیر خوشی غیب نیست</p>
<p>ساقی هنوز رو بنظهور می بمیکند با آفکده تو بهیافته چون موی او شکست</p>	
<p>وای از ان دل که مغز پیکان نیست هر که ادا غور گریبان نیست بوستان را هوای زندان نیست درد سرگرز فکر سامان نیست عطر در شلخ و برگ ریحان نیست روی دل گر بسوی جانان نیست</p>	<p>آه از ان لب که محض افغان نیست راحت افشانده بر دلش دامن از گرفتار پرس آناوی صندل چاره آفتست آفت نافه در چین طره میاست وقت مردن بقبله روی چه سود</p>

بیو قایانه ریخت خون مرا منعم از گفتگوی طره چسرا	بجاش کردم از پشیمان نیست خاطر من مگر پریشان نیست
باش گو طالع ظهوری هست شکر مد که هست بیان نیست	
در چمن جز خوش بلبلی نیست گر چه گردیده گل سراپا گوش عشق جای که تخت قدر زند همه شکر است هر که میگوید حرف ریجان و سنبالش پرسد خیره تر میشوند ناز و غرور این همه اضطراب ساخته نیست کشته رنگ و مرده بویم	شیشه که کو مست تعلق نیست گوش بردستان بلبلی نیست عقل را پای تعلق نیست چه نگه با که در تفاضل نیست هر که در پیج تاب کا کل نیست عجز را صرغه در تنزل نیست هر چه خواهی بکن تحمل نیست رنگ در لاله بوی در گل نیست
چون ظهوری ز حرص میکا هر هر که در پرده توکل نیست	
از خطش خوبی دگر تاجبار ساز بست نوبهار حسن دور خمی از سر گرفت بر دماغ سر کشی ز سنبالش بوی غرور راز دار بیای دل چون صبر من پیوده بود کنک دیوان و صلیش خنده دارد بر کنند	سرگرافی باز عهد تازه بر ناز بست شوق بر انجام عالم شورش آغاز بست نرگش تیغ قنار بر میان ناز بست اقتضای شوق صد فریاد بر هر آزار بست آرزو عمری عبت انداز بر انداز بست

<p>کی تواند طوفانی از زندان هستی باز بست بال خود را در قفس از رشته آواز بست</p>	<p>در قمار دوستی دشمن باین کم مایگی از بلا محرومش ایدل زانکه مرغ فقر ساز</p>
	<p>صد ظهوری را ز دل طوفان خون خواهد شد این تنافله که او بر زگس غماز بست</p>
<p>نمک رهین رواج از خراش داغ نیست که نیم جرعه مقصود در ایام نیست ریش زمر حمت بجفت بر چراغ نیست وگر نه مهر ادب بر لب سراغ نیست که قد کشیدن او غوغای داغ نیست</p>	<p>خزان همیشه بگلگشت باغ دروغ نیست هزار سنگ شکست از کف ستم روید بهر زمین که وز دهر سیر روزی امید هست که هم ناکسی کند کار ز نخل غم همه پر کاله جگر روید</p>
	<p>دعا کنم که ظهوری بر وزن افق بتر که رشک بر آسایش وزاغ نیست</p>
<p>پیوده شراین مرحله و میل نه است بر چهره دل و جله همان تیل نه است ذوق طلب نسبت تعجیل نه است پر وانه همان جلوه قندیل نه است رخت غم ماور گرو نیل نه است بد مهری محتاج تاویل نه است آشفته کاکل و مندی نه است</p>	<p>کام و دوجان حاصل تحصیل نه است در جوی حیا تم اثر نم توان یافت در سایه آرام گراز صنعت نشستم کیش بکشیدیم بر شعله شمع در عشق کسان جامه بید رنگ میدید یکجوف و گرد لب فقر بر نماندست گو شهر بهم بر خور و گور و ز سیر باش</p>
<p>۱۶۸</p>	<p>زین شب و روز زهم ریخت ظهوری</p>

اسید مرا ربط بتعطیل بهمان است		
گذشتیم از درد بخت ارجبند و گذشت کسی نگفت حدیث کلاب و قند و گذشت که خود بر آتش حسرت شدم سپید و گذشت نکرد جان خیرین مرا سپید و گذشت	گذشت زندگیم جمله در گذر و گذشت همه حکایت زبهر از زبان یاران بخت برای دفع گزندم سپید حاجت نیست مراد دوست در آغوش دیگران آورد	
ز در طبع منظوم برون نهاد قدم ز طاق دل صنم آرزو فکند و گذشت		
از احتیاج جان بلب و احتیاج نیست خبر برق آه مشعل شبهای داج نیست ورنه کدام دل که سندر مزاج نیست گر خاک ره بفرق قبول تو تاج نیست کار مرا معالیه بار و اج نیست	دروست و دوما که هیچ علاج نیست گوهر ستاره نایب صد آفتاب باش دو و از نهاد آتش دیگر بر آورد گلنای غرت هم خارند کست روز ازل سیاه گلی خرید و بخت	
بادل قرار ده که بدیوان شاه عشق خبر پرده خراب منظوم می خراج نیست		
داغی که گشته دوزخ از داغ داغ است گرشته جهان بهوای داغ است نور هزار روزش از چراغ است گلایانک بلبان همه تحسین ناز است داند که کیسای درع دریاغ است	باغیکه بر بهشت زند طعنه باغ است هر نکستی که بهوش برون میکند ز مغر صبح وصال بر شب ماگشت جلوه گر کنجشکل قناده بچنگ عقاب عشق زاهد زور دهرستی خود صاف اگر شود	

صد آفتاب و ماه سپید گز نغداد	این شعله را که سر بگریبان داغ است
معلوم گشت زخم ظهوری بمری است	جان حسود ریش ز رشک فراع است
<p>شبی که در پی صبحی فند شب نیست هزار ظلم ز بیراهی فلک نیست بمشرفی گران گرفتاری باشد بیاد روز وصال از شرار شعله آه برای آنکه شود کار دشمن ماست نهاده است ادب هر مردمان سخن</p>	<p>بخی که دست بخشی دهرت نیست دران دبال که در راه کوکب نیست میان صافی و دردی بمشرب نیست کدام داغ که بر سینه شب نیست چه سست نیست که در طالع چپ نیست بلی حدیث تو اندازد لب نیست</p>
برای کار خود ایدل تو فکر یارب کن	که احتیاج ظهوری بیار نیست
<p>شکیب دشت نوز دست اگر شکار نیست چه زهر پاک کند گریه در گلو حاصل گداز بوبه طبعم ملاک خواهد کرد قصدار و صبر ندارند بعد مردن هم نزدست رشک بیای رقیب افتادم که گفت شد که زهرش ز کام جوش نرود بیرنگ چهره ما بر دمید لاله ما ز حرف آب زبان گشته تا به آتش</p>	<p>خرد گسته عنانست اگر سوار نیست اگر بشیم آن شمد خوشگوار نیست اگر طلای شکیب مرا عیار نیست قرار داد اسیران بقرار نیست فتاده کار باغیار رحم یار نیست ز غصه تلخ مشو طبع روزگار نیست توان قیاس خزان کرد نو بهار نیست مزاج تفته در دمان شعله خوار نیست</p>

<p>بناگ عیب عیار نهی شکم نماد روی باده دولت رلود و گشت</p>	<p>طریق سکه درستان مایه دار نیست ز کار و بار گزشتیم کار و بار نیست</p>
<p>چه خوشنماست ظهوری شنگ گلگون شگفته باش که گلهای خار خار نیست</p>	
<p>خیل غم تو کشور جانرا فرو گرفت از است چون بواج کسادی دکانش بگذشت کار از آنکه کم را از خود بیان هر خط باد چون غم من قوتش فروز از صاف پیام عیش میسر نمی شود معلوم میشود که بدرد که متلاست بر نو بهار از گل رویت عرق چکد منم در غربت مکن از گفتگوی خویش</p>	<p>چون خرمی که تخیل جوانرا فرو گرفت سودای عشق سود و زیانرا فرو گرفت بیتابی آشکار و نهان را فرو گرفت این ناتوانی که توانرا فرو گرفت کیفیتی که درد کشان را فرو گرفت زمین زردی که روی خزانرا فرو گرفت جوشید رنگ و لاله ستانرا فرو گرفت افسانه تو کام و زیانرا فرو گرفت</p>
<p>زهر تر از سانه ظهوری چو پیش لب لذت دودیه کام و زیانرا فرو گرفت</p>	
<p>اینهمه صوتها که بلبل بست در چنبد و گرز فیض بهار به خواب فراغت مستان نرگس پر کمر شده ساقی نبویش را دل بیک جهان بزنجیر</p>	<p>در مقام شکایت گل بست جام بر خلق شیشه قلقل بست دور افسانه گل و دل بست شوخی شوق بر تخیل بست در شکنای زلف و کاکل بست</p>

<p>عقل این عجبند که میفرمود تا طبع را گار و شاره فقر در دکن بخت بر خراشید لم هر دم از آه حسرت کا کل جگر شره شره دارم</p>	<p>عشق آمد در تنزل بخت زور بر بازو می تو کل بخت نمک لولیان کابل بخت آرزو دسته های سنبل بخت زگشش خنجر تنافل بخت</p>
<p>خولش را ساختم ظهوری ازو خار خود را بسبی بر گل بخت</p>	
<p>شکر خدا که صبر نصرت لوانه بخت بر صید جان کند نیکنده کا کاش بر هر جگر که زگس او تیغ غمزه راند کو ز ابدی که بر سر کوی خسرام او لعلش سر حکایت بیگانگی کشاد گاهی بنکنده نفسی راست می کنم روی مرا بخون جگر میکند نگار با آنکه خورد آب ز سر چشمه اثر خسرم نه که شاد شود خاطر شریف</p>	<p>طرفی رفوز چاک گریبان مانه بخت تا دست اختیار مرا بر قفانه بخت تا روز حشر زخم لب از مر جانی بخت از خاک راه عطر کفن بر دانه بخت چش و لی درنگه آشنانه بخت اینم غنیت ست که راه صبا بخت چشمم ترم که پای کسی را حنانه بخت از بخت ما شگوفه نخل و عانه بخت در برد کام مهره بد نقش مانه بخت</p>
<p>در ناله حرام ظهوری حریف نیست در دوش حلال باد که دل در دوانه بخت</p>	
<p>غیر کج بخت میل صید بازش نازک است</p>	<p>با همه افسردگی سوز و گدازش نازک است</p>

از زبان نازم میترسم درشتی سوزند غمزه در اقلیم جان بیدلان کرد آنچه کرد در در دار و گرافتد سایه مرهم بود زخم اسرار جگر برگزیده و من خیسر برزبان ترجمان حرفای آشناست خله خلد از سدره و بطنی شود در جزا	برخی خوش بر سر ناز نازش ناز گشت این زمان از خرم ترک ترک نازش ناز گشت زخم پیکان خدنگ و لنوارش ناز گشت آفت انداز نگاه تیغ نازش ناز گشت گشته جان گوش سماع حرف نازش ناز گشت عوض بر محمود بالای ایازش ناز گشت
--	---

گشت نجراب نعلوری طاق ابروی بنه
در صفت زبا و سواس نازش ناز گشت

راز بر اهل راز بهم نیست پای بستی ز عقل باید کرد روی پر کرد در در نازم میشود راحت آشنایا مغز نیست در هیچ بقعه محرابی تا نگردی علم بمعشوقی هیچ چیز بغیر او مطلب	مهر ربیب زویم محرم نیست چار دیوار عقل محکم نیست عیش را تازه روی غم نیست زخم اگر روشناس مرهم نیست که بتعلیم ابروی خم نیست دعوی عاشقی مسلم نیست هیچ چیز بغیر او هم نیست
---	---

گویا وصل طر سوز افکند

که نعلوری حریف ماتم نیست

بیک خدنگ جور کوکان غمزه را در کیش نیست شور کردی بسکه خندید ابروی این آن	بر چه کیشی چون تو کس از دلبران بد کیش نیست شکرت رایج حق بردبان در ریش نیست
--	---

<p>خواجہ نیاز و سیم و زر گد اطلبی بلاست نہوش و صبر و دین و دل در گام اول اندوس عمر رفت و تکیہ گاہش بستی در دی نشد شادی غم کز برایش عمر جاویدان کم باورم افتد ز بس امید اگر گویم بطنہ</p>	<p>خواجہ آن باشد کہ در مهر و وفا درویش نیست بیکس را و بیتابی چمن در پیش نیست بچ رحمی این دل آسوده را بر خویش نیست امتحان کردیم عشرت چند روزی بیش نیست یا رمن بی رحم و بد بھر و جفا اندیش نیست</p>
<p>در وطن در دغری در ظهوری کار کرد عاشقان از یکس بگاہ تر از خویش نیست</p>	
<p>خوشانی کہ شود خاک بر سر کویت بلای دوش سری کز ہوائ تو خاست زہی گزیدہ و شکار سے کہ بر جگر دارد شمامہ در پہل یا سیمین کہ می افشانند جواب صد نگہ از یک نگہ سرور نبرد نو گرم عشوہ خود باش نیست غافل ز سن نصیحت اگر نیست خوشنما آتا</p>	<p>خوشادلی کہ زند جوش ز آتش خوشت و بال چشم نگاہی کہ نیست پرویت شکاری را کما سخا نہا سے ابرویت منی و سیر صبا بر بہار اگر کویت چو برگ شمشاد ز گس سنگویت ز بیم غیبر نگہ گریس کم سویت بیرم غیبر تو بس بدنامست ہلاوت</p>
<p>عجب کہ خاک ظہوری بباد بر خیزد بشرط این نفرستاد بر سر کویت</p>	
<p>بزرگ آلودہ ہر جا انگبین است دل بی کیہ خود را بنام انگاہم کردہ بنداری گناہ</p>	<p>خسک را و بچیب را یا سیمین است پی تخم محبت خوش زمین است کہ در دست تغافل تیغ کین است</p>

زردیم کرد حسرت رفتن ای باد برون آمد ز شمشیر که این خرم غمش بر جان خوشحالات حراست صلای صحت آزادگان را حکمریشیم تا با غمزه نیش است که باور میکند از شوخی او بنحفاشان چرا باید عبت گفت	نه کارست کار استین است که در هر قطره خون آفرین است که وقت خاطر اندوهگین است که ما را خاطر آزار چین است پریشانییم تا در طره چین است که دایم در دل خلوت نشین است که ما را دیده خورشید بین است
---	---

ظهوری اگر نزاری بت ضرورت

بحیب اعتقاد و نقد دین است

گرچه در بزم مجامع قوت گفتار نیست چشم زخم مرم از خشم دل من دو باد میهان کستی ای دل گوارا با عیش مرجا از ناله اغشته در خون میچکد صد شبستان ماه و خورشیدت نمی آید کار گر همه حضرت کاخ عرش از هم ریخت است از چنین دل بردگر دکنه طوفان عشق برندار دبار نخل بوستان آرزو برهن را اگر مهریت ملامت میکند	قصه ناگفته هم در لب اظهار نیست وای بر جانی که از تیغ غمی افکار نیست خوان عشق میچکد این نمک در کار نیست میشناسد زخم زن کاین ناله آزار نیست چشم ماگر در فروغ لاله زخا نیست مرگنای هر زمان آنرا اگر معار نیست شستن این گرد کار ابراستغفار نیست آب اگر از جویا چشم حسرت بار نیست رشته ایمان ما هم کمتر از زنا نیست
---	--

نازکود برده میدارش ظهوری نازک

دوران ظهوری

عشق صیقل منیرند آئینه در رنگارنگ نیست

ای دروغ از یکجان جان نیم نازی در بستان
زود بیرون کش ز دل حکم نگاه اشتناست
باز در کوئی بلاد دیوانه در نجیر خاست
زنده شد عشق بهوس کش وقت عرض مدعاست
رخنه در کار ایمان هم بکیش مار و است
از کمال مهر بانی زهر شیشه در قفاست
زخم از مرهم برسان درو بیزار از دوست

صدریان از تنگدستی حاصل باز است
ای خرد بیگانه اسباب تدبیر و صلاح
عشق کو سنگ سلامت پیش طفلان زیر بار
کو بهوس در فکر ماتم باش کز اعجاز حسن
از برای من چه ایدل صرف جان میکنی
تا نسازد کار جان را ذوق شکر خنده
از برای عافیت و زنجیر راحت فارغیم

عشق از زهر بلا پر کرد در طلی بس گران
ان ظهوری زهره نام ساغر مردار است

کامی که تنگ دارد از تنگ نام است
در عالم این صدا همه از طرف بام است
تا نیراگر نه جوهر تیغ کلام است
خوشید اگر چه گوی گریبان شام است
صد پختگی فدای شنای خام است
گردشیم طره که حق مشام است
بر بخت خویش پای زدن التزام است

کامی که تلخ گشته از زهر گام است
هرگز نبوده گوش سلامت باین خروش
چون قطعه کرده ایم زبان میان حال
پر کرده ایم دامن صبح از شب سیاه
کو عقل خام از لطف تدبیر پر مجوش
ای باد از خدایم بیندیش و برگرد
الحن که کارهای بد از بخت دیده ام

کوی فنا خوشست ظهوری کجا رویم
نیکو که گنجهای بقا زیر گام است

<p>دل دوید از جگر سپرداشت ز آنچه میخواست بیشتر برداشت پرده از چهره اش برداشت لقمه در پرده اش برداشت چین از ای غم بهر برداشت در ازل تن چو بار سر برداشت</p>	<p>باز غم پنجبر خطیر برداشت گشت بر سینه عرض مخزن دلغ صرصر آه در دل شب غم بلبل گلبن فغان و غروش تخل بستان عیش بے بر بود وقف بر دست و تیغ خوان کرد</p>
<p>خوش ظهیری از عیش مستغنی است قتل از گنج غم مگر برداشت</p>	
<p>صد آثر در کین ناله راست غال چندان ز دم کادر است باز دیوانه بر سر غوغا است زخم ما اینجا چمن نمک میخاست عشق بیتاب و حسن بی پرواست نیم جانی ز یان این سودا است از نگه کردن سنان پدید است نه کنم گر غلط نگه یا ما است</p>	<p>باز دردی که روح بخش و است فسرده غم بنام دل غلطید سر سر زانگی لکد کوب است نام مرهم میر که الهام است ای ملاست بیال و لب طعن و جهان سود و منسا دارد ناله بار خفت است رسوائی چشم گو بهر مدار از دیگران</p>
<p>باش گو مدعی وصال طلب که ظهیری تمام استغنا است</p>	
<p>شعلای شمع انداز پر پرده داشت</p>	<p>دوش خوش بهنگام گرمی دل دیوانه داشت</p>

چاشنی سبک و هر دم حاصل ساقی باد که چشم تر آینه دار و نور و حسن بود خاطر از ضبط اساسش عشق جمع بود آخر عشق از ناماسلمان متاعی میخرد و دیده بیگانه گی در تو تپاے خواب بود	پارسائی چشم حسرت بر لب پیا نه داشت سنبل در هم نه دو و مجرول شانه داشت شعله غم اتقائے با متاع خانه داشت گوهر ایمان بر پیت جان پی بیعانه داشت آشنائی گوش رغبت بر لب فسانه داشت
چشم شوخی با ظهوری داشت رازی دیوان صبر بر این طاعت عقل را دیوانه داشت	
چه باده بود که ساقی بجامستان ریخت بخسته بود خدنگ نگه رشت غرور نگاه گوشه نشین سیر بوستانه کرد بلای جنبش مشکان کسی چه میدانست شکاف میداد از شاخ و برگ گلبن ما می طرب بچید شوارمی بسا غرقت	که سنگ مرمره بر نشینه خانه جان ریخت که بر جلگه مژه های دراز پیکان ریخت گل هزار ارم پیشم از گریبان ریخت بالتفات دل این تیغ و تیز بر جان ریخت که بر زمین جگر ابر تیغ باران ریخت نه پشت دست دل ریخت کش چه آسان ریخت
کسی حریف ظهوری هست در صبح مراد که در و باده در دی بر دی در مان ریخت	
آنکه شب بر فروزین از شام چرخان تور ریخت دوش از جوش سیران طره خوش بنیاب بود کاست صد بلبل نسیرین بر میداد مغر جان کی گذارد خاطر جمع از برای هیچ جمع	آفتاب و مه ز رویت در گریبان تور ریخت بر دو لمار او در چاه زخندان تور ریخت بر دماغ دل هوای شلخ ریحان تور ریخت زین پریشانی که از زلف پریشانی تور ریخت

صدحرم را آرزو خون در بیان تو بخت آرزو بخشی که شکر در نگدان تو بخت	کعبه کویت بحسرت کشتگان دار و بس شور بختان را بجام زهر حسرت کام داد
	شایدت روزی بکار آید ظهوری جمع کن آبروهای که چشم حسرت افشان تو بخت
ز شکر و شکوه گدایم و سوز و ساز گدشت سفینه سازی طبع سخن طراز گدشت سبله بجز هب ما وقت این ناز گدشت که بیقراری جان شکیب باز گدشت بحسرت از تو دل آرزو گداز گدشت هزار حیف چه شبهای ما دراز گدشت براه دوش نیاز از تو بی نیاز گدشت بچشم گوی که هنگام ترک تار گدشت ز شاه راه نگه کاروان ناز گدشت چگر شکافی مرغان دشنه ساز گدشت	دل از تو همچو من ای بوالهوس تو از گدشت بهر که خواه نشین داستان نمی بندیم نماز صبح بشام سرشک جانز نیست بر و حریف و گرجی در قمار هوس به بخت دیگر تمنا بشعله طالع ز روز عهد تو عهد کوتاهی بکام رسید بحسن خاطر و از ره نه وقت میرا نیست نگه افشارت دل گو سمن ناز متاز متاع قافله سالار عشوه را چه بها نماند در دم شمشیر عزه بر آسنی
	میان غیر و ظهوری تمیز حاجت نیست ترا چکار باین کار از امتیاز گدشت
حرف نقل وصل او را باز در شکر گرفت راحت در هم خراش سینه را در بر گرفت در شیشه استاده بر ۱۰ شمشیر گرفت	ساقی ایام دیگر دور جام از سر گرفت یا من باد طرب از چهره گرد و عصه گرفت بر شراری بر تو صد روز میززدرون

<p>شاهد اقبال را پیرایه بخش روزگار نغمه عشرت سری بر کرد از لبهای خشک دور جای داد و گاهی مهره گل رنگ شد</p>	<p>از سجود استانی جبهه در زویر گرفت گریه شادی سزاع دیدهای تر گرفت بخت روزی کرد که غم ز جانها برگرفت</p>
	<p>در شازنده لبهای طهوری غوطه خورد خاک پای را شکر شوق در گوهر گرفت</p>
<p>جنبش قوکان دلم را باز در انشتر گرفت کام را تو لعل شیرین بعل در شکر نشاند اشک در جیب و کنارم طعنه پراختر شمرد آتش بی بال و پر پروانه جازا لواخت چشم ساقی عشوه بر توبه تقوی گذاشت بر کناری دل بیک پیانه مست افتاده بود سطله و خاشاک صبر و طاقت از گردون گذشت ای خوشامد همی که شد چندانکه کامش تلختر</p>	<p>ز غم آغوشی کشود و نینده را در بر گرفت منفر را سودای مشکین طره در غنبر گرفت زهر در کام و ز باغم نگفته بر شکر گرفت در سمندر شعلها از تاب تا کستر گرفت وست مستی دامن زلف شکن برادر گرفت در میان پیچودی پیانده و دیگر گرفت دود میکرد آتشی در کوره دل در گرفت زهر غم از ساغر آیم شیرین تر گرفت</p>
	<p>که طهوری خود ز تاب در دگای شد چه شد کوه را امیدش از لبس فریبی لاغر گرفت</p>
<p>آنجاکه حکم شعله دیوان غیرت است ای دهر منع گریه بجا بود پیش ازین از جو یار خنجر کین اب میخورد ره گر نکرد ناقد و گلگون فرو نهاد</p>	<p>بس از روی کشته کبر بدوش حیرت زنگین شست شک فرد بار خندست رگهای دل که ریش نه نخل محبت وصلی نموده می شنوای خفاقت</p>

<p>ز بخیر بر پای من بند کو مساز از لیس غرور غره بجز نیر دوست مردیم و یکگاه بپیش قدم نزد</p>	<p>تقلیست از برای لب خود ضرورت خود بر شگاف زو جگر ما چه نیست صد جان دادا چشم تو خوش بپوش</p>
<p>و قتی در نماز طهوری وصال کو تا کی خورم فرب که موقوف فرخت</p>	
<p>تلخی کام ز کم حرفی شیرین ده نیست نغمه سنجی نکند بر گلستان جهان در در سینه حرمت بر ولذت غم بند گو باز کمین گاه نصیحت برخیز بهر پروانه رود و دود برون از شمع آنکه در زیر سر بادشهان خار هنده لحم جمله عیش است خوشایار شربت چه بلا فو که در عشق و غریب بود است گر چه خوبان خراسان بکشت مشهورند</p>	<p>خار در پیرین از حسرت گل سپهر نیست دل شوریده ما بلبل طرف جنب نیست هر که در آرزوی نغمه شجر فلک نیست که زبان من غارت زده رسوخ نیست تیک چون دنگری بر صغری سپهر نیست بفرش علم هم هستی خار کین نیست سینه زخم تو بر سینه خونین کین نیست خاک غارت لب بر غایت سر برآو نیست رفته بیرون رسم شور و طغی نیست</p>
<p>عهد و پیمان طهوری بدستی شلست چه دهم شرح که کارش بچه پیمان شکن نیست</p>	
<p>دوش آن بی صبر خود بخند و بخندند شد است در دهم تیغ تنافل زخم میر همانه رنج است اگر سیر زلف و کاکل گشته باشم خویش را</p>	<p>بی زبانی عهد با میگفت و نشیندن شد است عجز میزد دست دپای میزد تا دین شد است گفته باشم آن قدر بر زبانش چیدان شد است</p>

در محل لطف پنهان گشت رسوا اندک خوش بساط ناز در بازار مجرم چیده بود پیش مرگ رشک مرگ در دهر جان دوست دشت سر و زویدنی از پیش شمشیر حفا با وجود لاغری بیا من از و فرم ترم	از کی از بدی ترسید و پسر سیدین شد باز خواهر چیدی بی قریب بر چیدین شد دل فریم داد و کرد و صل کرد و پیران شد وقت دامن بر زدن از غیر پشیدین شد ذوق بجا بود صید تازه نازیدین شد
---	---

از برای رشک غیرت در نگه مجیده بود
غیرت نازم ظهوی غیر نادیدین شد

با آنکه دل از خنجر بیداد و دینیم است خوش ناز از داری ز تو سر نیز نداید دل تا کمیت چینی سمن از من در ماند راحت طلبی طر قاندر صفقان نیست امید که نزد یک بدوری نشود کس امروز نزد عشق شان بر جگر من بر شیر و جان ریخته شیرینی تلخی ای بخت زبی رشده پیغوله نشینی مشکل که کند گاوری کسوت روم از مرمت مادر ایام چسگویم	یا نیک دیم ساخته یک روی تعلیم بهشمار دل سنگدلان سخت رحیم سر نیچه عجز من و دامان نسیم در ملک و دل داغ جفا فی تو تعلیم در هر تو امید جگر کا ه چو بیم این زخم که شد از نمک تازه دینیم آن زهر که در گوشه ابروی تعلیم بر خیز که در زیم طرب غیر ندیم بجنی که شیش سقمه از تیره گلیم گو یا که زبی همیشه امید تعلیم
--	---

بی عشق ظهوی تو انغم نفسی زد
صد شکر کنم بر نفس طبع لکیم است

<p> لطف و بیداد بر دو مطلوب است کو جفا و ستم ز حد سستی بر ذوق خود کرده گوش از قاصد زهره صبر در جدائی با کس بیناد هر یوسف خویش ترکنازی نگر و غمزه هنوز میکنند ذوق خاک رویه صبر سخن بوسه طهر حواشید </p>	<p> خوب هر چیز میکند خوب است چاره جز صبر چیست محبوبیت دیدم بر آشک شوق مکتوبیت کوله بار هزار ایوب است نیل ششی ز آشک یعقوبیت خیل صبر و شکیب مغلوبیت آه در محن سینه جاروبیت هوس ما هنوز نجوبیت </p>
---	---

دل ظهور از غایت بر کن
که جهان از غمش بر آشوبیت

<p> در تاب قدیست صنوبر درین چه بخت خون غامی و اعطان شده از سرده خوش بلند اتجا که غمزه تو کند کادو کادو جان هر روز میدهد تو را عجب از عشق تو ز بهر که حسرت نیست از و کام عالی از چشیده سراب بیابان حسن تو در حشر گاه کویتو خواهد بیا در رفت از تیشه سلامت عشق تو کشته ریش </p>	<p> بی آب خالست گل تر درین چه بخت با قامت تو نیست برابر درین چه بخت کندست تیزی دم خنجر درین چه بخت از بهر داغ سینه دیگر درین چه بخت لذت کرم نموده بشکر درین چه بخت شو نید روی ز فرم و کوش درین چه بخت بشکامای عرصه محشر درین چه بخت پای سلامت بت و تگر درین چه بخت </p>
<p> از سر قدم نهاده ظهوری بدت عشق </p>	

مجنون مکرده بود چنین سرورین چه بحث	<p>ز ان ننا لیم چه از یار کشیدیم عیبت دوش طاقت ندر این بار کشیدیم عیبت روز اول دم انکا کشیدیم عیبت نوک خار از گل بنجار کشیدیم عیبت نغمه ناله درین تار کشیدیم عیبت مست چشم گریز بار کشیدیم عیبت سنا لمار حمت این کار کشیدیم عیبت شمت سجه و ز نار کشیدیم عیبت</p>	<p>چه جفا با که ترا غبار کشیدیم عیبت یار رشک ست گران کوه کمر میبازد آه خرافتا و قبول آنچه ادیبان گفتند از دل ریش که از برگ گل آزرده شود چنگ ورد از نفس لشدگان باز داشت بر شک خند کسی گریه نگردیم نثار کس نبرد سید زما عشق چه و عاشق که عاشقا نرا نه بکفر ست تعلق نه بدین</p>
مرهم مر حمت او به ظهور می فرسید ز خجها و زول افکار کشیدیم عیبت	<p>سرا سر امتحانی چیست باعث بید گو هجرانی چیست باعث همه از دیگرانی چیست باعث و گرد امن نشانی چیست باعث چرا باز انجمنانی چیست باعث تیا و روی بعنوان چیست باعث</p>	<p>و گر خوش بدگمانی چیست باعث چه بیخوانی دگر از بی زبانان نمیخواهد دگر بارادست هیچ بران کو کز دو عالم دست آشناند دور وزی انجمنین گردیده بود در انشای محبت نامه بودی</p>
تسایم نیست تقصیری تلوری بفکر تراجمانی چیست باعث		

<p>ز دنا نیم طرف گلستان چاه احتیاج در راحه تم زخم بمرهم که میدهد بیرون نناده دل قدم از دیر ما من افتاده خون بخوش لبست این نگاه گرم خوناب کشکان تو اکسیر زنگیست سر از شکاف سینه برآورده چاک دل دامان طره تو خشن بر جهان فتاندر دل حیدر صید تو در غلده صید تست</p>	<p>پروای سرنمانده بسامان چاه احتیاج منفرد و سست در دیدار مان چاه احتیاج در کعبه ایم طلی سیابان چاه احتیاج رسو شدیم عشو پنهان چاه احتیاج تیغ تو هست چشمه حیوان چاه احتیاج خنجر گذاری صفت ترکان چاه احتیاج بکشای تکه عطر گریبان چاه احتیاج این جلوه های زلف پریشان چاه احتیاج</p>
<p>آه تو دسته گشته نعلوری ز کاکلی دیگر ترا بنیل و ریحان چاه احتیاج</p>	
<p>نشود شیرین تر از شد و شکر خرج هجوم رگ به بین بر غمره هر سوسه عجب گر نقش دامت باز گیرد چه حیرتنا که بر دل حبس نبدم حکمراتیغ غیرت قیبه سازد بقربان آورم هر روز عید سه برایش از خدا صد بال خواهم برآرم گرد از جیون اگر آب نیاز عیب جو یا نیست در کار</p>	<p>سخن چند آنکه سازد تلخ تر خرج شود هر روز چندین نیشتر خرج کند طائوس اگر صد بال و پر خرج کنم چون در تماشایت نظر خرج از آن زخمی که سازد در سپهر خرج که دارد از شهیدان این قدر خرج کند هر یک که مرغ نامد پر خرج کنم در شستن دامان تر خرج اگر گاهی کنم ناز هنر خرج</p>

<p>کم ابره بچاسے آستر خرج تودانی کرد اگر بخت جگر خرج که شاهان را شود تاج و کمر خرج</p>	<p>ز کسوتی که فقرست تشریف تودانی داد کار گریه را رنگ کنن تعلیم را پیش را برابر</p>
<p>قرار خاک لیبی ده ظهوری نخا هم کرد آب رودگر خرج</p>	
<p>خشک گردید چشم ترجیه علاج شب اماند ولی سحر چه علاج غیر آسنگ دشت و در چه علاج جز مراعات یکدگر چه علاج گشته بیچاره چاره اگر چه علاج شود خام خامتر چه علاج لبته به ماره نظر چه علاج آستان بوسی و گر چه علاج</p>	<p>نم نماز دست در جگر چه علاج پرتو ریزه وصل پیدا نیست شهر پر نعمه علامت ماست با چنین عشق و حسن ما و ترا دروا اظهار در میکشدم چند در کوره بوس جو شدم موضع حال از سخن نمی آید بد رخ غیر باز شد در وصل</p>
<p>مایه صبر خوش تنک گردید ای ظهوری بخیر سفر چه علاج</p>	
<p>وی بموی تو مشک تر محتاج تا باغ نوشد جگر محتاج ره روان را بر ابره محتاج بضیا کاری سحر محتاج</p>	<p>ای بر دی تو هر نفس محتاج گمشت مستغنی از فراغ و کون استخوانهای ساکنان گذشت شب روشندان بنیاب شد</p>

در تنهای حلقه دامت	شاید باز آن بیال و پر محتاج
شده از انقافات و شنا امت	بدعا های من اثر محتاج
صندل چاره گشته لای میست	گشته تقوی بدر و سر محتاج
آن همه عشق و این همه خوبی	کرده ما را بسکد گر محتاج
<p>نیست آنای عشق را این بار</p> <p>که خلجوری شده و گر محتاج</p>	
گر گویم آهنی دلی ای ستین مرغ	تلفت حرفهای تو شبر وین مرغ
گردیده چو سرو قبا پوش دیگران	گر عاشقان در زدم پیرین مرغ
بیدل ز رشک گشته اگر سینه شکیب	در دم زینش غمزه خنجر فسلگن مرغ
شده نصیحتا چو نیفتاد سود مند	زهری برون تراود اگر از سخن مرغ
خود خوانده چو بوالهوس از سیاه چهل	دستی اگر برید به سیب و قن مرغ
از حرف امتیاز تو خود میشوم خمبل	پشت برابرست بهای وزغن مرغ
<p>دشمن فریب خورده عهد درست است</p> <p>خو بست از خلجوری پایان شکن مرغ</p>	
روی تو از ماه ستاند خراج	موی تو بر مشک نهاد مستباح
گرمی بازار غمت داده است	آه جگر سو خنجان بر آه واج
عشق کرد کون و مکان کجاست	ازده معمور نه گیرد خراج
عاشق و تسلیم و قبول در رضا	نرا پدر و انکار و عناد و لجاج
ذوق نیابند ز گردن کشته	تازگی نیست اگر در مزاج

دل زده شد باز رسدای درد	بر بخورد گر نیریان علاج
شام ظهوری ز رخت صبح شد نیست ششم را بسحر احتیاج	
ای غافل از شکفتگی نو بهار صبح با سبخت خویش خواب بر عوی چینی شمرنده فسرده دلیمای خویش با شتر سنبل عیث بنمید از مرغ و ارباب یک شب نگرد و بین نگاه تو دامن از شست و شویش عشق صفا کار نیست	پر گل نشد ز اشک توجیب کنار صبح روی نشست خواب تو از جو بیار صبح رنگست رنگ از جگر داغدار صبح آه از رسیدن تو نگشتی شکار صبح نورسته از برگ و بر شاخسار صبح این سینه چو شام نیاید بکار صبح
خامی هنوز خام ظهوری نفس مزن لحظه بجوش بر نفس شعله بار صبح	
جان بر لبم از زبان ناصح خون کرد و دم بهر با ننه یک نکتة دل نشین ندارد کودار بلا ننه توان رفت خوش آنکه چو کار بی کشادم باز از جنون من گر این ست این خاک که سبب حیب من کرد	پیش که برم فغان ناصح داد از دل مهربان ناصح سر تا سر داستان ناصح در چاه بر لبیان ناصح در بند فتد زبان ناصح بر چیده شود دکان ناصح در بخیه کشد دمان ناصح
بان غاشیه داری ظهوری	

تا باز زلفه عنان ناصح	
خواهم غم چشم تر دهم شرح از تشنه لبان دشت هجرم پروانه شمع اشتیاقم بر دوش دلبست کوه دور دلها همه شیرجه گردد بلش از سختست داستاغم	چون دجله گریه سر دهم شرح تفسیدگی جگر دهم شرح افساده ربال و پر دهم شرح فرسودگی کمر دهم شرح حال دل ریش اگر دهم شرح خاموش شوم مگر دهم شرح
از هر دو فاکو ظهوری عیب است که این هنر دهم شرح	
تنگ نظری که دست است باندازه صبح طرحه شام ندادی به لطف آه بخور در هم اوراق شبی روز میر بخت بچشر ششهای فلک از باده نمی گردیدست هیکل محل ناز تو همانا گر شوق اشک را طرز سر سر روی آموخته ام خاکساران ترا آه ز دل رفته غبار غمره و فتنه گرداند از شب خون دارد	بی اصولی که نر قصد لبس آواز صبح گریه آل ضرورت بی غازه صبح آه من بیشدا اگر رشته شیراز صبح کنم از جرعه خود چاره خمیازه صبح کف هستی ز دهن ریخته جازه صبح گریه و سیر خیابان تر و تازه صبح دعوی رفتگی سینه چه اندازه صبح سر خورشید بیا و تیر و دروازه صبح
مست تر باش ظهوری چوری تاساتی از صبح تو باندست خوش بام آه صبح	

دیگر آمد نگاه بر سر صلح	سیر انگشت ناز زود در صلح
جنگ برخاسته از مقابل جنگ	صلح نبست در برابر صلح
بر لب جنگ ریخت غصه فرد	اشک شادی زدیده تر صلح
رفت بیرون عبا غم از غم	عیش سرشار داد ساغر صلح
زنک رنجش عبا آینه نیست	حشمت اسید دیده جوهر صلح
زهر تر نگاه بر طرف ست	از زود بخش کرد شکر صلح
<p>پا چرا واکشید از ره جنگ</p> <p>با تلوری اند بار داد سر صلح</p>	
شد عیان از خوش نشانه صلح	زد عتابش در بهانه صلح
پرس پرسان ز کوچه رنجش	یار آورده پی سخنان صلح
گشت موقوف جنگ دیده و نوا	خواند آسودگی فشان صلح
قدر اند از نخت و طالع زو	تیسر تدبیر بر نشان صلح
جیب طاقت می شد اما هست	عشوهر را دست در خزان صلح
شاهباز نگاه را نازم	بال واکر در آشیانه صلح
جنگ اورا بهانه چون نیست	برساند خدایه سانه صلح
<p>زود تلوری بچنگ اهل زبان</p> <p>نیست چون این زمان زبانه صلح</p>	
سرست تا لب چو رساند شراب تلخ	از سینمای سوخته خواهد کتاب تلخ
تنگ شکر اگر نکشایند بر سوال	کی بشنوند از ان لب شیرین خواب تلخ

آورده آنکه دولت بیدار را نخست هر شور بخت را بشکر خند او چکار واعظانهای تو شیرین نمیشود با آفتاب جام بگلگشت شب خرام	رفتست از فسانه زهرش بچوب تلخ باز هر چشم ساخته ایم و عتاب تلخ تا تر نمیشود لب خشک ز آب تلخ بی ساقیان چه ذوق ازین ماهتاب تلخ
زاهد چه شود که در ظهور می بخیزد بنار شیرین تر از تو کس نشیده شراب تلخ	
شد بر آهش قدم با گشتن سرو قد آن تواند کشید گو سیما باد بقبض بگیر عشق کو تالاب تسدید گرد چشمک عشوه پنهانی گرد آرزو بر سر شوق نیست و گر حسن یوسف سر بیباکی داشت وامق و عذر که آهش افکند	بیم سر نیست که شد با گشتن آه ازان قامت در عنا گشتن گشته در دم بد او اگشتن شده اند اهل ثنا گشتن چشم مارا بنما گشتن گشته با وعده تقاضا گشتن شد چنان عشق زلفا گشتن بچه در طره عذرا گشتن
ندی داد ظهوری امروز نزد داد تو فردا گشتن	
عشق میخواند رنگ بی شور رسوائی سباد با فرصت شوق را در بی محابا بست کار مدعی را نشاء بیجا صلی حاصل نشد	چشم زخم این هنر عیب شکبائی سباد کا صانع کرده صبر مدارائی سباد یاده بیانی از دور یاده بیانی سباد

اشک غم آن بیکه دل را لباسش غم شود در شطاحی هست ساقی را ناز می گشت خست سینه استقبال داغی کرده کو خامی برد گشته حرفی ز لعاش هر طرف صدر زنده دل باد طالع پرده گو بردار از رخسار او آرزو خوش گرم آیین نبوی دل گشته است چرخ در گرداب ساحل سوت شویدا ز جباب	بجته بر روی فتنه در چسپده اندازی مباد شست و شوی توبه ام در دمی الکی مباد شعله را باد و آهیم دوشش هبتائی مباد از برای مرده جانان در سیحالی مباد چشم نبوی چون حیا خضم تماشا می مباد خز بدایح حسرتم در سینه آرا می مباد پیچ بیدل در فسادق از گریه دریائی مباد
---	--

مقننم دائم اجل گر نهشین من شود چون طلوری دیگری در گنج تنائی مباد

لیم و بال حرف این وان سیوده چند افتد اگر بر روزگار خود بسوزانم سپند او لے زهی حسرت اگر کاری نسازد عمر ازین تنی نگاهی در کین دارم ز آتو چشم صیادے منیسورم ز رشک مدعی افزوده میچوشند ادب ندید بدیت من غمان چه و مالیدن چه حاصل از تماشا از نظر هنگامه ندیدیا	نشد روزی که روزی از خوشی بهره مند افتد که مبرسم سپند از طالع من در گزند افتد مگر از زهر خند من لبی در نوشند افتد که بر نخیرش از هر برگ گرفت صد کند افتد دل خون گرم بیناید که دغش را پسند افتد ز شمشیر سرم روزیکه در پای سمند افتد نساند خیرگی کاری حیا چون چشم ندیدند
--	---

طلوری خویش را از پای بستی بدون آور منی نالد کس از گردون اگر مهت بلند افتد
--

قسم بوصل که حرفش چو در بیان آند بقال شوق غم هجر را گران آند
--

قسم بسوز دل گفته که همچون شمع	بشرح داغ جگر جلوتن زبان آمد
قسم بصید فلک غمزدگان شسته	که آه از روش تیر بر نشان آمد
قسم بقصد رنگین زر و رخساری	که کوند و ارشادش از لغوان آمد
قسم بسوخته جانی که بر در قاصد	تمام دیده شد از داغ و دیدبان آمد
قسم بسبل موی که گشت پریکست	شیمیم زو چو شیش یونستان آمد
قسم بسوزن آرزوی حسرتیان	که در بهار بتر خورده خزان آمد
قسم باتش دوری که کرد هر جا دود	بیر فروختش بنیم استخوان آمد
قسم بجان تو و جان هر که زنده است	
که بی رخ تو ظهیری ز جان بجان آمد	
سیدلان در تن از تو جان چیدند	بی غمت در نفس فغان چیدند
نافه از بوی مویست آگندند	رنگ رویت در ارغوان چیدند
مرثه های دراز دشته گذار	چه حلشاکه در سنان چیدند
ای خوشا گفتگوی خاموشان	همه حرف تو در زبان چیدند
بچه را در کتار کی گنج	قطره را آنچه در میان چیدند
بطواف در تو سیداران	خواب در چشم پاسبان چیدند
کوه را از امانت غنیم تو	بصدا در دل الامان چیدند
شعله خواران اخگر داغست	منزاحت در استخوان چیدند
شسواران گفته دشت طلب	گر می برق در عنان چیدند
بدکانداری متاع غمت	یک جهان سود در دکان چیدند

از ظهوری فغان نیم شبی	
در دم مرغ صبح خوان چیدند	

در چن دلدادگان آن دل را با تقصیر کرد از شکست طاقت و دین و دل و صبر و قرار از روی تویتا در دیده گریان شکست شوکت و درش فروخت از فغان چون کل حیرت کرده خوش فریاد از تیر بین تشنه را از زبان دارد همان در گداز خود دام میا نیست کرد از گرم خوان سینا در زبان زخیانش حرف مرهم کشته شد جان نمره از از روی وصل در بحر و کنون	در وفا سحیش چه پری در جفا تقصیر کرد خواستم بیگان با ششم آشن تقصیر کرد سست ترجمید از تخم صبا تقصیر کرد لیل از بی برگی خود در نوا تقصیر کرد و ده چه دید انگس که در کسب جلا تقصیر کرد ابر رحمت گر چه در کار گیا تقصیر کرد دل نکره از بهر داغش فکر جفا تقصیر کرد هر که با درش نقش زد از ده و تقصیر کرد در زبان ماست عذرش پیوفا تقصیر کرد
---	--

اینکه زان بسا بدشنامی نکردیم غزیر	
نیست جرم او ظهوری در دما تقصیر کرد	

ظلمت بران طره که محتاج بچین شد مشکل که هم از عسده خسته بدر آید بر کوچه لب خنده و گداز نینداخت از رشک چرا محضه خوبی نلکم مهر سیگفت صبا حرفی از ان طره پرچین چون سبزه اگر سجده برود بی غمی نیست	بودش چند چمن همه تحویل چین شد آن مهر و محبت همه بهیری و کین شد تا خانه چشم ز غمت گریه نشین شد آن صبر دل غمزه را نقش نگین شد سبیل ز شمیم نقش غایب چین شد از لبک چنین بر سر آنگوی زمین شد
--	--

آغشته کردنت شد اگر مغز اگر پوست	تاگر به ازان خنده شیرین نلکین شد
هر قطره خونم شده گنجینه راحت	در سینه صد چاک ز بس داغ دین شد

میزن بدل حج ظهوری در نسبت	
از زلف پریشان که حال تو چنین شد	

اگر ز ناله با گرمی اثر نبرد	سند دست اگر مرغ نامه بر نبرد
فراق سخت کما ناز چه دست بالایت	کدام تیر کشاید که از سپر نبرد
قلم بشر محبت دروغ پروا دست	بیال شوق رقصم گز نامه بر نبرد
ز موجهای خبر گوشش تشنه گردد	اگر برای تشنیش چشم تر نبرد
بزد اگر چه همه کار بر کند رنگ	ز کار خویش نگویم که رنگ ز نبرد
دریده چشمم بمباش و نگاه بزیاد دور	ز خیر گسبت بشیر رشک سر نبرد
عجب که غمزه سخن تو خنجر الاید	ترا که رگ تنهای نیشتر نبرد
کجا چراغ نمیداغ سینه افوزت	که گردان همه پروا جگر نبرد
چه تلخی نکست ای ز غره شیرین تر	بزر چشمم گس بر گز از شر نبرد

توجه تو ظهوری بلند میاید	
همای دژ بهت سیال و پر نبرد	

مگو باگدا شاه مشکل نشیند	ز جان بگذر آسان که در دل نشیند
صفا کاری چون نکردی گسست	در آینه تیغ قاتل نشیند
یرانگیز از راه شبگیر گردی	که بر چینه صبح منزل نشیند
طرب کن سرایای باغ و سار	عش را اگر در دولت دل نشیند

تغافل نگاه ست از خویش میرم یتاب از سهم روی در بغیر از خود سببنا د کس شور در بای بچران لف شعله مهر و آب و خاکم	که صیاد آگاه غافل نشیند چو خواهی خیالش مقابل نشیند که گشتی بگرد آب ساحل نشیند نشسته ست چون غم که در گل نشیند
--	---

منع نظر بازی او خود ظهوری بخلو نگه وصل حائل نشیند
--

ز پا افتاده او بر سر افتد دور ریزی بدامان بجه در جیب چشمیرین ست تلخش باد زوب نیم گرم لافق فتنه اک شادم بدانی راحت سختی کشیدن امید خنده بر چین از لب شک سباد دامن هر خس بنیرد بتر از بجر هم حجر است آری بدانی راحت سختی کشیدن	اگر صد بار خیزد و بگرد افتد اگر حبیب تو با چاکش در افتد که کام از زهر او در شک افتد که زخم صید فربه لاغر افتد اگر خاطر ز گل نازک تر افتد که مهر گر بر چشم تر افتد چسب داغ ماکه با هر صر در افتد بر افتد یارب از عالم بر افتد اگر خاطر ز گل نازک تر افتد
--	---

ظهوری جنبش مرغان ندیدی که رگ در چرخ و تاب نشتر افتد
--

هوسنا کانه بزمی کاهی از پروانه میبازد بروای عیش از دور مستی غم بر غمتالی	برایش عشق از فانوس حسرت خانه میبازد حرف یاده این زمر غم همانه میبازد
---	---

<p>که عشق از خار برین در کوه و صحرا شانه میسازد که تاثیرش خم زنجیر را دیوانه میسازد حدیث تلخکامیهای ما افسانه میسازد شعور و صید کسی که از اشک رنگین دانه میسازد</p>	<p>سحر و لیده رویان کی بغجو اراان فرد آید بنام زلف و کاکل از جنونی رست شد کام کند تا خواب شیرین تر چشم افسانه پر دازش تذرو غنم بدام آه هر غم نمی افتد</p>
<p>مکر گشته طرز و بکران در عشق بانه میا ملحوری ذوق دار و آشنا یگان میسازد</p>	
<p>خاطر درین خیال وصال از کجا افتاد از شوق شاه چاکه میب گداشتاد با آتش ملا خطبه آخر خطافتاد صد مایشت ز پلوی من در بلا افتاد برگشت روزگار و چنین در قفا افتاد فصل بهار و بلبل زار از لاف افتاد با کاه چون مفتاب بذر کمر بافتاد ملزم شدیم کار بچون و چرا افتاد</p>	<p>شوریده صبر و زار نشان بر ملافتاد زیرین کیند سوزن خود را روگران در صید و وصل ناوک تدبیر غلکسان یک آرزو نماده که حسرت نگر و دش دل در ره امید جهان پیش میوید و گزشت دست طبع جوان در زمان با کاهی شدیم شکر که نقصیر ما نبود روئی اگر دهند سخن رومی میوید</p>
<p>مردم ز شوق نامه و پیغام ای صبا ان دستگیری که تلحوری ز بافتاد</p>	
<p>دلی خواهد که با پروانه در یک پرین باشد اگر شیرین نه در آغوش خواب کو کهن باشد ز تلخی پوست انداز و سخن کز کام من باشد</p>	<p>نخواهد شمع در فانوس زیبای جن باشد زود و دل چشم خلق باشد تلخ پنداری نگد کز چشم من روید ز تاریکی بسر غلطه</p>

بجد اعدا که گشتم از غریبان دایراو	نیخواهم که دشمن از غریبان وطن باشد
منی افتد کلید هر سخن بر گنج بازاری	خسرایان ترا باید که قفل بر دهن باشد
کسی در شکوه بخت نگویند منی افتد	که دل را پای لغوی براسب چاه دهن باشد
مقرر دارم هر گلی عیدی و لوزی	بهر خندی ترا باید گذاری بر چین باشد
زبان در دند از حرف لطافت ناکه شد امانا	حدیثی در قفا گفتست پیش من باشد

شنیدن عاشق گفتن نشد حاصل ظهوری را
بیا رایم اگر پیش تو یارای سخن باشد

دل زیاد بهشت بود دارد	که نگار بهشت رود دارد
عافیت را چنان بگوشه کند	هر که این چشم فتنه خود دارد
بدل سخت جان خود نازم	نارکیا که خود او دارد
تاکس و کوی بیگسان گردد	چقدر بیگسی غلو دارد
ناصح آن چاک حبیب دیده مگر	که لب پند در رفو دارد
غیر را سیر باغ و راغ حرم	چشم رنگ و داغ بود دارد
بکنار شیط شراب زدم	خرقه ز بهشت و شود دارد
دل بر آورد داغ حسرت کرد	یک جهان داغ آرزو دارد
چشم بر پشت پای دوخته ام	نگم گرم و در گلو دارد
توان کرد مدعا باقی	تا نفس تار گفتگو دارد

عشق پیشی نزد ظهوری را
که فزون درد او فزون دارد

<p>کار نفس از دعا برآمد بر سنج دوا می راحت افتی دشمن ننهند دوستان را یک دلغ تو ختم گشت در دل پانی بچینا فشرده شوق بر بوی تو خویش را صبا و خوت گلگونی چنبا بسازم بی فاخته ماند سرو در باغ سه روی ازین فزون گشت دستی ته بار غم کشیدیم</p>	<p>خوش آه بدعا برآمد بر در و زردم دوا برآمد بیگانه که آشنا برآمد از سینه هزار جا برآمد صبر همه بی وفا برآمد پیر این گل قبا برآمد خون در دل ما حنا برآمد زین سرو که از سدا برآمد خورشید کم از شهاب برآمد لشکست کمر صد ابرامد</p>
<p>با عشق صلاح بین ظهوری شد سیر خرد خطا برآمد</p>	
<p>آنکه بهرت نظیر می آرد همه شیر افگنان آهورم قدر اندازفت را نامزم در دل گل زندگ بلبل سینه گیرائی دمی دارد خوابم اندوز عافیت تار و شاه دامن گردید سینه ما</p>	<p>هم ترا در منیر می آرد ترک چشمت اسیر می آرد از نگاه تو بنیر می آرد تاخنه از صغیر می آرد نفس ناله گیر می آرد همه شب آه قیر می آرد کز جگر با سر بر می آرد</p>

فقر در دیده با سبب مایه در آن	هر چه جز حق حقیقت می آرد
نقش بر درم ظهور می را با و کس عیب می آرد	
روندگان نظری از نشستگان دارند درنگ گرم روان تاز بانه بر قست قرار و عهد قراری ز بیقرار نیست روند گشتگان رست تا در منزل کدام کار که بی برگشت سمانش ز آفتاب جهالت نظار و دیده شود که حال شیفته حالان بطرای تو گفت	کلید هر درنکشاده بستگان دارند دو ال سخت روی پی گسستگان دارند دل درست همان دنگستگان دارند که فرق بر قدم پی خبستگان دارند چه شعله است که از خویش ستگان دارند نگاه تیز بچشم بستگان دارند که هیچ ذناب بر آتش نشستگان دارند
لعیش هر ظهور می چه خوش گرفتاری به داند دشمنی از دام بستگان دارند	
عجب که غمستان با هم در افتند دمی با نیست خور و از بهر گش فلک خواهد که با او در ستیزم چه راحت که ریزد سینه بر هم بسیاری رسد لب تشنگان را بر فرستی جام غم او چه غم بشیردگان را رسم نیست	مگر با هم برای غم در افتند چه محرومان که با محرم در افتند ولی با کم فروزان کم در افتند چرا حتما که با مرهم در افتند اگر با کوفت و زخم در افتند که اعیشان لعیش جم در افتند که غمنا بادل خرم در افتند

و نه دارم که خوبان بر سر او	که تقسیم دل با هم در افتند
ظهور می عاشقان را عالمی هست	کجا با مردم عالم در افتند
بیو حیش چمن لشرین ندارد ز چشم تر کشم صد گریه تلخ برای دوست لطف و مهربانی چنین مشاطگی هرگز که کردست چرا پر ویز را آورده در شور نخواهد بود ذوق صلح و رخلد بخش چینی گرفتار جادین کوی همان بیضا قیتمها از مودم که لبستر گسترده بهر اسیر	بین اشکم فلک پروین ندارد لبش یک خنده شیرین ندارد برای خصم شمش و کین ندارد فلکاهم طالع تحسین ندارد اگر با کوکین شیرین ندارد ز جنگ ابروی حوران چین ندارد گلستان ارم گلچین ندارد دل من طاقت تسکین ندارد که خرباز وی خود بالین ندارد
ظهور می در غنچهی فرد شادست	که مرگش خاطر غمگین ندارد
چه خوش باشد که از تار یک جانی سینه بر گردد بزبورهای فقر باطنه ظاهر بسیار ایم بتعرفت بلندیمای پستان خطبه خوانم نردم گویش نازکیهای خشن پوشان سودای محبت سودا را یاد محبت را	بتابد صورت معشوقیم آینه بر گردد با بادوی کشد ویرانیم گنجینه بر گردد اگر از منبر گردون گردان زین بر گردد رود دنیا بگردوار خرقه کشیده بر گردد دریاان کینه هم آخر باطل کیده بر گردد

کنند پر صبح شنبه سال و ماه می پستان را چهارگید شکر بر کام تلخ چاشنی گیران	به خنکهای ساقی اگر شب آویند بر گردد معاذ الله اگر ز هر تو از لوزینه برگردد
--	---

طهوری در طریق کاهرا نی نعل و ازون زن بعیش تازه افنی گر غم دیرینه برگردد	
--	--

لاله از شرم چهره رنگ نهاد هر کجا و صده و دوستی داد روزگار ست پیرو غویت در فراخی ننگ جدا پنجه فراق پرده در در ابرسم ندر عشق هر جا که شد بخیل سنج بار و در و خمیده پشتی ما صیقل گیریه را بکار برد	شکر از شود خنده تنگ نهاد وایه در حیب صد درنگ نهاد صلح را پیشکار جنگ نهاد بی تو در سینه های تنگ نهاد در جگر زور و تاله جنگ نهاد بتر از و در طور سنگ نهاد تاله ها در نهاد چنگ نهاد هر که آینه بزرنگ نهاد
--	---

از طهوری زیاده زین مطلب شرم ناموس و نام سنگ نهاد	
---	--

آن گنج نجویم که بوییرانه در آید انیست اگر باده که در شیشه ساقیست این چاک که انداخته بر این فانوس زنار نماز همه گرده رخ تسبیح از رنگ باب دم تیغش نتواند	وان خواب نخواهم که با فسانه در آید بس تو به که چون باده به پیمان در آید از جانب شمعست که پروانه در آید همراه تو گر کعبه به بتخانه در آید مرغی که بدام تو بی دانه در آید
--	---

از منصب مرطقی خویش منقیم ور آرزو داشتلم تو به خرابست	هر چند بزنجیر تو دیوانه در آید بزرگس ساقیست که ترکانه در آید
<p>بر خیز که جان رخت برون بر دلموری چند انش نگهدار که جانانه در آید</p>	
<p>دلم ز ماتم آسودگی بشور در آمد نشانه البست که قلم قمر نیست نگران برای بی بزمکانت خوان شده تمنا در هر گوشه چشمت آه عاشق تلخ دمی چو نیست و ز گشت لبه قرض و کار لب از حدیث بهشت وصال و تنایا ز ناز او ست نیازم چنین لعل نیازم</p>	<p>ز داغ طور جگر طلعتی بنور در آمد اگر شکوه سلیمان بچشم مور در آمد چه لذت نیست که کام تلخ بشور در آمد ز خنده نکمین گریه ام بشور در آمد چرا بخاطر یحیایرگان بزور در آمد اگر بکام وزبان گفتگوی عور در آمد به بین چه غم غینانه با غرور در آمد</p>
<p>و گر مباش حقایق بکوی عشق طهیری که راز با لبه اید ده ظهور در آمد</p>	
<p>از زحمت در دیده هر کس نم کشید آنکه این دم داد قیغ غمزه را هر که بزرگوئی بشنم غم شست جلیقه از خویش دایم پیش چان فدای آهوسه صیاد گیر عشقیا زان جمله غم در دل کنند</p>	<p>شد جگر با لفته هر جا دم کشید ساحت از زخم تو در هر دم کشید خط بخت خاطر خرم کشید بار خاطر مانده کی دل کم کشید بر دم گشت و صبر ادرم کشید شادمان آنکس که دل در غم کشید</p>

<p>چشم تر خوش گریه را در کشید خوی شان عشقست بر و شمشیر نقش جامت بر نگین چم کشید</p>	<p>آب خوابد بر و جگر از وصل یار دید مادر گریه چشم سحاب مستی شاهانه می بخشید عشق</p>
<p>پنج تنی ظهوری را نشد اینهمه کز دست این مردم کشید</p>	
<p>نهاد قبله بیک سو با پروان تور و کرد نماند جای تماشای لبس نگاه غلو کرد بچین فشانی موی تو نافه دعوی بکرد که تارهای نقش صرف گفتگوی رفو کرد بیشود در گرم این شتری که غمزه فرو کرد نکرد گنج بوی رانه آنچه عشوه باو کرد بنازم اینهمه دلها که او بدست فرو کرد</p>	<p>امام شهر بسر چشمه می تو و صنو کرد ز چهره پرده بر انداختی بدیدن مارا بنوباری روی تو لاله رنگ بر آورد حریف سینه دیدن کجاست حبیب پرست نم تراوش خون لاله از گلم بماند دل خراب چه آبادی ذخیره نهادست برای طره گره خردم نگشت پسندش</p>
<p>بنود اینهمه بازندگی گمان ظهوری را ز حزن بازی شهاب این را بچهره کرد</p>	
<p>دو عالم را بر شمع کام بخشند برای بسنن خود دوام بخشند مگر مارا باه خام بخشند اگر صد کعبه در هر گام بخشند اگر بیلا قنار آرام بخشند</p>	<p>غم آستان بهم چون جام بخشند هم از تار نگاه خود بخوبان جگر جوشی نزد نا بخشند ماندم در نگل لقاات از هر روان نیست بر آساید فلک از بقیه راری</p>

	<p>که صد عزت یک و ششام بخشند بگر پیشانی اسلام بخشند جواب نام و پیغام بخشند</p>	<p>چه کام خرد غای خود سری چند بنی از من سجودی چشم دارد زهی همت که بی تابان بقا صد</p>	
	<p>ظهوری صاف کن خود را عجیبیت تجهم در دی کشتان گرجام بخشند</p>		
	<p>بجوان غلطیده هر گام دارند همه در یو فانی نام دارند چرا در بردن این ابرام دارند چنین دوما چه بی آرام دارند بان زهری که در بادام دارند برم کردن چه شیران رام دارند جانی مردک در دام دارند فراغ از شکوه ایام دارند غم خاص و نشاط عام دارند و عا سینه و ششام دارند نظر با بر کنسار بام دارند</p>	<p>بتان قتل اسیران کام دارند همه دارند تنگ از مهر بانی نشیدارند چون پاس دل کس نمیخواهند اگر خود را دل آرام چه شکر بافتانند از نظر کمین گاهست از اسیران گاهان پیشانی طره کان از دانه خال روز و هفته بیرون رو گاهست ز قبض و بسط رشتاقان چه بچه میازار اثر از باب عزت سیه روزان خورشید سرائی</p>	
	<p>جواب قاصدان مهرزبانیت ظهوری را همه پیغام دارند</p>		
<p>گذارد رشته مهرم رفوگر در نمی افتد</p>	<p>بدانانی که با چاکی ز شوق در نمی افتد</p>		

پیرا هر بدگه از رتبه انت خویش خوانند	عجب دارم که تیغ نازت از جوهر نمی افتد
چو سیرست از خیالی حور همان جمال تو	نگاه تشنه دیدار بر کوثر نمی افتد
نه خون گرمی ز غیر آید نه از من چاشنی گری	گس در آتش و پروانه در شکر نمی افتد
منگوبیم که معبد فرهم لیکن بقدر و انعم	که خنجر شکارستان او لاغر نمی افتد
چند و یکم بجان داد و نهدی اندوه ترو بجان	نبرد اتم چرا دوری را عالم نمی افتد
ازین سوزی که در مغز جگر دارم عجب دارم	که گاه گریه از موگان چراغ نمی افتد

نظوری جان باید طلب و سخن داد
چراغ امتحانی را گرت باور نمی افتد

ز سر تا پای دل گشتم دلداری بچین باید	منجوا هم خبر غم هیچ غمخواران بچین باید
نیاله هر دو عالم ریخت در بازار و کوچه	نیز ز دهم نازش را خریدار بچین باید
زهی طاعت تجلی خیز شد چشم تماشائی	نظر اجماع خندان گشته خسار بچین باید
شندیدن در نمک پاشیست زخم سینه بیاید	شکر گردیده آب از شرم گفتار بچین باید
برون آورده خود کا خراش گوشه گیرانرا	لشت جلد پایاست رفتار بچین باید
هوای در سرم افتاد از شمشاد بالاک	سیکس خنجر طوبی هوادار بچین باید
بان غمخانه پردازی چه سود از سر بر بستم	جگریم شکر ساقی مطلق شراب بچین باید

زیاد او نگارستان بسیر خاطر آدم
نظوری ساده آینه پرکار بچین باید

لشکر پیش پیا شد نگاه بچین باید	خوشی مست غوغا شد سپاه بچین باید
دودستی داد و مست در فراغ و راقص	املیگار با اتم عافیت جو بچین باید

بغزت کسب خواری کن ترا اگر احتیاج نهند	لب الاید بدشنام دعا گوانچین بایر
ز کام مغرمی چنین بهوای سببستانی	و انغم غطه تا آرزو برانچین بایر
ببست آرم دل جمعی کنم دقت پریشانی	پریشانی سازد جلوه مو انچین بایر
بدعوی گاه طناران چه رو عشوه سازانرا	نگه کردست پشتی بر می روانچین بایر
بسنگام عتابش کی توان گرم تماشا شد	نگه چون روی بر آتش فتدخوانچین بایر

لبشش صد زبان کرده ولی آخرو عالم را	ظهوری از نظر افکند یکره انچین بایر
------------------------------------	------------------------------------

گذاری برگستان تاکت پایت چین بود	خجریک صبا پیشت زمین شاخ سن بود
سجائیدن ندادم پیشت سوت از سر جلال	که تواند کسی خبر غنمش سبب ذوقن بود
باغوشم باغوش از قبا نزدیک تر آمد	بر و دوشی که تواند ردورش پیرین بود
کند انگشت بچ رشک تار عمر ما کوه	نخم زلف در آرایش را اگر گاهی شکن بود
تراکت بین که خاشاک که در کونیش صبا چیند	بدوش آرد به لیستان ویرگ نشترن بود
شاکتم از نسیم عشق بر گلش میدم دم	عجب گر باد دیگر غنچه را کج دهن بود
خوشا افتادگی کردم بدو حاصل سرفرازی	که خاک بگذارش سایه از بالای من بود
زهی لذت هوس بر تلخی از شیرین دبازد	که تواند لبش را در سخن گفتن سخن بود

ز دیدار تو بر تو دوست بازاری پنهانی	ظهوری ساعنی صبا بر شیم خوشش بود
-------------------------------------	---------------------------------

تا بطرن چنین خرام نکرد	جلوه بر نارون حرام نکرد
یک تمنا نه بخت سیند گرم	که دل از آه سرد خام نکرد

تا کسے رم نکرد رام نکرد نفس سست رگ تمام نکرد دیده خوابی ز نجات وام نکرد که سحر هاشم بر شام نکرد که ذخیره بر اسے کام نکرد از برائے چه عشق نام نکرد خون دل به چکه بجام نکرد غزوه بر صید خود حرام نکرد گوش و لب نو بر پیام نکرد	سپه بر بیان نمیتوان پیوست نالہ نیمکاره دل را تا که دکان اشک در کف بود دود آہم کجا شرار افشانند بہیج تلخی ندید طالع شور طالع من پدر چو دید مرا جم نہ داشت عیش رنگین چیست در حسرم بر نہ داشت تیغ از نا قاصد امید با کهن گردید
--	---

چون ظهوری کدام شکہ کنم

از جفا و ستم کدام نکرد

ببل آری از فغان و ناله ملین میشود بخت او کز ساغر شرار گلگل میشود صد گلہ چون جمع گردد یک تافل میشود مایہ دانگی سودای کا کل میشود نقد تقوی صرف ایام گل و بل میشود	کار عاشق خام از صبر و تحمل میشود خار صد وشت ریادر خرقة پشیمنه بود جانب من گرنہ بیند غیر خوشدل میشود داشت مجنون از جنون در عاشقی نالی و با چنین دیوانگی عقل معاشم را بدرین
---	---

باز کش پای ظهوری و گل شکہ او بشود

چند روزی گریس بازی با خجل میشود

نحوه روزی که عطری در شام جان با چید	نحوه مجرور دل پیران زلف و و تا با چید
-------------------------------------	---------------------------------------

نماند چون گریز از لب ای ناصح این توفا کجا ندیرا ماند مجال چشم واکردن زده مهر خوشی بر بیم چشم شنگو سئ غالی کننگه دام دل و استکان باقد گرا نیاری نشاند باعنی صدار قاصدا چونک می کشد بر خطه در آغوش در داو	ترا بیگانه کرد در نگاه آشنای پیچید چو فرق عافیت را غمزه در تیغ بلا پیچید که دقت گفتگو صد داستان در کای پیچید مگر برگردنش روزی کند که ما پیچید ز بس اسید در غمت نه ماند ما پیچید بنام ظرف برقی را که بر شاخ گیا پیچید
--	---

به بین در نا تو اینهای من ای درد طغیانی
ظهوری تا بکی بر خویش از درد و و پیچید

غیر از تو بی وفا کسی این جفا که کرد بید روی تو می کنم در و اندکی هرگز کسی هزار دل و دین نشد است تست زبان عیب حسودان بر یابد ای که مخفی غوغا به بیگانگی مباش اگر عطر طره تو نیفشاند و امنی گرفته رانه گردش چشم تو غیر و سست یار که بینه از دل میرم خویش خیر	اینکه می کنی تو با بل و فاکه کرد ورنه برای درد و تلاش و فاکه کرد میرحم من نگاه ترا این بهاکه کرد در زخم عاشقان سخن مدعا که کرد با سینه داغهای ترا اشتنا که کرد این نافه بحیب شمال و صبا که کرد دل را چنین بجز به سینه و پا که کرد این داغ نذر سینه افکار ما که کرد
---	---

صحبت غیر باد ظهوری مستگفته
و شنام مفت نیست به شب دعا که کرد

زور بازوی غم به چرخه دور	در گریبان در بیم سینه درید
--------------------------	----------------------------

کرده درخنده گلب اسرافنی میزند چرخ خنده بر روزم مخوژی گریزده ام لبفر گر نبودی امید دیدن تو صبر نجیب شد درین آشوب گشته افسانه حرف روز سیاه گریه کرد و لب پینه داد و فرو سود آنکس درین معامله کرد	گریه از دیده انتقام کشید گر نه دیگر حسرت میخندد بد جان ز تن چون وداع می بویید که در روی زندگی میساید دشت دشت از قنای سینه میساید این فسون بر سپیده دم که مید صبح هر خنده که در لب چید که مانی بجه حیات خرب
---	---

گریه حسرت ای ظهوری چند
آرزو با همه ز دیده چسبید

از ان عارض لطافت میتراد پرنیش غمزه دل در خربست سخن از حرف زهرش پشت افکند ندادم آب چشمه از جامه سجودش بر جبینم مهر نهاد گیاه خشک سال دشت فخرم	وزان قامت قیامت میتراد زر لیش سینه راحت میتراد ز گلبرگش طراوت میتراد باشک از دیده حسرت میتراد سجوی از جبهه خلبت میتراد زابر جود منت میتراد
---	---

ظهوری صاف خواهد شد که از خود
بگاه عمرض حاجت میتراد

بیای آن مهر خود بر من که گریه کنی بنشیند	سيفشان داغ غم بر دل که نقش سینه بنشیند
--	--

<p>ز بزم خود لیب زنده پوشی بر مخیر انم چه شکر لذت تلخی بخت شور بر گردد یکے بر خیز از بهر تماشای جمال خود دل اسال از برای صافی خود پوشی دارد ازین فخر کیه نشیند کرد کسب از صحبت زندان</p>	<p>نمایان تر شود اطلس که با نشیند نشیند بشیرنی اگر زهر تو با نوز نیه نشیند که هر سو پر تو صد طور در آئینه نشیند خوش آن کز تیشنی چون می بار نیشیند عجب کز رنگ دیگر سلوی آونیه نشیند</p>
<p>طهوری بر در دها برای گنج میسگردد مگر چون مهر روزی بر در گنجینه نشیند</p>	
<p>تا هواسے تو برد ماغ نزد بر ایاغت چنین که تقوی زو طالبت در طلب بجز رسید پذیرفت گو نه مستیش آه تا خبرین طناب تافت سینه خامست در فوکاری</p>	<p>لب در داستان باغ نزد اسج پروانه بر چراغ نزد پابست ره سداغ نزد هر که در خون دل ایاغ نزد نکشتش خمیه برد ماغ نزد بر جگر بخیاسے داغ نزد</p>
<p>همه از در در غم طهوری گفت حرف آسایش و فراغ نزد</p>	
<p>ز آشفته خواب دیوانه گردد زمین جگر از خراشش فنا نم ازین خوشتر شعله سیری ندارد نشان سرفراز می افتاد گام ترا</p>	<p>اگر حرف زلفت تو افسانه گردد شیارست داعی مگرداند گردد که تا صبح دنبال پروانه گردد گدای در عشق شایانه گردد</p>

زیگایگان شو که همچنان گردو که خوابست به بیداری افتاده گزیده	چه جوی درین کوچه بندگی تعلق با فساد من مکن گوش ترسم
تلمویری شود آشناییده و قتی که از دیدن غیر بیگانه گردد	
سرانند از بند خنجر بر ندارند چراغ از راه صبر بر ندارند که در غوغای محشر بر ندارند بخود سرو و صنوبر بر ندارند چرا از جوی خنجر بر ندارند که از راه سکندر بر ندارند که کام اینجا بشکر بر ندارند که در گمان تو نشتر بر ندارند که خوننا هر طوت سر بر ندارند	سران در زرم متفر بر ندارند شریسان شعله گر خورشید بارد شود بالین سری را آشنانش سخن بر سدره و طوبی ست زان قد از ان آبی که حسرت کش شود خضر بلک خود سران بیدارید است لبش شور بختان شیر خوردم رگ جان چون شکاوی بفرما گذشتم از درت این راه بکشتا
تلمویری شکوه خوش باشان و برگشت ز خنجر ایچنین بر بر ندارند	
خون کف جوشی برون آورد مارا گرم کرد جلوه طوبی خاک سروی گیارا گرم کرد عذرم بر حسن شه عشق گدارا گرم کرد حسرت دشنام جوشی زد و عمارا گرم کرد	واغ جاوید غزل بخواست جارا گرم کرد کام در زهرم فروشد لذت شکر گرفت مرحمت مین ذره می پتو بیال آفتاب دوق غنیمت میخ پاشیشت آن لب داشت

<p>چو بهای خویش بر بیگانه ریزم بر بون جشتر چند میدانی که خواب تاخت خواهد بزم شد تا بسوس بسوسید از دلبساط خیرگی تا راه را از بهر زبان خویش کرد استراثر در گلستان برگی محبت نشنیم از غبار خوایم آیام را کرد سبب زعمی این چنین تا در بان کشور را عطا در صفستان بسو</p>	<p>کز برای کشتن من آشنایا را گرم کرد مژده ارباب و فارغش جبار اگر گرم کرد عشق و کانداز بازار حیار اگر گرم کرد دود میک و آتش در وی دوار اگر گرم کرد لفس اخگر شدت آیم صبار اگر گرم کرد جوش من در عافیت جوی بلار اگر گرم کرد قلقل می از گلو سانی ادا را اگر گرم کرد</p>
<p>بیتوان زد جوش مالیدن طهوری کوشش کاه را این چون بکاهش که بار اگر گرم کرد</p>	
<p>لاشی خواران عقیق رویانند پیر میخانه بین و دیگر گانش تفت جانان کنند شعله بجام وادی واده اند و کم هم شبت راه گوشم همه خراشیدست در گدازم رستم بد میان</p>	<p>خاک خسیان عبیر یو مانند سرخ رویان سفید مو مانند گرچه با خضر هم سبب مانند این حریصان زباده جو مانند چند گویان در شست گو مانند نرم چستان چه سخت رویانند</p>
<p>بان طهوری بگریه کار افتاد پاک بینان نگاه شویانند</p>	
<p>می عشقم از چشم حرمی تراود بیزهرش مگر برگرفتند کام</p>	<p>ز نایم حسن از نظری تراود هم از زبانه شکر می تراود</p>

چو کاری نگر دست ضحاک مرگان	زرگ سوشش نیست بیشتر میتر اود
چو خوش نهی بنید کر دست دروش	ز ناله خراش اثر سے تراود
چو پردانه از شعله بر بفرورده	لقن جانش از بال در پدیر اود
دران خطه خطا مان از اسیری	که خوش به تیغ خطه میتر اود
بگو قاصد اردانی این طرز باقی	زالال اثر از خسته میتر اود

تأشای آردی که دم ظهیری	
طراوت نگر که لطفه میتر اود	

بمشر کس از خاک سر بر ندارد	اگر تیغ تو سر دگر بر ندارد
همین عیب دارد که خود نمائی	که انداز که هر لطفه بر ندارد
سیاست زهرش برای چشکر	طاوت ازین بیشتر بر ندارد
چه مقدار شرمند میخورانم	عجب گزین اینقدر بر ندارد
را صد نیست و کج کادی	شنیدنی بی خبر خسته بر ندارد
آنی سعی در صیقل سپید دارم	که شام صفا می حس بر ندارد
با فتاده میرسد سود کوشش	که خیز لوی زاد سفسر بر ندارد
بر و یاد عرض خوش نشان	نفس تا خراشش اثر بر ندارد
گر ز نظر راست پندی بسوزم	که داغ تو چشم از جگر بر ندارد

دکام بستی بروی ظهیری	
بقطعه که جز زور زبر ندارد	

مانده باقی اگر جفا می چند	دام خواهم ز خود و نمائی چند
---------------------------	-----------------------------

<p>گشته نارا اتفاقت صد بار مدعی یک نگاه غافل گشت کرده بیگانه زناستنا یا نم ساقی ما بخانقاه عزفت مطرب ماهه حجاز نزد سپرد گر چه میر قائله پیش مرمتهای درواگر انیست</p>	<p>چشم داریم غویمهای چند عرض گردید مدعای چند عشق بیگانه آشنای چند لامی پالا انشده وای چند مانده در کعبه پارسای چند بهست همراه روتقائی چند میشود رشک کش دوائی چند</p>
<p>از دل تیره ظهور می کرد صبح در یوزده هفتابی چند</p>	
<p>جان را جاسی بتن در آید در سخفم بوضعت رویت از فکر قد تو سر و شمشاد در باغ همه بهار روید ره باشد اگر بدیر عشقت عیب ست مباد آفت حیب</p>	<p>یاد تو چه بیاد من در آید پیرایه صد سخن در آید در سیند چمن چمن در آید کز خار تو یا سمن در آید بس شخ که بر من در آید چاکه که بدو سخن در آید</p>
<p>از عیش بر آیدم ظهوری باشد که غمش بمن در آید</p>	
<p>عشق پرور بوس نمیداند بلیس و قند گل و گلزار</p>	<p>لا به مینیس نمیداند سجن غار و خس نمیداند</p>

بال طوطیت در شکبیه آورد	ز انج مرغ نقش نمیداند
صدید پنجبیر شیر میخوابد	شاهبازی گیس نمیداند
تنگست از روی غواصیش	هر که پاس نفس نمیداند
آخرین گام اولین قدمست	راهرو پیش و پس نمیداند
ناله از محله خسریده روی	که زبان جرس نمیداند
دل ماهر خویش ساخته صفت	مهریانی بکس نمیداند
شد سراپا پس ظهوری لیک گر بپرسی هوس نمیداند	
در لببت حرف من نمیگنجد	کلام در سخن نمیگنجد
با امید انقدر ز نیست کسی	بیش ازین زیستن نمیگنجد
هجرت آنجا که عرض جاه و بد	مرگ در جهان دشن نمیگنجد
و رعنت آنکه میرد از شادی	لاشه اش در کفن نمیگنجد
لب بر افشای راز قانویت	سخت در دهن نمیگنجد
بیک سخن از تو طرح گردیدست	در هزاران سخن نمیگنجد
در نگاه قنادگان قدرت	جلوه نارون نمیگنجد
گل خارت بهار بر سر زو	خسری در چمن نمیگنجد
خوش قوی بچیه است بازوی عشق چاک در پیرهن نمیگنجد	
عاشقان چون نظر بر اندازند	پا فشارند و سر بر اندازند

<p>لحنت لحنت جگر بر اندازند از جمال حسر بر اندازند بنفس بیشتر بر اندازند خون دل تا کمر بر اندازند فرسده بال و پر بر اندازند در شایط خبث بر اندازند</p>	<p>بماتشای چشم اشک فشان پرده شب بیا و دامن آه حسرت غمزه چون خورند فرو کوه را چون یلalah بپرازند آوج پروازشان اگر بکمال از سر ذوق سر بجای کلاه</p>
<p>چون طهوری در آرزوی نثار اشک رشک گسر بر اندازند</p>	
<p>باشغل غمت فارغم از مشغله چند کو لقبیه در هر بن موخو صله چند آورده خیال تو فرو قافله چند داریم زد بستی که خود گله چند تا صرف نیایش بکنی سلسله چند در هر قدمی پیش قدمی حله چند در آب نشان بر کف پا آبله چند دانیم میان گل و لبو قاصله چند</p>	<p>نواز شرر آه شبنم مشغله چند از بوی شراب تو چنین مست و خرابم در بنگ که خاطر سودا زد گانت در حجر تو بسیر و جان بدعت ما بود ویران شده دل کلبه دوری نکند طرح در دشت طلب گرم روانست که از برق از خشک لبانت قناری بند درین راه فصلی بسرائیم ازین قرب که ماست</p>
<p>بر بخت خرد چندنی گوش طهوری از علم محبت بشو مسئله چند</p>	
<p>شنگ ساعه بنام ما نخورد</p>	<p>هر دگرش صاف جام ما نخورد</p>

برتن از ترس چرخ نوشده است	دشمنه انتقام ما نخورد
میسند اثر بناله پیام	گوشت مال پیام ما نخورد
بر نیاید دل از هوس بختن	چو شش از آه خام ما نخورد
داد سپهر این نسیم زینم	نمایسته گریه مشام ما نخورد
دانه پاشی نه آسچنان دانیم	که ملک بچ دام ما نخورد
فوج اندوه مانده ملک	تکلیف از دجام ما نخورد
مهر مایه هوس دارد	حسرت پاسه بام ما نخورد

چون خلوری گدای سیکده ایم
کیست جمعه بجام ما نخورد

فرم از تیغ چرخ و اخورد	تیزند روزگار تا نخورد
بهر لیلان نقش بازگو	ساده باز از کس دعا نخورد
گرنه بیگانه گوی گردد لب	حرف بر گوش آشنا نخورد
منعان فکر دست مزد کنند	جز گداز خشم خوبنا نخورد
نقش لبتیج بر نقش نه نند	گر شراب تو پارسانا نخورد
زود پیش کار روانی	از ملامت اگر قفسا نخورد
خویش رامست اگر نخواهد باز	هی بیاد نیسانا نخورد
نبرد گردید ناخن خنجر خار	نیش رنگی رگب صبا نخورد
عجی نیست زین نقش که مرست	گر اجابت دم دعا نخورد
میشود تیره بخت ترا ز نارغ	استخوانه اسنانا نخورد

غنیم آسودگان چراغ خورد وای او باطن فتا خورد استا گز استبداد خورد	سج آسودگی کشیده و لم گشت غایت ز خضر میل بقا قدم راه دین در بهرست
به خوش انگشت تم ظهوری را اگر اندوشتیگر پا خورد	
چرا جیج ان زلف شکین بخیند کسی مهر در دل به چنین بخیند چرا بر رخم گریه پروین بخیند حرفی که در عرصه فزین بخیند که پرواز در بال شامین بخیند عکلی برگ از عمر گلچین بخیند صبا عطر در برگ منربن بخیند بهر خشت آن کوی بالین بخیند ز تخی با قسوت تحسین بخیند چرا داغ بر سینه دین بخیند	در بار کسی انقدر چین بخیند قیاسی ندارد در مرم چه پوی نور پروان داری که برین بخیند بکس بیت هدم درین بهتازی نیز در دل من نیارده بخت اگر زاری بایل انیت ترسم ز پیرانی اگر شیشه نیارو به بستر چو افتم کس از برایم نارود می آنکه مدد زخم بیرون چنین خال کان شرح بکیش دارد
ندارد ظهور می به جراح اضطرابی که در خاطرش وصل شکین بخیند	
چو به شرکان در افتد رگ ز شتر نگر داند یراه افتاد اسلیم گریه لشکر نگر داند	ولی دارم که در از تیغ دلیر بگر داند سپاه خنده را غیر از هر سیه نیست در داند

که دیدت آنچنین صیاد قدرت انحراف این غیاث دیگر از بهر قرار و عهد خود بر دم زنگل زیباست درس بازی بلیل ز بر کردن نباشد ششمنی و جسد که فعلین پوشش فلک پیوده گاهی در پی افتادگان افتد بنافوس احتیاجی نیست دایغ سینه نشانرا نبودم آگه از بهای خشک و جلد و حیون کجا سترده من های و هوای شهر و کوگرد	که زخم فریب از تحسیر لا غیر برنگرداند مگر عهد و قرار خویش دیگر برنگرداند بخریک صبا آخر ورق گر برنگرداند گدای کوی عشق از سرگرافسر برنگرداند ز شیر خویش مارا سیرا قتر برنگرداند چسراغ نغیر و دم که هر هر برنگرداند و گر سیلاب حسرت دیده تر برنگرداند ز غوغای خودم غوغای محشر برنگرداند
---	---

نظوری شاد ازین شادابی امید خود میزی
که ساقی خشک لب مار از کوثر برنگرداند

ز شمس و بلبلش جلوه های سدره است آمد کسب شرط نیاز و ناز و نشد در زمان ما خمار از مغز من نرفتی نه بست و هم نمی بندد برون کردم زطلوت خویش را هنگام مجرب شد سخت خویش نازم نسبتی کردم در دست آخر حضیض خرس و اج عرش را یکپایه پیش سیرا تند سیل باده صافی چه می باید	سخن میرفت از رویش سخن بریده پست آمد چو دادم دست پیمان یا دم از عهد است آمد از اینجا مست خواهر رفت از اینجا که مست آمد ز خود در جست و جوی بر خاستم وقت نشست آمد جز زلف چکانشش دل بکار صد شکست آمد اگر یابی تفاوت فکر هست کن که پست آمد بنای توبه برندان که لاش با پستی آمد
---	---

نظوری پای خردی توبه شکستی غلط باشد
نهالشی غنیمت کجا چنین ساقی بدست آمد

بیاغ سینه دادی منی بر سینه میاید	نصیط از مهری پر در گنجینه میاید
تماشای نزا کتای عکسش وقتی دارد	حیلای چشم دید و صافی آئینه میاید
بکار مهر استادم ز کس مرودی نتوانم	در هم تعلیم آسایش دل بی کینه میاید
ز اختر عشق در معانی پر دانه نقل افشان	عکس را بر سر بخوان بوس لوزینه میاید
بنقوی کهستان روز خود دانند شنبه را	بی تکلیف زاهد در شب اودینه میاید
بشیخ نود آمد التفات کند زندان بین	پیر آید بر ایش با ده پازینه میاید
کز نزد چشم بدو پی مباد اطلس بزا دراز	دعای صاحبان خرقه پشینه میاید
باین کام و زبان نتوان فغان ناکه برد	ز شوق داغ خوش داغی ظهوری سینه میاید

خطبم در شای شاه نوری خطبه پنجم

بنای منبر از افلاک این نه زینه میاید

نیزم عشق تو فاعظ پیا میگیرد	چه در کرده می دیر ساله میگیرد
بگاشنی که گذار تو نو بهار افتد	نگاه بوی گل و رنگ لاله میگیرد
رسانده جبهه بیاغ تو ماه میرسدش	رب ندگی از طرق باله میگیرد
چرا بخوان گدا این چنین بنالد دل	برای داغ تو خود را ناله میگیرد
بشیخ غم لب خاموش دفتری داد	که متن به بخش صدر ساله میگیرد
بوی سبیل آتش جهان خشن گردد	کسی که دلیر مشکین کلاه میگیرد
خواجه ای نه هم سندی که ندید گیم	قبول کرده و بختم قباله میگیرد
به پده نظر خجست عارضش تو رسد	که بر توم و خورابه باله میگیرد
شکست طره ساتی بنویسم بر خود	عشق عهد درستان پیا میگیرد

	نیکار عشق و سجون جمع میشد و خاطر اگر بخوش طهیری حواله میگردد	
ز آه گرم چه لاسفته زبان میخواستند که داغهای تو در سینه خانه میخواستند ز جان نشانه و از دل نشانه میخواستند برای دیدن پنهان بهانه میخواستند ز بند و طوق اسیران خانه میخواستند برای خشک نشا طان خانه میخواستند که خویش را بد و روی بیکانه میخواستند با آن شاع که اهل زمانه میخواستند		حدیث داغ چه گونی نشانه میخواستند اسبیه هست که راحت نشین شود خاطر گر شمسای غم ابروت کماند ازان خوشا قافل سودای عشق و پرد ازان شنیده هم کس با و شاه و قمر خود دست ز پایای تری ذوق دارم او مطرب بسادگی که ازان قوم نقش خورده پیش در معالیه بر چین مباد و خواه که
	معاشران طهیری ز بخت بیداران برای خواب طهیری فسانه میخواستند	
ر برت اگر خولفتان بر نبرد چرا قصه اندر استان بر نبرد که از ترس رنگ خراب بر نبرد ببال نفس گر غفان بر نبرد که وچ از سر عاتقان بر نبرد که از راندن باغیان بر نبرد که پروانه دستک نان بر نبرد		خوش آن مرغ گزاشیان بر نبرد نفس را بر و از آنگند حرفت بیدستان بروم رخ زرد خود را کند شعلهای درونی کبابش نگویم خطر با سدی دیوانگان را رمیده دلم بلیل گلبنه شد کجا شمع کو بد و پای کوبی

عجب باشد از حذب عشق ز لیبها بجلدی کبوتر کنم قاصدا نرا کمن ژنده خویش را می پرانم	که چون گرد خود کاروان بر نبرد پیامم اگر بر زبان بر نبرد نوی ترا طلسم و بر نیان بر نبرد
---	--

سبک روحی عاریت کن ظهوری زهی ننگ اگر تن چو جان بر نبرد
--

دلم راینم خبر از کین بر آورد بزرگیای عشقم تربیت کرد وحشت آسمان بستر تخاهم شعیم نشترن ز در گریبان صبا در سبیل آن طره بچید ز دویت واد گل ترتیب دفتر خوشا کجاشکل نخت هادشت شب هجران ز لب اختر شرموم چه خوری چشم تر در گریده است	جبینم را بلطف از چین بر آورد هم از خرویی مرا انگلین بر آورد بر آیم آستان بالین بر آورد ز مغرم خرمن انسرین بر آورد ز هر چین نافه صد چین بر آورد که خالی بلبلان رنگین بر آورد شکارت شدیر شاهین بر آورد سیر شک از چشم تر پوین بر آورد ز خواصا که در چندین بر آورد
--	--

ظهوری و کشتی کروش یابن اگر دشمن دم نفسین بر آورد

رفورائیتی هرگز بچیب من نباشد ملی خاکشتم در سایه دار و تو که سبیل سرا میرو و در زنگاه عشق پا از جا	چه کار آید گریاسی که تا دامن نباشد اگر نیست گلشن و جهان گلشن نباشد بخیر خشم هر بر مغر و جوش نباشد
---	---

نخ آبی بدست آورم خود را برو در دست	چرا هر روی بر تن زین هوس سوزن نمیشد
بجای دینش حرف تنها از زبان رفتم	حدیث کام در کام وزیران من نمیشد
ز رشک غیر دل ابار داغ غم نمیسازم	که هرگز خوشه چین را برقی در خرمن نمیشد
جگر موم ست تاب آتش دوری کجا دارد	مشابان کور که حرمان دل از آهین نمیشد
ز در تا در نیایی روشنی بر شب نمی افتد	براه صبح کس را چشم بر وزن نمیشد
حنای از گل قربانگه من آن کف بار	که خون هر که شد با مال در گردن نمیشد

چه پروا اگر جهان را سر بسجوف و خطر گیرد
 ظهور می در نهانی دوست را دشمن نمیشد

تا چند تنانیدم و خام برآید	تا چند سحر سپردم و شام برآید
از سیح دلی رم نکنده مهر غزالان	ایوای اگر رام تو آرام برآید
از کام اگر ناله برآید چه تفاوت	مشکل شود از ناله اگر کام برآید
در زمره عشقت عجب آب و هوا	گر رنگ بکارند همنام برآید
این حوصله بر قطره گننام که پیود	خواهم که بدریا کشیم نام برآید
حاصل شد از وارز ویم کیاییه خوا	چون کام گدایان که یایرام برآید
در شکر خلاصی چه پروا بال فتاند	مرغی که برای قفس از دام برآید
در خانه خوابان فلند آتش دیگر	خورشید قیامت اگر از بام برآید
از دامن خواری نکنند و سوزنی	تا کام دعا از تو بدیش نام برآید
گر ضابطه احسن ترا در نظر آید	نور من و خورشید همه وام برآید
منجرب است گفتنش از شطه خویست	هر سیم که خاک سزا خام برآید

گوید خبر از تیرگی روز تلموری هر فال بکشد از دفتر ایام بر آید		
سره آن سر که ز فکر سر و سامان افتد درد آن نیست اگر در پی درمان افتد ای خوشالشته که در چشمه حیوان افتد میشود مشعل اگر بر دم طوفان افتد کز نفس بال کشاید بگلستان افتد در گریبان جگم چاک بیامان افتد عیدی آنرا که ز شمشیر تو قربان افتد که گره در نفس نکست ریگان افتد	حج آن دل که ز آغاز پریشان افتد رخسماونیت اگر راه بزم داند لشنه تریشوم آیم چکایند بلب بر ره باد چسبداغم شود افروخته تر عنق پر دل بگلشن برد آن بیل را دست و جیب دری بسکروان گردیت ذوق از عیدی طقلانده نیاشد در عشق در پی نکست نوتیو دو و چند آنه	
بار و شست تلموری است از خویش فلان که سر بر چکران بر سر میدان افتد		
دل غم را از خود خورسند دارد بیشتری سخن بر فند دارد جهان را اسعاد تمند دارد که هر آیم دو صد پیوند دارد چه راهی گریه ام در بند دارد که صد پا لبست از سوگند دارد که گوشم استلای پند دارد	حیو غم عقل را در بند دارد زبان از حرف زهرین تلخ گوید بجز مهرش نبیاستد هائی نفس را زور غم در هم چنان کرد سیان پر کرده در یار ایک تک کند ساقی بناسه لوتوبه را بر و صبح چین خوان نصیحت	

زہ پوشست جان از خم بیکان بیز هر چشم چندان حاجتش نیست بجان بازان خود چندین سازد	که این جهان ترکش بند دارد جهان پر شورش کر خند دارد کند فکری که چون مرغ پد دارد
--	--

ظہوری کرده روز خود جو پوشش ہمہ شام ہمسہ مانند دارد

دشمنہ چشمہ سار باید کرد دل و جانے فگار باید کرد دیدہ انتظار باید کرد سر کو اختیار باید کرد ترک صبر و قسار باید کرد لخت دل در کنار باید کرد خویش را ہیچکار باید کرد شاہ بازی فگار باید کرد کہ بداعش قرار باید کرد لبس نریم خوار باید کرد جلگری برگذار باید کرد	دشہ است کبار باید کرد نکے را مگر بشورائے ہرچن موی را بوعده گئے در جہان انچنان ہوائی نیست پاس عدد و قرار باید داشت تاجگر پارہ کشتے بکنار ہمہ کاران چہ بختار اند بر پرانیدہ ام کہو تر دل میکنم سینہ ہا جیسز جگر جانب عشق خوش قتادہ غزیر داعش افگند برودن گذرے
---	---

شد ظہوری علم میر سبزی یاد اورا ہمار باید کرد

در عشق دل آرد آن تواند کوفت بیشایی تغافلمای صیادست آفت حق نگه دارد گدایان نگر راسیر چشمی عیب می باشد اثر کام دعا را شکرستان میکند آخس زبان خالی کنم از حرف چشم افتد چو بر چاه کنم از داغ داران بختگی در لوزه بخواهم چو در طاعتک ز ناز زبان زنده ره یابد درازی نیست چندی که پای بسته بکنیم نخرد از گرانباران این سر است در ماند	که هم آرام از دل هم دل از آرام بردارد نگردد صید تخیر یک چشم از دام بردارد ز حاجت مند میاید کریم ابرام بردارد چنین گر چاشنی از تلخی دشنام بردارد منه گویم لبش چون اینهمه پیام بردارد گفت خوبی که جوش از روی خام بردارد سجود می بخند پیشانی اسلام بردارد رمید ز نای بی پناشکار رام بردارد بحرمان حرم سالک اگر احرام بردارد
--	--

چو میگوید طریق وادی ناموس میباید

طهوری توشه نیکی برای نام بردارد

قاشش بر سرو بلو میزند شاه زخمی سیندر ادر طاعت میتوان سر خجسته خورشید تافت گاه را گویم که بر کن کوه را با خالش نیز تدر خورشید دم کاروان دعوسه اعجاز را عشوه بر گرس از چشم تو دست لاله از روی کار رنگ ساخت	پیش رویش لاله زانو میزند خویش را بر خجسته او میزند وزنه حرف بر وز بازو میزند تا توانی لافت نیز میزند در دشت شمشیر بر رو میزند راه آن چشمان جادو میزند شیر مردان را با تو میزند سنبلی از موی تو بر لب میزند
---	---

	حسن می سجده بایروی تو باز	بین ترازو در کفش مو میزند
	شکر کن بهر ظهوری هست خوب هر چه برگوشش تو بد گو میزند	
چیده ام بر بوس دکانی چند خاطرش غنچه ماند آنکه نچید بر سر انگشت پشت دستم ماند عل و یاقوت ترا گر خواهی گشتی ساعی خطره دارد سجد بیت تو قصه می بالید تیر آتش که غمت دارم پای در جستجو ز کار افتاد خضر در آتش است از آتش سینه باز از میزند کردار غ	سود خود کرده ام زیانے چند از گلت باغ و بوستانی چند خواستم بر لبش بستانے چند بر بزم از دیده بجز وکانی چند بکنار آورم میانه چند گشته هر حرف دایمانے چند خشک تر از نی استخوانے چند در سراغ افگم زبانی چند در محبت نکند جانے چند بر طرف واکند دکانی چند	
	نشود قصه ظهوری را نکند گرد و افتا نے چند	
بهاره آمد ز دل غما در و کرد فتان و ناله رسوا زانیت تبارک بسکه محبوب خاک افتاد بکشاد ابرو در بان کجاست	بمی زاهد روی خود گرد و کرد دل یار در دل این گفت و شنود کرد برامون پشت را جلد گو کرد بیار در لبش بخت می کرد	

بجای شوق در دل صبر گشتم بهار گلشن رخ فصل خطاست شراب از غمی بر دلش تخم افشانند	بخمن گفتم خود را که جو کرد کس گر دیده عشقم تمسین او کرد لوتان خورشید از رویش درو کرد
ظهوری محلی انداخت در پیش که دیر و کبیره را و بنال دو کرد	
دلغ درون جوش شعله بیرون بر آورد تا فصل خشر از سن و لاله تو بهار شیرین کجا ز جسم بگلگون در بهر عثمان سنجیدگی به پله عشقم هوس شد دست غم در کجاست خواهش عشقم جگر مکید غم جان گز است لب بکیدن سپرده اند اورده حسن دعوی روشن سواد می در دست عاشقت فراق و وصال او غمهای جان من همه تنوشته می رود در زخم عشق عقل و سپاهش چه مانزند بهر کس که سجد پیش بر اینم شده کنند	در چاره گریم موج چون بر آورد لبه همه ز تر بیت بخون بر آورد فریاد اگر سر شک نه گلگون بر آورد آری سبک گران دم افزون بر آورد کوشتری که از رنگ من خون بر آورد زهری بخورده ام که کس افیان بر آورد تا سر ز خط عارض او چون بر آورد تا خورشید را بخت کسی چون بر آورد بیابانش نشست که مهنون بر آورد در روز گیر و دار شب خون بر آورد از سجده سسر بفر فریدون بر آورد
سوداگر دهر که ظهور می بهر شاه دهرش بهر معالیه بخون بر آورد	
بهر چه نیست حیا گزین بهر میرد از اند عاقبت دعا چون با فرید از	

جمع گردید دل و سینه براجت افتاد زخمی تو ز دل اندیشه مرهم راند چیت سامان که بدل رخت کشد از روش عطر است که در سنبلیل بوچید است دیده داسر ز دیدار کشیدیم بچشم ای خوشحال خیال تو بخاطر برداخت لب خود از بوسه تنی بر قدم قاصد شد چرخ از نبرگی انجم خود داغ شود	وقت آنست که داغمت بجگر پر دازد هر که زهر تو خورد کی بشکر پر دازد پاینه بر سر آنکس که بسر پر دازد نازگی در گلی رو دیده تر پر دازد شام از پر تو روی تو سحر پر دازد زین چه خوشتر که حالت بنظر پر دازد حق دهد پوشش که گوشم بخیزد دازد نیزه زور تو چو از آه شمر پر دازد
--	---

رفته میر و لقی کار نظوری از حد

عیب شاید که باحوال هنر پر دازد

دلی که کرد بدرد تو خود را چه کند کسی که فرق هوس دارد از غمسته بیان چمن بوی فوهر روز تازه میگردد لبت بیوسه بخیل و گدائی اول بروی رحم در مشورت میند چنین سبک مباد اثر مدعا چه سنگین است خواب حالی من گشته عرض و اندیش جدا تنم توان کرد گرم خوانا را بهری که متد پیش رو برو آیم	کسی که گشت شهید تو خونها چه کند اگر نه فرق کند ز ره تو پا چه کند اگر تو تیغ کشی رایت صبا چه کند چه دغد با که نشد کند نو گدا چه کند خوششت قادی بیگانه آشنا چه کند بغیر ازین که تاز و کمر دعا چه کند مقرری شده تا از اوقضا چه کند عبث ز سینه من داغ خود جدا چه کند زمان زمان نکند روی تو فنا چه کند
--	---

<p>شکایت صبر و دل و دین ساد رفت همه اگر چه غیر گیم میدزد زبان دل هم بهر کسی شده کاری حواله روز نخست</p>	<p>چنانکند هوایش هنوز تاج کند بروز وصل ندامت بین حیا کند خطاست شکوه جفا اگر بجز جفا کند</p>
<p>نمود جای دران دل بجز ظهوری را نمانده است بر آتش نیرم جا چه کند</p>	
<p>هوشیاران را بیت میوش کرد بتلایان قدسیه را بنو تار و دیر و نچوش از خون خویش دل حریف زخم بیر حسان نبود چشم ساقی با وجود آن شراب تلخی دیدن چه شیر نیم بکشت باید امروزش سراپا شد نگاه فته را نازم که امید فراخ سیکیم بازی بپند ناصحان</p>	<p>حرف ساز از اغمت خاموش کرد بیش مو حلقه در گوش کرد عشق در جام خم سر جوش کرد حسرت خود را تنها پوش کرد داروی در کار عقل و هوش کرد خضر جام زهر رشک نوش کرد انچه با من از تقاضا ووش کرد سعیها در تنگی آغوش کرد عشق طفلانم چه بازی کوش کرد</p>
<p>شد ظهوری عمر با همدست غم نا نفس با آه او همدوش کرد</p>	
<p>چمن چو با گل رویش قمار میبازد چنین که دل خنده مفتون و عده بیم باین فسوخ زرقاب اگر نخورد</p>	<p>چه با غشا بجهیز بار میبازد که خویش را بره انتظار میبازد گداز کوزه و عشق عیار میبازد</p>

که عطر قافله‌ای ستارے بازو	گر دمسند صبا گو تیار طسره او
ہزار سینہ فزون لالہ زارے بازو	لبا طعولیش بصیر اگر کشاد عشق
ولی نہ ہرزہ نگاہی تکارے بازو	اگر چہ پیچ غزالی نہ شست این چشم
ز نالہ گر نرود در حصارے بازو	چنین کہ نغمہ قنادست در پی نقشم
و گر بیکسہ روم روزگارے بازو	کسی بناختہ ہست قمار عشق از من

نزد عشق ظہوری ز پاکباز است
بہت و بود شکست قرار میبازد

کہ خاک رہ بفرق ماتمس کرد	کسی از عشق آب رو ہوس کرد
مگر خود را توانی بیچکس کرد	نہر کس بہتہ در یوزہ میکن
گل و ریحان خود را خار خوش کرد	چمن چون نشگندہ در سیر کویش
کہ دیدم چشمہ پیش گریہ بس کرد	بچشم دعوی ابرست بچبا
نہ تنہا خود چمن را در قفس کرد	ازین افغان کہ لمیل کرد در دام
خوشا آنکس کہ از آہست نفس کرد	شد امین از گسستن رشتہ عمر
کہ ہر جا آشنائی بود پس کرد	نہی بیگانگی کا مد چنان پیش
از ان ہمایگی با او ہوس کرد	بشبنہ لطف جامی جود است

ز بیدارش ظہوری ماندہ محروم
مبین بیچارہ داد از دادرس کرد

ز چین کو تو شکستہ تنہا بخش کند	صبا ز کو تو کل غبار بخش کند
بجال شفیگان روزگار بخش کند	ز طرہ تو پیشانی کہ گروہ جمع

باشک سرخ و رخ زرد کی توان پوشید کنز چرخ و خوی کرده تو در یوزده کسی که گشت بطوفان گریه دریا ز شعله خوی خود این شکر بر بانی ارم هزار صید شود کشته بر سر یک زخم چشم و ناز که ناکرده ماند و وقت گذشت برو کند مرده پیچه در گهر نجش کسی بشق تبان خیر بنید از زنار ز شور خنده او روزگار میکوشد	که عشق در دامن آشکار بخش کند طراوتی که بگلها بهار بخش کند بر دهن ارمیان در کنار بخش کند که دماغ بر جگر داند از بخش کند اگر شکاری خود بر شکار بخش کند نکرد سعی که بیزار و یار بخش کند که در آشوب جیب و کنار بخش کند که دلق نقوی خود و تار بخش کند که بر نعل و جان و فکر بخش کند
---	--

در اعتبار ظهیری ست فندک غیا
ازین چه سود که موی هزار بخش کند

خوش آن کز به آسایش زنجیر برون آید توان چشی برویش در تماشا آشنا کردن زمانی از زبان لاف گفتن آید مپاور از آن بشیم که میشی را به پانگ کی ارم بمنع ناله قتل بر دهن از هر نفس بنیم سباده خار راه تجسود پارسچ دشمن را بهار آمد ز رنگس باغ دار و چشم بر بست بامید جوانی گوشش بر خود تا بکلی بچید	هنرمینی کند و عیب ناپدید برون آید برویش گر نگاه از ظلمت دیدن برون آید که گوش از عهده پیچاره نشیند برون آید کسی این بکه گر خواهد زنجیر برون آید اگر دامن که در دزدان بنالیدن برون آید بکاوم تا تارک گر بکا و بدن برون آید که گل از پنجه میخوابد بگلچیدن برون آید شود روزی که روزی آید بر پید برون آید
--	---

	<p>ظهوری بسته قنیزی بازوی خود از مو سگای که در شب گردی کوی ز ترسیدن برون آید</p>	
<p>صبر اگر در سفر نمیشد سر بے درد سر نمیشد رگ بے نشین نمیشد کتب و بیشتر نمیشد ابر را چشم تر نمیشد چاشنی در شرک نمیشد دشمن از اطف نمیشد مهر با کمر نمیشد که دعا بے اثر نمیشد ورنه خواب اینقدر نمیشد</p>	<p>سود عشق آن قدر نمیشد لب بی ناله را که لب خواند در دل بیدلان غمزہ پست کوہ کاہست در ترازوی عشق ای خوشاگر بیای خشک لبان لکھامی بشویم آور دست بخت خیزد و دستان دارند کوہ رازیر بار حیرانت لب بدشنام بایدش آود غالباً مرده بخت خفته من</p>	
	<p>با ظهوری دیگر مشو زنتار که ظهوری دیگر نمیشد</p>	
<p>چو قلعیدم بشورانند چار من نمی آید روم تا انتها لیک ابتدا از من نمی آید شکایت هم اگر باشد بجا از من نمی آید بگفت مصلحت بین افرا از من نمی آید تبسم در رضا چون و چرا از من نمی آید</p>	<p>کمان داری که جز مہر وفا از من نمی آید اگر غیرت کند لازم که راه بیرہی بچم عنزیاں بر نمیدارند لب از شکوہ بجا بطاقت نسبت دل دور تر از من بیتابی ز طغی کرده عشقم تربیت خود را بر آوردم</p>	

ملا شتم اینک در گام نخست از خویش پیش افتم	فتادون در قفای رهنا از من نمی آید
نمی افتد خطایرم ولی دشمن نمی ترسد	بلی در شست بکشدون خطا از من نمی آید
اگر گورادی بین واجابت لابد گوین	برای مدعای خود دعا از من نمی آید
بجز احدی بر من نیست شرمند و خرمش	از و گرد می آید و او از من نمی آید
بجلی چون نگاه تیر میان قاصدی توام	لشستن بر سر راه صبا از من نمی آید

بعض مدعا بیوده در آیم چه میرانی	
خلووری در خوی خجالت شنا از من نیاید	

فصل دنیا و جام میگذرد	زاید از تنگ تو نام میگذرد
روز ساقیت خون تو به جلال	زندگانی حرام میگذرد
حلقه در گوش پنگان دیدم	چه پنهانی خام میگذرد
خارج به چشم بحسد آمد	مبحث خاص و عام میگذرد
رفته در جام زهر ناکامی	کامم از شد کام میگذرد
سخت تیزست آتش هجران	شد عمر از توام میگذرد
در فراقت ز سانه آهسم	چه سحر باشم میگذرد
بود قارون دلم مصبر و سکون	روزگار شش بوام میگذرد
حد من نیست سجد و در خج	که سپه ابی سلام میگذرد
دل سر انتخاب غم دارد	مشکلت از کدام میگذرد
کارت از عمر نیکاره هنوز	غافل و تمام میگذرد

شد خلووری از دشمنان پامال	
---------------------------	--

	وزیر استقام میگردد	
<p>که خوری هم بجان ماسوگند یجفا کار میو فاسوگند بدل و جان جدا جدا سوگند بهین درد بے دوا سوگند بسفنا بے آشنا سوگند بهواداری صبا سوگند بسر طره دوتا سوگند بشکبک گر نیه پاسوگند سما یو بے آهاسوگند بجرفیان بار سا سوگند باسیران خوش ادا سوگند به کششهای کبر با سوگند ببرق رنیری حیا سوگند</p>	<p>اکنچنان شو بامترا سوگند بر جفا تو عاشق است وفا از جدائی نه دل نه جانے ماند بر دوا می کسے ندارم چشم حرف بگیا نه در زبانه نیست جان یوسے تو میرد جانی ثانیم نیست در پریشانی در غلامی گر نیه پاسے نیم زاع خود بهتر از نذر و کس باده یا شاهان حرام مخور کوششی در قضا بے بی صبری گاه شود در کشاکش غم و درد آبرو در طلب بیادده</p>	
	<p>رو تلموری ذلیل حرص باشد بگدایان بار سا سوگند</p>	
<p>افکنده ترک سجده ندارد خورشید در خشتی نر خراب ندارد جیبی بکشاکش سمن زار ندارد</p>		<p>شیدای تو بادیر و حرم کار ندارد که دیده چهره غنچه از روپوش رضوان میر راه صبا برده شامی</p>

<p>جان گر چه در طرز خرام نوزمین را در کویتو پرواز کن بلبل و قمری آرایش گلزار بخش رسم نبودست از ناکسیم تربیت عشق بر آورد تا چند فروچیدن و پرچیدن دکان</p>	<p>بنشین که زمان تو بر رفتار ندارد گل باد بران سرو هوا دار ندارد گل چشم بران گوشه دستار ندارد نازش ز نیاز چو منی عاقد ندارد کالاس و فاروق بازار ندارد</p>
<p>مشکل که شود مانع رفتن تو گفتم بر پند ظهوری برو اظهار ندارد</p>	
<p>آرزو رفته ام از سینه بحیرت سوگند انتظارم چه جگر با که ندا دست بخورد صرف گردید همه عمر باییدن وقت بر لب خویش تو خود رحم نداری ناصح آن بلا با همه دل بر سر من می آرد اگر از شیخ و سنان تو بیرون آمد زخم بر تنم از رگ و پی ارقم واقعی رسیده خواری از کیست چرا حمله غریبی جویند خصم کو غمبیز مرا صبر بقدر میکن تنگدستان چه دل و دست فراخی دارند بر سر کوی شاه احوال غریبان دیم</p>	<p>دل فراغت زده گردید بحجت سوگند سیر گردیده ام از وعده بدت سوگند عرض احوال فراوش البصرت سوگند رحم بر گوش اسیران نصیحت سوگند بدرش میکنم از سینه بجزات سوگند مرمی بهتر از آن نیست جنت سوگند مچشان ز سر فرا قسم مروت سوگند هم بعزت قسم و هم بذلت سوگند نیستم مرد عداوت بحجت سوگند نشود صد هم یک هیچ بهمت سوگند ظلم بر ابل وطن رفته بغربت سوگند</p>
<p>خوی از جبهه ترا وید ظهوری صد بار</p>	

	مهر گردید لب خواست بجلت سوگند	
از بخت بد دل کشته و آئینه برآمد درج در مهرست که از کینه برآمد یکشنبه سائی بصد آئینه برآمد ز تار شد از خرده پشه برآمد سهامست اگر شاه ز گنجینه برآمد در آرزوی دل تو از سینه برآمد	از بخت تو این داغ که از سینه برآمد شرطت صفای دل خود جوهر باز چون می بجاییت دگری نیست در ایام بی ذکر تو از سجده اگر تخم نشاندیم اسباب گردایان همه در عشق بسته شد هر چند که گریست دل صبح بخیر شد	
	شست از شکر شیر لبان و تپه ظهیری در کام و زبان زهر زوزینه برآمد	
گونه از لاله روی تو بهستان بخشند خاطری را که زیاده تو به نسیان بخشند پای از دیده کنند و معجزان بخشند ملت عشق نگر عید بفرمان بخشند دارم امید که چاک گیاسان بخشند تاری از طره باین جمع پریشان بخشند بر دلم شست کشانید که پیکان بخشند که فروزند چراغی و بطوفان بخشند تازه رویان چو گل گریه بدمان بخشند	نکست از سبیل موی تو بر چنان بخشند سازش سادگی نقش نگارستانی تیر شو فان بره کعبه بی راحت خود دیت ندر ب عقلت کفر سیم وزری چند بادی بخور و بر دل تفتید که من دل عشاق بیو نیست ز خوبان در بند چکنم شکر که دمای کمان ابرویان روشن و قاعده نیست سید روان را خنده غنچه سراز حبيب نیارد بیرون	
	نکته اسباب ظهیری ز دل انداز بیرون	

دای آن سر که با ندره سامان بخشد	
غزالان کز نگه دای می سازند سلامت از بتان بر خویش لرزد خوش انعامان که صبحی بر نخینند لبه و صد دعا دارند اسیران بجز صبر و طاقت چون مس آید گدایانش سفال خویش خواهند فغان از قاصدان بنه تصرف بهو اواران بر آور و نه جوشه بنقص آرام راسازند بنیام نه آن رهست کاجاره نوزدان	چنین دلهما بخودرامی سازند چه سازم گر با سلامی سازند که از دود جگر شامی سازند رسدشان گر بدشنامی سازند اگر اگیر آرامی سازند جم اند آما بهر جامی سازند ز خود یکبار پیغامی سازند اگر کار نیست از خامی سازند گر میان هم ابرامی سازند دو عالم طی بهر گامی سازند
خوشی بر ظهوری گشت لازم برایش هر دم الزامی سازند	
هیچکدام من رفسم نزنند خدا کوشش بیاس عزت خویش بر جگر نشکند گل داغش زده بر سنگ او برهن پاک گشته زخمش حرام جز بر من بقزونی بسا دآه علم	که ز شوخی بران قلم نزنند بر گل و لاله ارم نزنند صد چمن سینه تابهم نزنند سنگ چون بر سر صدم نزنند داد این آهوی حرم نزنند آه بر چرخ اگر علم نزنند

هر که دم در میان ناله زند	برود بر کسار و دم نزنند
همه جا غم برای دل پیوست	دل برای چه تیغ غم نزنند
گریه بر آید بکس اگر ندود	اشک گلبانگ بر قدم نزنند
جام عادل شمی ظهیری خورد دهر حرف سفاک جم نزنند	
بتان خود را چنان زیبا بسازند	که در هر خطه صد شنید بسازند
فسون عشق بر خوبان و میدست	که پنهانی بهر رسوا بسازند
از ایشان زور و ز عشاق زاری	علاجی نیست شان باما بسازند
بلذت های عالم حرف ستلخی	شکر حرفان درین سودا بسازند
نه پروا هم بیاس صبر و طاقت	اگر فردان باین کالا بسازند
نگردند آشنای عشوه سازان	که از عجز من استغنا بسازند
برای بیدلان سازند صد خیر	برای خویش یک پروا بسازند
بسنگام و قای و عده خوبان	نه یک امروز صد فردا بسازند
چه حرصی در عمارت دلبر آر است	به دل صد هزاران جابا بسازند
خوشا شود لیده موبائی که در مغز	بی سیر جنون صحرا بسازند
ز رند انم ظهوری گر چه دانے سزد که ز رندیم تقوی بسازند	
سر خود را بنامم فکر سامانم نمیسازد	ندارم شکوه از درد و ربا نام نمیسازد
نمایان تر شود از پرده پوشی رازهای من	ز رسوایان دهرم عشق پنهانم نمیسازد

اگر در باغ می بینم گل در چشم می افتد نفس را ناله می قیته در بیع میباید که با شمع من که چاک و غش جبرنجی دوزم چرا از شور بختیهای خود در زهر نشینم تشتا طمن مگر گردیده برانده من عاشق کنند قادر انداران نبارد چین گیرائی بخشیکهای زنده از دجله نم با آنکه می چنیم	غلا باشد اگر گویم که زندانم نمی سازد بسو دای محبت دره از زانم نمی سازد گر فتم دست خود صده گریبانم نمیسازد لبش بکرو تلخی شکرستانم نمیسازد لب خندان من بی چشم گریبانم نمیسازد شود که جمع صد کاکل پریشانم نمیسازد پر کاهی چسرا چون ز دامانم نمیسازد
--	--

طهوری سدر دم خوش بلند افتاد کاسن
گذشت از ناله خرف را و واقفانم نمیسازد

آز آه سوختگان تو آه می سوزد سپهر محبه گردان برای دفع کنند فسرده جلوه خورشید روی گرم نیست کشیده آتش غم شعله در گرفته شمع ز شک شود روان و شست تخم میارم بر آتشی زدم از مغز استخوان روغن ز بفته روز در آتش قناده خود را چنان بجانب من گرم گرم می بیند	براه گرم روان تو راه می سوزد سپند پر تو خورشید ماه می سوزد که تا نگاه کند کس نگاه می سوزد یقین شد دست که روز سیاه می سوزد که آب برق بجوی گیاه می سوزد که کوه چوب تراز برگ کاه می سوزد اگر برون نکم سال و ماه می سوزد که بر جسد دلم کاه کاه می سوزد
---	---

بجمله غنوطهوری اگر چه افتاد دست
بهان بد فتنه شرم گناه میسوزد

کام بخشان که کام مانند بند	بچ جا کام کس بجایند بند
حرف بیگانان پیرس هزار	لب بیک حرف آشنا ندیند
می خفتند محبت خود	جسند برندان پارسا ندیند
عاشقان را بخلوت دل خود	جواد دهند ویزم جاندیند
تیر تر باد چشم بدیا یان	خاک رسد شبان توتیا ندیند
میوان داد دین عشق بیان	داده اند اهل دل چرا ندیند
دل بدل میشود بدل در عشق	توانند بر دتا ندیند
غازی آتاک که در بساط گداز	سینه مفت در عزا ندیند
از نفس زهره شکسته دلان	ناله واری بصد و داندیند
خفه گردند هر سحر افلاک	سینه گر بچاک داندیند
دلبران دلبری دهند بیاد	خولش را اگر بیاد داندیند
نشوم آشنای خون ریزان	خز بشیر طیکه خون بهاندیند

از جفا راحت ظهوری بین

دیگران زحمت وفا ندیند

آنانکه خوشبخت کامل گرفته اند	در بوستان دباغ ز سبیل گرفته اند
وقت نمی شنند قرار و شکیب را	پاسنگت گاه کوه چل گرفته اند
بر بسته اند صدف اوقات خوشن	ایام گل در ع گردل گرفته اند
در کوی فقر نشینت بدیوار احتیاج	خود را بر میان توکل گرفته اند
از بسکه کرده اند مدارا بدشمنان	اقلیم دوستی به تظاول گرفته اند

بزم خیال شان بعد از ایش بهشت سازند کاشکی نفس زچوب سرو گل در عشق گفتگو بخوشی حواله است	اصل وصال فسرع تخمیل گرفته اند آهمن دلان که قمری و بلبل گرفته اند ایل نظر نگه ز قفسا فل گرفته اند
از روی دوری دوست ظهوری چنین در نعل رنگ و بوی گل و سبیل گرفته اند	
مستان که چاک چیب بدانان سپرده اند گردل نهاده نیست بد لب نهاده اند چینه در مسایل بیگام انتقام در ذره آفتاب و دعیت توان نهاده از عاشقان بگو که بماند دست عهد عاشق تلاش در دبدردمان چه میکند زندانیان بخلد نشینند مشکدل انگشت مجرمان ست کلید و بهشت در راه کعبه فکاری پای ضرورت است	لبهای بجای تقبل بدانان سپرده اند در جان سپرد نیست بجانان سپرده اند طومار یادداشت به نسیان سپرده اند آری بقطره قلم و عمان سپرده اند هر محکم که بود به بیان سپرده اند دار و گمان که در دبدردمان سپرده اند زین باغ و بوستان که بزندان سپرده اند با در نیکم که بر طخوان سپرده اند خوش مری جوک میلان سپرده اند
آتش بلند کرده ظهوری سباه آه روشنندان چراغ بطونان سپرده اند	
به بیتابی خوشم کز ناب غم بیتابم اندازد حرام باد راحتای خاشاک نه بپلو بآه سرو خوش از رسیدن گرم این نشان دارم	که ترسم خویش را آسودگی و نه اجماع اندازد اگر در خار خار بستر سخیبم اندازد که گردد برق ورده در خرمن سبایم اندازد

بر سوانی نگشتم طاق و سپید دوستان تاکه	خوشا عشقه که از طاق دل احبابم اندازد
بتکین گاه عرض حال کوه آهنی بودم	چه دالستم حیا در رسته سپاهم اندازد
بقریان پرور بهما عشق دارد اینجا می ستی	که عید را نیک بپای خنجر قصا بهم اندازد
بگلگشت شبی بر خود بنا لیدم مگر روزی	کتمان پوشی خراب و عده مهتابم اندازد
بطلاق ابرویش چون دگرشم جام و بسیر غلظم	بدوش خود امام شهر در محرابم اندازد
چو خواب با سبان شیرین شوم در دیده مردم	اگر افسانه زهرش شبی در خوابم اندازد
با بم برده عشقم کشتی در خشک میرانم	سزدگر گرد باد آه در گردابم اندازد
بزشوقی این ابرو خواهم کزین برجیده بزم	برونم آورد در گریه شادابم اندازد
بگشتن منی دارد ندارد دستت دادن	چه کوشد چرخ و دولا بی که در دولا بم اندازد

ظهیری در رسوم از اختلاط عقل افتادم

جنونی در غیسوز که از آدابم اندازد

برایت هر که بنشیند بجاک از خاک بر خیزد	ز پا افتاده ام دستی دهم کافلاک بر خیزد
بدردت و شست کوئی عشق خونریزی بایست	که در نظم بخش از جگر با چاک بر خیزد
ندیدم ستیجکستان چنین صیاد معرور	که سرهای نهر برانش نه از فراک بر خیزد
و در باغ گللی بلبل که خاری از صبا گیرد	چو در کولش بی برچیدن خاشاک بر خیزد
می عشق و جنون چون از برآول ننیدانم	بهستان تن من کز رنگ و پی تاک بر خیزد
کجا بسینه اتوده داغش میشود خرمن	که تخم گر مخفی از زمین پاک بر خیزد
بصدی باکی اول بخون خود کند بازی	چو فردا کشته را بغزه بی باک بر خیزد
چه دالار بسته مداح ابراهیم شده دارد	که بر خاک درش بنشیند از افلاک بر خیزد

<p>ظهیری در بر دی و دستان از دوستی بستم چو با غمناک بنشیند کسی غمناک بر خیزد</p>	
<p>دیدم حیرت زده شد خضت دیدن دارد گریه راه بر و بوم طلب پیشیت دو جهان بزل و در قیامت یکا زبان سالک آن به که گرانبار سازد خود را گرچه آینه بتجفیف نفس می آرم گل اگر دوخته بر بوی تو خود را ریش چون کشتی باد کند زید لب جام نشانی مسکه باشد که تواند بر افتد از پوست نشده گل مست به بیت زده باشد لاف</p>	<p>وقت غوغای خموشیت خندان دارد قطره برداشته اندازد و بدین دارد گرچه ایشان نفروشد خریدن دارد نرسد هر که تمنای رسیدن دارد زور طوفان بگدازه کشیدن دارد جریان شوق تو در سینه دریدن دارد بسکه اندیشه آن لعل بکشدن دارد مهر از شرم تو در ذره خریدن دارد رنگش از برگ پر و بال پریدن دارد</p>
<p>عرض احوال ظهیری بچهاروا نگذاشت از خجالت بخوی از صبه چکیدن دارد</p>	
<p>عشق آمد و ناموس مرا تنگ بر آورد با مال کند عشوه رنگین نگار آورد گر سر و دگر گل دل من قمری دلیل نشو و بقیل گری از عشق گرفته است در توبه چنین صلیب و فصل سب است بر خیزش ز بس تنگی حاجت بخشید</p>	<p>بر روی تو گل دوخت نظر رنگ آورد آن سر که نگاه تو به نیزنگ بر آورد در روز دم مرغ شب تنگ بر آورد چشمم که به نرم آینه از رنگ بر آورد نگر که شقایق قدح از رنگ بر آورد وصل تو ز بس غم ز دل تنگ آورد</p>

<p>صد و هجده دور از قدم راه نذر دان</p>	<p>را می که توان کرد و فرسنگ بر آورد</p>
<p>در پادشاهی کشتی عشق ظهور می جان سختی فریاد و پیا سنگ بر آورد</p>	
<p>طاس فلک از دیده تر رنگ بر آورد انتقاد بر قصه آه سر پای اوست روی همه کای و شرک بهر گلگون گردید بهر غمت نیز عنان آه سلاک نشود تا سبک از بار گرانش تا سینه دل در بهوس ناله بخاریم درد و دل از امید فرشت که خود را چون عود ز طهور شده انداخت و آتش</p>	<p>کان بین از خون جگر رنگ بر آورد دردت زدلم ناله با سنگ بر آورد عشق تو جهان را همه یک رنگ بر آورد عذر چه بقتضای لنگ بر آورد از لب خبر منزل و فرسنگ بر آورد رگها همه در سینه من چنگ بر آورد از حسرت آغوش چنین تنگ بر آورد تا سید اگر نغمه از چنگ بر آورد</p>
<p>شاهان همه خواهند گدای چو ظهور می از خاک ره شاه خود او رنگ بر آورد</p>	
<p>رنگی که لاله رست ز رویتو میرسد آتش پست گشته چو در کار خویش گرم تا رنگ بسوزن فرکان کشیده در سمره روشنی نتواند سفید شد هر جا که حرف فتنه و آشوب میرسد این گشتن لاله عذاران که ششست</p>	<p>یونیکه نافر است ز بویتو میرسد گو یا شاد شعله بخویتو میرسد تا زم که چاک دل بر فویتو میرسد چون تو تپای گرد بویتو میرسد نقلش بشم عربه جوتو میرسد میراث لوبهار بر فویتو میرسد</p>

هم خود میان بختن خود بخت کرده ای خضر خورده بنظ آب زندگی ساتی شکستان تو در میانیند	ساک بمقصد ازنگ و پوتو میرسد کی آب تیغ او لگو توتو میرسد کی سنگ بختب بد پوتو میرسد
رو بر نماز خویش ظهوری دگر مخند کز جوی گریه آب وضو توتو میرسد	
وقتست که فرقم ترین بوس در آید در شید بیا زندگی شنج ندایم تا به زچ در پیروی زند نکوشد در زمره و صفت شفت نربانها در جوده به بیار شملی نتوان باشد یرگشته زبش لایم از آرزو سه تو از شرم گدایان تو بالا نتوان کرد	لب از سخن غیر با فوس در آید بازی خور و از خود چو بسا بوس در آید کاید بد را زنگ بنا موس در آید شاید که از آن تنگ با فوس در آید بگذازد که پدید اند با فوس در آید بپایست که از یاد تو چاسوس در آید اگر سر شد افسر کا کوس در آید
از سادگی سینه پر دروغ ظهوری است نقشی که بیال و پر طاوس در آید	
تا از نظرات نظر نیست شیدا بیره نسیم بنشین بر راحت رخسار دل نقطه از خنجر تو امانت دل حاصل نکند صفای گوهر	زان چهره نقاب بر نیفتد تا مسر تو بر حشر نیفتد گر بر سر بیکد گر نیفتد هر جا که در جا نیفتد اشک که ز چشم تر نیفتد

میتابی تیغ او بساند بر راز تو میطپ چین دل زهر تو بر اسے کام بر بست شبه مست است و جبه پیشار آلوده خاک مال و بهریم	تا از تن زار سر حقیقت از سینه اگر بدر نیفتد در چاشنی شکر نیفتد هشیار بمست در نیفتد کشتی بقضا قدر نیفتد
--	--

از پرده بدر فتد تلوری گر برده راز بر نیفتد

عید دلمه عمر با گر خنجر اندازان کنند نشته بر تیغ خود گاهے باند از سے بند اشک بیان تو افکندند آتش در جگر تیز گامانی که اندوزند نعلین برست تا تو انان سنگ کویت بهر بالین چیده اند سهل باشد شکبالی افشان آزادان باغ تخلی عرفان را مروت داد که آن چاشنی	راحت رگها چون مژگان نشتر اندازان کنند تا همه تارک پرستان مغفر اندازان کنند کو سمنند تا برایشان طر اندازان کنند تارک آرایان بهر شان افلاک اندازان کنند خارمی چینند شاید بهر اندازان کنند بخت مرغانی که در دواست پر اندازان کنند کز برای تلخا مان شکر اندازان کنند
---	--

ساده نقشان خوانند نیا جلاز بر کرده اند وقت شد که چون تلوری دفتر اندازان کنند

غمینم از برای دل که شاد از غم نیگرود نگه خشک است تا با گر به صحبت نیگارد دلی را کعبه در محسرای خود بر تالانند	قناد از چشم من چشم که گرد غم نیگرود نفس بادست تا با ناله بهدم نیگرود که در تاب تنها ما ہی ز فرم نیگرود
---	--

<p>که آتش لب ز مردن و مادرم رم نگیرد گل پژمرده هرگز تازه از شبنم نگیرد تختین اینک ساکت هیچکس باز نمگیرد که فال زخمیا ز آفرید بر هر چه نمگیرد چرا صد گریه در هر گوشه بر هم نگیرد</p>	<p>ترقی نیست در عشق دلارا مان سیراز چسود از گریه شبها شگفت نیست در صبح خوشی نقیصه دارد سخن پر داز میداند ز داغش نکته ریزی میکنم بر بنیه شادم کشته شرمندگی در خشکال گریه چشم تر</p>
<p>دل را بخت برود ز کشتاوش کوشش دادم ظهوری کی کشش سرگز گره محکم نگیرد</p>	
<p>در دایم کین بلا از دست و گردن بگذرد دو تنم چون در منیرم یاد دشمن بگذرد گر فلک خواهد که بی وصل تو برین بگذرد کافقیا فتنه چو از بالای روزن بگذرد باغبان از عشق باز نیای گلشن بگذرد تا شب تاریک من بر روز روشن بگذرد نیز آیم چرخ را ز سرم ز جوشن بگذرد نیست مرد در شک من از بت برین بگذرد جسم میاید بکامیدان ز روزن بگذرد</p>	<p>و ای ازان دل که ز غم عشقت ز بسین بگذرد شغل فکرت فارغم کرد از شکایت های غیر قادرم در غم بگذارم که بر دارم قدم کلبام از شعله آیم جهان گردیده ام از خس و خاشاک کوی گلشن آیین بسته ام صبح را بر رسم با انداز انداز سپهر در نرد بی سلاحان هیچکس با صفت نیست انتظار سحر ام خواهد بز نام رسید خوش شدن نتوان برود ز دریا صفت و خن</p>
<p>برتری از مدحت شاهی ظهوری مجتهد است کاسمان از درگاه قدرش فروتن بگذرد</p>	
<p>ز بسکه خوار شود گل بخار بر گردد</p>	<p>بباغ رو که چمن از بهار بر گردد</p>

<p>همیشه جلوه گشت بگشت منتقل گل تفرج کوی تو خور اگر چنبد چنین که حسن تو دار و ترقی هر روز ز خنجر تو چنان زخم در خوری خوابم اگر تو خوب ز صبر و قرار برگردی ز روزگار تو برگرد و از غم زبانه شو خند بهشتی چشم در پیش آه بد و داور عادل چرا بنیاست</p>	<p>چگونه گریه بی اختیار برگردد چو پانچله نند شر مسار برگردد محال نیست که هر سال بار برگردد که مردم مه و خور زخم دار برگردد عجب که یار ز غم و خوار برگردد ذلیل آنکه از روزگار برگردد چو صید پیشه من از شکار برگردد شدت حکم که از می خوار برگردد</p>
<p>امید و از ظهوری بازی خوشیت قبول کرده که اغیار و یار برگردد</p>	
<p>دگر داغ غمش بر سینه چسبید ز تخنهای رشک غیر ترسم زیر دستی توان برد لیران یافت سرشیم اختلاطیهای حرص است ز شوق محبت بر ذوق قسیت بیادش صیقلی گردید خاطر</p>	<p>چه شادم مهر بر گنجینه چسبید نگس طبعانه بر لوزینه چسبید به بین بر ساعدش سینه چسبید به بین بر ساعدش سینه چسبید که بر شنبه چنین آذینه چسبید ز حیرت عکس بر آئینه چسبید</p>
<p>کن نسبت ظهوری را بدوشن که این بر مهر و آن بر کینه چسبید</p>	
<p>دلم بچرخش هو سهای خام می افتد</p>	<p>دقتانده دانه که عقاب دایم می افتد</p>

<p>نماده بر سر هم پاره حلقه ای کند مرد بین شود خود را بر خلبوت خود شگوفه گر نکند در بهار بخت اولی نشان تیر تو مهر سبیل ناموسم فتنه بگو تو بر تابه های خورشید ز شعلای غمت میشود چنان گاه</p>	<p>خوشا رنده شکاری که رام می افتد بهین که شیخ چه در ازو جام می افتد بهینال تنها که خام می افتد که در شکار توصیدی بنام می افتد ز رشک سایه که در پای بام می افتد که در گرینه صبح بشام می افتد</p>
	<p>ز طرز خرج شکیب و قرار میساجم که غریب ظهوری بوام می افتد</p>
<p>تغافل همیشه صیدانگن این سرزمین باشد رود عالم بیا و گوشه دامان مغروری تختین بر فروزم و هم آتش بمانشاک ازین خمی که من از شعله روی کشته ام در دل زند پلوی برین خاکستری در توده اشگر بت گامصلحت پابر نیاید نیز گامان را برای داغ خود جا خوش کن خرسینه پاکان ز بس خیمه گی خنجر و زین عشق من کردی ولی بنای کرد داغ نذر در راجتی و خود</p>	<p>که دایم بر تقریبی نگاشی در کین باشد که کار سنیش رختن اگر دجیلن باشد بهوس دارم که دل مخیر شیر خشکین باشد سندا ز مهر و ز رخسار با گر خوشه چین باشد اگر بیرون و هم داغی که اندر دل و چین باشد پس افتادن بلای سالکان پیشین بین باشد که داغ نیز میاید چون حالت و نشین باشد دو عالم بیزریان آمد هانامیش این باشد درین سودا عینا بدید که دل چندان امین باشد</p>
	<p>ظهوری میتوان با عکس دست و پا گشتن بهر آئینه است اگر پاک از رنگار کین باشد</p>

<p> بیشی مرد جز غم نشود غیر ادا غ محرمیت نیست بیچ رنگی نباشدش ز اثر سرور بند گیش بسته کر در زرش با پی گشته لب نازک مخل بے برگ و بار قد کسی بر نگیرد نفس قدم ز قدم چه بلاتنگ و عار بود و فا سیکند منم از تماشا لبش </p>	<p> و آنکه گردید بیش کم نشود سگ در آب و جرم نشود نامه گز خون دل رقم نشود چون باز ادگی علم نشود نشتن خار هر قدم نشود که بیابوس یار خم نشود گر عصا آه و نیدم نشود بونا خصم شتم نشود گر تماشای غیر کم نشود </p>
<p> در دجبر نواز ظهیری دور که علا جش بوصل هم نشود </p>	
<p> بر دل غم کشم عیور افکنند خاطر از یاد غیر وقت نخست عجز باز و شکسته بین که چنان ایتمم از خمار نشاء حشر قال دیدار چون گرفت کلیم ذره را کرد عشق طاعت ثوی رسماسنگ چاه شیرین را نیست چتر بهشت و دیدارش </p>	<p> ماهی را بفک سورا فکنند پس گذر بر دل عیور افکنند بچه در چنجه غور افکنند در سیم رحمت عفور افکنند قصره از لحنای طور افکنند خولیش را در محیط لوز افکنند چاه عشق بنیره دور افکنند اگوش هر کس بجزت جور افکنند </p>

	بجز دواغ او تلمووری چند بر چین پر تو تلموور افکند	
غیر خسارت و جیب ننگ گل نکند بر سر که تیوگر عرض نخب نکند هیچ در کشتن احباب تا مل نکند کند انکار مدارا که تطاول نکند که مرا بیهوده تکلیف تحمل نکند گز نه رهنیت چرا منع تمجیل نکند گر نگه های نمان صرف تعاف نکند سرو آن آه که خبر خدشت کامل نکند بر گل خود چقدر رناز که لیل نکند بجز دواغ فرو رفت اگر گل نکند موج سیلاب بر تنگ من اگر گل نکند راه رو تو شده خود بار تو گل نکند		حرف هر طره نفس دشته سبیل نکند پیرو عرض گلستان ارم صرفه است از که آموخته بچران تو این جلا است کشور دل بجزابی چه بلا آباد است با هم طفلی و نادانی خود میدانی گزیده معلوم که داریم و صالی بخیال یکی عشوه رسوا کشد از پرده بدر آه مینون به شد صرف هوا داری زلف گر کند ز لور رفتار حدیث گل من عجب نیست که از گریه قند بخیه برده ابر ران نیست میسر که زور یا گزرد جز بجز بر درین راه بجای نرسی
	و در قیست تلمووری بقناعت نازم حکم فقرست که از خرج نازل نکند	
چنانکه غیر محبت ز من نمی آید نفس اگر نه بپای سخن نمی آید زبان بحر حرف گل و شتر نمی آید		بجز عداوت از ان ستین نمی آید بوصف آن سرو گردن سخن کمر رعنا حدیث خار و خس کوی او بهار نیست

<p>برای مایه نکت پچین گیسولیش نزدوق گوشه ابرو هوس بان برآ برم خند دست پنجه نه جبهه بنام غریب یک یو منون خاطر خوش است مگر که حق بگریبان دری و در دست شید شخ تو بر خود جهان جهان با منید بند به پروانه بادشاهی شب زمانه چشمه از بیستون نکرده روان مردین شو خاموش شو بگویائی</p>	<p>کدام روز که باد ختن نمی آید بشد لیلی کج دهن نمی آید که سحره صغیر از بهمن نمی آید که هیچ گونه بیاد و وطن نمی آید شکافه جیب بدایان من نمی آید عجب نباشد اگر در کفن نمی آید بشی که شمع تحت لگن نمی آید که آتش از فز کو بکن نمی آید ز شمع خلوتی در انجن نمی آید</p>
<p>بسیه رانغ مخوان باغبان طوری را که جلوه های قدا از نارون نمی آید</p>	
<p>بفره شب باز ترکیازی کرد گشت کینشک دل شکار غمش چشم به راه جبره ساقی گشت بخت رفوگران نازم تر خالص شدم به بویه عشق ما به پسنای عمر افسرد ویم چه اثر با پای رقص آورد عشق در کشور حقیقتیان</p>	<p>عجز را عشوه چاره سازی کرد همته داشت شاه بازی کرد ز بند دلق ورع نمازی کرد شوق با جیب دستبازی کرد لقه حسرت هوس گدازی کرد خضر اگر سعی در درازی کرد نالده هر جا نفس نوازی کرد ویر را کعبه مجازی کرد</p>

<p>توان کرد در شنشاسه چون ظهیری شد آنکه صاحب</p>	<p>استیحه محمودی و ایازی کرد از غزالان غزل طرازی کرد</p>
<p>بطواف مقام ابراهیم در دکن خویش را حجازی کرد</p>	
<p>حکایتش نتوان گفت گفتگو دارد اسید و اریم از نا اسیدیم کم نیست کیست روی سخن اعتبار مجلس نیست در نگاه برویم نمیتواند است گلشن تاب حیا شبنمی چه روز و شب زینچه تری از خویشین ندارم یار رگی چنانکه کند غره قصد قصدش کو رجیب غیر مکر دست عیق پناه است گذار باد بگذارد و مناسب نیست نه همزبانی گل نیست رنگ بلبل را به پرده های نگه خون دل بیاریم بجای جام سبک میدهند رطل گران</p>	<p>بجستش نتوان رفت جستجو دارد بقدر قدرت خود هر کس آرزو دارد اگر چه پشت بمن کرد غیر رو دارد چنین که زگرش خویش نیاز خود دارد حیا همیشه جبینش بارو دارد چه لوح ساده نقش عشق او دارد فرو نشانه ام این جوش خون غلو دارد کشای دیده بین گرنگه رفو دارد نگاه رنگ ندارد دماغ پو دارد که غنچه خند دوا و گرید در گلو دارد کدام شاخ گل انجبین بود دارد شرایخانه مستان زخم سبب دارد</p>
<p>بنیم یار ظهیری مگر حدیث مرا کند در آنکه پنهانی گفتگو دارد</p>	
<p>خوش باطلی چیده غم از شکست میرود</p>	<p>اگر بعض محنت آیم عرض راحت میرود</p>

از شکیبایی کسی در دوستی کاری نیست و قفس من گردیده بهای ملامت پیشگان در ناز عید و بدین پیش صفت قربانیان سجده مجرب برود و جوی آنها خوش است خوشیهای جهان از گریه نبردگان دوره خود را بسته بر خورشید رقاصی نگر آه اگر آگاه میگشتم از تقصیر خویش چشم بر هم نه زبان در کش زلفت امینی میردم ناخوانده و بر خویش منت می نهتم بار بر هم بسته ام دستی به بکشادن به بر داستان شاه عادل میدیدم داد سخن	مژده دادم برای خویش طاقت می رود گر نباشد انجمن حیرت ملامت می رود پس نمائی کار پیش اینجا حیرت می رود چون خم پیری خورد و دقت ز طاعت می رود گر نگیم از گل صبح این طراوت می رود قطره ام موجی بر آرد خزن نسبت می رود صرفه ما این که عمر و انبساط می رود خلوقی از خویش میسر شد محبت می رود میفرستد از پی غیر و بمنت می رود این همه ناعمر بان نشین محبت می رود گر نگوییم ظلم بر حرف و حکایت می رود
---	---

سخت رویها منظوری کرد در ترک سفر

غالبان نمی شد است اکنون خیریت می رود

سودای تو گر بسر در آید گردیده ز غمزه تو شیرک باید نم نیل گریه گلگون گو یا نظری ندارد از عشق بازوی ز سر ضرور دارم آمد خبر نیا مدتها	هر دم سودی ز دور در آید هر گ که به نیست در آید تا شاخ گل بهر در آید چشمی که بهر نظر در آید شاید که بان کمر در آید ذوقیست که بخیر در آید
---	--

<p>و شام ده است و دعا باش باشد قفسش هم استخوانش عید نیست برای کام طوطی در غاشیه داری تو نورشید چشم همه گوش بلب من چون بزم دیت ننند فدوا</p>	<p>باشد بنفش اثر در آید مرغی که بدام پر در آید گر زهر تو باشک در آید از گرم روی لب در آید حرفت جز بان مگر در آید خونم از در بدر در آید</p>
<p>روز تو گشت شب ظهوری باشام تو که سحر در آید</p>	
<p>شده بید ز لبهای شکر خای تو ماند ما که باشیم که امروز شنید تو شویم عینش خود یوسف اگر بد پس کو چهر سیمیا می شمر و صبر و شکیبائی را چشم مشاطه چه خوش محو تماشگر دید بار انداخته حاجی بحر سوزن هم از جبین نه و خورشید یکتائی خواست چرخ را این همه غوغا سرازیری چیست صبر و آرام دل و دین همه یکیک رفتند ساقی ارباب و مرغ و غور تو ننند گر تبان غارت ارام و قدر ارم کردند</p>	<p>سر و در کوتی از قامت رعنائی تو ماند تیغ راندی و باد عوی فردای تو ماند سبب آن بود که بی زبور تغای تو ماند هر که در ریشه سیاه ز سیمای تو ماند خال از مرد کش بر رخ زیبای تو ماند خار با در قلم با و به پیای تو ماند اگر از عکس تو در آئینه هتای تو ماند بر تر آن فرق که روزی بنه پای تو ماند آرزو بیکس بی کو لبغنائی تو ماند خون پس تو به که برگردن مینای تو ماند دل و دینی عجبی تحفه یمنای تو ماند</p>

	سعی و تقیه زین بیش طهوری که نکرد ره بر کسب تو تحلیل و معای تو ماند	
<p>لیک بر دیگران از روی هم می آورد مشنوا و افسانه ام کس خراب غم می آورد آنکه در محراب ابرو تو خنم می آورد زین همه ناخود میدارم حرم می آورد شیخ جام این نازکی در نامم حم می آورد بزم مستانرا بسایغ صیدم می آورد در تماشا نریر با فرق صنم می آورد عارضش خوش شکری از خط بهم می آورد از میخان لشکر ز بر قدم می آورد گر کند دو دانتشی چشی بنم می آورد</p>		<p>و در نقش نزد ما بسیار کم می آورد حرف من نقل شبستان طریستان سباد قبله دیگر برای عشقبا زان کرده رست بر رخ حاجی در تجماند را خواهنده است حرف شایان و گر را کنگی در ریاست ساقی دادم که شهاب از فروغ روی خود تنظر حسنش چنان عالی که عشق برین بر گل و سبیل شکست طره خواهد نهاد کعبه رونقین دور انداخت در گام از نگاه گرم خونت هیچکس جوشی نزد</p>
	با ستمکاران بسریون نه حکم نیست با طهوری بوده ام نایبم آورد	
<p>ز درگاهان رگ به شمشیر وا گذارد که بر خاک ره پی سر وا گذارد که شامین را کجوتر وا گذارد عجب که صید لاغر وا گذارد که در باغی بقصر وا گذارد</p>		<p>خوش آن کودل بد لب وا گذارد سرافرازی تواند سجده کردن نه اندازی درین پرواز گاه است مرقت فربه از ضیادی است ندارد آسپهان قصری گدایش</p>

نه طوفانیت در دریا چشم سینه بخت تو گر گاه به چرانی صبا خاشاک کویت میکند	که کشتی را بلند و اگذار کند روشن بصر و اگذار که بهلوی به بستر و اگذار
	کند غنا خالی طهور می اگر ساقی بساغر و اگذار
بنو جانم در تن گر چه هر صبح از صبا آید ز بس خوک و ده ام در گوشه تخت به تنائی چنان نگرفته رنگ نیرنگی آئینه صبح بجز شوق بینایی تو اندوست و پازو بناشد دل چرا در بوئی از قار اندازی بنا گفتن مکر و وصل حریف زبان آید نکردم عزت و شام حاصل و ادای خجاری نداری پاکبازی در قمار دوستی چون من نکردست چنان نگیان و بیقرار و مفارم مروت عزل گردیدست در دیوان نازا	کشد رشکم که همراه صبا پوشش چرا آید بنامم گر بر بزم پیش در دم دوا آید که از خورشید صیقلگر پذیرای جلا آید که هر ساعت بوج گریه خود در شنا آید که بند و شست اگر بر دیگری نیز رخ خطا آید بنا دیدن مگر گاه به نگاهی از حیا آید نفس را کوثر ترسم که حرفه برد غا آید نیامد واد اگر بادشمنان از من دعا آید که حرفی بر بزم از کوه و جوامع از صدا آید عجب گرانقدر بگیری از صد بیونا آید
	طهوری القدر که دست کوشش در نظربازی که گریگاه آید به پیشش آشنا آید
سینه دیگر ز آه میبرد سرم از خاکپای میگوید	دیده از گریه گاه میبرد فرق شاه از کلاه میبرد

<p>زین سبک روح ترکم خود را بایدم خرسنه بر آوردن از گران تحفگان در گاهم پیش پیش سراغ می پویم</p>	<p>که با حال گاه میسر برق کے از گیاه میسر رحمتش از گناه میسر در قفا آنکه راه میسر</p>
<p>با نظوری نمیتوانم گفت که مرا هیچ گاه میسر</p>	
<p>از شراب عشق مستان هو شیاران خودند جسم لاغر تر ز گاه و قدر فریب بر کرده سینه باز در درد و غیرت اگر افتد ز غیر هم دمان جرات و چشم توقع میخ دوز آفتاب از خرمن روز سیه شان خوشه بست بیداری بسجده بخت شان افتاده بیشتر از دین و دنیا نمیدارد کسی طالبان عیش و عشرت نذر و نیت میسند</p>	<p>از فلک پیانه برکت جریه خواران خودند با همه نازک و لیبا بردباران خودند در مقام با میردی و ستیاران خودند نا امیدان از همه امید داران خودند از صفای گریه شب صبح کاران خودند دیدہ مرگ و ناخوش شب لاله داران خودند با دل و جان تحفه کرده شمساران خودند بچ و محنت شان کوار اسوگواران خودند</p>
<p>چون نظوری در ازل با خود قرار داد اند نیست شان امید تسکین بقراران خودند</p>	
<p>عاریت کردم قدمها جستجو آخر نشد دید بدشت شقایق مغز بر باغ سمن در تری ز دغوطه چون داد ازین مان تر</p>	<p>بر ترا شنیدم زبانها گفت گوا آخر نشد شد خزان و آرزوی رنگ و لبو آخر نشد گرواز دریا برآمد شست و شو آخر نشد</p>

<p>کینه و زربهای چرخ تو بمو آخر نشد در شکستم بیو فایان را غلو آخر نشد ماجرای عشق و حسن طلع خوا آخر نشد شام چنان نگار صبح رو آخر نشد وامم کردم صد نیاز و ناز و آخر نشد</p>	<p>در محبت پیچک بنیشت نقش سادگان زین چه حاصل محض مر و وفا کردم و دست انتظار برق صدره خرم را سوختست صفحه روز و شبانه اشک جگر گون نگار کو سر آمد تر کسی از من ز بیداران عشق</p>
<p>بیتی گرم در دل طووری دل مدار حسرتم آخر نشد تا آرزو آخر نشد</p>	
<p>از نقش توبه صفه اندیشه ساده شد انجیر و ریشته کنده بسیلاب با ده شد نیم قناعت کم من زیاده شد دیدن کشاد و در گرفتن نهاده شد پنهان او بجنبش خراگان کشاده شد بیوده هست پند تو اکنون که داده شد کشتی سوار در شهرت یاسف پیاده شد وامی که ماه است ز خورشید داده شد</p>	<p>افکنده گل پرچم قبح فصل با ده شد تخل ریای شیخ چه بی برگ و شاخ ماند گشتی مریز من زیاد تو کم نگشتست لب گوشه گرفته میان مردست چشم هر قفل بی کلید که زو بر در نگاه تا صبح مکن غذا کب دل گرفته است بر دوش عشق ناشیه صیبت خستست مستار یافته شکر خورشید رعایت</p>
<p>نشیند پند عادت تو هیچ برنگشت هر چند مدعای طووری اعاده شد</p>	
<p>نشان ز جوش عقل و تمام تفاد شد صد نسخه حرف زاده این یکله داده شد</p>	<p>در محبت حسن عشق تو گرم افاده شد میخواستم کتاب کنم شیخ ثوق را</p>

<p>گشت اتخوان سینه من ناله کوها طغیان هر میکند آخر مرا خراب همبازی محبت طغیان شد از قبله سازی خم ابروی ساقیان از تلخی نگاه چه شیرین شدست خنم بر بستیون گریستم از درد کو مکن آوازه گرفته خوان فروخته است</p>	<p>از داغ مهر تیر لغو ان نهاده شد هر چند خواستم که گنم کم زیاده شد هر کاریش نکرد که چه مقدار ساده شد مهر ناز طاعتیان داغ با ده شد برنده تیغ غمزه بیهرباب داوه شد صد چشمه ناله از دل خارا کشاوه شد از ابروی بطاق بلند می نهاده شد</p>
<p>از طوق زلف حور ظهیری کشید سر در بر که سگان تو صاحب قلاوه شد</p>	
<p>خود را دل دیوانه ز بند بر آورد شکست بران صید که بر بست نشسته است بر صومعه انداخت بتقریب گذاری دل را که یک موی از چاه رخ او بخت با آن همه خاموشی خود گوش گرفتیم شاید که کند ناله در ایوان تلاسه فولاد مرا موم نه از سستی طالع در وادی خود هر که تا مست مرییم</p>	<p>گردید خراب و در بر تمسیر بر آورد رزم دادن رشکم ز سر تیر بر آورد بنای مریدیکه نه از سپر بر آورد ستایش بیک مشت زنجیر بر آورد خاموشی ما را چه زبان گیر بر آورد افغان مرا ضعف ز شیک گیر بر آورد کافور مرا بخت سیه قیر بر آورد نام عجیبی شد و میر بر آورد</p>
<p>در مریع غم تخم فشان گشت ظهیری از گشت زبان خرمن تو فیر بر آورد</p>	

از ترکش نازت چه نگر بر آورد
 خوش آنکه بر شوت دو جهان داد و بر آ
 یادست که مهر تو شکر بخت بکام
 در خاک نکر دیم هر گام تلاشت
 باید که در حرف زنی از طرف ما
 آن به که خرابی نهند پاسبان
 هر کس که به جی رفت بود گر به یابی
 صورتیکه چو نظر از عکس پیر نیست
 دین دل عقل و فردم حمله بخار نیست

پیکانش مراد دل بچشم بر آورد
 بر وصل تو از دفتر نقد بر بر آورد
 در کود کیم دایه چو از شیر بر آورد
 سعی همه را عشق تو تفسیر بر آورد
 فقر تو مار که ز فقر بر بر آورد
 گر زخنه توان از گل تعمیر بر آورد
 بر تربت محزون دم تکبیر بر آورد
 دل سواد شد آئینه تصویر بر آورد
 مسهای مرا عشق با کس بر آورد

بر دست نگین و قمار است خلجوری
 در شادی و غم فال رقیب بر آورد

ز خویش تا نسگویم سخن افشوده می آید
 اگر این کینست در میان بنامم گئی جولان
 بگلشن ریخته در شوقی ندیده پیش پای خود
 اگر میکردم پشتی من در عزیزی
 ندیده چهره خوی کرده بنشین بر در میان
 برایش ساعتی صد بار میمیرم اگر خواهد
 بگاه گریه گرد از جویبار رگ بر انگیزم
 ز برون بازی چشم تر خود دو قمار دارم

برویش تا نمی بینم نگره شمرده می آید
 بچولان گاه خود غور شنید خوش افشوده می آید
 سواد پای بر برگ گل آرزو می آید
 چه خوار بیاب روی خوشنیتن آورده می آید
 تماشا نیت آب روی گلها برده می آید
 کجا این زنده جانها ز دل مرده می آید
 خوش آن که گریه گاه خود جگر افشوده می آید
 بکار روز بازار ششم این خرده می آید

	<p>ظهوری دل ز دستم برود و ز داغهای او بسینه نوحه شطرنج غم گسوده می آید</p>	
<p>بیرون کشیم رخت که ورت صفار سید داغش بحال تیرگی سینه وار سید یکدانه و ز اشک لبک بهار سید گویا بگویند سر و گل این باجر سید چون نوبت رخو بگریبان مار سید برق نهر ارکشت بشاخ گیار سید خود را به پیش من کنیگاه از ققار سید دست کشاد بخت به بند ققار سید بخوت بیاد شاه ز عجز گدار سید</p>		<p>فیضی عجب دیدن گل صبح از صبار سید خوشید و مه سپند شدم امین از گزند صد درج در بخرد و بیجانگی برند گشتند از تو قمری و بلبل رقیب هم دندان بخیه گشت بچندیدن آشکار آنجا که کرد گرمی خود طرح خوی او با خنجر کشیده تغافل رسانده بود پیر اعش بخت مست نزدیک گشته ام از ایشست خار و خس از هر سرو گل</p>
	<p>بیگانگان بداد ظهوری نگر سند بیداد انتقد بکدام آشنا رسید</p>	
<p>تا گفتم این عبار رهی از هوار سید این آرزو بخاطر من از کجارسید دارم امید گم شدنی رهنما رسید بیرون روم ز خویش صدای دراز سید از شعله فنا بزلال بقا رسید صد باغ رنگ و بوی بگودی مار سید</p>		<p>گفتم برای دیده جان تو تیار سید خوشید را که در بغل و تره دیده است افتاد عشق پیش خود پاکشید پس وامان پرده بهر چه برداشت محله این گرمی که خضر آن جوش می زند چون نو بهار قسمت میراث خویش کرد</p>

انبار حسرت از غم خرم نهاده ام	خوش آفتی به مزارع مهر و وفار رسید
کوتاه گشت پای و بدلان و ویدید	دست دراز غیر به بند قبار رسید
بیماریم بقرطه صحت رسیده بود	از دور و دور و نسخه منع و وار رسید
خوبان میان مفلس منع نمند فرق	در عشق تیز کار بروی و ریار رسید

بالین بنه ز عشق ظهوری که چلویم
از لاغری لقیه بهی بوریار رسید

گدای عشقم از من حسرت حبشید میبارد	چرا غم گشته روشن بر شمع خورشید میبارد
ز اشک ناامیدی گر چه دریا کرده ام	از آن ابری که بر میبارد آب امید میبارد
بجشیر میبرم از دولتش مژگان پر خم را	سحاب چشم مشتاقان او امید میبارد
مگر از ناله خود در می بر ریشها بندم	که زخم جان و دل از لغته ناسید میبارد
بگلخن می نشینم شعله خنجر میکشد بر من	بگلشن میروم پیکان ز شاخ میبارد
ز عکس خویش شامی کرده خوش ابر میبارد	بجای قطره های میمه و خورشید میبارد
بجوف صلح لب کرد آشنا از بهر خاطر با	ولیکن از نگاهش آنچنان تهدید میبارد
چرا رنگین نباشد عیش و هراز تیغ ناز او	که بر سال و مه از قربانیا نش عید میبارد
تغافل از نگه سر رشته در دست میبارد	مروت بین که از نادیدنش واوید میبارد

ظهوری خرقه های خرقه میگیرند بر حالت

مخواری تعلقها ازین تجربه میبارد

کجا دست کش در گردن افتد	مگر در گردش خون من افتد
نخوبی بار جیش گر گل ز معدوم	بر زشتی در تریان سوخت افتد

<p>از و پر تو اگر بر روزن افتد ز چشم زخم خود در جوشن افتد مگر بر دست قربان من افتد صد باید بگو و بر زن افتد که از دست رفوگر سوزن افتد نمیخواهم که چشمش بر من افتد که هر ساعت بیای و بشن افتد که میباید اگر در گلشن افتد که شام مرگ خود در گلشن افتد گهی بر قیم اگر در خرمن افتد</p>	<p>ز خجلت باز گرد و پر تو مهر به تیغ و تیر اگر گاهی بر دست بامیدی میپایش می افتد عید چون خانگی ز خیر بجیخت چه چاکلی و دو ختم بر خیب شاید ز من برگشته از اغیار چشمش چنان رفقت کار و دست از دست بگشای آنچنان کاسید بلبل و عای بلبل یکس چمن است نهم انبار شکر از کشته نهولیش</p>
<p>ربس صلیب است و پیمان نظوری و مومش رخسار در آهن افتد</p>	
<p>چون بکارم گمان یقین روید گل خون تاب ز آستین روید تا ز هر چین هزار چین روید دیگر از خاک یاسمین روید چین پیریش از چین روید خون چو گریم همه نگین روید دل گزان مهر کن و این روید</p>	<p>عشق کو تا ز کفر وین روید سعد از داغها شود چمن سنبستان طره را بکشای تنت از غوطه آب ز دجان داد طفل اگر بکیم از تو ماند دور تا مفرگان ترا کنم نامت چه ازین خیر بیند و نه ازان</p>

<p>مانا نباشد تلخ گوی بتان برده باغ کس عیان ندید</p>	<p>میان تلخ لب انگیزی رودید شاخ گل از میان این رودید</p>
<p>هست بر دشمنان دشواری رحم کز دل شان همیشه کین رودید</p>	
<p>رعد باید که در دتاب خورد دل چون خنک دایم عشق شود بساحت چون تخم کار و داغ صاف از میت به لای کشم یا خوی آلوده جیب او مفرم خواهدش رشک کرد اشک لال خوانده پیمان خویش را سندان از شش کشور دل آبادست چند داغ تور و سرتاب بد در کتان ورع نماند شیخ گر فصولانه باد پیش رود</p>	<p>وزره لب خوشن کباب خورد دانه از ویه عتاب خورد سینه از آه غم طناب خورد کوزه گرد و سفال آب خورد کی و دم نکست گلاب خورد این گداز می که افتاب خورد پهلوی ترسم از حباب خورد که خراج ده خراب خورد تاب کی سینه چ و تاب خورد باتو گرمی بماند تاب خورد سیله دامن نقاب خورد</p>
<p>از ظهوری است تشنگی سیراب که جو من آب در سرب خورد</p>	
<p>بچاه حسرم افکنده بخت تر گردد سرخ خانگی ماره مبارده است</p>	<p>هتوز در پیم افتاده کاش برگردد اگر نه کوی بکوی از چو در بدر گردد</p>

<p>چپیره کرد و بنا کشتن عریضه آن تیغ برای نیم نظر صد جگر خورد و او شراب ساخته از یکسایقیم عکس هزار دانه الماس اگر خوری بهتر لشوق نامه نویسی و می قدم بردار کسی که ساخته کیشیب چرخ خویش ترا کباب کرده و خاقم چنانکه گریه بینی نگاه شعله کن از لب میریز خنده و نگه زلفش با کی که تواند بست</p>	<p>مگر که خوار می خوان پدر لیس کرد اگر چه خود همه جاد و پی نظر کرد کسیست با خیر از خود که خیر کرد که نیم قطره سر شکست بیده برگرد که نامه شاه پیر مرغ نامه برگرد همیشه شام شبستانش در سحر کرد دل تو بر من کباب تر گرد نبود رسم که پروانه در شکر گرد چو موج جلوه تر از یورگر گرد</p>
<p>تلاش بوسه طهوری بزیر یاد مباد که شرم مساز ز لپهای لایه گر گرد</p>	
<p>دلفیه جانی ماسوز و سازید یاد بکعبه پشت کف در صف عبا و تیان که از راه روان بوده این راه افراز کنند ضبط تغافل اگر چه کشته نزار خلط بخوابستش شاید هم بکا ستم شبیوه ز کئی زاوگان تار و کس عز و رمید هد از کف گی عنان گم برای رشته تدبیر مصلحت با فان</p>	<p>که میگدازد و ملغز گذارید یاد که رو بقبله ابر و نمازید یاد بدشت و در ز نشییم خوارید یاد که شمه از قره عشوه سازید یاد برند نام نیادم نیازید یاد و کن بطر بیتان طرازید یاد چه غارتی که در آن ترکشاید یاد چه کوتاهی که ز زلف درازید یاد</p>

لبندهای برابر بنیکم دل را	لبوتر لیست که در چنگ بازیابد
بیوستان وفادر گل گل محمود	هنوز رنگ بوی ایاز میابد
بخلوت دل با هر کسی ندارد راه	ز شوق محرمی خویش را زیابد

با خلد ظهوری نه گاه عزت خود	که اعتبار کس از اخراج میابد
-----------------------------	-----------------------------

بای اشک ریزد چشم اختر تازی دارد	هر اشک بسوزد و همد سمند تازی دارد
دیش ز سیراؤ آنگنده طح دو تی باب	ز کام دشمنی باشد و شکرتازی دارد
جاد کشت زار راحت این نشود و نابودن	رگ جان جو بیار آپ نشتر تازی دارد
هی خجلت نگاه آلوده گردیدت تو کش	امید فریه و تخیر لاغنه تازی دارد
بیابند چون من باغبانی باغ خردان	شدم پیر و ندانم چیست نوب تازی دارد
روغ گریه شفاف شام را سحر کرده است	در خشانی بدیدم ز اختر تازی دارد
به طوفان میکند در نو پایش جان من	کشیدم روغنش از مغز صر تازی دارد
بار و باغستان بس عذار گلگلسانی	ز لکشن بر کشیدن گل زبا عتار کی دارد
بنون از لاله داغ تو کردی تارک ازلای	خرد هم زد گل این باغ بر سر تازی دارد
بجان ریخته و دل میکند اشبات نفی این	نمی آید مرا هم هیچ با ورتازی دارد

دم بچش لب ساقی شراب آلوده میباید	ظهوری اختر بوتر تازی دارد
----------------------------------	---------------------------

اگر حکایت مشتاقیم رساله شود	بهر فصل سخن حرف اینمقاله شود
اگر لبشق توانیست با نغمه دور	نفس بوا هم ستانم که آه و ناشود

<p>حکایت تو بیزیم گریه گوش چو بگریخته ام از دیگان بدولت تو ز روز بایح ستان شب شراب کشان ز شوق ساقی پیماندا پنجهان زارم زار بعین چو بر آرد کمال با ده نو تن</p>	<p>که حرف حور و پری چنگی نخاله شود گر سته چشم نیم ماه اگر نواله شود چو صبح یاش بخورشیدی لاله شود که چون و مد ز مرارم گیاه لاله شود که نقص ذوق حریفانست گیسو شود</p>
	<p>نور آه ظهوری نبود دل فرست که مشکبوی کسی عین کلام شود</p>
<p>ردان بحر حوصله مستی بهو کنند هم جتوی سنگه جتوی شان گر بوی را پیرایست چشم کرده رنگ اودا بسی گریه تو ان ساقی نوش آلودگان که آب ندارند و جگر در گریه نم کنند نگه خورده چسب سودای خویش در گریه لعل بهشت ایم مستحق از خجاست سرنگشت گلستان بردن ز پای جام بلب آب زنگی روی نماز و رحم محراب تنگست از گیر دوار شخته بصفت مغرور تا بزم زتاب غم همه شب رفته نفس</p>	<p>چون پرده برقت و دیدن فر کنند هم گفتگوی قفل و گشتی کنند که رنگ از بویست مغربو کنند فرض ست در تلاش که نرو از و کنند در یابا بید دیدن شست و کنند آزادی اناسیری من آرزو کنند برایگان خریدم و چرا سو کنند ناخن زنا ز لب که بد لاف و کنند مقدور نیست خاک و چون بکنند بر جان خون خویش شهیدان و کنند خورشید را چو زره رسد و کنند تا چاک جیب صبح با هم رفو کنند</p>

<p>جنس نفیس نیست ظهوری اگر دلت در پیش اهل حسن چرا این غلو کنند</p>	
<p>بر گذار صبا آگهان چه برهوشند بهر حق حال شنید ان خود گوی گوش چه حلقه که نهاد دست طره بر چشم ز دید حور و پری رانده میراثم حریف جام حریفان تمام عیشم نهند زاهد و عابد و خیر و طاعت کدام عیب که عریان چو زار عیبت گر سینه ناله همه در دوغم ناله کنند در آشیانه خود و غنای کجوان من</p>	<p>ز خود تنی شده پر از روی آغوشند که خوش کلامه از ناصحان چاشند اگر گد است اگر شاه حلقه در گشند و گریبا و در آیند هم فراموشند خراب لای کشاکش که مست هر گشند از ان حر لیس گدایان ذله بر گشند بپرده نگه اهل زمان نه بر گشند به تشنگان درم بین که دست در گشند مباش غنچه که گلهای شگفته آغوشند</p>
<p>بجاست شور ظهوری که تلخ کمانست بد و شداری ز سر تو دشمن نوشند</p>	
<p>دلست شاد که ز هر غمی بکام کشید یکی نه بخت ز چندین بهوس که می بختم به نیم برعه فلک این چنین بسر فلطید زیاده بگو گناه از عقوبت پاداش گلچینید جم از باغ کامرانی خویش بر آهوان تو گردیده ختم میادای</p>	<p>فشرده پای و دستی ز شهید کام کشید در یخ کالتش این شعلهای خام کشید خوش آن حر لیت که غنچه شام کام کشید بشر مساری عفو از من انتقام کشید نگشت ساقی بزم تو تا که جام کشید گر شه خاطر م خورده را بدام کشید</p>

بشهر کبک بدعوی جلوه آند ه بود ز تیره بختی خود آفتاب در کویت حلال مردن بیچاره که در دم مرگ شده است تو ده چو قربانیان بگویند	خرید در نفس و پای از خرام کشید لبس وخت سایه خود در بپای بام کشید کشید پیش کسی که نفس حرام کشید نیاز عیش تو خوش تیغی از نیام کشید
چو از حجاب ظهوری نداشت تاب خواب بجذب عجز چو ابر لبش سلام کشید	
نفس کی سخت و لم آه تا تمام کشید دست کورده اکسیر بقیه در بیا های من شده کنج شکال سعادین مقیم صومعه میجو استم شوم افتاد لغت سخن شده تنجی له لب قاصد شد ست کل همه جارا ه خنده تا لبها به بند عشق چو محمود میکشیدم حشم ز شوق بوسه جمال لب تو زاب شهر	نبود پخته جگر دیده گریه خام کشید بیجای خوی همه سیاه بزم از شام کشید که خال دانه بر آگند ز لبت دام کشید زخم بد پر مغان دل بانیمقام کشید چه خوب کرد که این گرمی از پیام کشید که اشکباری صبحم همه بشام کشید علم بدوش دل از طره غلام کشید به تیر بینی خطا بر کنار جام کشید
برون فشانده ظهوری ز مغر طر سخن شماره از شمیم تو در مشام کشید	
بیدلان سینه ز داغ چینی ساخته اند بر بخیندند اسیران تو عریان زلی به داغ کشیدستان درون روشن از دست	گریه نازک شده باغ سمنی ساخته اند از غبار مرگ کویت کفنی ساخته اند از جگر سوخته جانان بگنی ساخته اند

میوان یافت بر ارم مخنی ساخته اند	سپکاری بنگه ساخته امروز نشد
کار خود را چو زر از سینی ساخته اند	منعان لگرج با فلاس محبت غم نمید
هیکل بازو خارا شکنی ساخته اند	سید تو زانگر چون به بنومندی عشق
سبب هست که با همچو منی ساخته اند	باغ رویان به بهار نگیم محتاج ز
لائق دیدن نازک بدنی ساخته اند	چشم جان ساخته اند اهل نظر تا نظری
وقت بر شکری دینی ساخته اند	شور صدر کان نمک به جگرهای نگار
از صنم هر طرفی بر پستی ساخته اند	منی صورتش افکنده به بتخانه نظر
مردی است که تا خفتنی ساخته اند	بهست نوزده تر از قرشبان و تیان
بهش از چاک چه خوش سیرینی ساخته اند	غنچه در چوب کاکار خود انداخته پیش

مایه داران ظفر شیشه ظهور می آید

توده بر برگذری را هنر نه ساخته اند

بایدش بود که جان از تن بسیل برود	زده خوش نیست که قاتل ز قاتل برود
عشق حسالان نگر دید که شکل برود	همه آسایم از سعی خرد و شوار نیست
بی داغش بیخی نیست که تادل برود	جسم از سینه سر اغش بگردان نشان
کشتی بخر چه دایم که بساحل برود	کو درین بحر شنا بیده بازو کش
خضر این باوید را بر افشیل برود	ز بهر نقش ز صفت خویش برانند اگر
بگذر اند که پروانه ز محفل برود	شمع را شعله شوخی نه ستانند فرو
ناسر تر تو بر صید که غافل برود	گر با گاهی خود غم کنی رسیدش
اگر نوم کرد و عجب کین غم از دل برود	نیم چشمه مهر تو سرشتند کلمه

نیست قربان شدگان را از تعلق برنگ	خون بسین اگر از دامن قاتل برود
افکنند قافله را اشک ظهوری و پیش	اگر چنین گریه کنان از پی محل برود
<p>نار شک بر گنج دیده پیش آمد</p> <p>دو بیدلت در دم پیشه دل و جان</p> <p>لبش نسبت عاشق و رست میباید</p> <p>زدوری تو سدی که شد بخولش</p> <p>کجاست ناله که در سینه ام زند ناخن</p> <p>ز کعبه تنگ کم نگشت نقش مراد</p>	<p>لبی شوق بنام چه خوب پیش آمد</p> <p>و گر نوش رود کام رگ پیش آمد</p> <p>حسب هر تنب گریه قوم خویش آمد</p> <p>هزار مرگ فزون دید چون بخولش آمد</p> <p>خوشادلی که ز روز نخست ریش آمد</p> <p>اگر بفرس شش خواستم به پیش آمد</p>
خوشست ندیب عاشق با اتفاق همه	بجاست غم ظهوری ستوده کیش آمد
<p>از آن نمیتوان کسی جنس جان خرید</p> <p>باز از دوشنه ترکان در از لیش</p> <p>گر مست در محاطه معلوم کرده ام</p> <p>تا تخفیف شقایق رخسار او کند</p> <p>این یوسفی که من بدو عالم خریده ام</p> <p>خود را ز حبس حیاتم کشید و رست</p> <p>آرامه هست رفته شمشاد و سرور را</p> <p>دیدم دلا که هیچ دلش را نخرید</p>	<p>شکل الصید طرب غمی از من توان خرید</p> <p>از نشیتر دلم همه ز نجم سنان خرید</p> <p>داغی بچند سینه از و میتوان خرید</p> <p>امسال هر چه دست بهار را بخوان خرید</p> <p>از زانیم که سخت ز لیلی گران خرید</p> <p>از ما بهای عشق برایم کتان خرید</p> <p>موزونی از قدش چند را بغبان خرید</p> <p>بیچاره که هیچ تو عمر زبان خرید</p>

اناجیچاک در غم نازک تنان زند	بفرودنت شیخ خرقه خود پر نیان خرید
سرمایه نداشت طووری چنان بلف صد بخودی به نیم نگاه بنان خرید	
کوکن در غم شیرین همگی دعوی بود دعوی شوق در ایام انصورت نیت ذوق تریاق و صالم بد آرد ز زبر از سوا لم چند بود جوالیش منون شهر با شهر زین کشته و صفت همان دوش شیخ از بسائی گزگ بوسه گرفت دست چرخنده بر پشت من از باز و نور رو نجواب حرم گره در اول کردم	شور محبوبان ز بقدر نیک لیلی بود تا بعدت سخن عشق چه بجای معنی بود از فرخش رنگ پی در پی معنی بود در زبانش همه پنهانی و از شونی بود سرف من کرد و در انفسات که نوزانی بود این فرونش من ریح و تقوی بود گر چه باشی بسر خب مراد دعوی بود قبله کردن خم ابروی ترا اولی بود
میکشی کار خلوصی است که نفقت بهار چشم بر راه چین منظر فتوی بود	
شب بگلگشت آوازنده تاب برد قبله اهل حرم تصحیح یافت عشق هر دل را که سوی خود کشید گشته ام بچاره در تسکین دل تا خراش سینه کاود مغز دل پیش نبیدی گر چه کردم که تیرا	صبح از هر جلوه اش مناب برد منه از ابر و لیش مجرب برد از غم گیسوی او قلاب برد میخواهم رستم از سیاب برد ناخن از ناله ام مضرب برد خنده پس دستم را آب برد

لک بشه و از بخت من با فسانه خوان	گفتگو را در زبانش خواب برد
من چنین خوار و چنان غم غمیز	یادگاری دامن قصاب برد
با چنان نفسانی دشت حرم	تشنگی را که به ام سیراب برد
خدمت میخانه ما هر که کرد	در در داوود ناب ناب برد

دورمان ما تلوری روزگار	
مهربانی از دل احباب برد	

بکار عشق او ستادی ز من افرازی باید	دل حسرت پرست و آرزو بسیاری باید
یکویی عشق پیروی سر آمد تر منصوری	برای بغیرت اهل هوس برداری باید
بر دای خضر خوام گردان گشتنگی کردم	نخوابی بخت ما را دیده بیداری باید
زینجا که خوش در گوشه عمری پر کنان را	نخستین چندان عشق جانبداری باید
بخت قاتل محشر توان از مغز چسپیدن	هوی کوی یار و سائید دیواری باید
نگر و درشتن من گرد و بدین دای بر عالم	براه مقصدم شبگیر و دیواری باید
شود سیاه اگر فولاد بگذاری بنام من	ز تابش قبی آرای منقداری باید
منیاید که یکجا حج گرد سنبل و کامل	وقتی در پستان بسن و ستاری باید
باستخفاف پر سبج خوانان بوده ام عمری	برای عنت من زلف پست ز ناری باید
بگاه بنیل بر خردارشان متقال سیرید	هنوز ارباب هست را کمی بسیاری باید

تلوری از نفس بر صفا نکات خط میرین	
سودای تو هر محض اقرار می باید	

در خیش مهر بر کرم دکان بازاری باید	برای ساده لوحان شتری بکای باید
------------------------------------	--------------------------------

بجهد من که داری قرب آنمقدار بیاید میان دیده و دیدن نگه دیوار بیاید زبان و کام دیگر مست استغفار بیاید مروت را گلی برگوشه دستار بیاید که قفل بر در آوازش از ستغفار بیاید نگه زین بیشتر هم تشنه دیدار بیاید ندارد و سجا اش آندلرگ زنا بیاید عنی هر زوزه و بیهرحه غنچه بیاید	بجهد من که داری قرب آنمقدار بیاید میان دیده و دیدن نگه دیوار بیاید زبان و کام دیگر مست استغفار بیاید مروت را گلی برگوشه دستار بیاید که قفل بر در آوازش از ستغفار بیاید نگه زین بیشتر هم تشنه دیدار بیاید ندارد و سجا اش آندلرگ زنا بیاید عنی هر زوزه و بیهرحه غنچه بیاید
---	---

بنای زهد را بید زلای بادیه پالستی

ظهوری خانه در کوچه شمار بیاید

تا در او معاشرتی با نفس نکرد الضمان بن کویده مراد وفا نمی کشد در شوق حلقی کوچه خراب و محله هم در کج آن دهان شکرین لبوسه چون ام عجایز شوق و آن که درگ در نشئه میگردد ساکد رساند ناله تبسم منزل حرام پهلوی زینش بر گسل دلا کرد و ریش ترسم که مرده ذوق شمارند حفر را در صحن باغی تو دل آن ناله کرد و شوا	لب را صلائی ناله نرد و نه پس نکرد در چشم من همان شد و روی لب پس نکرد خوت زیاده باد که پروای کس نکرد پروانه نمائند که خود را گس نکرد گردید خنک گریه تر گریه لب نکرد بارش اگر که ان بصدا ی چین نکرد در کویت آنکه بستی انخار خوش نکرد جان دادنی ز شوق تو و نه پس نکرد کر حجر باغ بلیل که چنق نفس نکرد
---	--

<p>زند ان ز رخساره مردم چه در هم اند کرد آنچه محسوب به ظهوری عین نکند</p>	
<p>کالای دوستداری تا کی کساد باشد غم چون موافق افتد از سببی چه بدتر تا بد نگفت شیخ خود را نکو نگفتم با دیگری نخواهم در خاطر تو کردم نتواند آرزوی دور دل نهاده کن خواهم سری نهادن روزی بکشتش از زره کمتر بپایه پیچانده کرده با خود سپردم کند مسیحا جانی مجسم خود نقل کیک دیدست و غلطی تقصیر پایش شد ویدی چه بر سر آمد فرهاد را از حسرو</p>	<p>خوش آنکه زخت مار بخت مرا باشد و وقیست تا مرادی گر بر مراد باشد بگذارت تا بهندان بد اعتقاد باشد از یاهو بن من البتة یا و باشد برقی ز شعله خولی گرد زما و باشد گردیر پای بختم تحت قباد باشد بهتر ز آفتابش صد خانه را و باشد روزی که عطر حبش تحویل داد باشد از غیر اگر نگاهی گاهی زیاده باشد در همانان کسری این عالم داد باشد</p>
<p>نتوان بهر بلاکش نقد بلا سپردن شاید که بر ظهوری اعتماد باشد</p>	
<p>پیر یغان میکده هرگاه میزد نازم بصید پیشه غزالی که یاد او در نیزه سگاه عشق نمودست غلط سیرتیم قشرون شره در گر عید بود دل بر لبست کوه قن از طره خورده</p>	<p>شیخ حرم بهم پیری از راه میزد عافل بصید خاطر آگاه میزد خوش غارتیست روی بنگاه میزد بر دیده سیل اشک چه درخواه میزد مسکین بر لبیان که در چاه میزد</p>

<p>کرده دست نیت پرورش کین آه فسوده نیست کم از فحی سید</p>	<p>هر جا حدیث محنت جانگاه میرود ییباش گرم خون که تفت آه میرود</p>
<p>در زیر کوه در د مظهری بزور عشق با سپیکر ضعیف تر از گاه میرود</p>	
<p>دل و جان رفت مین و دنیا مانند چشم من از کجا و تاب کشتی بجراغ تو پیش پا دیدم گاه از عشق سخت تیرسم بیتوان از پدر کشید پسر و امق الحق چه بخودینا کرد شیشه عسکه کو کهن بر کوه در لب افغان بلبان گل کرد در تماشای آن خرام بیات منعم عشق شونه منعم زر هر نفس ناله شد گران سنگت</p>	<p>قیمت دیدن دگر و امانند حق روی تو بر تماشا مانند بر سر راه منت پا مانند شیخ دین چند گاه ترسانند دست برد لیست گزینند عذر بر عشوهای عذر امانند خورده صلیقه بمنز خارا مانند طوق قمری بگردن پا مانند گر بگویند چرخ بر جا مانند طرفه ناوار نمی بدارا مانند در د در پله ادا و امانند</p>
<p>لب چش ساق مظهری کرد لب کیدن با بل تقوی مانند</p>	
<p>چه نمودی بزنده ما مانند اینچنین راه دید و در و دراز</p>	<p>که بر از شش از و بدید مانند بنگمهای دست بالا مانند</p>

پرده بر زوایا عالم آرائی	برزین دیده با کسی یاد ماند
خاطرات بوج فکر مغز کن	که بر آس خیال او جا ماند
به تناسل خدمت قدش	سدره در خلد بر سر پا ماند
خال را خط نفقت میسازد	بسواوشش که در سوید ماند
ذوق در بار عام چند ان نیست	بزم خاص کسی که تنها ماند
هز یانیش دوش رسمی بود	آفت انداز رفروایا ماند
نروم جوش شرم خام کرد	سخن وعده بر تقاضا ماند
خوش بر امر و زخو و جفالی کرد	هر که در وعده گاه فردا ماند
عنا لیبای شود معاملا	مغز بر مایه بهمن سودا ماند

بود در بزم شب ظهوری فرش

گر چه پر دم بر دوشش آماند

از لبیکه سینه داغ تو بر یکدگر نهاد	نا سوز گشت خشم و سری در جگر نهاد
زخم تو مرهم هست اگر هست مرهمی	بر هر که تیغ و تیر کشیدی سپهر نهاد
مهرت کشید و در دل تنگم صد نقد	آنکس که کین من بدلت نقد نهاد
بر و از در هوای تو گنجشک را چو نقد	سرخ ناکشاده ز هم بال و پر نهاد
کی پای می نهام ز تکیه تخت کس	بختم ز خاک پای تو آفرید نهاد
از دبران سخن شنوی خوش تیغیت	یوسف بجای رخسار خرد نهاد
هر جا نهال آرزویم پای سخت کرد	دست زمانه زخم بدوش نهاد
در خشک سال گر خیزد ز آتش کس	سوز آتش که در جگر آید نهاد

نی بوالهوس همین گشتن بوسه شد بامین تاره ز دوم شب نده دارے شیرین نبود در نظم قاصد نقیر رنگی نماند بر خرو و بای دیگران	پردان نیز بال و پری در شکر نهاد خواش ولی سری بکنا بحر نهاد حرفی ز تلخی نگاشت در خمر نهاد فقر آبره آمده همه را آستر نهاد
---	--

در دل مباد تنگ شود جای حسرتش بر آرزو که داشت ظهیری بدر نهاد
--

تلم هر جا که از طوبی نویسد نویسد که بخت مشک خط بهار آمد که فصل از جنونم رقم موج و ورق ریگ رو نیست تلم در زبان صد شرح دارو اگر برب اگر بر با قبولست کنم اثبات عهد خویش برگاه قضا تعریف یوسف را بدورت بصدد واسط قلم چندان رقم نیست دماغ خامه عشق ست خوشتر	از ان بالا سخن بالا نویسد بمعطر عنبر سارا نویسد یکلک سبزه بر محضر نویسد چو مخبون قصه لیلے نویسد که متن اشتیاق مانو نویسد یرات بوسه بر هر جا نویسد درستی صورت دعوی نویسد سز و کز شرمساری دانو نویسد که محتاجت ز استغنا نویسد سزدگر قطره را دریا نویسد
--	---

بیج شہ ظهیری در چنان هفت که لو خوش را لالا نویسد

چه جادوئی کران چشم من پر دانی آید	منی آید بگفتن حرف بر اعجاز می آید
-----------------------------------	-----------------------------------

<p>که بوی آشنایها ازین اواز می آید که گنجی باند از شکار باز می آید چو گردن میفرزم تیغ در پروازی آید بر قاصی فلک از غنچه این ساز می آید ضرورت گزیند کار نیاز از نازی آید منیدانم شکیم از سفر کی باز می آید ببازی گاه آن لبها سپای کاری آید</p>	<p>مخن در رنگ هر بگایه میگوی می نمم همیای تماشاکشته انداز هر طرف خلق ندارد آشنائی شایه باز زخم جز فرقم برای جنگ دروش سینه تار ناله میاید ندیدی عجب شقم تا به بینی عجز حسن او ز حد بدست چشم اشکبارم قرع غلطانی کمند او شکار فرسه به ولاغ منیدانند</p>
---	--

بچو چون شمع نوزم رشته جان گر چه منیدانم
طوری گردنی برکش نگاه اندازی آید

<p>ریشهای جان و دل صد بار از تن بکشد برق برین بگذرد از شعاع امن بکشد بخت مستم گاه عمدا ز نوم آهین بکشد رخست ست از سینه صد باره من بکشد خار از پای گش بر کس سوزن بکشد پرتو خود را اگر خواهد روزن بکشد خوشه چین باید عبیر و ماه خرمن بکشد نیچه باز و گل زبان از کام حسن بکشد</p>	<p>ریشه مهرت از دل چون برین بکشد در نهاد چکس نناده عشق از تاب لفت نا توان مورم سنین از شرزه شیر نم شمر بیدی را اگر شود چاک گریه بانه ضرور تیزی ترکان خلعتا حشر در چشم ترش آفتاب ز بام او گر بگذرد مقدور نیست جگر ملک حسن ملک دوست اربابی نم اند گر ز ابراسیم عادل شه بگوید درین</p>
--	---

بهره از آفرین هرگز طوری را بساد
اگر نفس از سینه زعفرین دشمن بکشد

<p>خون قرص نفاذ و از هر قطره شیون بر کشید حاصلش نگر که از هر گوشه خرمن بر کشید از خنجر بدم سپهر من روز روشن بر کشید لونهار گلخن بار آبکشش بر کشید اینکه از قنادگان گدشت دوامن کشید تار دلقم بهر زنار برهن بر کشید رستم زابلستان از چاه شیران بر کشید</p>	<p>بر کشیدی تیغ و جان از شوق گردن بر کشید تخم عشقت کاشت دل در مزارع مهر و وفا صبح و شام می پرستان از فرغ و یگر است باد و اما نشخار و خس گل و سنبل و ماند دست و اما نگار خوشتر از مروت دور بود می برد عشقم بدیر و بخند و می بایدیم داستان از رستم و ستان رتب کرده شد</p>
<p>از طلای جان خلوری گشت حبشگاه تا به اکسیر غم عشقت رس تن بر کشید</p>	
<p>بیرون کنم از دل گله خار و خسی چند تا چند توان بر دلبر با عیسی چند در جلیبناشد چرا بی جوسی چند پروانه چرا تلخ نشود از گسی چند پست طبعم نشکستم نفسی چند فریاد رسیدت بفریادری چند ذوقیت کبوتر دم مشکین نفسی چند مشموع تقویت چه رنگین جوسی چند</p>	<p>خواهم که بر آرم بفراتشت نفسی چند از عینسان بر نفسم از ره قناعت از سیلی منت شمی بچه شیران در شور شکر منیم از شعله کبابم در سینه شکست آرزو صبحه گلزار دارم بیداری کی خویش امید روح آمده بر بوی خوش پوسه پرواز جانی نکشیدم لب علی نه مکیدم</p>
<p>بر بایم رحم مفرای خلوری رحمت بر انقوم که دارند کسی چند</p>	

<p>در کویتو گلکهای ارم خاروشه چند از زندگی خویش حسابی نگرفتم پاگاه ناشای تو از دور فرودست جوش بجی بر شکر ت بوالهوسانرا گفتم که بجوش آمده ام از بهر برتر دارد بوس این چشم از آن نخل برتر هر صبح باندازه ره محلی من بست بگبار که نگر وید بر ایشان</p>	<p>پرمغ چنگشته چمنافسے چند پیشم بنشین تا بشنارم نفسے چند می بود به بینائی من کاش کسی چند از خد میاغم به پرانم گیسے چند نخست دلم خاتراز من بوی چند کز بوسه برد پیش لبم پیش رسی چند تخیل دلم کرده فغان حزبی چند جمع آمده در کام و زبان ملتسی چند</p>
---	--

اغیار بآن قرب و باین بعد ظهور می
در پیش چرا اند چنین باز می چند

<p>اگر در گلستان از ناز چاک پیر من بندد و بان کان نمک تنگ شکر حرفی نثار و کس شود امین دل از بیم خلاصی مفت خود دامنم بشهر خود کسی را رفتنی در راه اگر باشد فلک با آنکه دارد و جانب پر ویز تواند کفن پروانه را از پرده فانوس بیاید نخ و دودی بی پروانه شمع بزم می تابد ز خبت گریه رضوان لاله گل خواهد آوردن</p>	<p>صبا عطر از کجا آرد که بر حبیب من بندد ز لب شیرین زبانیا چه شوری بر سخن بندد اگر از سنبه زار خطا سر چاه ذوق من بندد بر دشام غریبان را و بر صبح وطن بندد و بان لاله را از حرف خون کو بکن بندد فرزش را کسی ای کاش در پای لکن بندد که چون در آتش افتد ساختن بر خشتن بندد ز خاشاک سرانگیزی بدم تخیل می بندد</p>
---	---

اشاء . م . نه نشاء . اگر سر . گاه گاه

نیمگنجی حدیثش در زبان مایه دهن بندد		
گوشت زنا زتابه سخن و انیشود از لاله زار سینه پر داغ راجه ذوق زنجیر چون برون کتم از پاب و عقل دستی در آب و گل نهد تا قنای عشق حسرت بمغز کشته که از شمیم مو در آرزوی زخم تو از بسکه می طعم بر صبحدم نیاز گریبان کشاده کشتم غریب شهر تو این دولتی و گر بهوشم بپوسه داد شلایینی هوش	صد حرف میز تخم لب من و انیشود زنگار بسته دل بچمن و انیشود داغ جنون که از سیر من و انیشود بر جان در مرمت تن و انیشود این عقده از شمال ختن و انیشود در حیرتم که زخم کهن و انیشود در گلستان صبا بسمن و انیشود گز قننه توراه وطن و انیشود می نبیش ز دهن و انیشود	
خود را کمش ز رشک ظهوری تو بلیلی گوشت بیانگ نارغ و زغن و انیشود		
زری نماده باین سیم چه خواهم کرد همیان سینه دو غنست جنگ صف قائم چنین که لذت تلخی و دیده در رگ و پے بغیر گریه شادی نشست خشکی لب شب فراق که شامش هزار ساله برای داغ تو دغست سینه خورشید هزار دیده زهر موی داده ام بیرون	بسیم اشک و بروی چو زهر خواهم کرد اگر ز داغ نباشد طفره خواهم کرد کنند زهر مرا اگر شکر چه خواهم کرد فرد نیارد اگر چشم تر چه خواهم کرد زمان زمان نشود گر سحر چه خواهم کرد بهرق من بزدگر بسیر چه خواهم کرد به بین که گز گمنی یک نظر چه خواهم کرد	

شکبه های خود و صبر با میسرانی غریبی وطن از هیچ ناشکیب مباد	تمام خرج تو کردم و گر چه خواهم کرد اگر نه زود رسد از سفر چه خواهم کرد
بگریه چشم ظهوری چه عادتی کردست مانده است نمی در جگر چه خواهم کرد	
بخت آنکو که پیر سید غم از ناز آید رایه عشق به بین بر سر سودا جایت چشم ترکی بتماشائی گهر پروازد فصل گل بلیل اگر رخصت قوت یابد آن نشانی که توان گرد تو گردید نیست پرده ناله در و چون کشد دل بفغان تا که بر توبه دل شست مگر رنبد محرمان را خجل از حوصله خویش کند	آید آوازش و خود پیش ز آواز آید که نیاز و جهان قیمت یکسان آید دانه اشک چو بر چهره پرواز آید خفا تم من که بکج قفسش باز آید که سراپای کسی از شوق پرواز آید در کف ناله هوس آه باواز آید در و عایم که خط از ان قدر انداز آید ضبط را از یکه از ان عمده نماز آید
سخت کشت لهروری است سراپا محکم که سختها همه بر شاعر ممناز آید	
بخوی از رخ گلاب میربرد خنده کرد و تندر سوخته گان سیدهی که گهی تنی بکستان خوبد از راز دل نقاب کشید دل چو بر سیکند ز چاه و دفن	در سخن شمد تاب میربرد نیکو بر کباب میربرد از کنان ماستاب میربرد پر توی که نقاب میربرد رسن طره تاب میربرد

<p>سرخ عشق بین که چون کنج شک در گرفت آتش مستان و لوق اجتاب را نازم سببی داشتست بیداری بهر دریا کشتان سپهرنگون زیر ساطور اگر چنین یا شتم نگفت گونده جواب آنکه</p>	<p>خون پیاسه عقاب میریزد ساقی از روغن آب میریزد محتسب خود شراب میریزد از نگاه تو خواب میریزد بجام حباب میریزد موم تیغ عتاب میریزد از لغافل خواب میریزد</p>
	<p>گشته سر چشمه ظهوری صاف چشم ترا شک ناب میریزد</p>
<p>نه داغش و ردل مقوم افتد بگاه گریه در هر گوشه چشم نماند درنا میچشم قصه شوق بچشم بد و شکسته زنده پوشی از آن عالی تراقتادست بهت کنند هر قطره خون تجمه نقش بدون آوردن از پیش محال بر و منت تمام در نظم حکمت</p>	<p>که مهری جوش را در خوم افتد قطره بر دجله حیوونم افتد که ترسم گریه بر مضوم افتد نظر چون بر خرو و اکسوم افتد که کاری بر سپهر دوغم افتد چو مالش بیست خوم افتد سبا و از هر درافوغم افتد تو آرد گر با فله طوم افتد</p>
	<p>نیکیتم ظهوری عرش را فرش چند استم که با گردوغم افتد</p>

<p>در جهان تا سخن مهر و وفا خواهد بود تا قیامت بنم مهر تو از تربت من لحم باشد اگر چاه و گور اندازند تیغ ناز تو چه ترا نست مرید و مش از خجالت بزین گرت و دسرو فرو بر جهان روی تو گر نوچنین پماید تا دم مرگ دل من نکند ترک طلب نوحطی و دگران کینه و فادار نگیرد نگهی بر تو بهر چشم زدن مرض شدست افتاق افتد اگر صلح و صفای طبیب بر نیاید اگر از خنده مراد لب من</p>	<p>بزر با نه سخن ما همه جا خواهد بود هر گیاهی که دمد مهر گیا خواهد بود مغر من تازه بیویت ز صبا خواهد بود خون بهار و زبیر از خم بها خواهد بود پیش شمشاد قدت بر سر پا خواهد بود ز و خورشید جهان تاب سها خواهد بود خواهد اند وخت تمنای تو تا خواهد بود چند روز و گرت کار بها خواهد بود هر نگاهی که قضا گشته قضا خواهد بود در دراجنگ و نزاعی بدو خواهد بود حاجت گریه ام از گریه او خواهد بود</p>
--	--

چاره زاری من نیست ظهوری ممکن	هست تا نخوت شه عزت گدا خواهد ماند
------------------------------	-----------------------------------

<p>در آن چمن که قدرت را نهال میگیرند کشید خدای خمیها بنفشه و سنبل فصیب غریبان خوش مشقتی شده است تیغ دشت غمت طرقت آشنگان دیدم نیشوند ز لیس دهنشت آب میترسم ز دند خاک بیوی تو گر چه بیویشان</p>	<p>دخرف سدره نفس پایال میگیرند بسر خطی که ازان خط و خال میگیرند فراق را بفرغنت وصال میگیرند که شعله را بکیدن زلال میگیرند ازان کسان که ترا در خیال میگیرند ولی شمامه بهمان از شمال میگیرند</p>
---	--

ز روز و هفته بدر زنگان اگر خواهند	بدست ماه گریبان سال بگیرند
ستقیم می شمرند اهل حال نشسته عقل	کتاب عشق به تشنه حال بگیرند
ز سخت روی پرویز چون سخن آید	ز بیستون عرق افعال بگیرند
بدست مروک از دیده قرعه و قره یا	نقطه ریختن اشک فال بگیرند

اگر چه نیست طه‌وری وصال او ممکن
ازین محال گذشتن محال میگیرند

کنیم فرض اگر بنید را مثر باشد	همان به بی ثمری نخل ماسم باشد
ز مهر ساخته بنیر از مهر و روان را	گمان که داشت میری ایتقدیر باشد
جناست خون شهیدان بقدر عنائ	خوشا کسی که نگارش نگار تر باشد
نگرده عمره او حدست کسی ضائع	سفارشی رگ مارا به بیشتر باشد
قبول کرد که بیتابی از مغان آرد	همیشه صیریا بین شرط و سفر باشد
بسوز گشته سر آمد بشعله پروانه	چه خوب بود که پندار باغ پر باشد
شکست خورد و دم شادایانه خوانم	که این شکست هنر نامه ظاهر باشد
ز خوشی تخیر افتم چو در فراق افتم	بر و بموی بران که خوشی همرا باشد
چه ساختست بقرب جوارشام شوم	نگردد سستی که همایه سحر باشد

مرد است پس خوانده طه‌وری را
همیشه هر سپهر ازانی پذیر باشد

خوشست عشق تبرکان اگر جدا باشند	که وقت تیغ و مناجات سپهر باشد
برای یاد مهر و مهر نیست جانی شست	بناطری که خیال ترا گذر باشد

<p>شود جلای جمال تو آفرینان ظاهر چه تشنه است بر و تیو چشم من شاید بند طاقت من کو که چه غم بگذاز میرس حشمت عشقم بدولت جنت چه سال و ماه که برو عده تو میگذرد سیاه روز تو خود را اگر بخوام که</p>	<p>که آفتاب جهان تاب در نظر باشد بچشم آرنج خوی کرده تشنه تر باشد که کاکلی تو جهان زیور کمر باشد قزون اگر نتوان گفت سر سبز باشد مرا تحمل یک روزه مگر باشد ستاره شب من چشم بر سحر باشد</p>
--	--

ترسوز عشق ظهوری بوائی ندی
اگر نه مایه صبر تو در سفر باشد

<p>چه می پس ز کار من زبان نکار میماند در فریاد و افغان و چین گاهی که نیام پی پست و بلند سینه باید که وندیری ز عجب زهد بارندان دار الفتی زاید ز مستقیم با بنجر برده دستی غمزه ساقی گهی از اختلاط غیر گو پهلوتی میکن اگر زلف ترا با بر همین باشد سر سودا ز گنجین کن منع نگه در گلشن باطن کند جا گرم چون خورشید در کو تیر اندیش</p>	<p>بپوشان چشم از زخم نگاه افکار میماند ز خجلت بلبلان را قفل بر منقاعی مانده بناشد داغ گر یک لحظه ناموار میماند بر و رحمت پندارم درین پندار میماند بگردن تا لبان را خون استغفار میماند که بار خاطر است از حرف پندار میماند ببازار کساوی که در بر نارسه ماند نیمه اند بگل آن رنگ چون پیر میماند اگر نه سال و مه و رسایه دیوار میماند</p>
--	--

چهره سیرت این ظهوری چون منظر زیر یکد

سیر داری سه گردن کشان بردار میماند

<p>بجز رشیدی بر آگوسه بان رضا میبایند سخن در تیرگی افتد اگر مهر و منش خوانم ندارد آخری این حسن در آغاز میگفتم بگزار یکبار اند طراوت ابر چشم من ز خارا میبرد تیرش کمان دیگر است این زبان شکر گو آرد و خم را فزون میداند گلک داری محال از بهر شرح شوق میوهام بدیرم بر عشق بت بردن می آیدم خود را شکست زلف ساقی جمله صرف تو میکند</p>	<p>شکر کو بخش کن شکر بان گفتار میبایند وگر گویم گلش کام و زمان نچایباید بنازم ناز هر سالش بنا ز پایشانند در آسبب تموز حشر گل سر بار میبایند که چشمم زخم پیکان برده سوزانند که میدانم بمنزلم راحت آزار میبایند چه سود از نامه در هر حرف حدیث میبایند بوی تشیع من در خدمت ز ناز میبایند ببین و اعطان ز می راستی میبایند</p>
--	---

منیر نجم ظهوری یار را عهد و میبایرم
رپاس خاطر من خاطر اختیار میبایند

<p>عید است باز خون جهان درخاندند این حق وید هست حالات نمیکند فلکست بر کرشمه گذشته است کار از آن از من که قرب ساخته پیر این توام چندی در انتظار استن غیبت است چون من کرد دست نشسته زیر تیغ خوش در کین نکبت چینی بر و برد آلوده باخت تبع که عرض ویت و بدم</p>	<p>خونهای همه بر نگ جناز میباید زد در روی شرم روی خود از چشم مالد زد یگانگی کن نگه آشناند زد خود را بتنگ بستن بند قباد زد در ابتدای وعده خود انتها مالد زد بسیار زخم و در دم تیغ جفا مالد زد حق شام است نذر دای هباند زد دلب شهید گو سخن خونها مالد زد</p>
--	---

دیوان ظهیری

۲۹۲

دشنام او نه لست ظهیری اگر چه صفت
گاہی ضرورت است اثر در دماغ اندر

زخم از برای شاه و گدایا گرفته اند
اول نگه بروی نمایا گرفته اند
وای نخست راز بنایا گرفته اند
دستی اگر ز بند قبا بر گرفته اند
ازین خود ان خویش چار بر گرفته اند
با دست پرنگار حنا بر گرفته اند
خوش نسجه ز سینه مایه گرفته اند

عاشق کسان که تیغ جفا بر گرفته اند
روئی برای دیدن دیگر نمیدهند
هرگاه گشته کلیه صبر و سکون تمام
بس پیرین ز حسرت آغوش گشته چاک
با آن مزاج نازک و ان تار و سری
از عید گاه کوی خود از خون کشکان
نازم بصافی مسخر و داغ آفتاب

از کوپن هنوز ظهیری اگر ان تبت
اورا سبک اگر چه در هر جا گرفته اند

از دلبران جفا بوقایه گرفته اند
از راه در دوا و دوا بر گرفته اند
کامی که خیرگان از حیا بر گرفته اند
لبه پاکسانا نموده روابر گرفته اند
رخا زار و توشه پایا بر گرفته اند
داغ تو سینه ما بسرا بر گرفته اند
خوش حکمتی شمال و صبا بر گرفته اند
دشنام داده بدعا بر گرفته اند

عشاق در درابد و ابر گرفته اند
تا نا لکام خرا مسند راه کام
هرگز حجابیان نتوانند برگرفت
افتاده است خر و شینان چه بر گیر
از شوق گلستان زخت حفر مقدان
ور آتش تو بهینه سرد استخوان پاک
جان بخشی مسیح نبو دست القدر
فرزندی از تو حسن ندارد و عزیز تر

<p>تاب نظر کاست طهوری بدو چشم خورشید و ماه را بسا بر گرفته اند</p>	
<p>زیر سر هر که چون خشت سر کو دارد از گره های غمش بادل من می سپرس بیوفائیش قبولست ازو نیست گرنه اغوطه در دام نگه خورده ناشایسته او هر طرف خط شاعی بدو اندازش گر یام را بشکر خنده در آورده بشور دیتواند که کند قبله مسجدیان تا میان دل و جان بخش کم ذوق حضور پای در معرکه عشق سران پیش نهند منزمن گشت تپی در سر سرن سر نشاند سطاب خویش بکری توانست نهاد</p>	<p>از خشک برگ سمن در ته پهلو دارد هرگز این لطف کجا باز به نیتو دارد با دور وئی همه را با همه یک رو دارد یک جهان دیده اگر درین هر مو دارد یک طاعت گزندان پرده که بر او دارد ایسا نیم نمک فیهبسته او دارد خم محراب حرم در نیم ابرو دارد از خند رنگ شمش سینه تر از او دارد غیر از زخم لبس سر چه قدر زو دارد وای بر هر که چون ناصح پر گو دارد خز که گز تو سر بر سر زانو دارد</p>
<p>مرسم از ریش طهوری بدم نیش برید ننگ لب ناله آن در ده درو دارد</p>	
<p>صافی اشک نگر دیده صفائی دارد دلغ بر سینه نشان هم خش غم اوست خشت خویش نیازم ز تائیش بشیم خشکساز هم ترکان چه بلا بود گذشت</p>	<p>جلوه آه بیکین سینه هوای دارد جان و دل عرض کنم نعل سبائی دارد شاه دانسته که میقدر گدائی دارد مزرع محنت و غم نشو و نمائی دارد</p>

<p>من که دارم که غباری ز رخم پاک کند اضطرابی بچ تشویش نمان بسیارم موسم پیری من فصل جوانی بودست بگل باغ حرم نکند آرایش فرق جای غمهای فراخت دل تنگم واکرد بلیل باغ رخان جمله یکی وز تو هزار هر که آری قدی پیش سری پس سیر</p>	<p>ای خوش آنکس که شناسی و صبا بی دارد عافیت جوی دل امروز بمانی دارد بجز دیهای قصه گشته اداسی دارد کعبه رونده نیلان کعبه بانی دارد بر نشاط دو جهان ناز سجائی دارد گلشن هر چینه نغمه سرائی دارد مست لطف تو لب اوسه ربائی دارد</p>
--	---

سیکینی چ طهوری چکنم از تو نمان

سپیدی عین عیب و تانی دارد

<p>نظر و ان یفروغ جال در گیرند بشهر و کوثر از شک ابر نیاسان کنند از ده حارب پیشگاه ادب بقصد قاصدی از خویشین برون آید بر آفتاب شرف روی و لاف و زیا نمیشود برگه از بلای عشق خلاص گرفته اند تلخی خسراج شیرینی خلایق خلق جهان از حلاوت خسته گردن ربود کمنگی و لغتشان نمود نوی ز شیر شیر و طوقی مور و گردن</p>	<p>کنند شعله و نور خورشید را شمر گیرند لشکران پای سگ یار و گیسو گیرند بشاهراه طلب کار پا ز سر گیرند و وند بر سر زده ز خود خبر گیرند که از تفرج هر روز در نظر گیرند چو عرشان بس آید دگر ز سر گیرند بکام زهر چکان نکته بر شکر گیرند بجای کینه بدل مهر یکدگر گیرند برای ابر و تود اطلال شمر گیرند ز گاه گاه تر و کوه را گیسو گیرند</p>
---	---

ز خاکساری افتاده کی بخت بلند	سیای که فلک را از خاک برگیرند
و گر بطول مقام کن ظهوری عیب	نفس درازی خواص را هنر گیرند
<p>بهر که در و ندارد و تیان دو انجشند کسی رعایت مهر و وفاندار و چشم بچه کبوتر دل طرفش بازانند هنوز عزت دشنام خود نمیدانند در بیخ مدعیان راز رگه نمیدانند نیم باج ستانند ز سبیل تانار ز خون دشتگان خاک شهر کو گلگون زهی امید که روز جزا بخون خوابان بپا رسائی سرشار میتوان نازید در آن زمین که شود تخم داغ خیر نشان نه غمزد و نه فتنه تا نفس نکو تا هی بجاست دعوی اعجاز داغهای قدیم</p>	<p>چه خوشترست ز بخشش اگر بپا بخشند ز کوه جور و جفا کاشکی بپا بخشند بصید خویش پایوفی بپا بخشند مروت ست یکی گر بصد و دعا بخشند که زخم نشتر در گان بدعا بخشند به نیم تار که از طره و دوتا بخشند و گر دخیله خورشید را احاطه بخشند ز زخم کشتن دیگر بخون بپا بخشند که نه پیاله برندان پارسا بخشند بشنیده لغت برقی بهر گیا بخشند ز ناز و عشوه درازی با جزا بخشند که هر قدر که رسد داغ تازه بخشند</p>
شریک خویش نخواهند اگر ظهوری را	باو محبت خویش اینقدر جزا بخشند
در جنون عشق با رخ طرش از من بماند غمزه از شوقی بقصد قصد من بماند	از برای مصلحت دشمن شد و دشمن بماند خون رگ در گردن در گان نشتر زن بماند

جان مرا پیام جدا بکنم تا تن صد مرگ بود ز برای عند لیسان در وفا پیغامه است در دولت دشمن مجاور جان سافر میشود چشم در راه تو ایم ای عشق در چاه بلا روز رفته و هفته رفته و شب همان بر جا چرا در ترش روی غمی زهر را شیرین بخش در شب غم خواب را تغیر خانه چار بود	نیک در روزی برانید وصل اگر بر تن بماند اینک گل اند باغ رفت و زراع در گلشن بماند غیر رفتن نیست در انیش از ماندن بماند منته از رسته های تو بر بیژن بماند گر نه زیر کوه اندوه منش دامن بماند سست عهدی گر بختی موی از آهین بماند رفت از چشم من و در چشم بخت من بماند
---	--

چون خلوری از بار عشق مردی نشیند کز خشم خاشاک کوی از لاله و سوسن بماند
--

تیغ را ندی جسمای زندگی در تن بماند پیر کفان کو که چینه نکست یوسف بمنز شب ندانم تا شامی تو مه بر بام رفت چاک حبیب نیره در آن تو خند و بر رفت در کنارت یکشتم از خنده طرغی بسته ام عمر را در یوز و داغ تو شد آتش زبان داغ کاران تو حاصل هر کجا بروشتند با وجود آنکه باشد حد رسوائی همین کو صدای تیشه فراد در کوه و کمر از زلفا خوش در رسوائی نکشاد عشته	عبدین قران شد ناهایم از مردن بماند از شب آغوش خوشبوئی به پیراهن بماند شد در حیرت برویش باز و در وزن بماند رشته زرین مهر از شرم در سوزن بماند در تخیل طوفان دمانت بدست من بماند تا چراغ دو دمان نکشان روشن بماند توده ای برق نه غربانی خرمن بماند حق مصیبری و بیتا بیم در گردن بماند غلغل زنجیر من در کوه و برزن بماند تا قیامت بر زمانها حرف در ستر بماند
---	--

کرد حشر نکش ظهیری را بلای لایغی آرزو فراموشی آن ترک صید افکن بماند	
مرد در چلا بان رخ زیبا نمیرسد از خضر نیست نقشه کرد و تو ز لبت خاک رست بدیده کشد خوبیل ز از دامن کیم نگزیده باس چشم عاشق بقدر خوبی معشوق شگفت سیرای هوای پایه منصور در سرست با من بگریه ابر بر عوی خطا اگر است در سال واه عشق تان روز دیگر است دار و بخش سالکی شهرت دلم جان در میان بنه دول کینه ز خیریت آبرو نشان پای سگالش کفر سار	کوسد ره کو بان قدر غما نمیرسد بیماری غمت بسیجا نمیرسد این کل خبر بدیده بنیا نمیرسد مارا باین نگاه تاشا نمیرسد بر عشق غیر من بزیجا نمیرسد اینک ز شادیم برین پا نمیرسد گو تر مباحش چشمه بدریا نمیرسد امروز هیچ وعده بغیرا نمیرسد یک غم منم خرم که ز صد جانمیرسد راحت ز داغ تو بسویدا نمیرسد دستم چرا بقدر ثریا نمیرسد
تاراج دیده باش ظهیری که خیر نیست در صبر و طاقتی که بیجا نمیرسد	
بجاست نازش یوسف که آن پسر دارد اگر چه یار اخلاصت نشستن نیست ز دست بخیر مپاش شکوه روگردان صبار طعنه من ترک قاصدی کرد دست	غلام آن پر م من که این پسر دارد همین بس است که بر خاطرش گذر دارد مراست این گل که ز حال من خبر دارد که صبر آمدن مرغ نامه بردارد

<p>چو از صرخ کنایت رسا تر افتاد است شب از ستاره چراغین نیاز داشت گر که کو کهن از کوله بار و درش گفت حریف کشی من کو بعشق غیر از من</p>	<p>تر محبت بتغافل بمن نظر دارد بپاک کردن رو دامن سحر دارد که بینون ز صسدانال بر کمر دارد گمان میر که برایم قضا قدر دارد</p>
<p>فلک بقصد طلوری گمان کین نه کرد چه غم ز داغ محبت دلش سپرد دارد</p>	
<p>آفتاب چون ز رخ آن آفتاب بر دارد ببخش و خرج نفس و از سیدی دارد قتان و دوان ز پی ناقه مان ره دارند و آ بسایه دیگر که آب رگد زرش بر و ز وصل ز شادی چو اشک بارانم پیاله برب از ان مکث میکند ساقی بزود آمدن قاصد آن شتابم نیست با مستدا و بخش دارد آن رسالی آه</p>	<p>صد آفتاب فروغ از نقاب بر دارد که آهش از نفس کس حساب بر دارد لبس است کآبله پای آب بر دارد به پنجه مشره با آفتاب بر دارد عجب که دیده ز رویش حساب بر دارد که مستی ز نگاهش شراب بر دارد که نامه چون بگذارد و جواب بر دارد که در مساحت گردون طناب بر دارد</p>
<p>بعشق طره طلوری چنین حریف چیست لهقدر تاب و توان هیچ و تاب بر دارد</p>	
<p>در بوسیت آنچه با مغزم صبا کرد اگر بر بارغ نگشادی گریبان تخیل بر د از حد کاو کاو سوسه</p>	<p>به پیوشی توان شکرش ادا کرد گلستان را که پیراهن قبا کرد لبت را عاقبت تمنا می ماکرد</p>

ز ابرویت و گر گردید تیراب غلط هرگز نخواهد کرد و اغت بهرت دل ز بس برخویش بالید لب خشک آنقدر در ناله پیچید تا و کشتی گردون که عکس باز قبله میاید قضا کرد بروئی سینه من چشم واکرد بآن تنگی برایت فکر جا کرد که حاجتهای چشم تر واکرد بدریایی سرشک شنا کرد
--

طهوری ره بتسلیم و رضا کرد
زبان رفت از چرگفت و چرا کرد

نمی نالم اگر بر من جفا کرد بر غمم پا به غنیمت افشرد بیک بدن و را اول کرد و بهم پیشانی گوی دیدم مدعی را در اثبات مردت قائل ما لبش آلوده دشنام حینت است بکار ما نیاید هیچ خوبی بر خست ترک جنت کرد و رضوان بایون تر عاشق کیت عاشق	چه جرم اورا و فاین اقتضا کرد بضرب دست خود را بیه فکر کرد ولی آخر کمی را در بها کرد و لم شد حج عرض مدعا کرد بخون غلطید گاش را گوا کرد منیاید غسلی در و دعا کرد چه خوبی خویش را در کارا کرد تلاش جا بکوی او بجا کرد بهار استخوان ماها کرد
--	---

طهوری رستم هر عزمه عشقت
خرد کار نمایان کج کرد

سحر بلبل چنان گلی را دادا کرد که در آیین دیان غنچه واکرد

دل و دواغش جهان برهم بچسبید ز بس قربان بکوش برهم افتاد چه ذوقی دارد از یگانگی رضا حسبتی یک دیده بر دار چه سهل البیع کردش مایه داری بهر ایمان ز رشک اوزده بودم جدائی مرگ چون میکرد تقسیم هواداری ما بر رحمت افتاد	که از هم نشان توان هرگز جدا کرد برای عید خاک و خون خاک کرد بجرت من زبانی آشنا کرد که دل را بخت جان را رد نما کرد بعد جان نیم نازش را بها کرد ز بی کافر چه میدانم چاک کرد چه مردنما برای من جدا کرد عطش زور غریبی برگیا کرد
---	---

ز ساق و ساعد مردم ظهوری

زیاد خوش را بیدست و پا کرد

حال پر سپید مرآت تو تفسیر نبود بوشت و در بای جوشت نشود دیده سالمه عامل دیوان خوشی بودم بخطا باز تو امید عطا دارم دیده از نگار تو بسیم که احوال تقسیم میتوان گفت که با هم شکر آینه دارند قدرت هجرت تو در کشتن من بر دکار چقدر خواب پریشان که ندیدیم شبی نامه طار جراگشته و طار کتاب	چه خوابی که دیگر آلت تفسیر نبود پیش ازین هر طرف اینو جبار بنخیر نبود این کس را بمن اندازه تفسیر نبود تخته عفو تو جز جرات تفسیر نبود در نظر داشتن آئینه تدبیر نبود دوش باز هر تو کامم شکر و شیر نبود که شفاعتگری اندازه تقدیر نبود دستیاری بسز زلفت تو تفسیر نبود خامه را خود بشکایت سر تحریر نبود
--	---

<p>بس از باب خرابات زرتاب شدست بخت از بهر چنان داند راه از خراج بهشت</p>	<p>حیف تر صومعه از لای می آکیر نبود آدم آگاه گراز حکمت تخمیر نبود</p>
<p>چون دوال خم فتر اک بخود پید از ظهوری ست که تخمیر سر تیر نبود</p>	
<p>چو شکرش هر زمان خجایم که بیدوشن باشد کم بر خویشتن منقرین گز از اهل خرد با هم پنهان بر دوستی ما هر چنین جوششنی قادر سپندی کو که بر آتش نشانم خوب مینالم نشاط و عیش رنگین است چند آنکه رنگین تر ز ستر ناپای هر جامی نم انگشت مینالم به کار می سر آمد بودم هر گز با می گفتم این چپا آمد بس فر باد را در بیتون باید</p>	<p>نوشا راحت که آزار کسی او را سکون باشد اگر در عشق بر مجنون رشک جنون باشد کست از عشق و پرواز از آن که زمین آفتاب باشد مساوات اند اگر در روی نیرامی قشون باشد اگر در جام خون باشد بجا با ده چون باشد زتاب درد باید بیکر کس از غنون باشد که در صبر و سکینا بی کسی چندین بون باشد که دوستی نقش شیرین را بر زیر بستون باشد</p>
<p>بیاد آه سر دش آنتی باید بدو آورد کسی مانع اگر همچون ظهوری گر غنون باشد</p>	
<p>در سر سود انیان سودا سامان کنه شد شاخ و برگی گرچه دار و ندار در کام ذربان بر سر غران نوازش آن کلک قنایچه شد شوق میدارد که دوستی عجب در کان من کار دل از یاری بخت نمون گردید پست</p>	<p>درد کو فکر و در گن فکر در مان کنه شد تو بر افغان نکر دم لب افغان کنه شد شرم میدارم که گویم قد رمان کنه شد بر نکر و از جیب چاک کی سر گریان کنه شد پایش از بار رفت فور چاه از نخلان کنه شد</p>

شک نیز از خط نو خیزاد و دیگر صبا کله کله عشق باز دوسته دست تیغ ناز از گدایان تو ام در کوچه فقر و فاقه	در چمن کاری نداد و عطر ریحان گشته شید صید قربان گشته تو آن عید قربان گشته آرزوی اعتنا نمیرد سلطان گشته باشد
---	---

در پشیمانی ظهور می بسج تمبلی بیافت اینهمه بر پشت و ستش زخم و ندان گشته شد
--

افسردگی ز دل بخت ناله می رود در گریخت فرصت خون آب کرم دو تو تشنه عجبی برگرفته است آفتاد پیش کار دلم کاه و کمر بست هر روز غازه کاری آرد و چاه بر تو بهای چله نشینان تر حے در کا و کا دپی خنجر خنجر ساقی چه گرم با ده گردش فلکند از گفتمانی تلخ بشور شراب بخور و خواب حسرت تخیل دوست باه	پرهنز از بقی کتیبه ناله می رود اینک جگر ز دیده به پر کاله می رود راحت بجای خون زرنگ ناله می رود هر جا رود غم تو ز دنیا ناله می رود صد خون فروزن گردن لاله می رود یک جرعه می حاصل پس ناله می رود بر برگ نشین تنم ناله می رود در بزم بحث شعله خاله می رود تا راج مهر کرده به بنگاله می رود زین آرزو پر از ناله می رود
---	--

بانگ و بهار گشته ظهور می نعل داغ تا سینه در میان و گل لاله می رود
--

کسی بملکت فقر سردی داند پس راهند طاس روز دیوانش	که در فردوسی از چرخ برتری داند مژده کی طریق قلندر می داند
--	--

<p>بجای عشق کسی سداگر تواند بست اگر نگیم شدگان به سفر شدی مفتی بیز خلق که اخوان یوسفند به نیست مانده دنی استخوان منم هر زاج موج محیط شرک حیرانم وصل سیران نیست بهر در هر کس مباد نامه بر آنکس که بر نیاید پر هر از مرتبه گردد ازین میان تنم فسر دگان بتنازی عیب جوشند ازان حریص تراقتا و در کاران بتج شاه هم است تیغ غمزه او برای آنکه دشمن سلاح بخش کند</p>	<p>میان آرزو دل سکندری دانند عجب که خضر درین راه بهیری دانند برین مباحث که یوسف برادری دانند اگر نه داغ غش سین پرور دانند ازان گشته که گردون شناسد دانند خوشا کس که چون زرگری دانند ضرورت است که قاصد کبوتری دانند اگر مراتب خوبیت را پری دانند شمار شعله دل باید انگری دانند که صید صید گش عیب لایمی دانند که در مصاف دل خلق صفدر دانند خندنگ سینه نوازش زهرگری دانند</p>
	<p>بگیر یا دظوری ز من سلمانی مباحث منکر کافرو چکانری دانند</p>
<p>بزرگ الفتش جانم به بین لغت نمیداند که میگویی اگر صد جان بهای یک خطا گوید در هر کس هر چه خواهد در حضور غایبان گوید ز حزن روشناسی روی میا ز نغمه دیوان نمیباشد فرغ ویش عالم حصه یک کس</p>	<p>ز شوق صحبت او خلوتی خلوت نمیداند نمیدارد درین از هیچکس منت نمیداند ز شوقی هیچ حفظ اینب غیبت نمیداند خوشا شهری که مهر و مهر و شهرت نمیداند حریص افتاده دل در دو غم نمیداند</p>

<p>خیا را حسن بر عرض خود کردست فاشالم زبان یوفایاست ساز و غیر اگر کار بسودایت بریم شرک با جان کردن یابین آرایش از آرایش دیگر شوق اجل در قتل این دآن کند کجا در آید</p>	<p>که در عین سنا دمی هشت نمیدانند قبح نیست خود را با تویی نسبت نمیدانند بنا زخم غیرتش در عاشقی شرکت نمیدانند مکن منع که مشاطه این صنعت نمیدانند مباد آخرت بجز ترا فرصت نمیدانند</p>
--	---

<p>بامیدی که شاید و عده زان لب و دل بد   ظهور می میکند مهدی ولی مدت نمیدانند</p>

<p>که فرون پرده پوشی از گل کرد بنگر جیب پاره پاره گل آتش تیز کرد با خن خشک بزبان کرشمه چشم تو ساخت کعبه ساقیت شیخ میدانند خرد و عشق هم سبق بودند خون دل گر چه زادر ابروست در مشنابر صباقت و نفس حال زاهد گفت رند بکس تا صبا پر کند بکمت تو</p>	<p>عاقبت را از بیکمان گل کرد بیشتر بخودی ز لبس کرد آنچه شوق تو باحتس کرد که نگاه اینقدر تعافل کرد فصل گل قبله شیشه مل کرد این ترقی و آن تنزل کرد سهل باشد اگر تو کل کرد سوج همچون گریه ام پل کرد بود از عارفان تجا بل کرد منز خالی ز عطسه سنبیل کرد</p>
---	--

<p>ذوق خمخاز از ظهور می پس   خوب عشرت که نخیل کرد</p>
--

<p>کسانیکه سر زبیا فسر گرفتند چراغ گل از نشت در باغ روشن در و عده بستی دور انتظارت بنامم بجا کل گزشت از کرم ترا باید البته رنجه بر آتان بمنت جنون زیدم تا جدا مگر گفته زهر چشم تو گردود چنانازی که از نازنا کرده مانست در اقلیم عشقت آب و هوا</p>	<p>ز پیشش عشقت کم سهر گرفتند بصرا شدی لایم در گرفتند همه چشمها حلق در گرفتند بتان طره از دوشها برگرفتند که خود را بجای تو در گرفتند ز دماغ غم چیز بر سر گرفتند همه با شنبینا ز شکر گرفتند به چشم بتان طبع دیگر گرفتند که از بید بتان غم برگرفتند</p>
<p>ظهور می ترا میرسد گر بنامی که از کزانت زودتر گرفتند</p>	
<p>عشق بالادست کو تا چرخ پست من شود هست و بود خویش را نوز بهمت کرده ام در پرستش تا بشیاری نستان بگذرد تو بهام از توبه فرمودست ساقی دوست با وجود این همه بی طاعتی در و عده گاه مرعی میدانم از انتقام فاعست</p>	<p>پانهم بر ترنایر دست من شود جای آن دارو که دیگر نیست هست من شود شیخ میخوانم دو چار می پست من شود گر تباش غیبت عداست من شود نمیت حیرت گر بسک گاه از نشست من شود دست دست ادست هم گاه دست من شود</p>
<p>می نمی دستی بول راه وطن میکنم چند در غوبت ظهور می پای پست من شود</p>	

<p>شاهان بالکان است باج نمیدهند هر جا خندنگ نازکان برده اند باید ساندرتی افتاده کی بسهم بر دودک دار اگر توان شت رفت کورخش کینه دشمن بغیر زین کفن از زمزم ابروی نیاید اگر هست چون از غمش بگریه نشیند شوقیان آشفگان زلفت سیاهت برده اند یغما چه گنجا که نه بر یک گرند نازک تنی دست دلی بوگشته خرم</p>	<p>نعلین اگر کند طبع عاج میدهند منند و قهای سینه با عاج میدهند همت بلند پایه معراج میدهند سر رشته بدشت ز تلج میدهند آغز گداز پوست بستر اج میدهند گردی ز راه قافله حاج میدهند افلاک را سفینه با موج میدهند تاریکی در شب دلج میدهند چون مقلدان خزانه تبارج میدهند آهن دکان حریر تان باج میدهند</p>
<p>در بر دود عشق ظهور می اگر تیان باز نرساز نقش لب سلاج میدهند</p>	
<p>در بر دود عشق عیانی حصار جهان شود هیچکس یارب نیفتد در پریشانی چنین شکوه های گردش گردون بدل گردد دیگر گشته دیوی در نظر هر خست محنت خانه ام کرده عید از جانه گلگون چو رنگین رخسار رخ چو در عالم فروز دور نیست گشته خرم قیستی از جو هر تیغ غمش</p>	<p>ز خم تارک مغفرد زخم بران مختار شود چاکهای جیب تاکی جمع در دالان شود طول روز وصل اگر عرض شب بجران شود می تواند بود که عکس تو حور شان شود گر ازین خواهد که رنگین تر شود قربان شود آفتاب از شرم او در زره گریشان شود بیر آن ارم که فردا بر سرش زیوان شود</p>

<p>دستیاری چون بنج ایند رویان شش سی کن تا دیده را در گریه سازی که براد مکر فرست فوت میگردد و زن انتقام یش بر پانز در عشق ناصح و در نیست گر بر وی گریه ام خندی بگوید یا کنم ملک تن بی شاه ملذذ است فراق این همه خوبی که کرد انبارا بر این شاه</p>	<p>بر سر بازار با تاد استان بستان شود واقف سر باش چندانی که بر سامان شود جمله مقصود است باید تحفه لیسان شود اگر زبانش در خواش جان من بمان شود سان خیل فرغ و تا سینه ام میدان شود اگر نه بسا کوه بندی از برای جان شود میتواند شد که قطعه من در کفان شود</p>
<p>چون ظهور می درنده بدو در پندار کرد نیشش بر دست است تا که گرازان شود</p>	
<p>اگر شاخ سبیل جو بود تو باشد بعد خوبی غلظت کتب بوی حسد رویار و نمازم نذارم بجز و دینت آرزوی بیت غلط کرد و کار دشمن زهی عیش اگر گرد و آن بد حاصل تواند اگر لاله رنگ تو گشتن</p>	<p>و ناعسم گیسو بود تو باشد تواند اگر نشنود تو باشد نازش اگر بی سبب تو باشد ولی عکس این آرزو تو باشد بدست این چادر نکو تو باشد که کس در قفا رو بود تو باشد من هم توانم که بود تو باشد</p>
<p>ظهور می نوشت تو بهیچ است ز می غلظت در گلو تو باشد</p>	
<p>ساقی کجاست کاینه ساقی آورد</p>	<p>وز عکس خورشید فصل مبارکی آورد</p>

<p>زین فریبی که زان کمر لاف آورد بهرین ارغوان همه چشم تراورد باید که هر زمان پر ز غیر بر آورد نشنیده کن مباد که درد سر آورد مقدور نیست اینک گشت ز بر آورد طالعوس از برای چو بال بر آورد کی سر ز پرستی مرا هم در آورد چشم ترا در هر نگه بستر آورد</p>	<p>که ز خویشین نگنجد اگر آرزو بجایست این چند داشت است که هر کس بخت ترست که شوق نامه من بشود پیش در دلی که پیش تو گویم بعد اسید دوش و بری که آب نگرود ز سرمه جا رود بجلوه گاه تو ترکان تو نیست راحت یکی ز دشت نشینان تو نیست شاید که خوابگاه خالت شود بخت</p>
<p>راحت گزین مباش تلوری چوپرگان بنارگی که هر مرزعه صد نشتر آورد</p>	<p>چهار کرد و فراقت به میفراری چند اسید هست که گرد و نیجه نطاس هر ز دغم سوخت دلت ز دود مرهم آورد نشسته مدعیانند برین دیار برای شستن گرد رکاب میباید غل شفت راه طلب بفرق گفت حریف صیدی دور دام طره تو در نداشت شک سیمه چنان نیم رساند بیک گوشه دامان بحیب حسن نشان</p>
<p>بیاد دار که دادی بباقراری چند بوعده گاه کشیدیم انتظار می چند هنوز سینه داغ تو داشت کاری چند نداید که بر پرهنر از یاری چند که در عنان تو باشند آسکباری چند بجهت تو در پاشکوت خاری چند نمایانی گرسردی ز کار می چند ز چین لطف تو در چین نبشته زاری چند ز گرد و بی زلف از خاک کاری چند</p>	<p>چهار کرد و فراقت به میفراری چند اسید هست که گرد و نیجه نطاس هر ز دغم سوخت دلت ز دود مرهم آورد نشسته مدعیانند برین دیار برای شستن گرد رکاب میباید غل شفت راه طلب بفرق گفت حریف صیدی دور دام طره تو در نداشت شک سیمه چنان نیم رساند بیک گوشه دامان بحیب حسن نشان</p>

<p>دلم پست بگریم مگر گتاری چند و طیفه دار ازین شاخ گل بهاری چند</p>	<p>بسیر دامن صحراروم ز غم بر بون چه انتظار که نوروز میکشد بهر سال</p>
<p>بوام عشق ظهوری اگر ضمان خواهند همان ز خویش کنم دام اعتبار چند</p>	
<p>تا حال که خراب باشد کجنگ کم از عقاب باشد هسایه دیده خواب باشد در آرزو آفتاب باشد ایوای اگر کم آب باشد عیش است که در دنا باشد آن موج که در سراب باشد بگذار که در نقاب باشد در سایه و آفتاب باشد</p>	<p>باید که گل در آب باشد در صید گله سباش کا بنجا عیبت که در محله ما آمد به برگزیده حسرت از چشمه چشم شوق و هفتان است حرف هم چیز خوشگوار است ترسم بر آب روی دریا این دیده نذر فدا رخ پست مستاب بهر تو تو شب با</p>
<p>آباد و کج شو ظهوری بگذار که دل خراب باشد</p>	
<p>نخل شد باغبان پشته باغش از غلزار که در صافی سخن بسینه پیرنهان درو اگر گل بشنود بیل هزاران دستان درو ز شوق خدمت قد تو دامن میان درو</p>	<p>بگلگشت چمن نغمه چمن سرور و دان درو شرابی ریخت در پیانه و درو گشتان درو ز بیم درد و گشت نفس در سینه میدرد درو بازادی پراپ خود نبالد سر و درو</p>

<p>حدی کن تا قلیلی ماساربان دارد کسی که بزم رسوا گشتن را از نهادن دارد چنین معلوم میگردد مگر صبر گمان دارد زین نادیده بارشاه چاره کاروان دارد که از شوقی تنهایی پیران را جوان دارد نصیحت های بیجا کرد چندین ترجیح دارد</p>	<p>بجنون ره نیکر و دغلا کو شوق پاکبند بر سوا یان کند تحویل بی اندیشه نشیند مگرد غار خم از کج کامی رفته ایست نه مطلوبست از اخوان بچاه قنادن سپند از مهر دمه هر روز میوزند طفلی چه آسودم که ناصح دیدت نصیحت است</p>
	<p>ظهور می غالب سوزت اردو اینان مشا بهتری و در بر شد داغ بوی استخوان دارد</p>

<p>رنگ و بویست نو بهار اردو و بر گلزار زد عید قربان تو گردید و در دیدار زد قادر اندازیت پیکان جمله بر وفار زد صبر بنیکر از دل لایق و دور از کار زد هر طعن از قطره بهد مجسمه را پیکار زد آجرت او شهرتش فرهاد اگر بر کار زد بر کشید از ساع و بر گوشه دستار زد فرعهای کوی او در سایه دیوار زد زد نهال بخت بی برگ من در بار زد راست پرستی سبب ما را ره ز تار زد</p>	<p>کرد بازلت تو سودائی صبا با زار زد از تماشای تو زده و دیده حیرت جلا زد درد هانش تا زبان گردد برای فرین زد بی تو اسکان مشکبانی ز نزدیکان محال زد ابر را سرگشته کردی در هوای خوشن زد سیر ساند مزد دوران خود بنای عشق زد ساقی دارم که شایخ از عنوان زنگش خیز زد آفتاب از تیره بختیهای خود گردیده داغ زد عیر یار دل یقین دادم نخواهم داو بار زد از چه بے یقینم راه ذکریت پریرم زد</p>
---	---

دل بیالای ظهور می سینه را می نمود

<p>اگر رسیدش تنه در وی دم ایش از زود</p>	
<p>ب اگر وقت دعا نتوان کرد نزد صیقل اگر موج سبک خبرگی با چه تواند کرد چرخ را که بخون گشته خضاب بختی خنجرش آلوده شد است آنجنان نیست که در عرصه سی هر که است به عالم در و سی گرمی از شعله نتوان کرد جدا پشت آینه شود آب شرم تا به بیند ره و ترشد حشیش او که باید طلبیدن تا دوان</p>	<p>حق و شش نام ادا نتوان کرد دیدم را غرق چنان نتوان کرد که از آن به بچا نتوان کرد پرده پوشی بست نتوان کرد خون به از خشم به نتوان کرد همنانی به صبا نتوان کرد چیز بد رو تو دوان نتوان کرد داعت از سینه جدا نتوان کرد سخت روی همه جان نتوان کرد ویده در راه تو پا نتوان کرد جان اگر روی نما نتوان کرد</p>
<p>تا خود می نشود که تو گاه مشکوه گاه ریای نتوان کرد</p>	
<p>خبر را خبر سن کجا باشد هم به قاتل رسیده زخم بهار شکر نه از آن مشکوه زخم تا که از لرزه جدا نیست یا در انیت یاری اغیار</p>	<p>زبان راغ و بهما باشد خون مارا اگر بهما باشد که کسی شکست ما باشد بند بهر که جدا باشد کاشش بیگانه آشنا باشد</p>

<p>گر تماشای او قضا باشد خیر باشد چنین کجا باشد دوش ز تهاوی بی پروا باشد</p>	<p>می پسندد او امانت را نمیرد با دیده سینه و غش مانع ماچو باده پا لایر</p>
<p>بزرگوار می سرام نالیدن در دگر چشم پروا باشد</p>	
<p>عشق جز این آستان نپا ندارد در وقت هر کسول بچاه ندارد عشق چو کویتو عید گاه ندارد حق نگاهم ز نشت نگاه ندارد شه که ز خاک رهت کلاه ندارد بیکس این طره سیاه ندارد چرخ بدانند که مهر ماه ندارد دعوی خون گرمش گواه ندارد شکر که در سینه کینه راه ندارد در خطر آن کو خطر پناه ندارد</p>	<p>حسن جز این دمی قبلگاه ندارد یوسف بختش با وج تحت نیاید گشته ز قربایان حنا به خاکش حسن گشت از نصاب باده فرو نهد و ادبیاد آب خویش گوهر تابش سایه او روز را بقیه بر آورد جلوه گش صبح و شام گوشه است سینه بداع دگر گشت مشرف در ج و دزدان اندر که عین است و ای اگر جان بیال مرگ نبرد</p>
<p>چند ظهور می شمرم عفو کند مرا که گریخته هم از گناه ندارد</p>	
<p>دارد اگر راه دستگاه ندارد آه که ناموس عسم نگاه ندارد</p>	<p>وردن عاشق فراغ راه ندارد باید شش زنج دین سینه درود</p>

<p>گریه بی کرده سر بریده بنام کاهش ازین بشیر کسی نشیند سینه ز تاب جگر گداخت نفس را کج نه نشیند که نیست است عود تازه بهاری بعد نهار طراوت تابش آرزو روز و دهه او را شکر دادم نبرد رگ بستن گوش برفی از دشت نفون عذر تبر از گناه مثل شده آری</p>	<p>دای نفس آه سر برآه ندارد پیکرم از سایه تکیه گاه ندارد سوخته بر خود دلش که آه ندارد هر که چنین ترک کج کلاه ندارد هیچ غسم تشنه لبه گیاه ندارد آنقدر ایام سال ماه ندارد شکر که بیدادگاه گاه ندارد دیده دلی را تباه نگاه ندارد جرم به از عفو غدر خواه ندارد</p>
---	--

بست تو اینچنان امید ظهوری

کس جز ظهوری امیدگاه ندارد

<p>دل شده دلا و کن ترک و کن نمیکند جور کشد گر از بدن بهر فتنه چهرین شهنش عشق او همه پرده پردگی درود باز دهم دید با گر چه نمیکند نگ حکم شرک از عیش نیست هم چنین دان عرصه باغ دیوستان نیست گفته پنهان مرده که بر دماغ دل بوی گسست بخورد دست در از نیستم زیر بنال آرد</p>	<p>قبله اگر شود وطن و بولمن نمیکند چشم بداع و گران سینه من نمیکند طوفان که پرده پوشی احم که فن نمیکند پس گنیم گوشه اگر چه سخن نمیکند داغ برات اگر کند سینه که تن نمیکند میسر بومی کوی و دینه چمن نمیکند از حم زلف عنبرین رخ نمیکند شکوه کا و کا ویم سبب ذوق نمیکند</p>
---	---

دین شمع زینا فقه یاز گو کلام بود	بی گل نکشتش صبا مغز بن یکند
گرمی شمع از خان ساخته گزین را	انچه بروج یکند روح بن یکند
مسرت بوسه کی کشد رخت ظهوری بر بست	
تا بوس تو غارت کنج و بن یکند	

سینه بچه پر تو دانی بصفائی نرسد	ویده بی مقل اشکی بجلای نرسد
خمر از ویده بجهت اگر وقت نمی	سروری نیست در آن سر که بپای نرسد
غنچه از دل پیکانی من پر تر نرسد	تا ز باد پر تیرت بهو اسکی نرسد
مهر نیازمند از سیکاره چنین	که بدش نام تو یکبار دعائی نرسد
دل صد باره من بوی پیکان گیریت	شست بیداد مرزا و خطائی نرسد
ناله خراین کند آباد و نه کشور سمور	باد شاه که بتاراج گدائی نرسد
قیمتی تیغ تو انداخته بر دل عکس	دامی بر خونم اگر زده بهائی نرسد
سه و خورشید سرفرازی دیگر داریز	سجده های تو بهر تاصیه سائی نرسد
نال پیمید ز بس بر دل تنگم برسم	شد گره آه اگر عقده کشائی نرسد
نال پای زمین گر کشد از ضعف بچشم	نیت از آن دست فغانم که بجائی نرسد

صیقل کرد ظهوری دلی از پر تو زهر	
گر بایینه او زنگ ریائی نرسد	

راه صفت است مگر راهبری بر خیزد	غضرت خوبست ولیکن دگری بر خیزد
کوه عم بر کمر آن طور بنیاد بر رخت	کو بر او قدم از کس اثری بر خیزد
آروده هر شست و یک گوشه نهادت	ویده باده را به گردیده درمی بر خیزد

<p>میل دارد چو صیاد پرده دری بر خیزد پیش روی جگر از اسپری بر خیزد چشمه دیا شده شاید گهری بر خیزد اگر از آتش سنش مشد رسد بر خیزد بیم آنست که دود جلگه‌ری بر خیزد هر قدم در رهش آزاد تری بر خیزد چه عجب گر تاباشا نظر سے بر خیزد هر طوط چون سحر آینه گری بر خیزد</p>	<p>غنچه زاماده تشنگی ز دل مستور است میشود تیز نظر مرد به تلفاره تیغ گریه قیمتی کرده عیش و عده چشم تخم سازند و از آن خرمن خورشید تند جسته تابرق عیش تل شده خاکسیر بامیدی که ز بندش بکشادی بر بند هست در پاکه دریا نظر و چشم مرا شاهد آری شده آرایش خود گر خواهد</p>
--	--

اگر ظهوری است بیدر طلب شک لب
شرط نیست که با چشم تری بر خیزد

<p>که زهر برگ به قصدش تبری بر خیزد باید از هر بن مو بال و پری بر خیزد که بهر گام ز راهش حسدی بر خیزد که بگرد آوریش عثوه گری بر خیزد که بهر حرفش تنگ مشکری بر خیزد رگ کندی است اگر نیت تری بر خیزد دامی من کز من افتاده تری بر خیزد نیست معلوم که چون او دگری بر خیزد هر کجا صاحب فضل بهر سه بر خیزد</p>	<p>گاهی از مغل امیدم تری بر خیزد قاصدی را که بکفت نامه شتاق است در رهش ز خست شبگیر سپیدی است کرده ام پهن ستاع خرد و صبر کجیب دهنی نیست باین تشنگی داین شیرینی چه قدر کز لک مژگان تو قربان دارد خاکساران ترا پای ز سنگت بلند چشما گسبری خان بشنیم و بگر بنازش رب از خانجنان شاه ناز</p>
---	--

گل اور ادھوری برادش شکفت با حریفان بصیری سسری بر خیزد	
شکر رخسار تو آینه سگون می آید تیغ از رحم زانویی همین حکمت گل خار رست از تربت من آید التماسیست که با کوکب من بخت شاد بودم که بشوم بود بوی خوشبخت میتوان گفت که می آید از افلاک سگون چه عجب گر بر هم هر قدمی کند چو شک لب و جلیبیک فزونی خوشبخت صد تعلق تو هر طره خونم دارد فصل صحر است بان از بر آیت گرم مداحی دارای دکن هر که نشد	که ز پشتش بمن خورشید بر دن می آید بر تو در خشم جهان دعوی خون می آید کی بجا ویدم از پای بون می آید کوه پاشنگ بین تا که فزون می آید بخت زوری ز دور و زغم بگون می آید نیزان گفت ز افلاس سگون می آید هر چه گویند ازین بخت بگون می آید دیدم تر لبه گریه کنون می آید خون من نیست که از زخم بون می آید چند روز است که هر روز بون می آید لفظش افسرده و معینش بون می آید
تا ظهوری نخل از چاره گریا نشود در دمن گاه پذیرای فنون می آید	
تا خیالش برل از ناز و دردن می آید آنچه مرا بجلاکم ز نساه می گوید بگلستان بقا مزده سیرابی ده عید را این همه فرمان که به قریا گوید	جان جهرت زده صد بار بون می آید پرده برداشته از عهد بون می آید غمزه اش دشته بکنت تشنه بون می آید خال خون بر زده بر بنج بگون می آید

<p>من داین حوصله از خویش بروین مدعی دعوی ریحان کند و میرسدش بحسب عشقت خرد بیده دار و جان چند روز است که بر بستر بزم عبت دست حضرت خان ز سخن بازان</p>	<p>دور فرود میکند او خود چو درون می آید غالباً در کمی از خویش فرون می آید میشود بخت بقصدین جنون می آید که بر سپیدن من بجز کنون می آید به بتائیش سخن از مصومون می آید</p>
	<p>دوش گفتی که ظهور می تو در قهر من معنی لطف ازین لفظ بدون می آید</p>
<p>قد روانان بهت ریگ بگوهر نهند گشته بر دست شان فرض اعانت نهند ننوان سیر گلستان شهادت کرون مصریان چون پیرانند گن باو تنگ به تماشای چهره افغان فلک نل نکند هر زمان آید در آتش حسرت افتد بوسه گرچه بجائی دهد آبانند که بید نکریمان چه توان رود توان تا بدل ریشه نرسد نورش نرود</p>	<p>خار شک در دستش بگل نهند خضر افتد بقفا پای ازان سر نهند فرق را تا بگل زخم تو نرود نهند زهر نواشان تو گر کام بشکرت نهند گر ز رویتو چراغی بهر اختر نهند هر دم از شعله پروانه چرا بر نهند عقل و هوش دل دین تا هر کینه نهند لیک جز بهیچ بدویش تو انگر نهند از گمن نخل هوس کام نبو نهند</p>
	<p>گرچه افتاده ظهور می ند دست کس در طلب گم شده گان زحمت بر نهند</p>
<p>نخنی جبهه ترا عامه اگر نبوی</p>	<p>زهر از نامه ترا دو چو شکر بنویسد</p>

خود گرفتیم که زبان در گرش دام بند مژده شرح غم رنگین مرا میخواند گر شود شرح کجوتر نتواند برودن خبر خواب ز بیداری او باستی بند بر جامه کوتاه زبانست راز گر بخوابد که شود نامه ز نام رسوا نشک شد و جلد زین طره چکانم برد حجت جور که دیده شده ای کاش قصا آه عاشق شب بجران تو انشک کشید حرزد دفع خطر تیغ نویسد همه	بیش از آنست حکایت چقدر بنویسد بحر کاهیم از خون جگر بنویسد نامه را که شب من به سحر بنویسد یوسف افشاء خور را به پر بنویسد سیم ساق کسی بن پذیر بنویسد میواند که بعنوان دگر بنویسد خانه تا کی سخن دیده تر بنویسد بر سرم آنچه رقم کرده بسر بنویسد که غم خویش مبتاب شر بنویسد کشته تیغ تو در دفع خطر بنویسد
--	--

نامی خاتم ماندست طهومی گشت

که تواند دوسه سطر با بنویسد

جد از ان شوخ محبوبی چه میکرد اگر در مانع خود میداشت رضوان اگر عقل از هنرمندی بهشت بوام دیده تا کردن فرو رفت گرازد شک زینمای عشق آه از و گرد و می افتاد یوسف گر گلزار خود را غنچه میخواست	بنازم شرم محبوبی چه میکرد چنین بشاخ گل طربی چه میکرد منی آمد بمیوه بی چه میکرد منیدیدش از خوبی چه میکرد نیفتادی با کوبی چه میکرد به محنتی ای یقربی چه میکرد بهر بر کیش مکتوبی چه میکرد
--	--

	<p>طهوری را نکند از وعده منون دلم با صبر تو بی چه میگرد</p>	
<p>اگر آسودگی رسیده شود که اسیر ستم رسیده شود سینه تاجیب اگر دریده شود لب لعلی کجا میکیده شود گوشه دامن کشیده شود تار و پودی مگر تنیده شود همه باید که ناشنیده شود دای اگر دیدنی ندیده شود گر نه چون شاخ گل خمیده شود که رگ دوستی بریده شود سینه کز داغ برگزیده شود</p>	<p>خاطر عاشق آرمیده شود هیچ عدلی ازین فزونی نیست بگریبان درمی برآورد دست لنت نخت جگر اگر نمکند اگر از خویش دامن بکشند را از عیانت آه و ناله کجاست و ده چه نشیند به چه در کار است طعن ناویده کی بباست بلا سردر نیست رخت پایوس آنجنان تیغ ز شک تیز کن نزد بتن بر هم رسد</p>	
	<p>در قاشا گش طهوری را هرین بو بزار و دیده شود</p>	
<p>عشق در روز بانه از شب نخل گردد میتوان ناله چنان کرد که قانون گردد حیف در دست که ایفونی ایفون گردد که اگر کشته شوی قدر تو اقر دن گردد</p>	<p>رو بروی سپید عشق نبرد چون گردد تا چنگ ست رگم در بدن از زخمه در کرده زخم پس سر آرزوی مهرم را سی فرمائی که سیاه شوی ز رفتن</p>	

میکنند زلف سیاه تو مرا تا نه سپید سینه گر منت و ان تو کشد نیست عجب سر و شش و شود و در چمن آرزویم عاشق پرورش پر دگی نیست عجب	سر خروا نگه چشمش تو در خون گردد ای خوش آن سینه که در داغ تو نمون گردد آه از حسرت قد تو چه موزون گردد نیست لیلی که بعد کاهش مجنون گردد
--	--

بهر بیان ظهوری ست دل دین بگفت
نرسد هر که بسو و ای تو نمون گردد

دوش دل آه بجای نبرد عشق او هیچ خواری نگذاشت عارفش این با شقائق تر که از ان چشم ست رائد سخن تا قیامت به تنگ همورست حسن ابروی حور آوردند سحقه و اسنش سیاه از شرم سایه را آفتاب در قدش روشنی کرده خیره چشم مرا ماند در پای جسماد کس خواند دل صد فغان حسرت	تا نه مه سیاه تا تب نبرد که به عنت بن حساب نبرد کرد زلفش بکناب نبرد که نفس در گلو شتاب نبرد خانمائی که او خراب نه کرد شسوار منش رکاب نه کرد پاکه و اسن حباب نبرد دید رشکس چاکباب نبرد دژنه کو که آفتاب نبرد که سکون خود فطرب نبرد لیک یک آرزو بتواب نبرد
--	--

تا ظهوری شد فرشته خصال
سگ او ترک اجتناب نبرد

دل سر سینه نگاری دارد	ضربتی دارد و کارے دارد
چون کف گرید سپهر از انجم	مسبحه اشک شناری دارد
خاروخس سبیل در میان کے	کز رخس ویدہ بہاری دارد
کو سواری کہ چشم فتر اکش	حلقہ از چشم شکاری دارد
شکر کا قناد ہیتے سرد کار	کہ سہ کار گزاری دارد
گشتہ از آفت مرہم امین	سینہ را داغ حساری دارد
میج کہ جیب بر آرد خورشید	منصب آئینہ داری دارد
ہر گم داغ ترا دیدہ امین	ہوس سینہ پیاری دارد

بڑھواری ست مرا شک کے عشق

کار با مردم کارے دارد

گر بچشم مردہ گاہی غباری میرسد	باو طالع بر غبار رہ گزاری میرسد
بر نہ انگیزد ہر عوی چرخ رخش باہ را	آفتابش کی برگ و شہساری میرسد
فتنہ ایام شاہان طوائف دیدہ ام	شہر دل می بندم آئین شہر یار میرسد
در دم تیج مستم کو نازنین سیا و مینا	زخم قریب جمع کن ناغہ شکاری میرسد
در دوحسم از فکر تشویش اثر غافل غنید	نالہ پودی رشتہ است آرزوہ دوا میرسد
گویدش دستم بگل در بوستان عافیت	در بیابان بلا پایم نزاری میرسد
راہ گردا بندہ باز از تو تیا بینا نیم	دیدہ را کھلے ز خاک رہ گزاری میرسد
آہ کریم می فشانہ ہر کجا چشم شر	از عم خونتاب انعم برقی نزاری میرسد
گریہ میارم حنائی زانکہ مید انعم یار	عاقبت کار من از دست نگاری میرسد

بے نصیبان بهره دارند از بی بهرگی میرود از تار ظلم ناشیندن بر نفس چون چنار از جلوه شمشاد قدش سوزا	آرزو را حسرت بوس کناری میرسد بعد صد زحمت بیم گرناله دار می میرسد در گریبان پاره کردن ستیاری میرسد
--	---

دیده ام سیراب سیدار و ظهور می یاب سینه را هم حرف آه شعله دار می میرسد	
--	--

درد با جانم در قرب جوار می میزند در گدازم عشق شاید سکه بر نامم زند ماهی تقصیده جانی می فتد در تار گوش کوب بر ناشیندن کن که بهش شکست صاحت در جوش گل در دغمارم را گدا بدم بانیست گوازه دمان خضر باش میشود گاهی جرس افسانه خوان باریان ریشک طوفان کرد شود قلزم آگه نشست روز و شب ریاس دل با آنکه یکوشم بجان گاه از بس گر خون تن به تب در میبرد عید را خوش کرده رنگین بختیا بیا د	دل با خراج اثر از ناله خاد می میزند عقل خراب است نقد کم عیاری میزند آتش من در سمن در گرفتاری میزند میر فراخت حرف ناگواری میزند برس خاشاکم آسیر بهاری میزند در طلب هر کس دم از چشمه ساری میزند جذبه آشفته گمان راه مزاری میزند کشتی چشمه ست گردانی کناری میزند شاه و دزد نقش آفر شا بهکاری میزند بالش تجماده حرف و اندازی میزند از صفت و لهای جان با زبان قلم میزند
---	--

میرسد دعوی دارانی ظهور می عشق را آز برای غیرت منصوبه دار می میزند	
--	--

بصارت تو مباد این ستم روا دارد حباب پاکی چشم ترنم کسب دارد	
---	--

دلم که خورده سوز افتار تنگی او رسید قوت صنعت قتاده تو بان چه عقد با که تقاضی بکارم افکنده است بجز برون نشنیدم بجز خویش از تو مرا که گفت دکان عشق به کشایم عجب اگر بچا بسد سوال رنج شود غرض ز عشق همین است که غرض به بند شگفته روی ترا زنگی به رخساریم گرانی غم فرهاد را شنیده مگر نخا را بد تن خاکسرم دوران کوئی	برای داغ تو صد سینه دار جا دارد کز آه خیمه افلاک را بسا دارد این چه سود که مژگان گر بکشا دارد زهی مروت و انصاف یک یک دارد دران دیار که جنس حسن بسا دارد لبه که سنت و شتام بر دعا دارد بدرعا زسد هر که مدعا دارد بهار باغ خود آنکس که خوی ما دارد کمر شگفتی کوه در صرا دارد که استخوان سگان ز داغ راهها دارد
---	--

در دغهای ظهور می چو راست مانند است

لبش به تن زبانی در افترا دارد

هر که جز یادش بل جا میدهد دیدة حیرت از دوار و جللا در دلم آورده تنگی را به تنگ هر قدر عشاق در صبر و شکیب هست امر دوش ز فردا دور تر مفت من گردانم از یوسف یک نقش شک آنکه خواهد بود خوش	خاطر خود را بینا میدهد لطف بین مزد شما شاید از بزرگی خویش را جا میدهد میکنند اصراف مجرا میدهد و عده امر دوش فردا میدهد میرسد جان بر لبم تا میدهد مغز از زلفش بسودا میدهد
---	--

سدره در پستی است از بالا آید هر که اینها بد از صافیدان توبه درستی زمستی کرده ام بهره از خفزی نیستش	واعطش پیوده بالا مید واعنای سینه بالا مید مغنی مستان چو فتا مید بهر که شال خود پیریا مید
---	---

گرچه از کشتن ظهوری بطلب
در خموشی داغ غما مید

دل را نمکند داغ غمت کجای سپر خود صد غم بگل مرده هر گوشه نگارم بر چهره فلک اشک فشان ز کواکب بر بوی تو پویدن این را غصبت ترسم که زمینانه بسجده بسم افتد در چاشنی تلخی خوبان شد با هم محو در عشق چه بے بهره چه غمزه تراب در کوزه عشقت شدم آغای عیا بر من فلک آن ایش نکر دست کینند	کز بے جگری کرده بگر اسپر خود چون سر خار و یوتونم در نظر خود در شام فراقت بود داغ سر خود دارم چو صبا تو شسته کشتی در سفر خود ساقی گنذارم بسر خود بسر خود طولی و گس افنی شهید و مکر خود دیر می که چها دید پیران پیر خود کز داغ زوم سکه بنام جگر خود روز و شب بجران نردی سفر خود
--	---

گویند که از چشم تو افتاد ظهوری
با در نکسم تا نه فتم از نظر خود

یاد می عاشقان حسه ایش نمیدهند آن کز شمیم جیب تو گرد شامد مغز	تویر ما بس اینکه عذایش نمیدهند احباب در دوسر بگلا بکش نمیدهند
---	--

<p>با آفتاب من قدر از پرده چون بر لب تر می کند بشیراب آن فرشته خو در شهر و کوفخانه به بیدار بخت اند خونتاب دل مباد ز نقش فر و چکد پاسنت کرده ام توان ز دور گزشت خورشید و ماه شاهسواران نینشوند ذوقی چنان نینکنند از سینه تفنگی از عمر خود بگرسته چشمت خوابه میر</p>	<p>مرکز فروغ خویش نقابش نمیدهند تا از دل برشته کبابش نمیدهند آشتیگان که زحمت خوابش نمیدهند مشاطگان برای چو تابش نمیدهند بچاره ساکی که خوابش نمیدهند تا بوسه بر عنان در کبابش نمیدهند لب تشنه که سر برایش نمیدهند حرص در آب زنده و آبش نمیدهند</p>
<p>آبی ز نذباده طور می در آتش سرست تر شود چو شرابش نمیدهند</p>	
<p>مه پیش رخ تور و دی دارد گلبن که گشاده است کف با گردش ستمه آبردی خورشید گل شبنم عمار آن کوست خوش تازه شد آن نهال لپوی از دیده اشکبار رویم گل گوش کنده سوسه بلبل ساک بجز خوریت قانع خرمن به بند ز خوشه برق</p>	<p>دستی ز کلفت بروی دارد در یوز و رنگ بوی دارد اینها که ام کوی دارد انیت که آبرو می دارد آب مزه ام بچو می دارد پیرایه مشت و شکو دارد سرمایه گفتگوی دارد زاد و ره جستجو می دارد هر کس بت شعله نومی دارد</p>

دیوان طبری

از ناله چو ناله شد ظهوری

از موبه تنه چو موی دارد

اگر خصل دمی شکر چه باشد نباشد راحت بستر چه باشد اگر گردون شود ساغر چه باشد دو ابا یک جهان لشکر چه باشد جز این پریا محشر چه باشد جگر کا دیدن خنجر چه باشد زبان بندیت این دگر چه باشد شکر شکم تفتد اشکر چه باشد ضروری تر ز چشم تو چه باشد ز شور گریه شیرین تر چه باشد	چو پای انداز خواهی مهر چه باشد اگر شنگ سر کویتو با لیلین ازین نظر نه کهستان تو دارند نظر از یکد تازیهای دردت کنز رنگین قیاس اشیدت چو مژگان به تشر کاری آید دیا نهر حرن دیار سخن نه شمار آتش به بر دم جگر حوت جانی در تلماشش آبرو دیند سخن در خنده شکر لیانت
--	--

دران شهری که باشد درو کسیر

ظهور می قدر افتد تو کمر چه باشد

دو بختی خواند در نور و ز لیل گل بخش آمد نشاست این بکن خشت غم می بخش آمد نصیبم انیمه سخی تو بختی شست کوش آمد بیزنش صبر فرافت حرات خموش آمد اجل گردید عاجز از علما چون بخش آمد	بهارست از هوای سرد تری رخروش آمد چو ساغر مانده لبها باز ستا ز ابیا ساقی نکردی چهره گرشیرانه با غم میشود شیرک ندیدش طاعت گر نکردش زبان کوته کسی کی کرد در بحر ان علاج خود بهیو
--	---

بسان مار بر خویش از غم ضحاک پیچیدم	حکایتی امی بل پند هر گاه هم بگوش آمد
ز خود را بس کن خرم گزازی و آرا	بلاها بر سر گندم نای جو فرودش آمد
منم در دانه پاشی بنیای دلی بر جیدم	که از صید موسا خرده دام خرده جوش آمد

بزرهر چشم قهرش داده آبی نوک تر گازا
ظهور می چون نباشد مولدت نشینش آمد

ز مد بام کے پروانه دارد	که شمع چون نور کاشانه دارد
مسلم بر فراقت پنجه گیر سے	که دست خار بار پشته دارد
رود چو خوف از زنجیر موت	سخن دیوانه بر فرازه دارد
چه خوش تیرست تیغ شعله شمع	فسانی چون پر پروانه دارد
نیباشد به از اندوه سبک	دل آباد می ویرانه دارد
کلید خنده شاد است مرگان	که از اشک غمت دزانه دارد
برایم بسته است افغانه عشق	که بنجم را جواب افغانه دارد
و در در قطره سرور یایستی	شراب با که خشم پیانه دارد
از و چشمی ندارند آشنایان	که چشمتی از نگه بیگانه دارد
پری صید است تا پریشان	ز خالش دام زلفش دانه دارد

جان عشق از ظهوری میترارد

به پیری گریه طفلان دارد

خواری گریه ام از شوق با غمت شد	که یکی اشک بصد گنج گهر قیمت شد
پایه بالا ترا زانی بسگر پایت خویش	عشش قرش درت از کوتهی هست شد

<p>عجی نیست اگر مرج هر عشرت شد اینچنین خون دلم از دعدۀ بی مت شد آرزوهایم در سینه من حسرت شد عاقبت آنمه بیدار تو بی منت شد سخت پیاره کنون بهر چه نسبت شد</p>	<p>مرکز دایره سینه من کوه غمست انتظار یکدشردنیکه که دعدۀ کجاست چند و بر چرتوان زیست باید خصال رحم بر معذرت داشت بود این کوه چشم نسبتی بود ازین پیش بخوبان مرا</p>
<p>بود مرغان ظهور می تباردش چشم در ازل گریه چو بر با تیان منت شد</p>	
<p>سینه بکوکزانش کینه انگارش نکرد دیدۀ بنا که حرمانت جگر بارش نکرد از خم سویی تو تار می زیب زناش نکرد کرده است ایام منو نم که بیدارش نکرد نیست چندان بخت اغیار اغیارش نکرد بیوفای شیرین نگاهی تلخ دور کارش نکرد پیریش دید و صحبت داشت لکارش نکرد بی نصیب از رحمت آنکو خوتا زارش نکرد باغبان از شرم یاد نستر نارش نکرد</p>	<p>با که زده بخت دمی که عمر بزارش نکرد گریه ام زنگین شد اما نیست این مطبوع ما یاد دادی تا برهن اصنم و لبشگی کرده ام افسانه خوانی نخبی آب بخت خوش یار را باید بر آوردن بنگ خویشتن شکل بر پذیر مسکین کو بکن ساخت گشت رنجی آورده زاهد عاقبت یادش نخر بهره مند آنکس که کامی گاهی از زهرش گرفت هر کجا بوی سن زار گریانش گرفت</p>
<p>بهر صلاح ظهور می نشی گو بردار عشق عقل عری رنده کاری کرد و هوارش نکرد</p>	
<p>دزد قاصت تو قد خوانان کان باند</p>	<p>پیش خندت از دل پیران نشان باند</p>

<p>تنه از صبر من تو پا کرد و در کاب کردیم قطع زود و تنه ای دیگران در رزم گاه غم زده ات آسود و خاطر شاید که لاله داشته باشی ز شکست در باغ و دوش حرف بان نسکد کم مایه بود غیر ز سود اتیان نشد اسید وصل پروری از نوان من بود و از نون طایم بهر آن تبات ما دل بود مناسن و جهان بر خود خوبیت و دلتی که دواشن نصیب</p>	<p>بنام کسی که بدستش عنان باند حرف تو جوهر است تیغ زبان باند از فکر انیک زخم دگر و رشان باند و انی که از تو بر جگر انخوان باند تعریف غنچه در دهن باغبان باند یک نم نماند سودش و در صدایان باند در سینه بهوس خلش استخوان باند و اداین اثر که با دگران مهربان باند در رهن لطف نیم نگاه بنان باند ای عشق مژده و حسن رخ کنان باند</p>
<p>خیر از کسی بود که کند عوی توان خیری کند ظهوری از توان توان باند</p>	
<p>شدم سرگشته تا کی غیر از پرکارم اندازد دلم گردیده نازک شیشه دارم باز سیزم زیر سر سندا از موج بالین در دل دریا بسن خانگی بر دم پناه انجم سوانی سخن بپوده در کام و زبان یکدگر چید ز تاب قناب و ز جهرش میخوم منان نباشد تله تله در شود بختی ز ننگانی را</p>	<p>از ان ابر و گره بیرون بود کارم اندازد که ره برنگ لاخ بخت ندهم اندازد اگر خواهی گذر چشمم بچیان بدم اندازد چه دانستم چنین در کوچه و بازارم اندازد نشد روزی که روزی گوش گفتارم اندازد بگویش گریه رسایه و دیوارم اندازد که مهر و فی نمک بر سینه افکارم اندازد</p>

<p>هر جور و چنان اقرار کردم در وفاداری زهی بخت نگویند من نیگرو و باین رسم تمامی عمر شد صرف نیاز و عجز نیدارم چنین که عشوه ساقی ز استغفار اقام</p>	<p>ولی از رشک بترسم که در انکارم اندازد که در چاه بلا هر ساعتی صد بارم اندازد خرد را عشق نگذار و که در پندارم اندازد عجب که گفته و اعطاز استغفارم اندازد</p>
<p>ظهور می یابد و از بی تمیزی میشود ملامت بعلوم عشق اگر در بحث با انعام اندازد</p>	
<p>تا عیاری نشوی جان تن آتش باشد شعله سیر خیمه یار و دیگر بیان گیری سخن گر کند ایام علاجش نیست شال پوشان که هر دشتی خیابان گیرند چاره زود ضرر درست گستن دارد دیده ام شاه سواری که بجو ناگاهش این چنین ساقی اگر غرت زاهد دارد</p>	<p>سکه از تست اگر نقد تو نباشد که بر ز آهن این طائفه روکش باشد میدان کرد که هر نا خوشی خوش باشد که نمودی و گر از جامه زرکش باشد این چنین ربط نفس گر گشتا کش باشد مضم حبه بقش سسم ابرش باشد گزک او عجبی نیست که لبش باشد</p>
<p>سببی داده بان طره کند مغز و لاش گردن بند که دل غلغله مشوش باشد</p>	
<p>خوی در آرایش آن عارض مهرش باشد هوس خال و خلی سوده و لاله زار زده خویش را دل بدم کوره اندوه کشید بخت شورم چه تمنای خوشی بخت کجاست</p>	<p>که شنید آب فرو زنده با تش باشد باید از داغ الف سینت منتش باشد غرضشادی کنم آن لحظه که نباشد خوان اصل که بران بسته نکش باشد</p>

<p>شیخ بر میزد پایان تو ریشه دارد سرصدیق بهر حق تو چون جبینم سخن گرمی غوی تو گرانسانه کن سرکشان در پی فزاک تو دارند سر</p>	<p>چند بیفایده حمال کش و فاش باشد مدعی را بطلب تا بز اخفش باشد خواب را بستر و بالین همه آتش باشد عجی نیست اگر رخس تو سرکش باشد</p>
<p>چون ظهوری نتوان از سر سرود گذشت هر که است باین کار سعی غش باشد</p>	
<p>نتوان گفت ز خوبان در گری می باشد حکامم از هر تو در تلخی ناکامی باد تیغ کشتن ز من تیغ کشیدن از تو گفته باشد بزرگ لغت تو باد و عالم کردم آخر نفس و اول دشنام نشد شکی کشته من سیردش بر سر زخم تا شود منت حسرت زدگان و تن کم نگا پیش من ندون با و که مغرور ارمغان نقل بپسند ز باد و آرم باید از خویش در ستایش سستی خورد ابره نقر گرفته گفت قدر بدان</p>	<p>هم توئی از تو اگر خوبی می باشد گر بدانم که بعالم شکری می باشد از جگر بجگر آن را سپری می باشد از پریشانم در آخری می باشد غلط است اینکه دمار اثر می باشد ابر را گاهی اگر چشم نمی می باشد هر بجزی شب نعم را سحر می باشد با اسیران بتناقل نظری می باشد از خوابات بسجده سفری می باشد ظفری نیست جز این که ظفر می باشد بستر از اطلس جریخ آسری می باشد</p>
<p>میرد آرزوی چند ظهوری که پیرس گشت ناله هر که ز من خامتری می باشد</p>	

<p>عشق اسباب تعلق عوینا میرد عشق میباید بتان چه کند باور کام آنجا که کند چاشنی تلخی عشق حشری ز گس از عشوه پنهان دارد در تن مرده بر شام کشته جان مجرب ای خوشان دل که کند دخل و خرج نقش این کج زنده از بسک مان است ناله تیز زبان تر ز قحان میزاهم</p>	<p>نزد شمع خرم و خمر تر سا میرد عشق یوسف که چنان من لیمای میرد زهر حسرت گرد از شد تنها میرد حکم نازیت که دلهما همه رسوا میرد که لبش رون ای عجا ز سیما میرد تن دامن بدول گشت که عذر ابرو که درین راه کسی نقش کف پا میرد که بدرد تو سلام نفس ما میرد</p>
---	--

<p>خبری نیست که از درد طعوی کشید میرد و میری باش بهر جا میرد</p>
--

<p>گیت مار که پیاپی ز بر ما میرد آنکه خود را نشانم در سیه روزانش لوح خاطر ز جالت ز کار نیست نیشتر را کفت پارک سن میداند میشمارا همه از نقص جسم آر میرد دل که خواهد رسدش تارک انگشت گرچه قیمتی گزینم بهر تیغ ساقی آن باوه سر جوشن خمیاس سادگیهای جوشن نکند تنبیه</p>	<p>هم مگر میکنی ما خبر ما میرد شام خود را بحباب سحر ما میرد که اهل نقش ترا از نظر ما میرد خشم خاشاک خود از رگدز ما میرد شکل از خنده مگر چشم ترا میرد پشته و انغ بدوش جگر ما میرد ز دود خاک خدق آب گهر ما میرد دوسه جامی که همه بشوید و بشوید خود این خبر گوی خود ز سر ما میرد</p>
---	---

	دیدنی گشت غم عشق ظهور می جا عرض هر عیب بر عرض هنر ما برود	
گر گفت گوهری از آبله پا نبرد عشوۀ ساقی اگر بال و پرازا نبرد مژده مارا که بت بادل تنها نبرد در طلب گرچه که سالک گردازا نبرد نال را در و اگر بر سر بحر غما نبرد بر سر دمه و قمار بقا نبرد بچکس نبض تیشین مسحا نبرد با صبا گوی که بوی تو بر جا نبرد		سخنه ریگ حرم با دویه پیا نبرد اینه صلب شدن در روح و در دین نبرد طاقت صبر دل و دین هم در هم نبرد بهتر آنست که پا از سر طلب نبرد لب در انداز قناعت می میزد نبرد چشمک عشوه اگر دل نبرد عاشق را تب عشق تو طبیعت شخص گردید غیر ترش پی نکتۀ نیت چنان منز شاس
	باد از ذکر بیت کلام ظهور می محتاج نقل مجلس گراز به تقویٰ نبرد	
سری پیای جنون ده جوش افغان کدو صبا گداز اندانم بیان و ران کدو نگاه شعله این نور از چران کدو ز تاب سینه کبابم که لاله افغان کدو لب هزار زبان خضر و سران کدو هزار حکمه مستی دل از ایان کدو		چو گل شکفته و گردل هوا باغ کدو دارد بسط صدارم آکنده مغز هر هنر خار کدو بسخت ظلمت شب روزها تمام کی شد ز شور گریه در آیم که ابراشک که ریزد کنند گشتگان در ره تو را بهر انجم صرای که گردن کشی ست شهره ندانم
	چه بخود می جنون که تو نیست خود ظهور می	

چنین معامله آن طره با و مانع گردد	
<p>آن را که قبول عشق رد کرد با نفعه دلان بخشد آید جانے که سرور دل نداشت از روز ازل غم مرا عشق لعل بگلیم فقر و رکش با ناله لبسم نداشت پیوند آورد نهال بخود س یار پروانه گماست کاشتم دود نصیرت سر مهر از تن افکند بپیش گل شیب عبدانی</p>	<p>هر کار که نیک کرد بد کرد مشتاق که خواب در لحد کرد بس نویم که بر سحر حسد کرد پیرایه عشرت ابد کرد کا قبال کلاه از پن نذر کرد در د و دل بیدلان مرد کرد صبر آمد و آب در سبد کرد از شعله رخا ن شمع قد کرد در گردن دعوی خرد کرد در پرده صبح گوشت زد کرد</p>
در هر سیر و جان نگر می بگذشت مرا و فکر خود کرد	
<p>بستان که صبر و شکیب شد و گدازدند چمن چمن سن از باغ و بوستان مین چه قادرند که مار از یاد خود را نند رواست مستی از یکوه جلوه گران حرام باد بگل عار منان نگاه نهان سباز مجلس بنگار گران گریزان باد</p>	<p>ز نخل و عده خود جلوه و قافازدند دهند جلوه و در تنگی متبازدند چه عاجزند که خود را زیاد مازدند که بوسه تمجیل زلفش پاؤزدند بران گرده که آب رخ حیا موزدند سباز از نفسش بوی آشتا زدند</p>

نفس بخت شهادت توان دلیر کشد جگر گداز آتشی که منت طعيب کشند سیاه روز کسی باش که غبار ربهت	اگر ز سینه تنای خون بهاد زدند باین امید که صد درد از دوا زدند برای دیده خورشید تو تیا زدند
--	--

مدار دست ظهوری از آن جبریده روان

که انتهای ره خود در ابتدا زدند

عشاق که خون حلال گیرند از عیش و نشاط پیش افتند تاراه جواب کس نیابند غلطیده بخون در گوش چشم عطری که کشت شامه در من باسینه تفته در دل شب در گوشت شوق گریه هر روز از بهر دصال جاسانند تا ماه تمام عید باشد از شرم بخود فرو دودند	امید دیت و بال گیرند و نه بال عسم و طال گیرند لب قفل در سوال گیرند از قره اشک فال گیرند از لعلیه شمال گیرند گر شعله رسد زلال گیرند سامان هزار سال گیرند چون مسد که خیال گیرند ابروی ترا مثال گیرند چون قند ترا مثال گیرند
--	--

از چهره کاهی ظهوری

پیرایه اشک سال گیرند

یاد تو غم کشیده را خاطر شاد میدرد من نیم آنکه خود بخود ترک مراد خود کنم	چشمم ستم رسیده را رویت واد میدرد هر چه زیاد میسر عشق تو یاد میدرد
--	--

<p>از پیش او قاده بود باز عبا رخا ط گوشه چشم در کین تیر کشیده در کمان راست نکرد کار کس فرس بساط کجی</p>	<p>گرد مباد و دولت خاک مباد سید سینه صید میرد شست گشتا و میرد مهره زور استی نقش مرا و میرد</p>
<p>هست ظهور می زامایه و بیج تو هر چه دهند دیگران جان بر او میداد</p>	
<p>خوش آن کرده که آبی به پویند رهین کاهش خواش شدند و پویند ز شوق گریه سراپای دیدار گردید فکر ضبط گهرهای ساز افتادند چو گرد و باوقا نند خاک سرخوش ولا ز مسجدیان کارا اگر گرد و راست غلل رنجه مغرور دوران رشد درست از تو نگردد شکسته زندان</p>	<p>کنند تافته احرام کنگری بستند دم تعلق خاطر زدند و دایر بستند حجاب سان بوی انظار به بستند ره شرک بر کاله جگر بستند بدشت سحر می گز ز پانی بستند کنشنان سر کوی بک غلط بستند که سر بنگ سر کو عشق شکستند میابورده داعظه که تو به بستند</p>
<p>ز عدل عقل ظهور می خراب گردید بلک عشق گذار می که ظالمان بستند</p>	
<p>بلا کشتان که دل از تیغ غم بختند بر چشم نم زد و اشکی بر اشک افتادند ز بیل اشک بطنیان جلد بهر بستند ز تیر دستی مطرب چو تانم برق بستند</p>	<p>ز زخم کینه بران همی در بستند ز آه سوخته آب به پویند بستند ز برق آه با سبیل بهر بستند ز شوق چشمی ساقی جو جام بستند</p>

<p>چو بادیه باست که این تلخ تافتان برون نشست دل جان بگم طاق خوشا معامله خویان برست سربو بنا ز خون شهیدان چرا علم نکند حیات در نظر عکشان چو خورشید گوی که نیست تیغ از جفا خوشی که</p>	<p>چه نقش است که این ده مطربان بستند نیاز آمده بر جا خوش به لشتند میخیز جز آفتل که خرد به شکستند خدنگ خورده ترکان تا زمین بستند که از فراق عزیزان برگ بستند بکج فرقت احباب فرقه بستند</p>
<p>روح که ظهور می به قدرت خوش گمان داشت که افلاک ایقدر بستند</p>	
<p>با قباب شنی فره بر توان بند ز رشک غلوتیان فایم تحقیق با احتیاط قدم زن به راه روانی بغیر گرچه پاهای خوش نکند با قیام چه کنم تو بام چه جاندام ز فکر کعبه با حسرم دیر عیانم نقاب یکطرفه دیده صد هزار چه بگره های ترشک زندگان میان بکارخانه چنین رجبین تو آن حش</p>	<p>که بندگان خداوندش خداوند که اهل صومعه از بزم رانده چند که ناصحان همه جای که میگفتند زور و گرچه ضعیفان با خشنند بیک کرشمه بلای هزار سو گزند بتان مهند ز راه جهاز انگزند حجابیان بطلم حیا نظر بند که اشک تلخ طراوت و شکر بند پوشش که نظر پیشگان بهر بند</p>
<p>نشان بخت ظهوری بهر وصل رسید که رنگین دلش نقش دولتی کند</p>	

پاکبازان که بروی تو نظر باخته اند سیر انداخته در مسرکه صبر و شکیب باتن زار ترا ز کاه بهر دوش جان بیست راحت از آغوش دل انگیزان آگند از روش یک صبا گام بگام جام از زهر و لب از زهر لبان داند تام پر دلب با هم گذارد و بهیاست پر تو دیده بریزد هوس دیرن حور	هر چه غیر تو با قبال تو در باخته اند شوق چون تیغ علم ساخته بهر خسته اند دسته کوه عم و دغصه کمر باخته اند سینه در آرزوی داغ جگر باخته اند بر سر راه خبر گر چه خسر باخته اند نفس ز منزه و کام شکر باخته اند قدسیان در شکن دام تو پر باخته اند زاهدان و دشنی شمع نظر باخته اند
---	--

مایه دارا نه ظهوری بچا انقوم گرفت
که بود ای تو اسباب سفر باخته اند

بوی تاثیر ز گلش می دایم آید دل به تحقیق خبر پاک و مسر ساخته بود سیر قاصد و جان میداد از گردن انتقامی بکشد و مل ز بهر آن آری دل بامید و گر سینه صفائی گردید وز عیانم اگر گشت در خسار جسم	مژد و مار که بهار دل مای آید اینک از پیش کسی و بقفای آید جان احباب فدایش ز کجائی آید فرصت در دگشاست و دایم آید بقی با ز کند سینه صفائی آید باد که کونی بهواد اری مای آید
--	---

نوش فراخت ظهوری بخیل هست
پر تو مهر و آغوش سہا می آید

ز داغهای جگر تاب سینه تاب آرد کسی ز منجکان این جگر تاب آرد

<p>کجا بدانه شکم شمرده این غم من لبا لبست جهان از سرخی زور دست که ام ز اهر خلوت نشین که در هر بن که ام غمزه بدرت از دصفت تو شد آن کرشمه مختار برق خمین بدشت عشق تو بر بسینه تشنگان نازم بشغل دیدار شب زده ارچو آتش نلوم</p>	<p>غم فراق کشتان بجه سبایم از که ام دوزخ که در حبس آفتابم از ز چشم مست تو خنجره شربت داد که صد جفتنه ایام در رکابم از بدیدگان بگفت شعله عتابم از هزار که شود زرم زم نم سربازم از بیا که پیش که دیده کرد خوابم از</p>
<p>گریده است همه داغهای عشق تو بیزیر جگر دسینه انتخابم از</p>	
<p>خوش آنکه ماتیان اصلاح سودم و گرد چهره مادامن عبیر زدم یخات نفس از ناامای خود محکم ز الفحال سرافکنده پیش میگزدم چرا ز ساقی مادم نمیزروا غط باقاب چو جسم ذره خود را ز تنخ و شور موس کام یافت نزدک</p>	<p>ز طول جلوه او دیده عرض نمودم بدرد سبیل ماطره سجودم اثر دهنده افغان لب صبودم اگر بیا تو بختم گمی عبودم که تو به نفس از گفتگوی حودم فروغ عشق میانگ کوه طورم که بوسه بر لکین گری نمودم</p>
<p>این شعله کز دور نگهم نوزد گنجد</p>	<p>صد آفتاب هموری نوزد بگنجد بغای عشق گرش بر تو کجودم داغ شورش در جگر کجودم</p>

<p>زین ساغر لبریز که لاجرم کشیدیم و اندک ایام سفال برین تم تاخن زنی نغمه به سینه تاران قصابی فرست که بر آتش فرم این نقش که در چشم دل شین بر منبر از دمع که چند بگویم زان پرده نشین گشته که در کمال در عشق با تاسی من کو عجب نیست تا دل نشود زیر دیر کار خیز است از زلف سیاه تو اگر حلقه کنم دام</p>	<p>تجرعه بخجانه منصور نه گنج حبه که در آب دگل نفقور نه گنج در راه فی دانه طلسمور نه گنج این زخم که در سینه ساطور نه گنج در صفی طراحه شاپور نه گنج تا در لب و اعط سخن جور نه گنج هنگامه رسوائی مستند نه گنج فرهاد اگر در صف مزدور نه گنج تاراج تو تو در کشور مسور نه گنج در دامن و جیب شب بچور نه گنج</p>
--	---

دوران هم نزدیک بچوپی غلط عشق
 نزدیک ظوری ست که از دور نه گنج

<p>صفحه سنی هنوز از حرف صورت داده بود تا جگر خواران بلذت ریشه جان پذیر طره که چمن دامن ناله بهشت تنگ آرزو از یک طرف میگفت دل از یک طرف جوش مستی در بر تقوی لباسی سپید دیده را تاب رخی در جلو خورشید داشت بهر چون حسن تدبیر پر سودی نکرد</p>	<p>کز تماشایت نگه چشمی بحسرت داده بود خنده هاشکین بر خوان نکست داده بود بر مشام بخندان حبیب خشن بکشته داده بود در لب آرائی مبار احد جواب نام داده بود بخیمه دین درع از قطره بامی داده بود کام از حرف و دانی و شکر افتاده بود مادر او را از برای عشق لیلی داده بود</p>
---	---

طلح یعقوب چشم از خواب عمری نکند	عشق خوش افغانه یاز لیلا داده بود
تا شود از درد عاشق صاف طبع ز بهنج	لای پالای ظهوری گوشه سجاده بود
دوش از نقش جدایی سینه لوح سپاده بود بارگ جان نشتر الفت نرفت نداشت دل زشادی در کنار عیش سرگرمی نداشت یاسین بوسه در گلبرگ لبهای نداشت ترسکار ریختی از زید دست طره گیر قطره می میچکد لاله و گل میدید ماهتاب از شمع مجلس دوز شب نداشت	وصل خوش آغوش تنگی بر دم بکشاده بود دانع حسرت چشم بر مغر بکساده بود از شیم طره با عیش درام آماده بود عشق بی پروا هوس دوست چیده داده بود پنجه شمع حرم در زلف ترساز داده بود روزگار نو بهار خرقه و سجاده بود قره پردانگی بر آفتاب افتاده بود
زورستی کرد شقوی ظهوری از خراب	گرچه از عکس باقی نمک ربا داده بود
و گر شام بخوراه صبح انده میگرد بقار ابر سر کوی فنا و بخت دارم به ضبط آه بر من گشته متدی نفس واجب خوشا چشمی که کام گریه گردد از دجال غلام زهد سرشارم بنام تو به خود را دکان مدعی امر و زور و قدرت نخواهد شد فروغ مندا آه آب مرگ تاب آتش بخون	نمک سودست اشکم خنده نمک سود میگردد ببین عشق نابود من آخر بود میگردد اگر بگذارش خود سر از فرسود میگردد زهی جانے که دواعی غمی خشنود میگردد که از ته جرعه ساقی شراب آلود میگردد سازار و فای پای رسوا زود میگردد ز آتش چمنان چشم آه زود میگردد

ایاران گرم خوینها گمراه در لید دارد / که داغش در سرخ سینه محسوس میگردد

ظهوری گشته تا در کوی دهر لحظه کرد / باندا از طوان کعبه مقصود میگردد

ز چهره لاله رخان چنان رخواترند هلاک تلخی شیرینیم زبے لذت امید سلسله گردن اسیرانست عجب که شام عسم بر گل سحر طلعت ز بلبل گفت بجزان باغ و بستان بعجز پیشه صیقلان قوی شیشه میانه پس و سپ زانوی رشک نشینند سز و ز جذب محبت که در پایازا	ز چین طره خنک به شام جان برزند که شمد خنده بزهرنگه بر آینه زند چنان برگ جوهر فراق برگ برزند چنین که در رهش از آتش رنگ برزند که آهمنین نقش ابله آید زنده که غالبان دگر بازمانه بستانند فتادگان چو عظیم خویش بر خیزند بروز حشر ز آغوش بارانگیرند
---	---

اگر چه دلخ ظهوری تا بر پیوست
چنان مگرد که زندان از دهر بپزند

خوش آنسر که خود را بیانی رساند بیانی که بال اجابت بریزد میان چست بند و شال میباید حدیث پس سر و باز از خود را رسیدن نیار و ساندن بجل پی سجده پیشانی بخت تباری	جبینی بد باغ دفائی رساند سپهر و از بهمت دعائی رساند جگلین سپاس گیائی رساند بعض گفت کیمیائی رساند شنیدن میانگ رانی رساند چو رگه دلت سرانی رساند
---	---

<p>ز تسلیم قربانیان خون خود را نهی بخت سیراب تفسید و کشتن</p>	<p>به پیرایه مر جانی رساند که برگه به نشود و منافی رساند</p>
<p>ظهور می تو و بستر نالوت الی خدا بهر دروت و دوائی رساند</p>	
<p>گر بستی بدمت از آید سغن صید گاه عشق مهرس حسن تن درود بهر بخت عشق از لطف نقش پای گرم روان گر به رقصه توان کرد دو جهان با خشن سر دادی بیت کار بر خن آید اگر ایست بخت رسوائی تا قیامت ز سینۀ مهر و</p>	<p>دل زو سواس کعبه باز آید کبک اینجا بصید باز آید گر نیازی بکار نماز آید راه بر تابه گذار آید بایامی از ترانه ساز آید از حریفان پاکباز آید گر نه تیغی گلوزار آید چه سخنان بر اهل راز آید نفس طره ایاز آید</p>
<p>از ظهور می توان صبر می چست اگر از آفت است از آید</p>	
<p>خوش آن دل که اندوه شادی آید نگر و دره ماهتاب از کائناتش نزارند اصله بو سها سبادا مرا و دل از بر نیاید ترسم</p>	<p>شو و گم ورین راه و دای بر آید ستا عشق ز گرد کسادی بر آید کو بخت زد الا نشادی بر آید ترسم که از نامرادی بر آید</p>

<p>بہ سیرابی شعلہ برخویش بالہ با خلاص نحت جگر نہ بر آتش نہ ہر سینہ محرم راز گردد سبارست ز اہر ہی باغ خوشبو</p>	<p>گیا ہی کرین تفتہ داری بر آید نگردانغ دل اعتقاد می بر آید یکے از ہزار اعتمادی بر آید مبادا کہ حیوان جادوی بر آید</p>
<p>گدائی کے گنگر دو ظہور می ز کاؤسی کی قیادے بر آید</p>	
<p>کام دگر از تلی افغان گلہ دارد شاید کہ گدایک رہ مابشاعت کو خضر کہ از معذرت آنکے ہوا امی قطرہ پے آب بر انگیز سجا امی در دلفش سوختہ بر سازد امی کعبہ و از نازکی رہ نہ آگہ نغزید مگر پامی تبسم ز نغم اشک فریاد و ز پر مردگی بخت ز لینا</p>	<p>افغان کہ ز طوطی شکرستان گلہ دارد کویا کہ از مور سلیمان گلہ دارد از تشنہ لبان چشمہ حیران گلہ دارد از گریہ پر شور کہ عیان گلہ دارد از نالہ بر شعلہ کہ در مان گلہ دارد چشم شدہ تغلین و تنیایان گلہ دارد کز دیدہ گریبان لب خندان گلہ دارد صحن چین از گوشہ زندان گلہ دارد</p>
<p>بر خوان غم از زہر مشو تلخ ظہور می حاسد نشو و شاد کہ مہمان گلہ دارد</p>	
<p>عشق را اعتسابا رمی باید پائدارے نیاید از ہر کس آرزو در کس را میخو اہند</p>	<p>بر نثار رمی نثار میباید مرد بالاے دارے باید آرزو در کس را میباید</p>

<p>گر غمی نشانه سودا رود تا ملاحت نمک بیکار برد به تضرع خود در مستاج است و دیده را طاقت بر تماشاست</p>	<p>جگر داغ دار می باید دل و جانے بیکار می باید و عده انتظار می باید پردہ و پردہ دار می باید</p>
<p>مستی در دل ظهور می یافت بادۀ بے خمار می باید</p>	
<p>بمشق بیت دل از ایمان برآمد سر سودائی خود را بنام مرا دیده های تو بتیا جوے ز طرف گلشن جان نمچند دل شود در هر نفس صد ناله تو قیر نقش بر مدگی خسترم ترش است چه دل کو بست لطف چرخه بیا بهر نقش بنام دیده خود را</p>	<p>ز رنگ زبا بدان بهمان برآمد ز سودائی سر و سامان برآمد ز گرد و عصه جولان برآمد یاب چشمه پیکان برآمد ستاع در دوش از زان برآمد گیاه ماکه بے باران برآمد خوشا در روی که از درمان برآمد نگارم در نگارستان برآمد</p>
<p>ظهور می داد سر از حشمت عشق اگر گوید گدا سلطان برآمد</p>	
<p>خوشا عشرت که خاطر در هم افتد ترنم روید از کام و زبانی ولی میو اندر زو زراحت</p>	<p>غم دانه در دل بر افتد که با آه و فغانی بهم افتد که تیغ محنت را بر دم افتد</p>

<p>شود کم در عیار عیار رخسار چو مجلس با بسیار اید تماشا بیشتر نیست در دست فراقش صفای گریهای صبح باید</p>	<p>معاذ الله که چندی بی غم افتد چو روی را انگای محرم افتد که چشم زخم کس بر مرهم افتد که بر گناسه عارض شبنم افتد</p>
<p>ظهور می بر سر کوی محبت کسی کوست کوشد حکم افتد</p>	
<p>گر سپید شاه می خواهد حسن سرگرم عارض افروزیست بهر اثبات سعی خود و اهل عفو در حشر چون بند دیوان تا سحاب کرم فرو بار د هر که دارد بجز این امید آنکه نماید دو عالمش به نظر بایه مهر عیبه معلوم ست</p>	<p>بادش هم سپاه میخواب شکستهای نگاه میخواب از تقاضا گواه میخواب تحفهای گناه میخواب الطش گو گناه میخواب چون تو امید گناه میخواب نظر گاه گاه میخواب دوستی دستگاه میخواب</p>
<p>با ظهور می بوی عشق نکرده در خطر پاینده میخواب</p>	
<p>سر از سودای سامان فکری سامانی دارد بنام دیده گریان فکرم قرعه روشن گر فتم خالی بهر دل بمقتصد میرسد آخر</p>	<p>بکینی رفته پای دل فرود ویرانی دارد که آئینه روی طالع حیرانی دارد بر شمع زخم و اول گرچه سرگردانی دارد</p>

<p>کبابی باید از نعت جگر بخواند بجز الله که بیان طعنه دارد در دهن جان خسک در جیب جان از غنیمت نذرانی دارم مگر زین گرم خونی سرد گردان کی ناصح سرد برگ شکر ریزی نذر دهنده شیرین نگه را کرده منع از الفتات امانید اند</p>	<p>خیال مست نازی میرسد ممانی دارد اگر با عمد ایشان بخت هم پایی دارد که از باد بهاری خاطر بستانی دارد ز خجالت میگدازم صبر نافرمانی دارد چه واقع شد نگاه تلخ ز بهر افشانی دارد که هر ساعت تغافل دیدۀ پنهانی دارد</p>
<p>یک خود را بصد سازد ظهور می فرج و مجلس کند تا مدعی را زیر بال اخوانی ندارد</p>	
<p>گردی از کوی دلربا بر ساد از برای جلای دیدۀ ما زخم را گشت حسرت مرهم گاه خوش مستعد بردارست آرزوی شام بیوشان ای خوشامین ابتدای مصالح گشته خنجر تغافل او سخن جویفاتی خوبه میرد و گر چه کار طره ز پیش سخن تلخ گفتمند دارد بنگه یارے آشنا نازم</p>	<p>دیدۀ جان بتو تیا بر ساد په غبار رهبری دعا بر ساد در درامزده دوا بر ساد جذبه لطف کمر با بر ساد بهواداری صبا بر ساد نعم هجران بانته بر ساد از نگاهه بخون بر ساد بحر یفان بیوفا بر ساد مدد کاکل از قضا بر ساد دل بشیر نیی ادا بر ساد بیمنا ی آشنا بر ساد</p>

	حال خود میکند ظهور می عرض شهر مرد و دل گدا بر ساد	
<p>بر عیار سر سراهی سر راهی گمیرد نگمش بر نگه من چه گناهی گمیرد خویش را آهوز حنی زنگاهی گمیرد ای خوش آزل که در بشکله آهی گمیرد سر راه خاک چه چشم سیاهی گمیرد شاید از جانب تقصیده گناهی گمیرد جهد آهیش گرا ز سینه گواهی گمیرد کوه اندوه و بلا به که بجا به گمیرد</p>		<p>روشن آندیده که نور افروز مای گمیرد عشوۀ غدر هم از زنگس بر عشوۀ اوست ز میدان کشته شمشیر تغافل که نیاز رفت افسردگی از دل بگنجدیم بردن دیده از گریه مینای سفید است مگر ابر رحمت که هوا را گل سیر است دعوی حوصله غیر مگر دشت است تا توانی چو زندان قدرت بیا</p>
	<p>هر که خواهد چو ظهوری نقشه در نظری گر تو از بنم از عیش نیاید گمیرد</p>	
<p>آنگهم بال لب من ناله زبانی دارد دل شوریده زلف تو کمانی دارد هر که در عالم دل نام و نشانی دارد باز و صبر مگر تاب و توانی دارد لب بنگ آمده اند از غنای دارد من چرا عرض کنم شعله زبانی دارد پهلو ایسد وصال ایچ صفا دارد</p>		<p>مزانیکه در دوش برلم لطف سنائی دارد تا که در تفرقه انداخته باشد ما را بیش دایع تو توان که کشد سینه جان چون عنان دل خود کام توان با برون چند در کام و زبان ناله نهم بر جسم شرح سوزندگی آتش بیتابی خویش رضت جان در گرد و گداز است بمان</p>

	<p>کاش تاصح بکرم از سر پابند که ظهویری دلی از خویش بچاودار</p>	
<p>خشک شد کشت بود دیده نمی باشد خبری نیست که از خویش می باشد برگل و لاله ز سبیل رفتی می باشد در سطره پرتاب نمی می باشد پای بردار که مرز قدمی می باشد باش در کسب صفا جام می می باشد از حسابی که دوران می نمی باشد توان گفت که سید حرف می باشد</p>	<p>ای دل آسوده ولی چند نمی باشد هوس آفت آهنگمان گشت سر خطش چون در نظر عقل نه گردنی در هوس طوق محبت گشت در بیابان حرم پنج نکرد و ضایع جوهر گوهر دل را از که در می آید شکر برون شمارست که فلان شده ایم ترک کافرش دست و شمار می است</p>	
	<p>نیمت شیرین شکر عیش ظهور می نمی خویش را تلخ کنن هر نمی می باشد</p>	
<p>زان گل ترنگه گرم گلانی نکشید از لبش جذب سوال چه جوابی نکشید که ز سر حشبه تیغه دم آبی نکشید ای خوش آن تشنه که میانش بس آبی نکشید فایده از شعله بهر گوشه طنابی نکشید خشم او شد در عرش با تو شرفی نکشید میراثه از جگر بخت کسای نکشید</p>	<p>دوش از عارض ادنا ز نقابی نکشید بزبان نگه از شکوه زبان میت مرا بر جگر تشنگی خضر دلم می سوزد ریو حسن دگران پیش دل با گرفت بر دل غیرت هجر تو ز دخیله به بین شیخ در مرتبه شکری از ندان ماند سخت در آتش افند و کار خود زاهد</p>	

عقل در درسه عشق کتابی نکشید	عاقبتان جزو کس بجفت جلدی
	مرهم لطف ظهور می بچو قرب برد خویش را بر دم شمشیر عتابی نکشید
ز گرمیاش بر دل آرزوی خام میجوید ز بس افتاده بر هم طار دل دلم میجوید عبث و حلقه او را دمیج دشام میجوید همی دستی که از خونبان بیم اندام میجوید سیه بختی که از خورشید طریقت نام میجوید که شکر بر لبش از طبعی دشنام میجوید زالال زندگی رسد چشیده ز هر گام میجوید نمیدانم چه خواهد بود بخت دل خوشنام میجوید	ز تاب چهره ساقی بهی جام میجوید چه صیادان غالش اند پاشی کرده میجوید نقد روزی میخیزد از شام میجوید خور و آرزوی زر که از زکوره میجوید ز دیوار دم گرسایا نقد بر سرش میجوید بچشم گرم خوئی از دعا گردیده ام میجوید پای طعنه بیابان فنا خضره میجوید تفت داغ و رون در شعله گرفتگی میجوید
	برون آورده از ملکی ظهور می خویش را می ز هر حسرتش در کام شهد کام میجوید
چند بر آه من اثر خند و بر شگان دل و جگر خند و که نم از شادی خبر خند و هر زمان یک جهان سحر خند و گریه در روی چشم تر خند و غنچه دل شگفته تر خند و	چند بر نخل من تر خند و تا که بنیسه ز فوکاران کوچنان قاصدی شگفته می شیم از جلوه های و زوصال بر لب خشک خنده طرح شود از گل بوستان سبز خطان

من فسر دگریم او بدر خندد	نصبت من عشق در گیرد
	کام در زهر غوطه دو وقت بزرگموری لب شکر خندد
زهی عشرت غم کیا بخش بیا پیداشد بجدا شد برای خاطر ماکار پیداشد حیا در عین استیلا ز عشق آثار پیداشد ز آهم باز قانون فغان آثار پیداشد برای پس دولت دیده بیدار پیداشد فراغت کو بیاساسایه دیوار پیداشد چکارم با چمن در برگ نسیم غار پیداشد چرا بر خود بنا لم راحت آزار پیداشد	ببین در دور لب ناله می نوازی پیداشد بجز نایمی بدون می انگنم از یلو یک ز حسرت دیده خون پا زده شد عشق ز بزم غم نوای دل خراشی بر بنی آید برومی بخت خواب آلود اشک غصه آید نشد رنج مشت در میان طلب ضائع ز خاشاک سرکوی ارم در جیب جان دایم مک نهاده شور خنده بر خوان بجز خوار
	کسی کم کرده خود را نیابد تا نگردد کم ز اغیار می بدون آن مظلومی بیا پیداشد
اشک غم از ستاره برود سحر دود زهر از حمایت نکست بر شکر دود ز نزدیک شد که در رنگ جان شیر دود هر دم بر زیر پال جبال کمر دود هر لحظه هوش بر سر راه خیر دود بی رخصت تو زخم چرادر جگر دود	شبا چو از جگر به فلک آه برود دود خار از شیم پرست بر جگر دود ناز کم کرشمه مرثیه های درادر دود با آنکه دل ز غم شده سوز در شوق قاصد رسید نامه ساینده چمنان بستان ز دست غمزه سان گشود

ہر دم اگر ز خانہ چو طغیان ببرد	تمکین باز مہم آن گنہ خد نیست	
خاکستر تن تو ظویری و دیباد گر ز آتش دل تو برون یک شہر زد		
<p>وصل چون قفل آورد از زہر سکر مید از رختے کے بانغمای از غوان سید کاز زو در شورہ زار سینہ کمتر مید شعلہ سہرت ز منقارہ بندر مید بی بہار مہر از تاکہ برش سہر مید کز سرب دادی مہوج کوثر مید بان حریفان بان ز کام صبح ساعہ</p>	<p>صبح ایام جدائی شام پرور مید تا نگار دوستہای لالہ چشم خونقشائ ذوق قہارم ز مہوج اشک حسرت سہر از ستر شک آتشی چون دانیان سہر بسکہ سربای سہران گردیدہ خاکل سہر خضر رحمت دیگر از آب گوبل چکان لب ز کوثرہ نیل باد نازد در صہون</p>	
مشہ کو بہر ظویری باش احسان اناتوان نغمہ را نشتر ز بستر مید		
<p>در مقام سایش جلا از دیدہ تر مید در چمن کی جلوہ را سہر صہون بر مید صد غم فرہ برای صید لاغ مید میفتانم داند اشکی و اخگر مید میسہر نام کے کز کام شکر مید شعلہ صدد درخ از بال کبوتر مید</p>	<p>در عرق ز آئینہ رخسار شہر مید نگذر دتا بر سر کوی خرام او صبا نازم آن فتراک را کز حسرت ہر ما شعلہ میگردد نگاہ آگرہای آتشی خوش را از زہر ناکامی برون آورد یک سخن گردیدہ از سوز درون ز نامہ</p>	
پیش چون گیر دلقہ ری از دکن راہ طن		

سحر صد بابل از ان چشم فتنه گیرید	
<p>آخر جگر نگارم آسود گرده سر آه خویش گروم هر خنده که مر ز لب بردن کرد گو شمش شده ریش از شنیدن یار ب جگر مرا نگه دار اسراف زیاده نه کردیم مارا بسر همت فرستاد صد شکوه فتاده بود بزم</p>	<p>تیج ستش تو زخم آلود از آتش مهر کیت این دود گر دیده ز دیده گریه آلود بهای تو ناصحانه فرمود از آفت زخم مهرسم اندود خوش گنج تنگ ب صفت شدود بر قد تو آنکه جلوه پیود گشتم یک کر شمه خشنود</p>
<p>آماده شکر شد ظهور می آخر شد اگر شکایتی بود</p>	
<p>هر جان باز سر وقت جلوه گر شود اندیشه جمال تو شبهای بی حس نزدیک بود و دش که از تلخی نگاه خونی نیمیکه ز رنگ ناله مستم ساک عجب که بگذرد از گام اولین زور ست حرف دعوی قنوی لابسا حرفی ز روی گریه من مطربا بکوی صد زخم ز شک در دل پر خون بنا ده</p>	<p>صد جان ذول سپند گزند که شود هر که ذول زبان بر آرد سحر شود زهر مر اعمار ضنه باشک شود کو زخم تازه که دو چار جگر شود در راه سنی با خود اگر هم سفر شود چندی اگر که خرده می آلود تر شود تا برب تو زمره مشک تر شود تا کی جگر خدنگ عیش را سپر شود</p>

پیکان شمشیر بجز زول که توان کشید جان از شراب وصل مگر بی خبر شود

نخچه لاغریست طموری از آن دو
قربان حلقهای کند نظر شود

چمن چمن گل در میان صبا برضوان داد برای سینه جان خوش بشارتی دارم باین کست ندیدیم طره سخته خبر ندارد ازین کار در وادیا رب کشود و اغ دل غیر چشم بر مبرهم علاج حسد برون فصولی دارد ز آب دما ب یافت بهار باغ تران ز چاک جیب تو در گوش گنج گشت صبا بهار دیده مارا بلاله تو سحر چپ شد تو غدر غزنک جفای خویش تو	کفر کوی کسی غرض باغ وستان داد کرشمه دشنه گذاری نبوک مشکان داد مگر توبه بادست عهد و بیان دارم زبان بسته مارا که سر بافتان داد دلیم بسوخت برود و را بدرمان داد بغیر رخت جامان بنیوانان داد گلی که پرورش او بوی زندان داد که چاکم از گریانش سر برمان داد کسیکه سر خرامی بنیچ خندان داد دل ضعیف اگر تکیه بر پیکان داد
--	--

قصا چو کرد جد اول برای اهل وفا

نداد اول به طموری محبت جان داد

نمزه نمزه اگر نیفتا ند توان هیچ دید اگر نظری مدعا حاصلست عاشق را خضم صوفیست پای کوبی داد	مزه نمزه جگر نیفتا ند روشنی بر نظر نیفتا ند از دعا اگر اثر نیفتا ند تلمیخ و دست تربیتا ند
---	--

لرزه رشک بر ندارد و بخت شمع سوزد اگر هوا دارش عیب ساقیت منع خویش کند	سرمانا گهر نیفتا ند سوز از بال و پر نیفتا ند بسرعه بر بی هنر نیفتا ند
زده ظهور می انحال خویش زین بازده عسم بستر نیفتا ند	
حرف تلخی که از لبش سر زد عقل در ماست من بر سوز بت عاشق تراش را نا ازم فکر تنه سر به بسینه کشید پارسانی ز جلوه ساقی ماند در راه حسرت فغلین	ره صد کاروان شکر زد صبر را غمزه و دوش خنجر زد تیمه بر پای عشق آفر زد هوس ز جسم سرزدن زد بر تنای جام و ساغر زد آنکه بر آرزوی افسر زد
باز شوخی ره ظهور می را بنگاه کرشمه پرور زد	
عشق رسیدن جان ما بر آورد جوش ز آب جگر ز آتش حسرت تارک دل ز خم و جله خیز فرود صبر چه از سینه ما قلان زد کرد خلاصش ز پنج راحت مبرم وزعم دشادی ز من شکیب نباید	عقل سر از جیب زینار بر آورد باز عم از خاک تن غبار بر آورد سینه جان راغ شعله خوار بر آورد شوق چه غوغای گیر دوار بر آورد غمزه کسی را که دل انگار بر آورد صبر مرا شوق بیت را بر آورد

خزان گلبن امید را بنام بومل مگر میرسد که گریه شاد شکر که کاری بکار و باز نماند دشمنی گو کند غیر هر اس ندام	از بن هر برگ صد بار آورد اینهمه گوهر بے شمار بر آورد فکر تو مار از کار و بار بر آورد دوستیت گرد مار احصار بر آورد
---	--

خون صوری بجام ریخت طوسی
آرزوی چشم بر خمار بر آورد

دلدار و دگر گاش سری چند کجا از سوز دل حرفی نوشتم اگر همان من گرد و سندر منی باز و پیچ جور دستی زور در شک نالیدیم و گردید بصید مانکر و از تنگ آهنگ زدار و پر خار افتاده سانی	شکستم در رنگ جان نشتری چند که تنادم بر آتش و فتری چند بگریم از برایش انگری چند که راه جیب پیاید سری چند فزون تر قدر از خود کمتر می چند غم فسر بر برای لاغری چند بیاد لطف فرما ساغری چند
---	---

طهور می اگر عطش نیست فردا
مرا بس نیست فردا کوثری چند

یکی در خوابگاه غمی گلهای تریزد یکی را خازنم در پای یکی را شاخ گل سر شید بخت گردیدم که هر دم حسرتی غمی ز روی دیده را فرموده ام گلکشت بستان	یکی به بستر از الماس حسرت نشتریزد یکی را کام زهرستان یکی از لب شکریزد درون سینۀ آمد صد شگافم بر جگریزد که صد باغ و بهار از جیب دلمان نظریزد
--	--

<p>نبرد و دست محرومی ز آن بویار عجب گر چرخ بندد بر تو بی جیب زمین معاذ القدر مباد اشعله نور و امنی بیابان گرداوغنما مه پروازی صیقل اند</p>	<p>که نخل انتظار و عده بر ما خمر ریزد اگر صد آفتاب مه بد امان سحر ریزد صبا خا کسرم را از سره دور تر ریزد گفت خونی مگر بر بال مرغ نامه بریزد</p>
<p>ظهور می ترسم آتش شب غم افکنی ناگه دعای کز دعا های سحر سوز و اثر ریزد</p>	
<p>در شب چنان بود که چشم او نبود ز هر نگه ز گوشه با دام تر بخت بهزنگاه چشم توقع نمی زند عیشم حلال باد که راهم نداشت امسال روزگار خزان بگم بخت جانم سپند شکر اعجاز مهر کو از چشم نا امید می با چ بخت</p>	<p>از بس غور غمزه او جنگ مج نبود بر شد طعنه از شک تلخ گو نبود امید خنده گرد لب آرزو نبود در مجلس که صاف نمی بدید نبود هرگز گل بهار مرارنگ بود هرگز گمان مهربان نشد نبود اشک غمی که تخم هزار آرزو نبود</p>
<p>چاکلی کرداشت جیب ظهور می برداد آز اهریج رشته امید رفو بود</p>	
<p>ویده اشک خویش را اگر سهوا برون عشق و امن زاکیر محبت تر شود بشگفت گلهای می پرهنر کاری از دل از برای دام یابی میشود سیمنج بخت</p>	<p>خانان عشق مجنون ایمل خون ده گره های آفتیم گرمی بیرون ده شرق گرساغبیاد آن استمگون ده عشق مرغی را که پرواز دوسر مجنون ده</p>

<p>کرده زهرم در گلو فریاد اگر انجمن در</p>	<p>جان به چپا رگی را چاره سار میای چرخ</p>
<p>آرزوی حال مرغ نیم بیل داشتیم که ظهور می مست تین تا سرم در خون</p>	
<p>گل عسم دریا من خطرم صد تنگ می چرا که گشت ناموسم گناه تنگ میزد براه عشق در هر گام صد فرسنگ میزد که طرد دیگر افتاد از نهاد چنگ میزد بوی ناب جگر رسید تا تنگ میزد که صد خورشید از آن ستارانش تنگ میزد</p>	<p>بهار آمد چه چهل کردل من نگشت میزد ز برق نیتی این مبادم خرم سستی کنم هر چند کوشش پیش راهم دورتر گردد ره احوال ما گویا منی میزد گل حرام که در هر برگ صد پیر میزد نظر در دیده میوز و لبویش چو پتوان میزد</p>
<p>نشانه طالع که تخم عم برنگ میزد</p>	<p>ز سوز دل ظهور می چشم شک شد اما</p>
<p>ز سینه اضطرابی هر دشن بیرون میزد خرد کوسایه بر فرق من بخون میزد که وقت گریه از هر قطره صد چون میزد چرا خود را ازین ندانم هر چون میزد بنوزم ره بزم یا رخت خون میزد که خود را در بلایم در روز افزون میزد</p>	<p>چاکای دلی کا ز انعمی در خون میزد خوشم در دشت حدت بافت تا بخت میزد چه حد اشکباری در تنایم تشنه را درون سینه مانست دل ایند امید ریاضت های عشقم داد و استداد وصال ترقی کی نماید خویش را در کار بندید</p>
<p>طلوع می شک عم جانی نریزد و در فرق که چاک از نیل خون روان خون میزد</p>	<p>طلوع می شک عم جانی نریزد و در فرق که چاک از نیل خون روان خون میزد</p>

<p>عشق تو ایدل مبارک چشم حاسد و باد خلعت بتیابی پوشیده زینبده است ینت جانناز می داری خد افرشت از لیمی هر دم سکر خندی گدائی میکنم طرح هست خانه افکنده ام در کوبی دل در تماش وصل میداریم طالع را معا</p>	<p>چند رزمی شعلات در پریان مستور باد دست رسوائی از جیب و ز کارش وریا زخم شمشیر سے نگاه خورده ناسور باد زهر رشک طالع و رکاسه فغفور باد یک جهان فرهاد و مجنون هر طرف و دود نام ما گاه بی تقوی بیش مذکور باد</p>
<p>ظلم میباشند ظهور می عدل دیوان است کشور حالت بوی را بی از و سوز باد</p>	
<p>نویسم گرشکایت نامه از یار میگنجد ز حسرت سوختم در آفتاب شک ناکه دو نام گشته پراز گفتگوی شاد و ساج چو شتایی تزان بهاسکر بهر کس افشا لبالب گشته بیرون درون از راحه و کان دلربایی را بمصر حسن کتانی سری بر کرده از هر گوشه شاخ مینالگر بجیش های مژگان جسد حکایت میانداز</p>	<p>و گریسم زخم بر خویش چون طایر میگنجد کنم گز آر ز دوی سایه و یواری میگنجد ز باغم گرنیگر دو با ستفاری میگنجد پناشی گرنک بر سینه افکاری میگنجد بگنجد گز از تالهای زار می گنجد اگر یوسف به اندر بر سر باز می گنجد به بندی گریبان آشفته می گنجد اگر گاهی لبی بهسم ز ناله می گنجد</p>
<p>بهر زخمی که تیغ رشک جان ظهور می اگر گویم که میگنجد هزار آزار می گنجد</p>	
<p>خامست دل بر آتش حسرت کبابان</p>	<p>داو از نهار عشو ساقی شراب باد</p>

<p>در پایی نامر مار قه انتخاب باد رخت شکب در کوه طرب باد اشب سرفسانه بدمان عجاب باد نومید نیستیم دعا مستجاب باد دو نوح ز سوز سینه باور حساب باد</p>	<p>تقسیم داغ دل چون خامه قضا شوقست میمان و تنیدت میزبان بیر وز گشت صحن شبستان آرزو ای دل فربعد و شام خورده بر دل شمر و سوز فراق تو داغ جان</p>	
<p>گر دی بباد دست ز نذر و عنان هر جا روی سر شک منت در کاب باد</p>		
<p>عطر داغ سوتیگان و داغ باد وصل ز برای جستن با و سرخ باد خورشید سایه پرور قندیل داغ باد پروانه از نرسدگی خویش داغ باد سهرن صد بهار و لرغون باغ باد پروانه او فتاده پای حراغ باد</p>	<p>دل از نکت گل در میان فلغ باد کو بهر باز کرد که در بهر گم شدیم از پیش طاق سینه در خند و طور صد آرزوی غام بیک شعله می نم دادم بچو عطر گریبان داغ سر گر بگذرد پری شبستان حسن باد</p>	
<p>دولت سنا ده و به ظهوری بغیر عشق ظلمت های بر سرش از پر ز داغ باد</p>		
<p>دل بر آسوده در طبعیدن باد عمره در تیغ بر کشیدن باد پشتم محمور مست نیدن باد ایمن از خوف نار سیدن باد</p>	<p>صبر رام ست در میدان باد گردنی خوش بلند کرد شکب باده بر عقل مانند ارد دست بمفرستم نثار تحفه جان</p>	

<p>نمغ دل را که نیم بسمل دوست درد صد زخم رو نهاد و بدل حیف بودست عشق با دیگران جوش زد و در لیم ندیشصال اشک شادی بکج وید وید</p>	<p>پیش او طالع چسیدن باد سینه در ناله برگزیدن باد لب افسوس درگزیدن باد گوش را مژده شنیدن باد مستعد در فرو دیدن باد</p>
<p>تیغ شمشیر غم ظهور می کرد محو در لذت چشیدن باد</p>	
<p>دلی که رام تو شد نرم نمیتواند کرد کسی که اعطش تیغ و خنجر تو ز ند سیح چاک گریبان بخوان ترا کجا بعیش قدم بر قدم تو انداخت دلی که بادم تیغ تو دوستی دارد بکاه ایدل و بر بستر امید بنال</p>	<p>و فاجعه رو و جفا کم نمیتواند کرد نظر بگوثر و زمزم نمیتواند کرد رفو برشته مریم نمیتواند کرد دلی که سر بر غم نمیتواند کرد چه دشمنی که بر غم نمیتواند کرد که گردد و داع تو خواهم نمیتواند کرد</p>
<p>سلوک یاد مرده ناصحا ظهور می سلوک مردم عالم نمیتواند کرد</p>	
<p>در تن از ذوق جان نمی گنجد نعمت خوان وصل در کاست گریه شادی بکار بررم گل و بلبل حرف تواند</p>	<p>غیر او در میان نمی گنجد مغز در استخوان نمی گنجد خنده اندر زبان نمی گنجد در چمن آستان نمی گنجد</p>

دست بردن از آن نمی گنجد هیچکس در میان نمی گنجد	پای بر نخل نافتاده بهار بر دای باو نیست قاصد بے
	نظاره بر باطن ظهور می دوست آتشکار و سنان نمی گنجد
رفت از پارفتن مهر دورانی بر بخورد مرد در لب داستان بهزبانی بر بخورد خارها در دل شکست و گشتانی بر بخورد آه ازین سعی عبث ایر و کانی بر بخورد بهر شش بخودی آرام جانی بر بخورد دای لبها بوسه کج دهانی بر بخورد	از کفن پیران شدیم و نو جوانی بر بخورد چهره در گردن هوس گم گشت و اشکی بر بخورد ناز ماهی یابید ادم بپیش ای دریغ سینه پرور دیم چند بر امید می ناو کی در صفت کابل تان از بسکه خواندم در شتر زیر دندان هوس گردید لبها بخت
	خوش ظهور می یافتی خواهی پیر و یک شد سر کجا خواهی نهادن آستانی بر بخورد
چانه کردنت لب بر تنها بود نشاط بزم نشین حصه داشت پیا بود دار تر گس به پاک بردار بود هزار جان گرانمایه سود سود بود اگر چه نه ادب بر لب تقاضا بود برای تعمیر چه خوش مرگما صیا بود	ز لطف هاست نماند و شراز سو بود طلب شگفته جبین انتظار گوشه نشین بجز حدیث و فاسد نمی زد از لب بهر غرور که در برج عجبند آید قبول دعه بچشم و فغانا و گشت درین دور و اگر غیرت اندکی میداشت
	زمانه پیش در طرب سرت و ستان بکرد

نعم و طلال ظهور می نصیب عدا بود	
<p> بیاره کسی که زخمی زار نباشد در روز ازل شیر دلان بگویند داعیت برای جگر باغ و سبزه گرد و شکر است چون بستم کمال انجام زبیا نتواند هنری کرد در جان برهنه و در ریش زنا علییده بخونند چه کافر چه مسلم بیهوده بپوشند ز ما کرده مارا </p>	<p> در کج نعمی روی بلوار نباشد آن سر که سر او سر داری نباشد هر گل که بر آن گوشه دستار نباشد رحمت بر آن سینه که افکار نباشد تا نکست جیب تو هوا دار نباشد گر از سر زلف تو بدان تاب نباشد در مذہب هجران تو زبنا نباشد در روز جزاست تو بشارت نباشد </p>
فردا تا ندیک شبه ظهوری خلد می که و ران وصل تو در کار نباشد	
<p> ای جنون عطری کهستان بومغ خود نهند گر بفرغفته گاه و هر خوانی سر در خویش را در چار سوازی نشانی کم کنند شعله به نشانند اگر صدره بطوفان فنا برتا بر سایه بال هما هر تار که </p>	<p> سنگ بر خنانه جام و ایام خود نهند آب رخساره اش از خون مانع خود نهند چند بانگی بر سر کوی سمرغ خود نهند باز در گیرند و خود را بر چرخ خود نهند تیره بختان گوش بر گلپاینگ نغمه خود نهند </p>
سرخ روی گل کند از باغ بهی رخا جام اگر بر قطره و ایام نغمه خود نهند	
<p> دل ز طوفان ششکم در دم گرد آب باد </p>	<p> دامن دشت بلا آغشته در گرد آب باد </p>

زخم بی مهربم نصیب سینه احباب باد نخل تیغ جوری از جوی جگر سیراب باد زودتر کوه تحمل منسره سیاه باد خار صحرای شقت نصیرت سحاب باد ابر چشم رشمه شوی امن قصاب باد	درو اگر در مان پذیرست از برای شهاب میوه زخمی بر امان دل بر خون نجات در شبستان عشق دارد بواجب نیکو پهلوی دل ریش خنجر بر بستر آسودگی خنجر دست دروت زور خلق تافت
---	---

آه از رسم تکلف ادا از قاناق عقل

بعد ازین مسکین ظهور می فایز از آوا جان

از شعله چراغ شب عمر سحر چکید زهر آب رشک از دل تنگ شکر چکید زودتر گریه از مرده باقیتر چکید صد آفتاب دماه زمانه با نظر چکید بگذشت داغ سینه ز خرم جگر چکید دریای شعله از تنگ شهر شکر چکید	عشق آمد و زکامه زهرم شکر چکید گلبرگ لب بچرخ جان نعل خنده پیکان غمزه مانده شد در شکاف دل در بحر حسن چشم گهر بار غوطه زد برداشت منع گوشه و امان چشم تر در دشت شکر و گل قنداده بخت
---	--

دوران بر زم امن ظهور می مجامع

نوبت بیک از دم تیغ خطر چکید

ریش دیگر علامه پیش طاب را نظر امید بر آفتاب بهت را از گرد کوی بنده سبالتی را تشریف بادشاد بدوش گداز را	دوشینه شربت آرد از جوی طاب را دروشت شعله نیر چرخ را از کمال عقل شمع تافت از باران را اقبال بخت بین کند ز لولان را
---	--

گشتم گرچه گشته تیغ تفانی شادم چه نیک خرم بنیاد و مهر خست	پنهان ز ترک چشم نگه خونبهارسانند این برق را تو به شوق از کجا رسانند
زن تار بندی ظهور می حوال شد	زن تار را نصیب زن تار رسانند
دل زندانیانت سیرستان نمی تابد پی زندانیان آرزو چاه و قرن اری زود و دواغ دل پیچیده عطری در مانجا سمباد افوت گردد بکینش از روزگار غم گل وصل حرم کی در گریبان طلبت نمی سحاب دیده تر مایه دیگر از کجا آرد جگر خواری کن ای معیشت بچکن بنمیزانم	چو درواز دور دست ز عار و ران نیتا اگر زلفت پریشان جوش فغان نیتا صداع نکست نسیرین در میان نمی تابد که دوزخ عشرت جاوید نادان نمی تابد شکافت دل اگر نیش منیسلان نمی تابد که سیلاب جهان شوق غنیان نمی تابد که پشت دست حسرت زخم دندان نمی تابد
ظهور می گو که بار آرزو شکنی داک	در آید دل زیر بار اگر جان نیتا
لباس شوق با چاک گریبان نمی تابد شگون از حرف مرهم فال زخم سینه بیک مگر جذب توجه کوتهی بر راه پا دارد خدا بر سینه چاکیهامی شوق با نخواستاید بدست سوز و هجران نامه پیچیده شده در هم	بلی طوفان آتش باد و امان نمی تابد کو این اقبال را جز چشم حیران نمی تابد که شوق کعبه وطنی بیایان نمی تابد که گوش صبر و طاقت نام هجران نیتا که دوزخ شعله مضمون عنوان نیتا
ظهور می در بیان رود و لب با نداری	

زبان بکشا که حرف شوق با یار نیتا	
الفرا روی عقل سلطان جنون لشکر کشید جند ای سینه ریشت زخم بر هم چکاند زهر مرغان عتاب لود کار خویش کرد کی تاب بند ناصح کشته کرد و آتش شعشع محفل کو بر افکن برده فانوس فرق شوق از حسرت زخم ملامت میبرد	الوداع ای سرور حسن خنجر بر کشید مرحبا ای دیده اشک شور و افکار کشید تلنگامی انتقام خویش از مشرک کشید شعله و آغ زداست تیغ صرصر کشید نیست جا دیدی زین و آینه پرور کشید از برای مصلحت طاقت بسور سر کشید
مرثده دارد ظهوری با تو دار غمزه سینه بکشا نیکیش با ذوق کن خنجر کشید	
مے مرا بے خبر نگرداند نه نشینم ز شوق کعبه زیای نه شود گوشت ز دوازده تلخ سبق مهر میکند تکرار دیده ام عار دارد از اشک گسست آنکه شعله شوقم	یار ساغر اگر نه گرداند تا مر اگر دسر نه گرداند تا لبش در مشرک نگرداند که ورق باز بر نگرداند که بخون جگر نه گرداند آفت بال و پر نگرداند
نوبت خنده ظهوری شد اشک در چشم تر نگرداند	
غمزه چون تیغ کیسند بر دارد صد خرابی برای جان و دلم	چاک صد کار با جگر دارد باز از روی یک و گرد دارد

<p>بند بر پای دل چرانیست بنفش شادی برون قفا و زبونت گوشت شوق منت بسیار زنده گردید در و در مان عشق آورده کوه اندوخته دیده بر روز خویش بگیر نیست تقصیر بانغبان با وفا</p>	<p>کاکل و زلفت تا مکر دارد غمزه در دست نیست دارد که دلم صبر پرده دارد تالهای که این اثر دارد مرد و افتاده که بر دارد دامن روزگار تر دارد بید امید کے اثر تر دارد</p>
<p>آرزو بار خویش بهم بست با ظهوری سحر سفر دارد</p>	
<p>بیایا که هلاک اند تو ناتوانی چند ز انتظار تو در خلوت فراق کشان خوش آنکه باد بهار وصال افتاند امید هست که دل وصل یار و یابد سخن بشکوه هجران تمام شد در لب</p>	<p>مرد مرد بشنو نامه و فغانی چند لب رسیده از شوق تار جانے چند ز غل گلشن امید از خزانے چند رسید گرچه ز بجران بیان یا پسند بشکر وصل خواندیم داستانے چند</p>
<p>مرد در خویش ظهوری حکایتی گفتی اگر بر سر سودا شتی زبانی چند</p>	
<p>دوش اندیشه آغوش در آغوشم بود صبر سیرفت و هوس رخت در آغوشی بود رفته بودند ز خاطر همه خرد همه کس</p>	<p>مهر از تکر تر لب خاموشم بود شوق جبار و بکش پیکی بهوشم بود ذوق عیش و طرب از ذوق زانوشم بود</p>

لذت شکر کام برگ ذوق دود عطر کا کل همه از منفی شایم جوشید داشت هر کس نمک دیده حیرانم داشت	هوس خام بر پتار تفت جوشم بود باد و آلمان همه از آتش خرم جوشم بود بود هر جا سخن در لب خاموشم بود
--	---

عیش و شینه ظهور نمی میان بریت صبح صدر و ز طرب کرده ره دوشم بود	
---	--

دل در گریه سور باره سر جوش زد خواست شیرین ترکند در کار نه جوش زد آتش بر شعله بر سینه افسرده ریخت عقل از سودای جود خورد ابا جوش زد بر کشیدم خویش را مرده از آغوش جوش زد در طریق رشک دل از غصه سلوی جوش زد جز حدیث وصل در لبهای گویائی جوش زد	نفره ستانده آب بر لب خاموش زد عشق اول شور و بختان اصلک جوش زد و جلد پر مایه از چشم بی نم جوش زد عشق عطر چین کا کل بر بشام جوش زد بخت کوس آرزوی دولت آغوش زد حسرت ما بر تمنای قیام جوش زد بر سر راه تنگ گشت فال جوش زد
---	---

چون ظهور می انتقام از تلخی می بکشید هر که جوش از حسرت لبهای آهون جوش زد	
--	--

می شوقی بخت آورده دلم جوش باد تا بکی سوز و صد آرزوی خام زد یادش اندیشه سودای در پیش نهاد شکر آرزوی طره و کا کل زده جوش باد دست در گردن جان زخم نهان جوش باد	پنجه بخودی در کمر جوشش باد کامها همه آتش کده جوشش باد غم بحر و طرب وصل فرا جوشش باد علم معرکه تنفره بر دو جوشش باد لبت دانه نثاره تنگ را جوشش باد
---	---

<p>شعله در پیرهن از سر و قبا پوشش یابد سرخ با شوق دلسوزانه در گوشش یابد چشم مینا چون دارد لب غامضش یابد</p>	<p>جان پروانه هزار و خبر از راحت یزد آنکه تاب سخن سر در حیفانش نیست کاش ناصح نکه صورت معنی میداشت</p>
<p>تلمی عشق ره کام ظهور می داشت زهر ایام گوارنده ترا ز نوشش یابد</p>	
<p>شعله تنگ در آغوش خمی می آید کعبه در رقص زبانگ جرسی می آید نور ایمن بسجود قبضه می آید گاه از دل بزبان تلمی می آید خوش صفیری ز شکاف قفسی می آید باد از گوشه دایمان کسی می آید رقص بر شعله کجا از کسی می آید آه در جان سکتم تافسه می آید اینک از مرزده زود اوری می آید</p>	<p>از کسی مرزده وصلی کبی می آید محلے را حدی شوق بیابانی کرد شعله طور چو بداغ جگر جلوه دهد گشته مفتون لب خواش با چشم قبل صدارم گل لبم ریخته از هر طریقه بگریبان فلک شعله در آویخت بی خیر پای فرد رفته بشیرنی کام بر رنگ دریشه دل حسرت کالچر چهره من پسری گریه بمن فرمودست</p>
<p>باز فریاد ظهور می ست که نکه شپسرخ غالی از بر فریاد رس می آید</p>	
<p>بدشامی ز مغز تلخ من تنگ شکر روید هم از زهرم شکر جو شد هم رشام سر روید که نخل گلشن امید از آب تیر روید</p>	<p>خوشا روزی که از کشت عامی دل افروز سر آید تلخ کامی رخت بر بند سیه روزی زمین منفعت خیز جهان عشق را نام</p>

<p>تنتار ابریسر باغ دل گاهی توان نذارم رنگ اگر شست جهان دیگر بهر خاک کی که یکدم در هوای او فرو گیریم هوای جلوه شا بد زندان سبیر اجل گر بکند پر کالهای دل بر انداز برای دیدن جلا و مرگست این اگرگاه</p>	<p>که جای سبزه ادا الماس حسرت نشین که پیش ناو کش از جان ویش من از آن تا نو بهار شتر خورشید و قمر دید که در باغ تماشا لاله گل تا کمر دید به بجز انش گل داغی که از باغ جگر دید بظلمت خانه دوری چشم من نظر دید</p>
--	---

<p>ظهور می یاز نو سیدی نو خود بر یکدگرستی مگر بیداد امید می بر سر راه سفر دید</p>

<p>در چار سو عشق جگر داغ جان دید عشرت زد دست کویه باز عفان خرد جان را گذر بر سر بازار دل قناد در مخزن بصارت دل نقد سودخت ای دل ز بستر مرض مهر بر مخیر این سر که سر قبیله نمی آورد و فرو</p>	<p>کام و زبان دور و خردش و فی خیر ستی ز باغ چهره او از عوان خرید از آن فروخت است و من گران بر پای که جنس دکان زیان خرید کز مرگ عشق عمر ابد میتوان خرید تارک برای نخبه آن شان خرید</p>
---	---

<p>معلوم نیم جان ظهور می چه قدر دست طالع مدد نموده عسم را یگان خرید</p>

<p>و گر از زلف و کاکل و زین قیصر بنازم شست ناز اندک شتابی برین کل غنا کو تا کند طرح در کوه استیاج بن</p>	<p>دل از سودای مژگان بستان برین کز خم کاری بر سینہ پنجه غلطه مسموم دیگر بمن عشق بر اکسیر غلطه</p>
--	---

<p>باید یک شایده وصل را بندی نیم بر پا ز بهی و تیو صبح کام برکش دامن مهمل گل باغ جنان و خواب بیدم باغ جان قلم در پیش انشای محبت نامه دارد گزند چشم ز خرم هر هم اید این نیت با</p>	<p>ز اشک آرزو بر چهره ام ز بخی میغلط که سرکش شعله بر ناله شب بگیم میغلط مبارکباد و قالم قرعه تبسیر می غلط که مضمونش بخون در پر چه تحریر میغلط فرودم خردش سینه بر تاشیر میغلط</p>
<p>ظهور می شمع قرینت شبستان که بیست که مه پروانه سان که بعله تقریر میغلط</p>	
<p>نه تنها و هر همچون چرخ غمخواری نمیداند نمیداند غمخواران ز غمخواری چرخانی مجو از شیشه بهر آن مروت نینار اید بیک دیدن چپا آورد بر سر صبر طاق کند بر صفی گل چون پریشان شیشه بید سر شد شام عمر و خواب بخت من جان</p>	<p>که همچون طالع مایا و یاری نمیداند نمیدانم چرا دلداره ای نمیداند که چون برداشت تیج کینه ز مناری نمیداند اسیر او شوم طغیست پر کار نمیداند نسیم بوستان خلد عطار می نمیداند چه خوابست این مگر گشت بیداری نمیداند</p>
<p>برای عشق طح خانه امید افکنم ظهور می سیل راه درسم مهار نمیداند</p>	
<p>ز کام تلخی صد منتقل عشق بتان دید منفرا غیر انگشت باغ التفات خود هنوز حسرت آبی در جگر نگذاشت با چه سوزست اینکه بکشد از زرد گند لوز جفا</p>	<p>آب حسرت من کی بهار بخیزان دید مباد اخار کاه طعنه از دشت زبان دید همان در جو یار گریه من از خوان دید که از هر قطره در باغ جگر صد دانه جان دید</p>

<p>در آن کورس دوم لفظ را خارج بلا می عا شته دریا دوم از شوره دار طالع من خاک گدازد</p>	<p>۴۴ کلی تعریف خست چون ریتان یزد که در نگار رنگ ریتان بخت دیگران دید</p>
<p>بیان بخت بر سر خمی اسایه افکنم گذشت آتنا ظهوری از بهستان از د</p>	
<p>ره سر گشتی در دشت حسرت سهری خیال غمزه کی در لاله زار دایع و گداز سبک باده عشقی است افتاد از جان مکن گونخواه این سباب کبر و خوض رصد بند تنه گوشتین تنویم بخت چه خوار سیاهی بوی صبر آمد و دوش دلاگری توانی در صفت بیکان نشین پی انهار عجز ای دل گر نه در صفت</p>	<p>بسی شوق کار پا اگر از سهری آید اگر دینه پای صبر در شتر نمی آید در رنگ جفا و دوزاخ بر نمی آید که در چشم گدایان حشمت قیصر نمی آید که در کار مردم دوازده گوش است نمی آید ز طرز نقش معلوم شد دیگر نمی آید که زان بزرگس نگاه آتش پرور نمی آید که چشم او عده ناز و لغافن نمی آید</p>
<p>ظهور می از زلال شعله خلق تشنه تر کرد سمندر بر کن زرمزم و کوثر نمی آید</p>	
<p>طرب پروری که ز رحمت جان طالعی دارد خوشا زخمی که برگردید از خاصیت میهم بنام سینه از داغ بلا زن سکه راحت توان پیید بر دست تمنا دامن دامن ز شمع شام طالع صبح دولت او هر کجاست</p>	<p>فلک فرسای سراسری که ترک سامان طالعی دارد پدا در دیکه از تاثیر در مان طالعی دارد اگر نهانی از داغ نمایان طالعی دارد که از سر خیزد و روی گریبان طالعی دارد سیر و زیکه از شمع شبستان طالعی دارد</p>

<p>ز کوی جلوه می آمد نسیم خاطر افروزد دگر آراست غیرت بر رخ نرم جلوه کرد</p>	<p>بنایم کاشتم از باد و امان طالعی دارد بهر چون پشت دست از زخم و ناله طالعی دارد</p>
	<p>برون افکن ظهور می از زبان خست نام شکر اینکه از فریاد و افغان طالعی دارد</p>
<p>حیرتی بر زبان دارم که در گفتن نمیکند نعلی کرد بر طور تماشا شعله محسنی سر انگشت ز نو گو بنیگاری جای دیگر صلای بلوغ زن آباغبان آید چنان مگر ز برق حسرت بر درون از گریه خورم برای غفلت ز غمیر کوه و دشت میباید ز تیغ و دست بستم بر جگر این چو زنا سوخت گر فتم با طالع پرده بردار و درو او</p>	<p>گلگی در حسیب میخوام که در دامن نمیکند که ذکر بر توش در قصه ایمن نمیکند که با چاک دل مارشته و سوزن نمیکند که سوز صاحب این داغ در گلن نمیکند که دیگر آرزو را شعله در خرمن نمیکند جنون عاشقی در کوچه و درزن نمیکند بلی زخمی چنین ز خنجر دشمن نمیکند چه حاصل چون تماشا در گاهین نمیکند</p>
<p>ظهور می داده جان کوی روپوشی گویا که فریاد و فغان در پرده نبون نمیکند</p>	
<p>ای خوشا دستی کند دست نمی سرزند تلخکامان تراشکر ز خاطر برده اند سرخ چروبان ترا رعنای در خاطر است عمره را کی از غم و رنا زرد است گر شود کینشک دل سینه نقیض اندگر نیست</p>	<p>بی خوشا زهری که ز صد طعنه بر سر زند شعله خواران تو کی پاینده کوثر زند از دم تیغ گل زخمی که بر سر زند سینه چاکان هم که ز خنجر زند باز و شایین که چون رقیبانش بر زند</p>

باز نگذار دور غلو تیر می وصل یار
گر چه خود خوابان سر گشت طلب بر تن

چون ظهور می هر طرف افتاده صد بار
تا زمرگان بر برگ جان لبر ان نشسته

سکه و افغانم جگر بازده اند این صدقنا که پراز گوهر آنته بی می کشانی که نزارند غم از روز غنا کام جان هر فرخوشست شیرین گشتنم بردگو بکس به پر خوش خار خار غم هر دم ز دل آورده بود نثار بخیری ز تیر آگاهان است	علم دید بنام نظر بازده اند غوطه در لجه آب گهر بازده اند باد و در مجلس فیض سحر بازده اند گر چه در روز از ان بشکر بازده اند شعله ایست که در بال پر بازده اند گل زخمی که به فرق جگر بازده اند از می یاد تو را و خبر بازده اند
---	--

سپه یاس نسا زنده ظهور می کاری
دل قوی دارد که کوس ظفر بازده اند

عشوه مضطرب ساخته دیدن دارد بوس خام بچوش آمده و بسینه دگر دوش و خواب رخ از چشمه چون شستم وام از تارنگه بافته چشم سیسی آهو خانگی وادی آفت پویه عشق در پانچ دل به کجین پیرانی نیست یک لقمه زهری که نزارد کجایم	قصه پی لبب آورده شنیدن دارد و انما بر جگر سوخته چیدن دارد در جگر نشسته غمزه خمیدن دارد در نقش مرغ دل از شوق چیدن دارد دشت شت از خرد و صبر پیران بیهوای اصل اسیر بریدن دارد دست از مایه صدمه کام کشیدن دارد
---	--

	بار امید گرانست و طوی عاجز که دلاقت بجاره خمیدن دارد	
بنه در عشقبا ز می بر خفته چند که خواهد کرد دوران قیامت چند گر بیرون قشاقم سر بر خفته چند که خیزد از کینش قمار خفته چند فغان از نسبت بی شسته چند برای دیدم دارم میر خفته چند		ولا داری تنها عشق خفته چند نشان وصل به نوازه بند خفته و لم ده ناصحا در گریه کردن خفا آن کاروان صبر خفته چه میباشند از بهشت بیان یک گشتن بخوابم گشت قانع
	طوری تو اندر زیست چه برو از مهر ندیم خفته چند	
مرز کلام تلخ نشان چون می کشند آهها از دل چه نوزدن می کشند شهریان رختی بهامون می کشند ساغ لبهای بیگون می کشند تنگی در نیل و چون می کشند چیز در چتر فریون می کشند		تلخ جان ساغر خون می کشند بیدلان از صرقت قند کس گرچه دارم به سس کردم خبر از حدیشا بوسه برستان گم الطش گویان صحرای نعمت در رست نعلین بویان از غبار
	مهرت در دل طوری نوازه جا آرزو بارخت بیرون می کشند	
سجده از فرق آفتاب کشید		ماه من چون ز رخ نقاب کشید

<p>نوبهار از رخ عرقا کش ترک چشمش نزار و آن پروا سالیان مبعثش چو نرسند مایه آتشین بیاثر کزان دل ز گرمای شوق میخوابد هست قدر آن قدر سوال رتبه عشق بین که نیلوفر عشق اگر دل و درگیر ترا</p>	<p>در گل و لاله آب تاب کشد که خند تک نگاه تاب کشد دل ز گرمای جان تاب کشد ابرو مشکان سن جاب کشد که کتابی با هتاب کشد که لبش زحمت جواب کشد چست در چتر آفتاب کشد بسگر از سینه عقاب کشد</p>
---	--

کمال میداری بسازی محبت
 که ظهوری چشم خواب کشد

<p>سر به فکر ترک سامان بر نخورد چشمه های خون بزرگان سر نکرد بر چنیدم بستر آه ای دروغ خواستم خود را برم از یاد خود آرزوی سیر چشمه داشتم پا بر امان عطر در سفر آوردم کام جان شیرین نشد از محبت شود میگیرم ز دولت از گوی مری راه ما بر کوچه حرمان قنار</p>	<p>دل در دلبافتان بر نخورد رگ بجنبش های رنگان بر نخورد در و بید روی بر همان بر نخورد بخت سستی کرد و نسیان بر نخورد از جگر نشتی بدندان بر نخورد یاد گلزار گریبان بر نخورد بوسه کج نمک دهان بر نخورد کز زخم زلفی بچوگان بر نخورد دل بر لب جان بجان بر نخورد</p>
---	---

	تا ظهوری در ابغواضی بزم دیدم چون ابریشان بر خورد	
کار بار است بنوین غذا میگردد هر زمان سپهرین از شوق قبا میگردد رویش از سیلی ایام قفا میگردد خنده یار بگرد لب مایه میگردد رویی بر تافته از سینه عید میگردد بازش آید و به بنفیه کجا میگردد اشک رویه ایشان بچو میگردد		چرخ آخر بر ادول مایه میگردد خلعت وصل ابر بر قد با بریزد نصیبی روی که در ماقبت کار نگیرد چند روز است که بر چهره غنچه شک دماغ حسرت که بهر دشتی دل میباید بچ حسرت وطن قطع نظر کرد امید چه قدر خنده میی که حوالت کرد
	نیکبخت نامزد و منظر ظهوری گردید هوش بهوش بر نبال صبا میگردد	
اگر سازد بزرگ شوق با حکم بستر غلط تعلی کرب شیرین دانی در شک غلط بجای اشک بر رخسار خورشید غلط دل صد باره شب روز در خون جگر غلط ز نخل آرزو بهر لطف شامی بر تیر غلط که هر دم از جگر بهیره ام لطفی در غلط که عاجز میشو و گاهی اگر خواهد که غلط		خوشا صیدی که از خم غمی یکدگر غلط خدا یا زهر عم بر کام جانم ریخت بزم جلای چشم ترا ز چهره خواهم که چون گرم بامید یک شایه آرزو با بر کند رنگ در آن کشور که گردد باغبان عشق چوین رشته عشق میخوامم ز در گریه عسیم را خیالی را بنوعی رنگ را خوش حاندارم
	ظهوری آن زمان بستر آسودگی غلطی	

که دل از شوق مرگان هر زمان بیشتر غم

چشم تان پر دافه دستانی چند بمکتب کسب تو در صحن گلستان پیچ چو کم راحت صد ساله جزا دارد خوش شیرینی کج دهنی میباشم تام یکبار نتوان برده که شد جز تا طریح ترا ز غلظت باد که نشد بما شای جزم دید که کنی اوده جلا ساقیا از گینه تو به زندان ما بگذر	آرزو از گمش گشته میدانی چند پر دیر نرگس و لاله گریبان پیچ از غم نرگس با دافه پیکانی چند رست از کامم و زبانه شکرتان پیچ و ده چه میور که بیداشت کسب جان پیچ داو از سر نشسته طر پریشانی چند که بر تمام بریدست بیابانی چند رحم بر حال پریشان پشیمانی چند
--	---

وقت نشسته طرور می گزنی سگ

خورد اگر گشت ایمنه ناله جان چند

متر از دین دول این چنین جان دوریز سرافشان دور می گرد این مرگها و اوم زرا سیدی و صفای صبر پوشش باست ملک بفرق پشیمانی ز غم گلهای سواد بسته عشق فتوا از دگر فرق مست ارا خوشا حالی که بر بالین میاری تنگداری خوشا روزیکه قاصد آید و از دگر خود می خوشا سر به گنجی که در غمخانه هر	ز خجلت لاله فلامه از دست عنوان فروریز اگر گشت بر اثر بر جز نه صد در میان دوریز بیا جنبش که هر کس در دلت همچنان دوریز ز کج ز گشت چو بر می شود پنهان فروریز بیا از بس صدهای غم سالان فروریز بانگشت بر می آید که از مرگان دوریز تر شایم بیا دگر و دگر و دگر و دگر چو بکشاید دم از دست عنوان فروریز
--	--

<p>شبی خاتم طوری آچنان مهر بر زمین گویی که دیوار دور کاشانه سحرمان فرویزد</p>	
<p>شکر کز بند خودی دوش بختم دادند عشق و اتم نگه صورت معنی بخشید ساقی حسن صفاتم می کردی ثبت در دفتر دیوان قدر بشد تمام بر صند بر چیدار است دل بر گشت چهره در گرد بیابان بوش کشیده طلبش آرزوی حج وصاله شد ستخانه بدین روز به لبی بکشویم</p>	<p>مژه بودم بنغم عشق حیاتم دادند مهر بصورت نگاره حسن صفاتم دادند ست فشم خبر از نشاء اتم دادند بر جهان نعم دادند و بر اتم دادند خاطر فارغ از اندیشه مایم دادند در بن هر مژه صیدم اتم دادند نورق سلیم مناد و عرفاتم دادند عیش عسم راحت منم کاتم دادند</p>
<p>دست پیمان بست به طور می اوم جای در گوشه توین شب اتم دادند</p>	
<p>عشق چون مهر بر خیزد بیدار کشتیج تنافل بچرخ می غلطد تا زنده شده بازار سلامت برسد بر سر کوه چپا رگی از قوت ضعف لب جام از لب ساقی چوبه رسد در هم بزودن ملکیت صبر و کسب یوسف از قافله محمد توین بر بصر</p>	<p>دفع راروی شناسی جگر با سکرد نگه از دور بقریب تا شایسکرد صبر کم جو صدمه هر لحظه گاهی با سکرد مزد بهای خورشتم که چو غوغا با سکرد آرزو خون جگر بر سر تقو با سکرد کار صبر خیل و مشر تا ز توین با سکرد حسن نور هنرنی عشق ز لیلا با سکرد</p>

منز نش از درختن بر تو سود بیکر	نافه از میلی طره رخزیدی چون
گر نینداشت ظهور می تفت سود دارد قیمت داغ جگر سوز که پیدا می کرد	
دل مرا گمان پستم سینه بر خنجر اندازد که شود شک لذت رنایا شکر اندازد نظر از شک در حشر کی بگوثر اندازد باین قمار و قاست چن گز بر بستر اندازد کسی گز آرد وی خویش را بر بستر اندازد نشیند بخود و گوشی بر آواز در اندازد که از نعل سمن آئینه اسکندر اندازد رخ زیبای ساقی عکس گرد بر اندازد	نیم بخت کو تا پرد و از روی بر اندازد نمکد انش در گمرست بخت چنان بزم در رون تفتیده گرمای صحرای بی بزم که در مش فضای جلوه فرق کفر و بزم کشد در زیر سر بالین انوی سباز خوشحال کسی که زوده در بزم خوش آن سالک که افتد در بزم ورع از صورت مستی نماند صورت بزم
عجب گز از خفیف نام را دیبا بر آید ظهور می کار خود را اگر بسی اختر اندازد	
در روی که رو با کرد و دود و اندازد گشت امید کاران نشو و نما اندازد از خاک رگزار می گز تو تیا اندازد دین بایو فانی صد بیوفانه اندازد مکشای تیر بهم شستم خطا اندازد	بسود و بیج کاری با کارماندازد کو صد مبار هر دم دامن بی بند از چشم اشک یزان گویا و دیگر دان از جنس شکفت شد باز از عشق باز قدم گمان شد از غم می می هر رخ
دل مید هر فریت باز می می ظهور می	

	بیگانہ پرور با آستانہ انداز	
<p>ز تابستی حسرت چمن بگوش افتد دور و ز دور پے ز باد خرقہ پوش افتد ہزار تفرقہ در کاروان ہوش افتد بلاست اینکه تو نگر گران فروش افتد رواست بار امیدش اگر زوش افتد کہ دیگ آرزوی خام شان جوش افتد اگرہ گلہ بربل خموشش افتد</p>		<p>کسی کہ در ہوس لعل باوہ نوش افتد پرہی کارفتہ بجنبہ ہا اگر رسد ز یک نگاہ کہین گاہ بگوشہ خشنے ز جاہ حسن بصد جان ہا گزرے بکوی غصہ دل از رشک خورہ پہلو چنان بپوشہ مکن گرم سہر و ہلرازا شکستہ عمدتو بر سن سخن بر نئے آید</p>
	<p>بصد قربت ظهوری زبان کشیدہ بجام چنان مکن کہ لبش باز در خروش افتد</p>	
<p>ستمکار مرا بشناسد اینہار اباد گوید ہزاران جان دل گرفتہ یکتار مو گوید از دگر باد را گلزار حرف رنگ بو گوید اگر خود را دل دیوانہ اندرون او گوید ز غمنازی یکی خواہم بجاک من فرود گوید کہ دل با چاک حیب حیرت طاقت از فرود گوید</p>		<p>کے را اگر کے نامہ بن تہذیب گوید ببازار محبت سر زند با نگاہ از من گذارد رنگ و بود و لالہ دل اخلت گنہ را صاحبان خیر می بخشند می گنج گند در روز مرگ ہر چه از یاری و غمنازی مگر تازنگاہ سوزن ترکان شود حاضر</p>
	<p>بزیر سرور را خواب سی ہند با اثر ظہوری گر چنین آستانہ بجام گوید</p>	
<p>پارا بگذازد و بکوی بستر آید</p>		<p>آسودہ دل آہانکہ ز محبت بد آید</p>

<p>پنهان نصیب بر سر راه نمیرایند آنها که بجا ناطریق نظر آیند از دیده قدم ساخته بر نیشتر آیند چون بالیان تو به نیزنگ آیند بگذار اسیران تو دریش تر آیند هر روز چو از روز دگر خاسته آیند از حرف لبست چون بخت شکر آیند</p>	<p>بایست بران او بوس نکست در حشر برون گرد آیند زولها مرگان تو گرد شد گز اطله پیر رنگ رخ اغیار بشوید غمی خلعت نرم کند رو بکس مرهم لطف پیوه چه رانی ز بخت سوتکا زنا در کام و زبان او از حرف خوش</p>
--	---

شایان بران قوم طهمومی که بگویش
 تفتیده دل و خشک لب چشم بر آیند

<p>زود گلهای شپانی به دامن میکند یک یک آن نامهربان رکاز و هم میکند باز دی غیر این زمان انداز گردن میکند از برای خاریا تقدیر سوزن میکند اندک اندک منع دل ترک طبعین میکند غیرت خویشا که حالا در دل میکند ده نمید اندر چراغش خانه روشن میکند</p>	<p>باغبان آن گل چنین گزیر گلشن میکند و دیشهای که در کارش اسیران کرده بحر از انهره دامن گرفتند بنو دل که نشتر در جگر بر باد مرگان میکند در شکیب و ام گیریش مگر خوش آریب حسن خواهد چند روز دیگرش در کار کرد وقت حسن خط از هم صیهارا شام کرد</p>
---	---

آرزو در دگر فتم با طهور می ماتش
 عشوه پنهان دگر جانش چه در تن میکند

ندارم شکوه گر خاطر اندوگم باشد
 دل و لاری میخواید چنین باشد چنین باشد

<p>دشنام گے آموده شد بخت دمانازم بگرداند ز زره صد کاروان مهر طاق خدا یا آگهی از حال من از حال دشمن هم جاکاران کشته از غصه اغیار یاران خدا چین آفریست از برای طره و کاکل</p>	<p>ملک را زین بر من ز آسمان بوزیرین اگر از گوشه چشمی نگاه کنی در کمین چرا بخت چنان باشد چرا بخت چنین باشد تو هم ای یوفا آخر جهان کردی همین باشد ز بهر آنکه روز و شب کسی از حسین باشد</p>
---	--

بدوق خاکساریها ظهوری سحر قوی

که شونخی را غبار چهره بر آستین دارد

<p>باز شب ز گشت بلا میگرد پاس میداشته بگوشه چشم تاب کاکل ز جسم بیتابان صبر چاره تقدی شوق گرچه بر بود دل ز مهر از کمین جور بیگانه جور بود آردی خوب می بود یوفا اینسا</p>	<p>ناز خاطر نشان مایکرد که تنافل با چسایکرد دست در گردن مباح میکرد بر سر جا خوش تلاش میکرد مهر تو جامی خویش دایکرد که بترکب آشنایم کرد حسن گربا که وفا میکرد</p>
---	--

من گشکار بودم و عاشق

با ظهوری چراغ میگرد

<p>دل کرد و گنج همه بجا دارد از زه روزگار بیتا بے تیغ بیگانه کشیده خرق</p>	<p>جای در کام اثر دبا دارد بنزد ازین جان جدا دارد همه انداز آشنایان دارد</p>
--	--

<p>رومی امید بر قفا دارد دو دماجنگ پا و پا دارد خنجر و نغمه مر حبا دارد نگه تیز خنجر دارد حاجت گریه را روا دارد دیگری اختیار ما دارد</p>	<p>جان بملک عدم رسید هنوز صلح کردند وصل و بجز جان زخمش دامن نشاند بر برهم کشتیج و دوشنه مرگان چشم شب زنده دار گوشه نشین مدون و زیتن نرسد انم</p>
<p>از ظهوری بحسنه ظهوری گرچه صبر گریز پا دارد</p>	
<p>مدار کار و بار سود و سودا بر زبان دارد که حسن از ابروی او تیر شوخی و کمان دارد که مغزی از سر خوان نغمی در استخوان دارد بران و زمی که با مغز دل جان بیان دارد که فریاد و فغانش ریشه در کام دهان دارد که فرق عرش سائی هم ز خاک گشتان دارد چه خونین گریه ها اشک ز برای عنوان دارد ز خون تار و ز محشر خاک جش لاله ان دارد که دست عجز و در امان گرد کاروان دارد سرت گردم کند افکن نگاهت جهان دارد</p>	<p>دل خود را بنازم فکر در و جاودا دارد بیای عشق لحنی پهن میکن سینه جازا کسی در قطعه عشرت روی کا هیدن نیدانم زبان آورده بیرون شعله های داغ بزم چنان بر لب نهم بهر خوشی و چنین درو بر روی دل در می شاید کشاید هست ما چو گل خندان بتیان میخامد لاله روشن کند تیغ ستم هر جا علم جلا و بجرانش صبا با میر محل گو گو حال گرانبار خجل باش اندک از صید پنهان غیر انیز</p>
<p>ظهوری از تو با خود در و شب در کنج تنه</p>	

حکایت در حکایت داستان روانستان	<p>استخوانم سوز شد خوش راحت در کار بود یار بی اغیار می می بی در دو گل میا بود چنگ افغان ارگ جان محمدان تار بود سینه تار یک جانان تخته زر نگار بود کردش خون در جگر دلدار چون پیر بود عشوه ساقی بلای جان استغفار بود هر زمان صد جان نثار راحت تار بود</p>	<p>شب نگاهم میان نیت دیدار بود دیده روشن سینه گلشن نیکو بالین بود خاطر احباب گردن را بقانون نیت بود میتقل بود از نگاه آینه رویشان بود غیر دربان یزید پهلوتی گردن نیت بود تو بهر پاشی کشتن داشت رخسارینا بود غمزه نشتر میرساند لب نمک سینا بود</p>
<p>سادگاری با مکتوبی گرم بیکانند کار سازی اینقدر از بخت مایا بود</p>	<p>عمر آخر شد و فرقت یار آخر شد در رنگ دریشه جان ناز آخر شد همه عساکر تماشای نگار آخر شد صبح مست سبلی تمام خوار آخر شد ای خوشامیش غم یار آخر شد سوز آرزوی شکستار آخر شد عشق آمد بوس بوس و کنار آخر شد به سر یار که آرام و قرار آخر شد با ختم هر چه بجز یار قفسار آخر شد</p>	<p>شکر کاخ بفراتم سر و کار آخر شد تا قانون جدائی بگستن پست رفته شد رنگ خانی ز سر پرده چشم ساقی دور می لطفت بگردش آخر شد بد آید ز وبال آخر طالع اسل تا رگیسوی کسی دامن نگشت افتاد شاید کام بیل بر دل من گوشتا ناصان لطف کینه از سر پانته شد بروایدل تو حریف دگر اندر گز</p>

منت آینه و آینه وار آخر شد	در قشایر دل دیده و ندانم جنت
از گلستان خنجر حریف ظهوری سر کرد نخن خنجر سے فضل بہار آخر شد	
زبان خون پیکر صید شکار خورده را ماند که دشت اشغال مای اثر پرورده را ماند سپندی گو که صیاد شکار آورده را ماند که چالاکانہ گوی از عصہ بیرون دہ را ماند ز بخت پرنگاہم گاہ دیدن پودہ را ماند بجای گرمی سازش ترا ہذا فرسودہ را ماند ز غم شجائی دلم طفل معلوم مردہ را ماند	تو زہر شد دل غنچہ پر مردہ را ماند چراہدم بنالہ آرزو در حسرت لعل چہ رنگین میرسد از سیر غم کشائی غیر بدش از طرہ چوگان این آرایش سیر چہ حاصل کرد ز رش دست پودہ داد ز درد تنگ نسبت مرد مخور تو ای ستی ز قید کتب اندوہ آزادم بکشد اللہ
	با میدی کہ سیا دی کند سپر خنجر از رنگین ظہوری آہو پا برگلو افشردہ را ماند
ندارد دست بر طرف نقابی با میلرز مشوئس کردہ خاطر از دہشت با میلرز دل از نظارہ خورشید ماوراء میلرز ندارد تا باین آتش دلم از با میلرز گیاہ تلخ میر دید پے فرما و میلرز چہ خوش نزدیک دام آید دل صیاد کہ از میدان در کام زبان فرما و میلرز	درد شک قامتی در بوستان شاد میلرز پہرہ از شوکت و جاہ شہنشاہ خیال زہی حسن بشیرنگ کہ چون خورشید گرد و زرا سباہ ابر چراغ داغ مجروران زہر پسمل ز زہر کینہ خسر ہنوز از تربت شیرین غوالی کہ جنگاہ صہ ہز برش در کندید برسم داو خواہے میرد بختسم بر دہانے

	<p>ظهوری گرچه کاهی گشتی در صحرای تبتیا چو کو بر زمین سرکوه را بنیاد میلزد</p>	
<p>بروی سیر در باغ و بوستان بند بانیکه هست رنگی برانغوان بند مگر که ناصح مارا کسی زبان بند بروی شعله زباله بر آستان بند امید هست که دوری زدگان بند که چهره نقش بر آن خاک آستان بند چنان نکرد که مغرم در استخوان بند اگر ز دست وصال زخم جان بند</p>	<p>کسی که چشم ز روی تو دوستان بند بهار پیش رخسار جلوه کی تواند کرد بجز طراوت اهل سحر نیست طالع نمانده در دل پر دانه تاب بخواب اهل مایه نزدیک کرده خوش جان خدا کند که نشیند و گر چنان نقش فلک نبست و صلح اگر همی پرورد گیا همنامه زخمی و دزد تربت بند</p>	
	<p>بحسب جان ظهوری هزار چاک افتد اگر نه در نعمت بازوی توان بند</p>	
<p>آب در خواسته و چشم تری یافته اند در بیابان قنار امهری یافته اند در دل تیره شب خود سحری یافته اند چون تازند شکاف جگر یافته اند تا با قیال عمی در دسری یافته اند مگر از تازان جوانان نظری یافته اند غالباً بخیران هم خبری یافته اند</p>	<p>با نفس تفته و توان اثری یافته اند رو با قلیم بقا ذوق کنان میر افتد آفتاب از شر شعله طالع پاشند عمر جاوید چکاند ز خوتا بولون سالماسنگ سرگرمی طلب رده سیر گرچه از راز نهان با خبر آگاهانند گرچه از راز نهان با خبر آگاهانند</p>	

<p>با هوایتی ظهور می شد رخسار سبب بر دوست دید که در آن رخسار می افتاد</p>	
<p>ناگه ارادت ز رخ گرد متنازیده شام غم هر دم بیا دگوشه دلمان گرچه از تاب ریزد چیدمان در نفضا دشت ریزه یارین در شبستان قیامت زده داران ریزه هر شیشه کز سنگ حسرت گشته خرد دیگران از دیدن بویست برین از چرخ گوشت زامق داستان گشت در آتش زود خارجینان سر کوی زباغ چهره</p>	<p>از دل پرور و امید را دارفته در گریبان سحر شبهای پلیدارفته هر زمان از چشمک چشم در بارفته سینه چاکان تو داغ دل بصیر زفته فینش جان بصبح انفاس سیارفته بر سر راه تنهای دل بارفته اند زخمها را بر دل جان لینا رفته هوش از مغزش بوی جید غارفته صد چمن گل در گریبان تشارفته اند</p>
<p>کرده با محکم ظهور می بر سر کوی کس کز سر میدان او هر روز سر بارفته اند</p>	
<p>صافی دلمان بچشمه ساغر و شکند کی دست شان بیاورد میش میزد منت نمیکشتم زور و زنج کشاده است ایدل ز خود بردن تنه و بنز گلزار تاب شک شود آب رنگ و نبال تشکیان چه فرستی خیال را</p>	<p>وقت بنا ز جانب بخانه رو کنند آنها که خربلذت غمهای او کنند فردا بر دیم از در جنت فرو کنند شبه که سالکان ازین حجب کنند در باغ ازوا اگر سخن رنگ بگویند بگذارتا بحسرت ویدار خواهند</p>

	<p>در حیب جان فکند ز طور کس هزار چاک تا دلبران تبارنگاهش ز نو کنند</p>	
<p>عجز را روی بر زمین دارد غمره خنجر در آستین دارد نمک خنده در کین دارد که چو امید خوشه چین دارد خوب میگویم آفرین دارد چند خود را که برین دارد هر که ادعقل دور بین دارد</p>		<p>باز ابرو کس نماز چین دارد از برای شکان سینه صبر بیشود در خشم تازده تو هر روز گشته ام تخم حسرتی در جان قطره باران را بجون بست صبر از بیدلان نمی آید هست نزدیک تر بر سوخته</p>
	<p>تا ظهور کس تناس گشته نغم نه عسم دل تفکر دین دارد</p>	
<p>کاکلی ز بنجر میازد خرد دیوانه باد گرم تر می آید آتش بر پر پروانه باد بام عشرت خانه اغیار حسرت خانه باد ست ناز دوست خواب بود افسانه باد در زمین زار نالی اشک حسرت خانه باد شست و شو و اغیار گر پستانه باد جبهه خشم در سجود ساغر دینانه باد</p>		<p>آشنا رو دنیا خیم طرب بیکانه باد شعله پر در شمع از دیوان شایسته چرخ بست آیین شهر خاطر را تنگ وصال یک شبی در خلوت لب رفته دیوانه باد خوشه چینی آرزو دارد اثر از گشت نا دلخیز از آلوده شد از جام سرشار کس در سبزه شیشه کی گنجید شراب بر نم با</p>
	<p>تا ظهوری فکند رخت سیه ز در برودن</p>	

<p>یر تو خورشید رخسارش در کاشی باد</p>	
<p>شعله پرور گشته بهمی لفت تا شیر باد سایه جاو نعت بر سر پنجم قناد در ره بازار سپهر سدر از دل نرسد بر خندنگ غمزه صد چشم مست و ختم دوش و خواب غم از قرب قیاسم تیره بختی آورده سر مایه دیوار عقل و امن آلوده را آلوده تر میاندازد</p>	<p>آرزوهارا گداز کوره تا خیر باد خاک را هم مفسدان عشق را کثیر باد پای صبر از حلقه های آه در زنجیر باد سنت یک حکم کار می دل نخبیر باد حرف و رسیا ایشان لب تبخیر باد راه سیلاب جنون بر کوچه تیر باد آتش در شست و شو خمره تیز و تیر باد</p>
<p>خوار خواهد شد ظهوری دست و عرض جانست هر ز آتش مهر من بر لب تفر باد</p>	
<p>ز حمای کنه از شور قسم تازه باد هر زمان از کشور جان و صاف باد دبیایان دیده بیدار بختی در دست بر گرفتن پرده زان سار حد باد مهری با آنکه از مسته ندارد بهره</p>	<p>لبعتان اشک از لب گران باد در زبان قاصد امید صد آواز باد مزد خواب با پاسبان بر کوشش حاذق باد گاه گاهی صرصر آه مرانداز باد از جبر اینها بزم وصل در خفا باد</p>
<p>گر ز آه من گل باغ طرب مرده شد لا در دشت غم از آه ظهور می تازه باد</p>	
<p>مهرز انگونه بغض ای که کس تا بد آن قدر گریه بغض می که از چشم</p>	<p>عشوه سر کن بطریقی که بهر سب تا بد نال چندان طلب از لب که نفس تا بد</p>

<p>محل دایمی ایست بمنزل ز سر جد کن تا کشدش شعله غیبت و آ کو عبت پیش مر و غیر که آن تلخ نگار</p>	<p>تا فوس که افتان جرس بر تاب دل شب گرد که سحر عیس بر تاب شکری نیست که پروای کس بر تاب</p>
<p>و صل اندازه مایست بکوه ریسوز شعله کی تنگ بهسم آغوشی حسن تاب</p>	
<p>از درد کن لاله دلا باز فرستاد گر خانه رفت بپا دل منون سپهر خیمه فرهاد نبود آبله پرور ناز آنقدر رشخایه نشین بکار بیار دلی چاک شد از دشنه حشر</p>	<p>غمخوار ز غمی باش که غمخوار فرستاد لیلی زمره سوزن آن خار فرستاد مشیرین گفت اشک نبود از فرستاد دیوانگی عشق بازار فرستاد زان زخم بهر دل افکار فرستاد</p>
<p>کرد می رنگ جان شسته تبیج ظهور هان مرده که زلفه تیز ناز فرستاد</p>	
<p>رو صد مرگ در کوی دل افتد بسان عشق حلالی ضرورت در سر گردانی پروانه عسک نیست نه در بحر غمی کشتی شکستیم نزدیم نیم بسمل قاتل ما سنان نوزان بیک عالم خفا کزند مرگ دست آندم بر آورد</p>	<p>اگر یک دم زیادش غافل افتد که هر ساعت هزاران شکل افتد اگر در پای شمع محفل افتد که ز می تخمه بر ساحل افتد که صید غمزه اول بسمل افتد میاد اسندستی حامل افتد که از بار دمی جان جز دل افتد</p>

<p>فلوری از شر آب گشته سرخوش که عقل از دیرنش لایقش آید</p>	
<p>مردیم و چاره غم پنهان باشد برداشت چشم تنه از چشم یک روز شانه کاری آشفته گاه و در آن کار جله فرو بستگی گاه افتاده در نیست جان صد زبان خمس نکرده بیکجا می نگران با آنکه بخت شغل خورشید ز فروخت صد بخت دل بر آتش حسرت گشاید</p>	<p>در بان بگوشش آمده و ران باشد یکره بی گزیده بر نران باشد تعبیر خوابهای پریشان باشد قفل کشیده از نران باشد زنجیر او بریده بسویان باشد تاخار او معارض دامن باشد جز و غلغله دل چراغ مشبتان باشد یک آرزو نماز که مسان باشد</p>
<p>رضوان خجل بر سر کوه طهور بگوشه رفت گلنمای غلغل خار گلستان باشد</p>	
<p>ستم بر مهر باشد مگر بر بی وفا افتد شکار دل ز شست و شک خم کاری ارد اجل از رحم اگر خواهد که گیر دست تو افتد مگر هم عشق او آرد بدون از نا کسی بار افتد بجز راحت پنهانند بی سخت است چند افتد بجز اندک در گفتن نیست بحدیث من افتد و داغ دل معطر میشود آخر ز گلزار افتد</p>	<p>خوشایکچنانگی آشنا چون آشنا افتد خدا دادند که در دشت جگر خوار می گماشتند سازد الله که کس در کوچه هجران بپا افتد که دامن محال او بدست بجز ما افتد که چشم داغ او بر سینه اهل وفا افتد ازین اندیشه آزاد هم که رازم بر پا افتد بزار می گر چنین بر صبح دنبال با افتد</p>

	<p>بر روی عاقبت از رشک چشم میل بکشاید کسی که شوق چشمه چون طهور می ریزد</p>	
<p>همکارشان به باش که کار می ده پژمرگان که نکر بسیاری نکرده اند جان هیچ از برای قمار می نکرده اند تا بر باط عشق قمار می نکرده اند گردا بیان خیال کناری نکرده اند صبر شکیب و عهده قمار می نکرده اند ترکان چشم تازه شکاری نکرده اند</p>	<p>اما نکه جان قدر انگار می نکرده اند در سایه سنال نمی چون طرب کنند تنگ حذف شمار در دوج سینه از برد و باخت کینه نگر و نگر مسو ساحل برای کشتی اسید و گیران از دل ز رفت رشک صبر و بصر خونی ز نوک نشسته مرگان نمیکند</p>	
	<p>تا کی بجز خویش نظری فغان کنی خوبان بکوی رسم گذاری نکرده اند</p>	
<p>ز عکس روی تو هر روز آفتاب آید ز بس برای تو جانم را اضطراب آید که عکس عارضت از ساغر شراب آید ز ذره دانه فشانند آفتاب بر آید که در محاذ له باد اسن نقاب آید اگر ز عده داغ جگر حساب بر آید روا بر او که دود و دل از کباب آید</p>	<p>بوی بوی تو نکست ز شکتاب آید سزا اگر رود از خاطرش دواع خیال قدم بسوی تو بنم بجانه لیک زمانه بران زمین که فروغ رخ تو داده خیال نسیم طالع مار او به خدا جان نیتوان ز درون تفنگان خبر دکه بشب شراب باغبان ز عده کرد خدا</p>	
	<p>شبه ز رسم در آئی اگر بخواب طهور</p>	

	ومی که دیده کشاید فغان خواب آید	
<p>دوام عیش محال است غم زوال ندارد بیان خواب که اطلس بنوشان ندارد درین چو حرف که صحرای خنجر آلود زمان عشرت عشاق باه و سال ندارد زبان ماست که تقریر ابل حال ندارد چرا حکایت از حرف خط و خال ندارد</p>		<p>بهار گلشن آیام اعتدال ندارد زمنان خرم در لباس عجب فردا تا بود کنه نازم نظیرین رسیدن بروز و هفته در آیام وصل کافران همه حکایت خود را بشرح و بسط نمودند بجز گرفته چو دانه حدیث ساده لافان</p>
	<p>هزار سختی بجهان حواله شد به غلوط زهی زمان یک راحت وصال ندارد</p>	
<p>خیر ز جلوه خورشید نیر و ال ندارد بیا که باغ جو قدر تو یک مثال ندارد رهی بچاک گریانت از نهان ندارد تحتل از من و رحم از تو احوال ندارد بهست رشک ولی تاب گوشت ندارد چو حرف مانع بیان آید انفعال ندارد بعیش و عشرت خود کلفت ملال ندارد</p>		<p>ترا کسی که در آینه خیال ندارد بپای سیر فردا کرده ام تمام جهان را بجوی کیمیت چنین پاره پیرین گل را با حمال دل خویش را عبث چه فرمایم بیان و بجز دلم را هزار جامی او بکن بدره بین که چنان مهر در کنار کشید گذشت در روز در مان علاج چیست</p>
	<p>بین که چیت غلوطش تو خود را غلوط ز خود بخواه که او قدرت سوال ندارد</p>	
<p>بن زهر بن بویم صد آفتاب در آید</p>		<p>خیال او چو بختی خواب و آید</p>

<p>زمان زمان بر افتد چاک پیوسته چو روز من بر آید سیاه از قفایم ز تاب حسرت چندان سرشک شوم زند که شسته شویش آب بر رخ بخت گناه بگرم در سوا قمار یافت کافور در راه آید و گرد تو گرد و به نشیند</p>	<p>بن هر بن یوم صد آفتاب در آید بکلیه ام شب بجران چو با هتاب در آید که شور خنده ادب و دل کباب در آید چو از نیمه بیداریم به خواب در آید مگر بگاه نمان از در ثواب در آید بجلس تو دروغ گریا حساب در آید</p>
<p>شدم بپاک خطوبه فریب عده وصله که تشنه را بنظر جلوه سراب در آید</p>	
<p>چون دل شود آزاد و زندان تو یابند هر چشم که پشت بر خاست تو افتد این حکم که غش از خط شکین تو راند خویشد اگر بر سر پاوارشیند اندازه صحن چمن خلک نباشد در حشر تو ان سوخت هم در خیا زین سخت کمائی عجب نیست که فردا آتشور که خوتا به کشاید ز جگر ما</p>	<p>خاطر که شود جمع بر پیشان تو یابند هر دست که دست بدمان تو یابند تا حشر سرش بر خط فرمان تو یابند جوش دل جان در دو کمان تو یابند آن فوق که در گوشه زندان تو یابند زان دماغ که در سینه خایان تو یابند ولما به بر حسرت پیکان تو یابند برخوان ملاحت که نمکدان تو یابند</p>
<p>ایست که جان در تن از رویا طلوع جان در غش از عشوه نمان تو یابند</p>	
<p>خیر ندید از دروغ هر که شراب نخورد</p>	<p>و به بچه امید مدبر که برایت مژد</p>

<p>عشق سهر در ساخته عیان مرا عقل نشد تا نیم تا ز دم برون دریت تصحیف یافت نسو و انگلی میب زین پی فتا و کار و نگر نماند ششم پس سهر و نوح صلح بخت باز کرد شکر که آفرین من عمر سالی گرفت پنبه قصاب مایا و بخون لاله گون گر می دیدار را با و پاندازه</p>	<p>باخته ام خویش با از نغم میرزد معان نشد بشیر هم تا نقیصه دم بدرد هر چه میرزا و تو کرنگ میان تن دیگ جنون جوش و آتش نماند بیل با نغم نشست شکر که تقلید ناله صد قسم و در بر نفس من شمر برگزار آرزو خوش هوس پانصد حاصله چنگ شجرانم نگاهت نماند</p>
---	--

دارد در مان هیچ در و در این بار
عشق بدل و جان جان پوری سپرد

<p>سینه زنج سست چاک باد سهر ز جگر زده امید زخم بوسه پیشانی چرخ تو بست قفا فل پنهان کمر در هر سس طوطی پریشان شدم افعی دست در غم زخم خورد تیر کباب زهره عشق از کباب شده سانی بشد اتم نماند عمر بیکار نشد صرمت یار</p>	<p>سینه ات از کینه مایاک باد دستخوشش غمزه بیباک باد بر دهن حلقه شترانک باد تیغ بد امان نگه پاک باد آه غم آماده بجاک باد سانعوی از دست تو تر پاک باد فانوع ازین کار خطرناک باد بانع بدن را در گوی پاک باد شرم ازین خست اساک باد</p>
---	--

یافت ظهور می نمایی آبرو بر سر صد عیش و طرب خاکباز		
چشم رقیب از کس جانان کس میباد آلوده ساز گوشه دامن کس میباد در خاک خون قبیله میدان کس میباد در آرزوی چاک گریبان کس میباد زنگار خورده مهرت پیکان کس میباد قتل فراق بر در زندان کس میباد کنفر اینچنین معارضه ایان کس میباد کس چون تو شور و شربت نمکدان کس میباد لخت جگر که در تهر و زندان کس میباد	س در کین دیدن پنهان کس میباد دنی که تاب آتش شوقش نگردد پاک نیدی که بر خون ملک نیست جان ش عاشقانه شیخ فرورده بهیرب ینه شد به قتل خورشید سینه ام ست اجل کلید گشتت بارها ند و پسر تمام مدار است و امن ی دل شکست عیش تو شیرین نموده بری که هست بر سر خوان فراق هست	
بر نقد سود کینه ظهور می عیبت مدوز جنس و فایه گوشه و گمان کس میباد		
بی ترس قیام تو حیران تو گردد بگذارد که گردد سر مرگان تو گردد یک روز مگر پاک بدامن تو گردد امید که جانان تو هم جان تو گردد	آن کشته کند عید که قربان تو گردد جان عرقه نوشت از انش کنه تو گردد بر چهره نشاندیم غباری بصد سید من خود ز عم مرگ بدون آدم ایل	
ز نهاد ظهور می گشتی لب اری هر چند اثر در پے افغان تو گردد		

<p>پوشان چهره دل زین پیش سر بنیتا چه سنگین است بر جان بلاکش با آسائت برای گامکاری انتقام ساقی و در صباحی مگر از وی موسیقی گفته رستا جگر زخمی برای غویش گود بیع طالع کز بنیک و بد سر و کار می نمیزد با غیا چو شتاقان دیگر از برای حصد و کشت معاذ الله خیال غیر کے در خاطر کشید</p>	<p>سفن کمره جگر شور ملاحت بر بنی تاب تن چون کاه جز که مشت بر بنی تاب سفال در دلو شان صاف عشرت نیتا که سبیل نکست و نسرب لطافت بنیتا که در سودای اغتش سینه شکر نیتا بایشان کینه گز و زجست بر بنی تاب نزارم انتظار وعده دت بر نیتا دل آینه سیاهان کدورت بر نیتا</p>
---	--

ظهور می انجمن ماراضیف ناتوان نگر
که بار ضعف مار اصد حو قوت بنیتا

<p>گریه رسم کم تا میانی بر خورد خضر تو نیست رهبر و بیابان سلو از خدایی نخواهم غیر ترک عا کاروان کم کرده ام در وادی در دم تیغ شکان تار کی دام کن ساقی خمین دلمان خوش با و در جام که در صراف توافل جلو و گشت کبیر</p>	<p>تیره گردید ست دل شایر صفا بر خورد میزوم راه و قاشایر بقا بر خورد گرفتن و نمی تا غیر دعائی بر خورد گوش را کو بخت کا و از در آئی بر خورد میزوم هر سوی شایر خاکپائی بر خورد صاف گردد از بلایش با پستانی بر خورد چشم دارم که تبسم خون سیاهی بر خورد</p>
---	--

چون ظهور می داده ام با خود قرار نیک
در گدائی را خشم تا پا و شاتی بر خورد

<p>شده است چو بر سر کوی شکر رود یک ساعتش بر نرود و در نهر تا دود از سرای نعلنی بر آید آذر را بر دهن کشته از مغز آید خواهد نهاد در کمر که چشمه سار تا قاصد از بهی سده استینان صاحب جمال راه نیا به دل ریزد فلک خاک که اکتشاف</p>	<p>شیرینی از شکر ز خالیت بر رود غمز که در بلای فراقت بر رود خواهم غمت ز دل و سینه بر رود از دماغ راحی که بمنز جگر رود این سیل کوهر دار که از چشم ترود کی از دلم غبار بیا و خبر رود ایوای اگر خاطر صاحب نظر رود در راه شام با چو راه سحر رود</p>
<p>با اهل روزگار نظوری میوه عشق کنشای لب میباید که عوض بهر رود</p>	
<p>ز لب انخان صبح از سینه آه شام میرود به یون طائر دل ذوق بالی آید در آغاز سلوک افتاد و راه می آید در آن بتجانی کین مندل میدان چینه کفر در آن مجلس که بر می توان افتاد ز دست و دل مگر غناب بر خوان مدار انقل افتاد ز تاب آه من با آنکه مغز برق می جوشد</p>	<p>ز ارم شده عشرت بهر غم از کام میرود در آن بتان که از پر با مرغان نام میرود که در هر گام صد صحرای انجام میرود سجود در گز از پیشانی اسلام میرود گل صد آفتاب زورش بهر جام میرود که در بزم قمرض نهرا ز بادام میرود همان از دماغ سودا شعلهای خام میرود</p>
<p>نظوری لب مگر تا محرم و محرم میغمم چو چشم افتاد بر قاصد ز پشایم میرود</p>	

خوش آنکه شام بخت در سحر پیچید خوش آنکه خوابت چنان کرد که اسیر غمزه او غیر ازین ندارد کار کیکه در دلفش ز بهر نیک باخورد در دین سینه دل لخت لخت بدوش از سر کویتم برم ترا شارا	فروغ روی تو در نظر نظر پیچید بگردنش کند از دست حلقه پیچید که ز جسم آورد در پرده جگر پیچید چو مار بر خود از اندازده سینه پیچید ز شوق تیغ تو بر غویش چون پیچید بیاد جلوده چو زلف کمر تو بر پیچید
--	---

گمش تهور می خود را ز تلخی حسرت
بلند تیکه ز لعل تو در مشک پیچید

زخم آن عمر و قتال زناکت دارد در بنجل داشت خطت با خط بیر نما صباخوان نصیحت بنگین گزین اطلس خواجه که در دیده جلایین زد سینه بر سینه در یازده ام صفت بنیان گیری راحت مگر آهی نداشت در لحد ز نسیم تنهای تو گل خواهد کرد	تیغ برداشته اجمال زناکت دارد راه گردانده که اسان زناکت دارد مهر پرور دل اطفال زناکت دارد میست زمینده ترا زشان زناکت دارد گر دنیا صیه حال زناکت دارد طرز آشفته گی با ل زناکت دارد روز محشر کفن آل زناکت دارد
---	---

آگهی ز نیکه ظهوری بچ چال قنات
این بر سپین احوال زناکت دارد

دماغ دل پروانه بود از شعله شد با لاج خویش را از غویش پیش افکنده در راه خاطرش حبست اگر آشفته شد حالش نا امید می کو عبث تیا ز دنبالش	
---	--

<p>کشتی اوبار کم قائم شود با طالعش آنکه پنهان قاصد آن آرزو در گشت برون سال دیگر سال بار آفتد تعجیل نیست کشت زار شعله کاران خجسته گیر و نکود حال بر عکس است عاشق میفراید در امید</p>	<p>گر بر وز خویش گلبه افتد اقبالش چه شد آتشکار اگر نمی بر بند احوالش چه شد آشنای مانده از بخت اما لش چه شد دخ بر جان نیست از دانه خالش چه شد گر بظاهر بد نشیند قمره خالش چه شد</p>
<p>جامه آبی کرده در کار ظهور می خنده شوق میدارد اگر برگریه آتش چه شد</p>	
<p>داد از ان چنان که خواهم را با نون اب اگر از شعله تیغ عتابش میبکد رو سفید انا که خون بسته خود را پی عاجزان کوی پیشانی چه صاحب ترند تا بیا و ز گش لیل نظر بازمی کند چند بر دیوار کوی عقل سر کوبد کسی نیمه تران تو ام زاهد که بردوش عمل</p>	<p>آب از چشمم نرم بر نیل و جیون بسته اند مزدخا نیلکه خوش مهر بنون بسته اند برم شمشیر شوخ جامه گلگون بسته اند با چنین دردی زبان نادر اچون بسته اند در میان آن جوان صفت گرد و مجنون بسته اند آه ازین رسمی که آزار رسم قانون بسته اند بار امید بهشت از بهت خون بسته اند</p>
<p>چون ظهور می خورده اند انا که بر جان خنده تا لبا از ناله بر رگمای قانون بسته اند</p>	
<p>تشنه لبانی که آب تیغ چشیدند در نظر دوستان چو باغ شکفته اند از کف پر خار آه و ناله ندارند</p>	<p>تیغ قنابل بر آب کوفت کشیدند در جگر دشمنان چو خار خلیفه اند گرچه گل از گلشن زمانه بچیدند</p>

<p>فازغ از اندیشه بهار و خزانند روی نمودی و سینه کشود خلوتیان بر هوای جلوه قدرت</p>	<p>مخل تنها ز باغ سینه بریدند لاله و نسیم برنگ لبوی رسیدند بر سر هر کوچه اشک خود دیدند</p>
<p>امن گرفتند با نغمه چو طلوع از طرب و عیش پرورگار رسیدند</p>	
<p>بیتونو ناب کشتان تو شرابی ترزند سیر آنا که نشیند بخوانم تو مردگان تو بهر چشمه حیران ترزند تیز چشمان همه از حسرت حیرت مردند مهرهم محبت آماده سازند بجان در سکر غوطه خورد گرچه غنچه گاه و سال</p>	<p>که ز لخت جگر خویش کبابی ترزند تشنه آنا که ز تیت دم آبی ترزند ای خوش انجام که در موج سحر آری ترزند داود و حشر ز بید او فغانی ترزند بر دل خویش اگر نشیند عتابی ترزند تلخ حرفان در پردای جوانی ترزند</p>
<p>گشت آباد ظهوری که بتان از مرگان نقب بر مخزن هر خانه خرابی ترزند</p>	
<p>بقا گرفت به فرقم لوا مبارکباد عمم بهشت و غارم بگل میل شد بشوه سانی صاف و روان در دست طیب دید که درواز علاج بر دست کنم بیده نگا پوی بر سر کوسه رسید کار به ششام زیر لب پادشاه</p>	<p>فنا برید به قدم قبا مبارکباد در آمد از درخونم رجا مبارکباد شکست تو به حد پادشاه مبارکباد نوشت نشانه ترک دوام مبارکباد تمام شد برهش کار ما مبارکباد سپید خواو اثر بهر دعا مبارکباد</p>

شراب عشق تو بر جام امبار کباد	ز ذوق میوه مقصود سیر و کام
ز ترف شکوه ظهوری تراخته دارد رسیده بمقامی رخسار کباد	
سمند وز وز میدان جان عیار بر آورد اگر چه محنت بجران زبان مار بر آورد که نقد صبر را بجر کم عیار بر آورد فرغ عارضش از بادیه لاله از بر آورد فغانک از گل باروزگار رخا بر آورد ز گوش مستمان بانگ زینهار بر آورد از ان شراب که منصور را بر آورد	خوشم که خواری عشقم با عیار بر آورد ز بیم رشک بگو خیال وصل نگردم بصرف خج کن ایل ز رشک حسن در ز تاب بادیه بر آرد گل ارچه عارض جان زمانه گل بدماند ز غار درسم چنین است حدیث بجز تو هر جا که ریش کرد بازدا چرا بلند گویم سخن ترست و نامحسم
بسی بخت ظهوری سفید روز نگردم که روزگار مرا تیره روزگار بر آورد	
شده بر زهر تو زده جان شد لذت اگر نگردد چشم مهسان شد لذت در زبان فریاد و افغان شد لذت کی بجاش آب حیوان شد لذت طرح شد صد شکرستان شد لذت کاسهای زهر بر جان شد لذت مظل حسرت برین خوان شد لذت	داشت شوری از تو جانان شد لذت مین جان گردید حسرت دور نیست واد عشقت در دو غمسم را چاشنی خضر را تا شور عشقت در نیافت یک سخن از شکر کج لبست دوش و بزم وصال از رشک تلخ اگر توانی بهمان عشق شد

گشت از مهرش خوری نکته سنج دوستان تلخکامان شد لذت		
<p>در صید گشت در شوق یک نیر چون گریه ناگلی تو سیراب جور آن نکند که میکند لطف ایم پرده چشم بجرمان نیست کردیم اجار دپشت و انعی بسته درون چشمه آئین این راه بگریه میرود پیش</p>	<p>صد سینه برداش لبسته بخیر چون حسن تو عشق ما جهانگیر ویران شود کس به تعبیر خو لیس که نمود زود به تبسیر صد خرمین راحت تو فیسیر واعث ز جگر مباد و تلکیر از دیده خوشه مست خواب بگیر</p>	
<p>بوت هوس جنون ظهور است هین سید را از تو بوسی زنجیر</p>		
<p>خجلت زده لب خنده بر گیر شیرین شود زهر را مشک ز نزهت بکثرت بشوق خواهسم تا زیده توان بنا توانان بردار بوج گریه شب را از جام اجل چه از دست دست دانع بپذیر از چراغ انداز بزرگ نهمان ست</p>	<p>مژگان به شرمک در جگر گیر روشن شو و شام را سحر گیر خود را از تنگیب و دوتر گیر کاهے شود کوه را کمر گیر کو سیل سره حسد گیر از عمر لب لبیت بر گیر تا یک دسے بلاست بر گیر هر چیز جز آوست مستقر گیر</p>	

	<p>عیبست ظهوری از تو تلخ زهر همه را به شند بر گهر</p>	
<p>تا نشود عشق در جایت سپهر بچکدش جلد خراش از خفیه خواست بر دیت تبراشد نظیر گریه ز خاک رهت آرد عبیر از جگر سوختگان زد مسریر کز شکرت کام رود ابو شیر تا بکند نو نگشتم اسیر آب حیات است عبا رخمیر غمزه تو دوست بر چون به تیر نیست زدوغ تو جگر را گریز غمزش پاگر نشود دستگیر</p>		<p>پیر بجز تازه جوانان گیسر تاخن گل بادل لبیل چه کرد داوز آینه زهری خست روی جیب سمن و انشود بر صبا دوغ تو دارد عین سرور چاشنی عشق تو آرد زبانت نام نکردیم بازاد گے میخ تو گردیده زبان حیات تن شود از شوق تا شازده بر دل اندوده بمیاد مرگ بر سر کوی تو خرابست کار</p>
	<p>دور ز جان افتد این دکان تا نشود زنده ظهوری بمیر</p>	
<p>از دین طلبیده سان ز تار محکم بستی میان ز تار گردیده عیان نمان ز تار رسند شد از معان ز تار</p>		<p>زلفت تو فروزده شان ز تار در خدمت کفر طره خویش سرشته کفر و دین یکی شد رستم به جواز تار تسبیح</p>

بازار من ست خانقاہم	پیشینہ من دکان زنار
تسبیح شبنوز من مٹورے	گرینے زبان زنار
یارما گشت یارما آخہ وعدہ راداد آشتے یوفا بوسہ کارسہ آستے گشت داد گلزار خندہ رازنگی تیتے نالہ بیچ کشید کو صیرنے شد غم و زدنہا برواز عرصہ گویا بیرون آپنجان رم نمکودہ بودارنا	باری آمد بکارما آخہ اثر انتظار ما آخہ چہرہ پزقبارما آخہ دیدہ لالہ بارما آخہ نفس مایہ دارما آخہ تکے برعیارما آخہ عشق چابک سوارما آخہ کرنگر دوشکارما آخہ
برسر چار سو کے سوائی	شد مٹورے دوجارما آخہ
برزون چرتے درون آور سبکیا می بس گران در عشق میتوان نیچہ فروتا سپہ برکنند کار خندہ تارنگے در تر آزدی بستی خود را زاع خود را کم ازہای مران	ازہوس خویش را بیرون آور برسر عقل دوزخون آور وقت بازوی جنون آور سمن گریہ لالہ گون آور بکی ازہمہ فرون آور در پدمش سایہ شگون آور

دز گریبان دور و دور آور	بگریبان خود فرو کن سس
	زهر و آسنه و گی نموری چند رو بزنزان گر مخون آورد
<p>روز مارا چوب سیاه مدار خیمه را بر فغان و آه مدار رحم کو در دل تو راه مدار بکلیت این گناه مدار این همه شونخه نگاه مدار یا دلم را در نگاه مدار ریشک بر آفتاب دماه مدار الفتات گدا و شاه مدار</p>	<p>پرده بر عارض چو ماه مدار و دو میاید نیاور دست تا هوس در دله نیا بد راه من و اندیشه و گر هیسات طفل کردی بهشت پیران را باد باران نگاه دارد و گر پر تو دیگرست حسن ترا نوبهار گل و گیاه بسین</p>
	شد ظنوری بزم هر چشم بکش یک شکر خنده عذر خواه مدار
<p>نیست گرازشتمی گیران خریداری بخر ترک تارک گر نباشد ترک ستاری بخر تا کنی در کار اهل عجب پنداری بخر تا سزانی بشنوی رود سزاواری بخر با وجود طاعت کم ناز بیاری بخر و چمنای کاری انفع مستکاری بخر</p>	<p>روفق از دکان بخر چین و ز باز بخر سود و ر بازار بخر پرست سودانی بخر در دکان ستان باید که باشد هر متاع تا ز بگزین تا ز مادل بر نیتا بر نفس صرف دار دهیم خود آفران تو خوبان بخر سرخ روی سود این سودا تم بر خود کن</p>

ایکه سودا یکی با چین کامل زدو باش رفته باید چه در کفر و چه در ایمان کین خلوتی بگزین که تنائی نیار و از دها بر گرفتار آن بازادی گذشتن عیب بیخستی رو کن نقد قبولت نکست	بیشی سیاه از دهر تار ز تار می خنجر گر گره نکشد و از تشیج ز تار می خنجر تا نه بینی روی عکس آئینه ز نگاری خنجر چند بیکاری فردشی بی هنر کاری خنجر صد زیان بستر ز یک انگار اقرار می خنجر
--	--

برنج خوابت طواری چشم پر آبی زد تا زنی بر آتش من باد و دانی بخنجر

برتاب و لا پسیدی آخسر در عشق لباس تنگ طاقت میادی سالها عیث بود یا دمره بخت افگند عکس که شد دفع جان از دود از شرکت عشق خود فروشان شد گفته تلخ من یقینست ناگفتنی که بود گفته کردی با خویش آنچه کردی	در بخودی آرمیدی آخسر بر قیامت خود بریدی آخسر از آهو خود رسیدی آخر در خاطر خود خیلیدی آخر ز آئینه بدون کشیدی آخر بمگ دو جهان خریدی آخر زهری بکمان چسیدی آخر نشیند نه شنیدی آخسر دیدم که از چه دیدی آخر
---	---

کو گوشه نشینیت ظهور رسد از خویش بدو دوی آخسر

نیست جسم از جسم من بیاب تر نیست چشم از چشم من پر آب تر

<p>چرخ دتاب یاشای جان پر بخودی می باشد و بخود ترس سفر از می در غور افتادگی صفت من شد جمله خضیعا ملین خنجر خود را به عهد ان داد ایل شعله رنگین تر از آهسم که دید نقد یازان را عیار دیگر است</p>	<p>از خشم آن طره لاپتاب تر صبر سیاه و ز من سیاه تر کار ان تر که بے اسباب تر دشمنی از دوستی نایاب تر کس نمی بنید از و منتاب تر اشکم از انگریه بن سیراب تر زار ان از یک دگر قلاب تر</p>
<p>شک لب انسانه خوانی کرده ام گشته از افشک ظهوری خواب تر</p>	
<p>هر زم از بختم خضاب لوده تر در سوال من نموشیهای و آشنا میایم بیگانه کرد صبح از غناب داغ من نیست اینده گلهای تر باغ بست بهنم از انسانهای خویش است دیدم آزد من پر بسین را سیرسانی بازخ خمی کرده و ش مولوی علم و حق شرفی بخواند برگرفتی که چه از عمار من نقاب</p>	<p>لفظش از قمرش نذاب لوده تر از سخنایش جواب آلوده تر اختلاطم اختناب آلوده تر سینه من آفتاب آلوده تر بنیت از جنس گلاب لوده تر صبح را از شام خواب لوده تر از لب ساقی شراب لوده تر کرد شب را ما هتاب آلوده تر هر زمان بختش کتاب لوده تر چهرتش دارد نقاب آلوده تر</p>

	چون ظهوری کرده ام رخ حجاب کشته ام بیکن حجاب آلوده تر	
صحت از حسرت رخت رنجور جگر از داغ تو مشت بشعله طر زنگست مست زنگابت مخور کرد از تاله چلب با سمور غنفس سوخته جانان مزدور چشم رضوان را از چهره حور گرد بر خنده شیرین دستور دور از دل شده گان بجز تو دور	ای نعمت گنج طرب را بگور سینه از آه تو بسم سبیل خلد مخمس تلخ و دو هانت شیرین هر طرف ورد قوی مایه تو شد ز استاد ی غم آه مرا آن غزالی که اگر ام شوک گریه شور به ستور کنم کس مباد از تو بر روی نزدیک	
	شرح بی طاقی همبدر از داگه دارم چون ظهور به ظهور	
آرند چه سینه با بیازار صد برین گسته ز نار از پانی گرفته پاسته پرکار از مغز عمت یک استخوان دار از رد تیور رنگ از عنوان دار هر خواب که بود کرد بیدار بر آینه زانده ایم زنگار	دلغ تو اگر شود خسریدار چو نذی تازه طهه تو سرگشته بین و شبت عشقت بر خوان نشاط باد روزی هر سال وظیفه بهارست افسانه شام دوری تو تا کین تو برین آورد عکس	

در ناله بس ز یار خویش اند از نازیب از چشم دارد	من می نالم ز یار اعیار گاہی که عزیز می شودی خوار
یکبار ز خود مردم غمخوار هر چند سری بخویش میدار	
بر بختان وفا بکار بس چون ز بیکان نظر باتری یا بمن کیسند یا به دشمن مهر بوی پیرا من لوتحق منت این گر بها که ابروت دارد کار و بار انتها پذیر شده است بیکس همچون من ناله	در دوا رمی و ا بکار بس نگه آشنا بکار بس این جدا آن جدا بکار بس در من گو صبا بکار بس همه در کار ما بکار بس روش ابتدا بکار بس در دوز و بیج جا بکار بس
نفس بے اثر غمخوار می چند در دوا مدعا بکار بس	
شد و ما محتاج و شنائی دگر آه در صید پریشان کا کله هر چه خواهد او بهمان خواهم آیین گرم شود آرام صرف سوختم صد باره بخوشم هنوز میش جسم با جرم میریزم بجا ک	او این تا کامی و کامی دگر هر زمان میثافت گو دای دگر نیت غیر از کام و کامی دگر دام باید کرد آرا می دگر کوچمن از پنجگان غامی دگر سرخوشم از جرم جام دگر

	در قیام یک گام خود برایشستم بان ظهور می رود می گام دیگر	
بوقانی بیوفای از من نمی آید دیگر در خوی خجسته شنا از من نمی آید دیگر عجز غرض مدعا از من نمی آید دیگر بهر دشنام دعا از من نمی آید دیگر آن نگاه آشنا از من نمی آید دیگر مهر شلب مرجا از من نمی آید دیگر ره گرفتن بر مسبا از من نمی آید دیگر		صبر بر جور و جفا از من نمی آید دیگر دست و پاتاهی توان و بهر باطن از من وقت صبر جدایی نیست میگویم دیگر گریه شور از برای خنده شیرین نخواه چشم شد بیگانه از همیشه بیگانه گان در سخن گو باش زخم عثوه یا مغز جگر عطر جنت بهر مغز هر که میجو امید سر
	در جواب چند گوچون چرا در کائنات با ظهور می با بر از من نمی آید دیگر	
آشنای آن قدر نا آشنای اینقدر بیل اشک ناشکیبان غم و منای اینقدر از خدا انزایشه کافرما برای اینقدر شرمی از انملسان یار ریای اینقدر از کجا آورده برگ بنیادی اینقدر		ای زخوه هم بیوفای اینقدر روفا شد خود دل و دینی که می آید بکار در محبت گو نمیدانی محبت را از من موشان خالص نمی بینم نیاز غیر را در چنین خیم بهاری بکسل بر پرده دل
	شد ظهور می یار ساقی شود در تعلیه هر با شخصت یار ساقی یار ساقی اینقدر	
این کاه شک که در میان ناگه		اگر چه خدا اگر از تو زخوشتم بهر کج

<p>فکر صواب لازمه عقل و ماعقل است ترسم تیغ و در تو بر هر زمان منت سمور کرده ایم لب از بنا لسان ناز ترانیا ز اسیران چه هست گیرم که آتش بسن نیست مشکوه</p>	<p>این عشق و عاشقیست که مگر خطا گیر کوتا که تو بر لب اغیار جا گیر ما را از تاب و درد خراب و ناگیر حسن تو گفته بیش کم عشق ما گیر بیگانه را در گرسخن آشتا گیر</p>
<p>چند در عشق دل و دکان دگر باغوی شرم رنگ لاله چکید گوش کن تابنا را پروازم میداد آبروی جبهه بیا و دزدل مرگ کرده ام خوینا تا محبت ز خویش دام کنم حرف سازان مهر بر لب را روشناسان کنج غلت را بوی آفتل که منف پیکان نیست اخترم را براج بودی دست ز می از من مجوس در سنج</p>	<p>سود من هر زمان زیان دگر رشکم آورده از خوان دگر دارم از درد استان دگر سجده بر خاک آستان دگر زنده که میکنم بجان دگر ای درینا چون ضمان دگر بیزبانی دهر زبان دگر بی نشانی کند نشان دگر جده این تیر از کمان دگر گریامی شد آسمان دگر وارد این سزا ستوان دگر</p>
<p>از نظوری برای بهیران</p>	<p>میباش پروگی که نزاریم تاب شک گوید و اسید نظور جلا گیر</p>

عشق آورده مهربان دیگر		
<p>کارگر شد ناله در و آورده کار دیگر بر میان زد شوق آلفانی بیکار دیگر عقل را پا از در و در از دکاندار دیگر همین بیدین با بیستیمت بیکار دیگر فرض کرد دیدست پاسخت خوابید تا چه بکشاید ششم بر دزانی دیگر بهر مردم می نویسم خطا بیزاری دیگر</p>	<p>با انزوم میزند آه از هوا و آردگر از بنای صبر و طاقت نشانی بکار دیگر عشق دستی داد و بر هیچ نیست و دل ساقیان خرد سال با بر سالیان کهن ما ششم دیشام را کشته ندانم از دعا گر یام زارست صدره گیر ایم زمان معه زارست بنام زد افش مهر شد</p>	
آفت مهم ظهوری در باد از نغمه	راحتی بر سینه بزم از دل انگاری دیگر	
<p>فیت از احوال خود ما را خبر بر ما گیر راه پیرایه اگر کردیم مسر بر ما گیر ما گناه تشک و تو گلبرگ تر بر ما گیر عذر رنگین شد بخت تاب جگر بر ما گیر رخت دل انداختم از دل بر بر ما گیر بچسب خوراخواه در بر بر ما گیر الحذر زین فکر باطل الحذر بر ما گیر بخت کس یا رب منتقدی هنر بر ما گیر</p>	<p>بجزوی سرگردا گردن سفر بر ما گیر بر دل آشفته طنینان جنون افشوده پا گلشن بوی ترانچا روشن میز استم اشک گلگون بر رخ زرد گمشدگان در کار ما از پیش بینی اینچنین افتاده پس بر امید آنکه نگذارم در رفتن ندیم خوبش را ناحق کشتن داده بودید از نیت از برای عیب جریان کار پیدا کردیم</p>	
بر سر کویست ظهوری اوطاف از یاد رفت		

	نکر رفتن کرده از خاطر سفر با گیم	
<p>منغ بیایی نه منبر باید و گ عشق بر مجنون نه پایاید و گ عشوه و بهمان نمی آید و گ جیب در گلزار نکشاید و گ دشنه در نگان نفر ساید و گ استخوان سا طور میناید و گ بر نشا طم خنده می آید و گ زخم را هر رسم نیا لاید و گ</p>		<p>پایس حکم از من نمی آید و گ حسن لیلی باز خوا فرودش را کار مجنونان بر سوانی کشید واسن و لها پرست از چاک جیب بر بنیدار و دل از اغیار دست در دقتا بانه بر مایید دست ز عفرانی گشت رخسار از رخس ز خنمای سر ز رخس در ارجاست</p>
	<p>جستجویش خوشنموی دور کرد در طلب یک دم نیا ساید و گ</p>	
<p>مردم از بوس چنان لب جامم هنوز از نگاه گرم خواب ساختن خامم هنوز ریخت در کامم اجل نه هر دور ابرم هنوز هر که را خواهد شود تنگ لبش نامم هنوز از کامم در دهم مشد بر زو یا هم هنوز بیرود با آنکه صحنه در جامم هنوز صبح وارد سینیه بر سینیه شامم هنوز شرم با دم تربیت میخا هر اسلامم هنوز</p>		<p>سوختم در ساقیان در پیش کامم هنوز در هوس بختن قوت خون گشته خوشم هنوز عمر را میخواستم شیرین بلمخی از لبش با دجو آنکه توان بر و پیشش نامم گشت حیرتخانه ام ویران خاکش با گرفتار قطره پایس دم از سر بر در دل روزم دل شب گرچه پیش در سجده روی در گیتا پادشاهم</p>

لب بدندان ریز ریز انفعال بر آید قال بگیرم که هست از اشک است که	خشم قادر بحث عاجز گس در الزام هنوز سخره نیک و بد تقویم ایام هنوز
	گشته غایب هر شینا سسم چون ظهور مهر و کینه خویشین را خاص می پنداشتم عامم هنوز
حاکم گردید هر کاس و ناکام هنوز آفتی خوش در قفای دشتن افتاده است با وجود آنکه دل بر بندگی نیست فاصله آمان جان بر خویش دایم بماند لب پیش زهر می در شیر خوار کرده ام مستی این بهنگامه گیر بایم بزبان دل نیفتاد دست از طوفان آتش منع دل را در نفس دارد هم از بار بار در دلش جای برای هیچکس نگذاشته ام در جوابش قاصدم دارد سخن صدانه	شعله هر آتش بر چیدم و خام هنوز دشت دشت از خویشین بزم کردم درام هنوز یک نفس آرام نگرفت آرامم هنوز هر دو عالم زیر بار دام دور و احم هنوز میتراود وطن مشیر و شکر از کامم هنوز شور صد میخانه سر نهاده در جامم هنوز بر دم گرداب داغ سینه آشامم هنوز عشوه ساز من بیاورد دست رد احم هنوز دا کرده در زبانش جانی خرد نامم هنوز از زبان غاشی نشینده پینامم هنوز
	گفته ام با دشت احوال ظهور می بارها هر غرض حال خود در پاس بهنگامم هنوز
جانان کس نشود آن لایان هنوز جرم نیست اینکه قرائش قرار نیست نور نزد زور احمد از نقش مهر نیست	آفتاده دل قبول و خیل مانده جانم دارم بخویش صبر و تو را گمانم از داغ کعبین گشت استخوانم هنوز

<p>هر چند دل ز خنجر مرغان ننگنده معلوم نیست غایت نامهربانش پیکان بکشد مهر در آغوشش گشتم بستر خاک آن سر کو یافت تخم در حرف و باغ تو جدم بر تن زلفش میزان راه در رسم نهادیم بر گران</p>	<p>خود را بمش غمزه ز زبرستان هنوز هر روز عشق میکندم مهرمان هنوز تاجسته ناک شمش از گمان هنوز بالین نیافت سراز آستان هنوز باشعله هست و باغ کهن هم زبان هنوز بر خاطرست خوش سبکیا گران هنوز</p>
<p>سود وصال گشت میسر بی بخت شکست یزد از طوری زبان هنوز</p>	
<p>مردم دیسوز و از جهان هنوز بر طرف اسباب فرد چیده ارد نیست نمی در بگردید کشند غمزه همان دشنه کش و فتنه حوت میگرد دل بجا به که داشت دامنم از چاک گریبان پر است تفرقه بر خاطر من گشته جسیع</p>	<p>شعله کش ست آتش حرمان هنوز ناله من هست بسا مان هنوز گریه غم کو به طنیان بسوز صفت شکست آن صفت مرغان هنوز جور نهان لطفت نمایان هنوز داد اذان چاک گریبان هنوز آه اذان زلف بریشان هنوز</p>
<p>چشم ظهوری بوس میکند گریه آن غمزه خندان هنوز</p>	
<p>گر چه رسوا شده ام راز نهانست هنوز گر چه واسو ختم از رشک چنان میوم</p>	<p>مشکل حل شده محتاج بیانتست هنوز بار دل گر چه بک گشته گرانست هنوز</p>

صلحت بر دهنم مهر نهادی غمره بر من جگر گزید شد و شمعین گر زبان از ستم تالو سر می می سپید همنان انسپ کالای بیا میگروم سجده و اش جنون میدراز جوشان	لب خاموش در انداز قفاست هنوز مژه را پیش بلادرنگ جااست هنوز گریه را پر مژه پا حکم رواست هنوز کیست ستی پراز سود و زیاست هنوز اگر چه غافل شده دل قفاست هنوز
---	--

کوه اندر دژ طوری گمراه کشاید بتنه تیوتان مهر جواست هنوز	
--	--

جان فدای طره خاطر پریشانست باز یکس را بنفش دل و سینه بیدار می بیند خوش بکوه جان و بنال سوار مییم بخت دیگر فکر باید کرد منتیست در قشای بیامی نیده را گشت در درون می پیچیم هر دم خیال طره در گور از لخته افسرده جان نیستیم منتیست سینه نیست حکم آورده بدیدان	دل کباب چهره صدف شد در جفا باز در رنگ جان نشسته از نوک کشتی باز کوه طاقت همنان گرد جواست باز واقعی ایران که لبر سست پیانت باز هست نور و زیک در عالم گشت باز صفت را پیش مانع از طره در جفاست باز دانه دل حدینه دارم در گریاست باز نیست و غلی غزل را در شوار آسانست باز
---	--

بر سر کوی خلوتی سید میفرماید فانی از گشت مانع نفع زندانست باز	
--	--

منت رسیدم آرام نشد من هنوز بر چیده سوز بلس نشد من هنوز	مردم ره نبرد بنهائی هنوز ریش از تراش نوح لب باقی هنوز
---	--

<p>جنس نمی نما نوبیا زار و نگار با سدره جطر اوست همیلوه نقل غیر خوتاب در دوج بر آورد و در جگر بنی نسبتان عربین می بزم چرخ داود صلیح و جنگ بزم دست است</p>	<p>حال مرا معالیه در بهی در هنوز یکسان بنجاک گشت من این بنی هنوز بر زخم دل نکرده نکست می هنوز مادر تماش نسبت نامحرمی هنوز خسته سیان عمد تو و محکومی هنوز</p>
<p>ترسم دلت ز مرگ غلور می شود بول در چاره ممکن است سجاد می هنوز</p>	
<p>خون را بای فای از خنجر سب ادریز تا زتاب حسرت مستی سر انگشتان کنند آنکه بر خضر و ز شور خنده افشاندی شکر باغبان چون کرده آهنگ قتل قریب پس نمایان از هر سر و پای دیگر تراش گشته بیار چشمی مدول و دین دام کن گاه بگاه کمی از اشکبار می بر خیز رهنمای نیست در قفس راحت دانه را</p>	<p>خاکما شد گل بخون طبع بنای ادریز مستی از نقل و گزک در مجلس نه ادریز ز هر چشمی بسم زکات و ناز بر فراز ادریز لطف فرغان شان در سایه شمشاد ادریز در رهش چون خاک گرد می خاک بر باد ادریز جلوه نشتر بهای غمزه مصدا ادریز میتوانی کرد صیدش دانه بر صیاد ادریز کو خرابیای خود بر سینه آباد ادریز</p>
<p>تا ز در د غلور می گشته حاصل کند در صبحش بر صبح یک صبح بر ادریز</p>	
<p>سرایق فراغ کن ای سینه بر خیز از خود بر خیز تا عکس در افتد</p>	<p>نداری مهر بر بخیند بر خیز قوی از نگار این آینه بر خیز</p>

بمیزان خرقه پوشیدنه بر خیز قوی در دوسم دیرینه بر خیز نداری لذت لوزینه بر خیز نشین در شبینه و آدینه بر خیز	گمشتی گرم از اطلس برازی ز بازیم طفلان چه پرست برین خوان نیست چیز بهتر از بهر نشت و ناست از ساقی بیا
--	--

ظهور می صبح کن خود را که شامی
به شکر صفای سینه بر خیز

در دمیخواه از دوا بگریز از حسد یقان برفا بگریز وام کن بار آشنا بگریز روز محشر ز خون بها بگریز ز کشتی نشت از صبا بگریز کو سرشک بگریز پا بگریز غازی غازی از عزا بگریز با کن در خفت با بگریز	عشق می درازی از هوا بگریز می صحبت از دهر ترسم قد ربیگه نگه نمیدانم از شیدان خون فردش مباشر بگمش خوش چراغ میگردد گرچه خود را باب خواهد داد پس نشین پیش من عرصه نه درین بخت تازه کاخ بقا
--	---

هیئت باشد که مدعی باشی
هان ظهور می نمود ما بگریز

در شکار مرغ دل تارنگه دامش پس عالم آرا آفتاب گوشه بامش پس در تسلی کاری دل طریز پیامش پس	خاطر مرغ خوردگان عمید دلا دامش پس جلوه گر باش صد غور شیر بران فلک و عده خوبان عمید اردو طرازی از دفا
---	--

خیر کے بیغ کہ فکر مطلب دیگر کنم دارم امرو زانچه در کارست عشق شدیم سرشتگان آخر کنون آوارگی عقل اگر خضرست ایوای توره درشت دل نشد سیراب یکبار از زلال شعله پوالموس کو از ره خمیازه مایاکس مقتدای پرہم زرق دریائی بخزد	در زبان من مایا نذر و شامست و بر وانچه فردا ہم بخوہم عیش و آرامست و بر سر دینال من سرگشته ایامست و بر طے صد وادی بیاک عشق بیگامست و بر میوہ این سرستان نادر خامست و بر عشق در سوالی بجای بادہ جامست و بر نی بہن تقوی فروش شہر بنامست و بر
--	---

پند تلخ من شیرینی طهوری گوش کن خوش تر ا باز ہر ناکامی بہن کامست و بر	شیمے را نباشد غمتی تا بر شام کس اگر قاصد کشد منت عاشق جامی گذارد عبثت در پردہ دل آرزوی نامہ پی سپہ ملک را منفر براہج فلک از تاب تب غتی تنامی غزان و شکیبانی نہی خلعت ز مستی جبرہ یکا دم بخرم من بسہ میردیر کنم کم شاہ را صبح شہای سیہ دیران درنگی در تملانی کہ بجای منی از دیر
براحت باد و ایم منفر از رنج ز کام کس کہ میگردد و دمش گیر ابا ناز پیام کس زبان خامہ خوبان نیگردد و بنام کس اگر خوشی با و روی تنہا ہای نام کس چہ میگردی اگر آرام کس میبود آرام کس بلی ہرگز نکردم لب چشتی کام جام کس چراغ دل نہند اگر بر راہ شام کس ہمان خود میکشد از خود نبرد و انتقام کس	بجنان بخت الزام طہوری کی دست بند خنجر لب شکستن تا نباشد التزام کس

<p>کشتی نام تو آن ز تو گریه می توان پرس داد از تو داد و او دستگیرگان بد و بیجاست شادی اندوه بجز دور با گرچه گشته دیده بیگانه آشنا بار که چشم پریشانش بیگانه از تو بود راحت بنزد فرشته فردا جان سپرد نقدین هر بانی با جلا کرده اند بشما که طوف کعبه کوی تو میکشد</p>	<p>بانا ز مشورت مکن از خود منان پرس آواز تو آه باعث آه و فغان پرس سودای ایچم قصه سود و زبان پرس احوال و شان خود از دوشان پرس یکروز از زبان تو گوهر زبان پرس از شعلهای تنگدست استخوان پرس اسکار تا کی از دل نامهربان پرس مرگان قدم که میکند از پاسبان پرس</p>
--	---

بچشم خفتن ظهوری ترحم
 در دل ز غمزه که خلیدش نان پرس

<p>حال چشم دور از آن خساری می پرس صد رخا و یک چنان آید نریاری که است آتش بار اکن در گلشن عیسیم نیز پر نقد و جنس هر دو عالم رفته در بیابانی خنده لب ز هرگز آشنای لب نگشست زه نه گشت از دست از بیابانی چاک غیر را در دوستی با من و با خود بزم سنج تو به شاید برکت طریقه ساتی زند</p>	<p>اشک غم شد حسرت یاد می پرس دوستی اقیقت مقدار می پرس بیکمان از گل و گلزار می پرس از زبان سودا این باز آید می پرس دیده را از گریه سرشار می پرس داستان بود حرف تار می پرس کمتر است از خود از دیار می پرس از نراستهای استغفار می پرس</p>
---	---

حرفا باید نفست از خود ظهوری لب بر بند

میشوم نویم از غم زاری سپری پرس	
نیست شکست ز هر که هست پرس حال پیمان صبر و طاقت را صفت زور باد و غم خویش ای ز لعل تو خنده عقد کفایت ماه رنگ شکسته دارد هر شکسته که ریخت بر دل با دانه گردید شاد می جاوید دل ندادمی بسنا تو ان تپس عیب بالانشینی دشمن همه شبها ز روز من بدست	هر چه باشد زنده پرست پرس از خم نموی پر شکست پرس از نفسهای آهست پرس اشک مارا اگر که بست پرس که کله گوشه پر شکست پرس طرفی از عهد مانه بست پرس که ز دام غم تو بت پرس سیر و کار بول ز دست پرس از سینه های بخت بست پرس که باین روز من نشست پرس
نیست کاری بجان ظهوری از اسیران دل پرست پرس	
با آنکه شهر گشته پرواز و استان گمن خوارم حریت سیر و نیزان نشوم در کوئی سکر بخله شکوه میز نم پنهان و آشکار زنگ ضبط کرد ام افشرد که بر عرض تنابر ارغوش جامع سینه بند چه میسر نیکنی	حرفی نگشته گوش ز دوستان گمن خاری نیست اگر کنم از گلستان گمن در شهر و کو بهری نامهربان گمن سو گند میخورم به نگاه منان گمن کز تاب بکین سوخت سخن ز زبان گمن بیجاست طعنه چون از کف گمن

<p>باید که کار ز غزل کند استخوان کس بی صدف صفت شود آه و فغان کس</p>	<p>آسان مان چراغ و بیز فتن و نه نفس به چرخ عجب گزاف کند</p>
<p>تشریف زیب عشق ظهور می ببرد کشید هم جلوه انداخته کس پریشان کس</p>	
<p>تا در لب فکین افغان شناس تا شناسنت بلی جان شناس قطره خون شود عیان شناس خاطر جمع و پریشان شناس چاک زن سینه گریبان شناس بشین گنج و در بان شناس خشن و سر چشمت حیوان شناس گلخن باش و گلستان شناس</p>	<p>چون بود در دور در مان شناس غیر جان به شناسی نه نا جوهر دل بنا گوهر چیست از مقام عسم و شادی بگذر شوق را زور بهر پنج و در آ دید و برهنه و حایل بردار دم نیست بهت دم آب احسان نیست گل باغ جان</p>
<p>سو دلم مایه ظهور می سبب است مایه دار می عسم از ان شناس</p>	
<p>شکر که رستم ز تنگ جوس سو ختم ای وصل بدو م بر گردل مجنونش پاشد جوس خار بیابان تو در پای کس از تو بجز نیست اگر لیس</p>	<p>عشق تو برشت بهر خار و نس شعله کشد آتش طلب فراق روز و پیش اگر یک قدم کعبه و دوبر سر ره گردد باید از خاک دبان بوال</p>

<p>در سخن گریه غلو می بوش شور مکن چند توان گفت پس</p>	
<p>بور و چنان حد ببری یوقا ترس بیگان را به جنبش درنگان درخشان تا چند از تو دور و جدائی کشد که در نفس نماند دست خنای شک بیاست التفات تو با غیر و بدنامت بشار اگر چه صاحب نقشه منازکم بشت محال آه بهر نیره دل مده</p>	<p>ای یوقا ترس ترس از خدا ترس لشتر در زور جگر آشنای ترس پیوند جسم و جان شد با هم جدا ترس بر خلق اهل عجز می فشار پا ترس بر خیرگی شوره ز طعن بیجا ترس در زود دستی ز لرزه نمانا ترس ز آئینه ز روی بستا بر جلا ترس</p>
<p>در دست کمال یافت غلو می در کمال نگر گزند کن سپند و دایه ترس</p>	
<p>عشق بر خاک سرت نشاند بر او رنگ باثر در بجز ناله بر آتش سنگین لبت جگر بی اصولی گزید قصه بیت اران بکفر آشنائی با ترا انگزد در بیگانه گئی بر ستایش ترا زدگر بنام من نه سود باز از زیان پرمایه دار و دورا بر کشاد جبهه کس دیده خواهش مدور و غلط صیقل میزد ایام تنه ایست این</p>	<p>شن نگردیدست از شکوه دست تنگ باش دل ز غم خون کن خجل اگر یه رنگ باش جز بد رو آرزو مند می نمای آهنگ باش چند کشتائی بغل با آشتی رنگ باش جسم چون کاه هم بین صد کوه رنگ باش نقد نامت هست جو یا تنگ باش نیست تا کی دوزخ چو خاطر رنگ باش تا نبینی عکس و آئینه کو در رنگ باش</p>

گرم روز و سوزن منزل اول زبنا برق شود ز سالکان لوبی رنگ با اثر

کار تو بر کرده خوش رنگی خطوبه می شکری
شکر پرواز کلمات می رنگا رنگ باش

ایمن مشد و تیغ بر خطر کش خطی به فلک ز آه در کش در گریه طراوتی و گر کش صدایغ و بهار در نظر کش روشن شود پروده بر سحر کش نم در رنگ دریشه جگر کش	ای دل ز جگر سپهر کش در عشق غم بلند دست بر اشک محبت نشسته گردی چشمه بیکار بر رنگارنگ در پردۀ شام دل چو پیچ دل تشنه چشمه سار و اعست
---	--

ورده اند شمس نشان خورشید
خاست بشکله آه در کش

بر آورده عشق زینا ز چاهش که یاد نگار می کند بجه گاهش بهر که می رگی نباشد پنا هاش که پا مال کرد دست طرف کاهش که طور است در هر قدم سنگ آهش که بر ساق بر حشمت زنجیر آهش که در دست بر پشت حبیب گاهش که صد و شصت مجنون چران بگاهش	به بین لیسند مسجد مهر و ماهش نشید و رست آن زمان نقش خاطر رسد صد خطر پیش از زنگ گاهش نازد و شنه شاه بر خاکساران تعلی طلب دادی پیش و ارد بهو بان ایسا بند طوق اسیری ایز که کم که نه بجه و ارس می غورده نقش سلم زنجیر حش
---	--

<p>در ازست سودا زلف سیاهش</p>	<p>شبه کوبه پنهانی روز قیامت</p>
<p>ظهور می محبت بآن یله منجید که صد کوه گردید یا سنگ گاهش</p>	
<p>بر دبر ده رعنائی ماه و سالش که یا قوت تر گشته مغر سفارش که بر شانه چسبیده موج زلالش که شتر سنده پریشانی نیست حالش و داند صد جا صبار شالش که سبازم خیال آشنا با حالش در آتش نبودی که از تشنگی آتش که بخت جوابی ندارد و سواش که شد مردم چشم مشاطه خالش بزرگه که افغ خور دگو شالش</p>	<p>خوشا تازه رودنی که از تشنگی آتش زهی عیش رنگین خوتا به نوشی سیرابی تفته جانی نیازم چه نیکت بر قدر بے اعتبار از آن بنیو دایم که هر دم بپوش و حالش کجاست کجا در تمام چه عشرت که پر دانه کردی آتش بگردید سخن بر لب بیزبان بر خضاده دیده ام و دخت حیرت دل خیره سر میکند دستبار</p>
<p>ظهور می کجا پیشه کردی تواند که گردید با نفس خود در خواش</p>	
<p>جانی کشم بایش جامی کشم ز دستش بر قوبه سایه افتد از لطف پرستش خفاها بگویم از خنده های ستش تاسیه ندوزم از نادکی زشتش</p>	<p>خوش آنکه نقل سازم لبهای می ستش بر گریه شور ریزد از لعل نوش خندش از شادی و حالش بر بستر غم آستش گرد و فونک دود چاک دل نکارم</p>

معلوم میتوان کرد و از ناله های مستمتر باد و کین که هرگز صید زده ام پیش	دردی بلند شدی ناخن در دست صد با کین دیدن کردی دست بهر
خواهد کند بطلوی تحویل کنج آن لب زخمی که گردن در کار نیست پیش	
که ماه غماشید بروشن و پیش جنبش بلبل را آمد و تسلیم حسن ز پیش جنبش ز غم و بای ساقی نشاند و ام جنبش حلال باد اگر مدعی نداشت بر جنبش ز بسکه خورده فروغون ابل عشق جنبش اگر جگره کنم مریخی خنجر جنبش که گوچه گردی من کرده است غایت جنبش که چشم کا فراد خنده کرد و دل جنبش	هنوز بود سر و دست دایه در زلفش ز برب سکه خالش رسیده محض جنبش ز صید کردن من می سید گرچه بظاهر برای بختت اینده عزیز می خورم عبار آن سر که گشته کیما می محبت میان زخم پرستان مهر خویش کافم ز جگر چه کبابم ز تاب و شک خایم تصا در هر دین بر کس دیال نباشم
رجوع دارد و در مان بر و دست ظهور نشاط و پیش نهاد دلی که نیست عینش	
خوش پیر افتاده بکوش بکوش حلقه طره تا بکے و رگوش خجلت گشت بی اثر مخوش بجای نشمار و نه فرودش خفت را دستی انگند بروش	سخت ناپخته بکوش بکوش مشت پیره تا بکے بر چشم ناخن ناله را حسرتی نیست دو جهان سودا لیر با نظرست کو چنان ناتوانی که توان

<p>تقصه صحرای عشق را نامم ایچنین دل نیک کشود بش بهر سحر خرقه بگریشان</p>	<p>از نقش قطره گشته دریا نوش گر نیک داشت سینه آغوش بگر گوشگان دیبا پوش</p>
<p>بر غلوه می و بال باد سخن گر نگر و بقصه تو فرشت</p>	
<p>گنج خواجه ساکن در ایندانش تا توانی گفت دل و لارا کو بیتان پیوست میاید بزیه خوش خماری فته و مغرت فرو بهر و بسا و دوار و مدخل آرزوی عشق تا آفتاب بوزا بعد جهان خواص بهر قهر و کسب شاه مسان بگدا لای میشد نار تیر شایر و رون ناز و زور سخت میر سوز گشتن چشم تو بسیج شکست به کام گس</p>	<p>عاشق داری موس و روانه باش تا شود بان از تو از جانا باش بیتان شده آشنا بیکانه باش چند گناهت خامو میخا باش در پناه ساغر و پیانه باش در شب سیم گشتن اینانه باش در تماشا گوهر یکدانه باش در سپهر آرایش بکاشانه باش باز گنج و خوشایع خانه باش خون مادر و دوش و دانه باش وانم دار سینه پر دانه باش</p>
<p>در تومی بسیم غلوه می و نرس در من غیر زانگی دیوانه باش</p>	
<p>چون خورده از بیم نقل ریخته گس</p>	<p>جان فدایش بسیم جانی و بر سر</p>

<p>از جگر تفتیگان جویبار خنجر مش آه اگر بهیم یک قدم دیر تر در مش از سلسلانی چینه خواهد فراق کاغذ گر باد دامن غدر را رود خاکسترش مهر لیلی بود و فر به ساختن انسان و غل دار و القات شعله بال و پرش عشق شیرین تشنه هم بپا زد و هم بر سر</p>	<p>زرم و کور نذر آن گوارایی بر صد قیامت پانمال اضطراب شود رفت ظلم از حد و صالشی خنجر با من و کیل دامن آتش و بر سر پایش بر ریاضت نامی مجنون نیست آنقدر انجمن پروانه کی از شوق افتاد و کو کهن در شکر راست گشت سر تا پا</p>
--	--

اینم خوار می که در کوشش طوطی میکند
در دوسر سیرد اگر میبود جانی دیگرش

<p>شعله خواریم آب حیوان گرباشد گوسا سر ستاع هست سامان گرباشد گوسا لذتی در شیر جان گرباشد گوسا در طلب خضر بیایان گرباشد گوسا بست تا فرمان فرمان گرباشد گوسا</p>	<p>مرد و دریم در مان گرباشد گوسا پیش ماسو و ایان سودنیز یکباش چاشنی گیران هر مرگ قوم دیگرند سالکان رانیت بزم گرم کردن و سطل گشت چال رتبه فرماندهی از فرشت</p>
--	---

نقد دین دول طوطی میتران بجایه داد
جن ناز و عشوه گرازان نباشد گوسا

<p>ای خوش آنم که بوی کشت از پیشش میر و چنان محس طایفه بسیر پیشش و ازار که رسد بر لب طایفه پیشش</p>	<p>پیر بن بگ سگشته ز لطف برنش سدر در تاب کمر سیر داز تا پیشش و اوار اگر نغز ز بام سیر دست برنش</p>
--	--

<p>ز خموشی که کند تربیت کام و زبان دل بجدت مگر وصل تو اندر گون عجب از دلین و رخ پاک بر آید و چشم بر در تبکده و یکبار خدا را گذرے</p>	<p>هم زبان میشود آخر خشم با خشمش سینه و رقط غمزه خشمش بخت رندی که شراب تو چکد بر گفتش تا فتنه مرث از طاق دل بر بخش</p>
<p>نذر کرد دست ظهوری که ببرد از وقت آورد و بار دیگر وصل تو گر جان بخش</p>	
<p>چو سایه خاک نشینم ز ناتوانی خویش تکلم بعینش آید و کثرت بهین غمت ز سیر چشمی من حسن پروران اغند نیا یدم بنظر صد هزار باغ و بهار سبار رنگ بریزد ز شرم چون آم چه پر شدت ز من و اتخوان بنابر ایجا کیک پای دلش را به سفت خار غے غذای طرفه جوانی شدم که پر و جوان شکایتیم ز نامهربانی او نیست</p>	<p>جگر از سر کویت برم گرانے خویش نظر کنم چو به نهرست کارانی خویش که کرده ام بیال تو سیاهانی خویش ز لاله کار نمی مرا گان از خوانی خویش بجلس تو من این چهره خزان خویش بر ریج ظاهری در است بنانی خویش کلی بسر زو از باغ زندگانی خویش کنند صرف غمش پیری جوانی خویش بجان سیده ام از دست مهربانی خویش</p>
<p>جواب هیچ سوال از تو کس نخواهد بر دنیا ز ظهوری بسجده انی خویش</p>	
<p>ای خوش آن نیم که گویم غم بنانی خویش نیست مقدور کسی طاق شوا ری خویش</p>	<p>زلفت در دست هم شرح پریشانی خویش دید جان اگر بزی بی گسانی خویش</p>

خوی شک از گم یا قوت خود در نزد اینکه لیل به قف بر فروید کباب سیر در ابجای نگامی دیده چنان دارم امید که در سیر گشتان جمال ذله ناکشد طالع عاشق بر دوش عجز اندازد مانیت مروت از دست	گر کنم تربیت گریم مر جاسی خویش بود در سایه اقبال بیابانی خویش تو و نظاره خویش من ویرانی خویش حسرتی پیش منم با دل ز زانی خویش چون در آینه کشد حسن تو معانی خویش بر نه بنیست کسی دیده قربانی خویش
---	--

عشق گویا که بیمار می دل بسته بیان
که ظهور می شده معجز ویرانی خویش

شوق بر آسان بند و غبار باد و بلبلان کنز ز پر و زبر تتا سپاه صبر طاقت شکافی از بین هر بنجیه و لغزش بر دوسر فرد میریم از رخ گریه شوری گریه و بجای ختم تیرش نخل عمر جادوان ویر ز چشم خون نشان فلکین آه کعبه آوردم هوای سیر باغش، اچیز نیست با دماغ ازین در سیاه و خاطر آشفته بیابان چرا دامن زباید بر سها از خاک کمال	ز بس آغشته در خون شهیدان کمال بر و لب تاج ز نایمان عثوه گرا صفت کمال اگر افتد در سجده چشم بر چاک گریاش به بخت تلخ من قدیمی بر خند و نگار بجای دل نگار زنده اگر در سینه پیکاش زبان نذر گو نطق است بر خا بیابان نبی اقبال اگر گنجیم ما در گنج ز زان که گاهی جمع کرد و در کفم زلف پیکار کسیر زده بر ایتر جامه است با دامن
--	--

نزدق جوی ای شکرا من که فدا
مطلوبه است با دامن زلف پیکار

<p>تک از خنده تو شد فروش هر طرف صد نگاه را بهوش جوشد از کام تلخ چشمت نوش با خیال تو دست در آغوش بار و ردی که دل نهاد بدوش عاشق نیز بان زلفت گوش جلوه سرد قد و پیا پوش سردیوانه دمی سر جوش</p>	<p>ای نگاه تو خشم طاقت و هوش کرده کیفیت تماشایت حرف زهرت چو بر زبان آید تند خونی چنانکه توان کرد شاید ارکوه را کند کمری پندناح بلاست ایمن باد خسروان را پلاس در بر کرد دل بیتاب و غشوه پنهان</p>
<p>دل ظهوری بر آه و ناله نهاد نیتش زهره نقان و خروش</p>	
<p>که ز مرهم برید زخم دل نجوش که مرا صید کند آهوا بهو گیش صبح تا شام حکایت کند از شکیش خودت شده کام از سخن قشیش چش کاکش انداخته در زنجیش شکر مهر تو آینه شد با شیرش</p>	<p>طرح الفت نکشد شست جفا تا شیرش نگش بر صفت شیران ز زندن کیش در سفر داشته تا شوق حرم خواب مرا دوش خواب بهوم را بشکر همان دشت با جنون عقل بدوران تو به سلسله شد مزه از عمر کسی بود که در روز ازل</p>
<p>هر که دایم چو ظهوری غم طفلی دارد در جوانی غم ایام سازد و پیرش</p>	
<p>زهی شکیب دل ما خدا دهد وادش</p>	<p>نقان ز سخن بجران دور و بیدادش</p>

<p>تو بیت ضعیف ندانم و لم بهم خواهد کرد بجای خوش تشبیه نمک نیپاشد بفرقه ناز و گر بر رقیب باید کرد خرابه دلم از چشم زخم امین باد جریده ناله صحرای سخت پتخیر نزاکت قد و تاب کمر می نمند</p>	<p>فغان اگر نرسد ناله بفریادش خجالتی ز جگرهای تو بچکان بادش خبر برید بشیرین که مرده نر بادش که کرد آرزو ز چشم رحمت آبادش که لاله میبکشد از دست تیغ صیادش رقیب از ره تقلید در پی افتادش</p>
<p>هلاک گشت ظهوری از بندگی نندید خدای بنده و آزاد طبع آزادش</p>	
<p>خوشایانی که از زلف پریشانی زدیش به قیامت انیکه دغش ریشه در غر خجندارد هلاک بخت آن فرخ شکارم کافزین خواند چه ذوق چشم ترا زگر بیای تلخ خود دارد زبیداری خود طریقی نه بستم سعبا کردم شاع عقل و هوشی در دکان خود نمی بینم چنین عاشق نیگر وید زاید بر نماز خود اگر نگر شود صد کوه تمکین کشی در را رفو بدینماید بر کستان عصمت خوبان</p>	<p>تو شایستی که از روی عرفانی مد آیش چه زلفت انیکه در رگهای بن بند آیش صدای اتخوانش بروم ساطور قصایش زرب خنده شیرین بانی رانده آیش شبی ناپیار خود را عرض خواهم کرد و خوش ز بهمان غمزه برهم خورده بازار آیش نشانی گرز ابروی تخی آورد مجرایش بیکل یا کشاند گردش چشمی بگردایش مناسبت با غیاث شهاب سیرتیش</p>
<p>سر از مشرندگی فردا ظهوری چون کند باد خدا باروی دل از آزادی غیر بر تابش</p>	

دگر خوش بر سر سودا چشم عشوه بردارش تفان ناله آفرشد چه شد احوال یارب جهان آفر دزمی خورشید چند آتش نمی ملاطم نغمه کز مطرب گردون طعنه را	بصد گنجینه جان دل رز است بیکناورش دور دزمی شد معنی یزدنج سینه آوارش بر افکن بر دلمان غرض ز تاب شک کنارش بصد زنجیر نتوان بست برابرشم سازش
--	---

چه میداند طلموسی حیلای لوح ساده دارد نایان ست از آنده دل جوهر رازش

نکشم پای تو دوز سر سیدانش بت بید اگر جلوه دهد بر زاهد قاصد این نامه بی جلوه اندازم کرده آشفتنگی رشک یزکم نزدیک خوشدلم عافیت اند و حکما محرومند ما شوق آنوقت کنشیل جگر خایند از کمان گوشه ابرو تو یک بیکت	گوی سر بر بخود تا بخشم چو گانش کفر ز اتنگ ز آغوش کشد آتش محض پر کاریم از ساوگی عنوانش گر چه جمع ست دل از دوری و یکا از جهان جان که تو انگر دلا گردان که لب عیب بدو زده بسزد آتش که بر سیدن دل نه نشد بیکانش
--	---

در گشایر شد و بیچاره ظهور می کند هر زمان بول فراق تو و دور جانش
--

خوشم به برون ذوق عمر جاوید در آفتاب بیابان غم خویش دل بجز ز فریب کبرخ آشتی نمیدانم سند گدای زرش چون بر دار آ	که یاس را نکند اخلاط امیدش حلال سایه کنان با سایه پیش پراز آه جنگست جنگ ناپیش بجز سجده کند حشام حبشیش
---	--

<p>سسل باشد که بروم کنی از مفضل خویش رشک بالیده ز آفتاده و لم سیر که بدل بوی تم مهر گياه است چه سود تا شدم بیدل از دوش زدم کفنه گرفتاری شکند در لب و بنا به دوان خرج بسیار دشکیدیائی کم کس چ کند ناله و آه بهر سینه مجاور نه شوند هر جفائی که کنی شکر برابر دارد</p>	<p>کز توانی بر راند از مرا از دل خویش که با دارنگی آسان کنم شکل خویش نم امید دگر خشک کنم از گل خویش ساعتی خوش کنم و باز تا خم دل خویش محله میشود آخر جرس محمل خویش باقی آورده ام و میطلبم فاضل خویش پیشا سند عسم دور تو سر منزل خویش نیستم آنکه حسابی نه کنم بادل خویش</p>
---	---

صرف کردست خلوصی همه آگاهی دل
 بامید که شود کفنه فاضل خویش

<p>دو دیکه بر آورده ز دل خشم یارش بکج کلان مهر که دارمی بسر آور شای که بیک حلقه بهم بر زده صفت از روز من انداخته این تیغ بایام خود را به جاذبه سبک کرد و چنانچه گیر و سر راه نیست نکست سبیل خوابیکه با فغانه رستا رو آید دیوانه ز بخیر نگاه تر ز آشتت مهر مشه عادن ستمای عداوت</p>	<p>کردون بر باید که شود سر نه باش بس معرکه باز شکند طوف کلاش خود را زده دل کیت بقلبش فرصت که بیزن کنم از هفت تاثر زمین کو که بکمر که بخیر نه بجا مشش آنکس که ز موی تو دور آرند باش دارند چرخ ماه و خورشید برایش دیوانه که دارند ز بخیر نگاهش خوش شبت و پیا شده حق بانیش</p>
--	---

اثبات وفاداری خود کرد و ظهور دعوی که کند مدعیانند گوا همش		
کرده ام حاصل زور و جید دانی کام خویش کار و بار بنمودی هرگز باین سامان نبود برهن آلوده دارد صندل تجانه را سیکند و انستج خود سپر بر طاف بام روز بجران دیدگان میباشد از شب تیره سایمان گاهی کریمان را بتقلید افکنند جمع ترمیاز دم در جمعه و میخواستم من چنین ساقی چنان میبود اگر چه زبان	فانی بر ناله دارم از دمان و کام خویش گو پسندی اینهم از طاقت آرام خویش و در حرم کردم نمازی حبیه سلام خویش تا نیندازد فلک خورشید را از بام خویش و او را اندر برج صبح خویش را بر شام خویش خویش را اگر دم خراب آرزوی برام خویش هفته را از جمعه لاله مال در ایام خویش میگرفتم با ده از جامش در جام خویش	
عشق ناموس دگر دارد و ظهور کوشته فکر تنگی بایست کرد از برای نام خویش		
دوغ دارد گرم خونت از جگر نازی کش کادو کاو نوک مخان نقب جان نازی کش نیست آسان شهره شهر بدون نازی کش تا نازینا زانبا یگر چه ناز از کس کشید کرده اند اهل عداوتی بلند از هر کنا	مازه رو گردیده از چشم تر نازی کش هر رگی دل گوید از فیه تر نازی کش بر جگر دندان از هر بی نازی کش نیست میبوی گل ای از ابل نظر نازی کش در عافی در میان گویا اثر نازی کش	
تا نگر دی کم نیایی ظهوری خویش را خود سری سنگ هست از راه نازی کش		

بو عطا پر خرد ساعی کشتم و دوش
 سخن نسا و بمن رو داد و دوش
 در معاطله از دید و لبه ران در بند
 مباحش از مرثه با سینه ریش کشتم از
 چراست لب تنهای بوسه و در دم کاب
 ترا چکار که کامل رسید تا بکر
 رسید کار بجای زنگنه پردازی
 چون عشق دید که در چاه عقل می افتد
 زکات لب بر اعانت من کشد و زبان
 مباحش خاشیه بردوش و در عنان کس
 بکنز قافله سالار هوشتیار را
 نخواهد است همه لقمای عقل و خرد
 بنوش زان می سر بریش جرد پیشان
 ضرر رست خراش دلی بنا خن نسیم
 اثر زنده بریش طرقت و ابچاوش
 برسته بندی زلفت بنفشه مویان
 همین بنیید که عشق گشته میسر هم
 نیاز به زمان است جز به زبانه

دل به سخن نشنود کشید پنبه ز گوشتش
 پایین سپرد که سیکه بیم از زبان سر دوش
 دنا ز کس بجز زنی نیاید نمود و بدوش
 نشوز کج دهن تا تکام چشمه نوشش
 چراست دست و لعل دل بهر آغوش
 ترا چکار که نگذاشت طره سر بردوش
 که بیم بود شود لوح سینه ام منتقوش
 زمر حمت نه پندید غریبش را تا دوش
 که ترجمان طلب از گوشه های مندیوش
 کردار دهن متواضعان نفس خوشش
 که نویش را گزاینده از کرب و بوش
 در تجلیه اش پرده سستین گوش
 به شمع شمر که از سر بر زرقه بوشش
 برای گرمی نهنگامه نماند و خردوشش
 نفس ج قافله ناله گر شود و چاوشش
 مرد بیان چه سبیل کدام زنگوشش
 که گردد در دهن شیر خوارش خوشش
 بکو و گرد به کعبه تو بس سر کوشش

بهشت رو که نماز و جاد و ج نیست

	برای طعن نخلوی میا و بیوه کوش	
<p>سبب نقابا و ندیده یکیش انگشت گره حسرت هم بر سمش گرد گشتن سبب خور و نیش داروان مایه محرم که هست لبش گریه و دروغ خانه ارسش چینه کو کز نیست خار خوشش بگریه را نده تا که راجریش اگر نمی بود آنجی قفسش که بجز بیکی نبود کوشش که نیا لوده سایه یکیش</p>		<p>میرود عشق پیش و حسن لبش بچرخ و مهر بر آرد هم از خاک حرف پیوند آه ازان کنشست دل از انصاف یافت ای خود خنده و دردی باغ مشهورش بر مهر گوی خود مرا به گزاش ساربان نیست این پایان از لقب نار لبش میوخت کس خویش آنکیش ساخته است پاک لبیده ام خوشا شدی</p>
	نقد امین نخلوی از سنگ نیش	
<p>چه گوش افکند ام از نار گردید و آتش سهری دارم بیا اثر از گرم گرد آتش بنام مستی حسن است در فرمایش تابش ز خود تا لم جز با خود نهادم در میانش بجز عشق سوگندست یار نمی بانش بیال عشوه ساز میا و دگرایی که در آتش</p>		<p>سهر گفتن گسی اگر در لعل سخن نازش چنین چینی بای عشق من ناپار میا بد ز پس شغل نیازم فرصت خاییدنش گرا تا محرم میا بر کنارم نیست جرم او معجب حسن از حد میرود نامهربانیا هند با زنگاهش کمتر از بختک عنقارا</p>

بشور گریه از مشهوری شهر متاثرم	که از شیرین زبان ملکوتی گردم آتش
تراخود از لقا بآخر بد می آید و شنیده	ازین میدان بود از خود بهر اگر گویم باز

پس از مرگ ظهور می سر خاکش نه پائے	
بر انگیز تا دور عرصه مشر سرافرازش	

شد وعده قصا مکن فراموش	فرصت ادا مکن فراموش
ما را از بقا زیاد بردی	یاد نیست و تا مکن فراموش
افسانه ما را بود خوابت	بیدار مکن فراموش
باورد دوانی پسندم	اما تو دوا مکن فراموش
هر چند که آستان نشینم	بنودن جا مکن فراموش
هر چند گذشته از دعا کار	بهر دم دعا مکن فراموش
ساقی شکست طره خویش	که تو پادشاه مکن فراموش
درد خشم باد و نیست ز ابر	تطهیر و پاک مکن فراموش
پروان مکن بر نیستان	اندازه مکن فراموش
بر ناقه جرس بند بارست	بارست صدا مکن فراموش

شد خشم را بقا ظهور	
کو خشم قفا مکن فراموش	

خوش آنکه عشو گران گشته شادماند	پاد و هندی دور خود ستانند
بهشت مهر و محبت طریق میدانیست	که حیدر ام کنند آنکس رهانند
به خشم دایم بکارندگان آن نازم	که از زمین جگر و زبان مانند

دلی که عشق و جنون رقم خویش دانندش	یابین نژاد که بود مست حق کردم کردش
میان سوزندگان غام سوز خوانندش	نیز دواغ ز پر دانه دواغدارانست
ز ساق تو اگر قطره چاشاندش	سزد که تو به بد ریا کے مشل گردد
اگر نه از حدی های می رانندش	کجا بناتد اشک این کر یوه طلی گردد
که گرد چهره شمال و صبا نشاندش	و بیکسی ز سده شکوه خاکساران را
که نار سیده و لطفست و میسر نشاندش	هزار تیغ رسد بر سرم نمی نالم

چو دست و پا که طلموی نزد بام خود
مگر بهت آزادگان رها نشاندش

نشود ناله دوم پاکانش	در دو کالوده کند و رمانش
گلکه نیشتر مرز گانش	نیز او زرگ بهیچ دلی
گفتم از محکم پیمانش	سستی شسته خام از نفسم
جگر خویش خورد و ممانش	میزبان بین که چه خوان آراید
چه زنی بر محکم بجرانش	کم عیارست مرا نقه تنگب
کرده شوق تو چنین از زانمش	یقینی ز گهری نیست ز انشک
بر گلستان رخت تا دانش	بانغ هر گل که نیا و روه بیار
گلکه گل دل و جان قربانش	عید که کوی بر اهیستم هست
در جلاب تری و امانش	ز اهر خشک چو من رفته فرد
	از طلموی ابدی گشته سخن
	شعر جسم و صفت شبه جانش

<p> پرنگردم به گل گریبانش که شود حشر لطف پناش کف اول نشان بر زانش منکر خرو سال و نادرش تب خنک کشا و دربانش که فرستم سدی بیدارش و چه رنگین شدت سیدش که جنون کرد و سنگ بارانش بخت فرقی که گشت ممانش نه دلت چند در بیا بانش گریبای شکفت تا دانش رونمن آرم ز غم طوفانش چشمش تو کرد و در زانش </p>	<p> نه گرمش بیاض و آبانش جیمع کردم هزار سودانی تا لبش با لبم غلط نشود در فن خویشتن قلاطون است و رو بام دلم اسید گرفت تیغش از تنگ نیت بر سر جنگ گرد و جلا نگش کف خوشت عقل طفلیست در مذهب عشق و انما القوامی خوان جنون دیده و ترز شوق کعبه گزانش خنده و رنجی که بیا و رفت هر چه انیکه نیکنم روشتن که بعد جان مشن و یک یمن </p>
---	--

بدر طوری است من عاقل و نادان

<p> که گشتی چو آتش و برق به خورش آه و ناله سخته مشیت آب و آتش توین زان چه نکند منظر چو آتش بعد از آن که دامن و دل تو سبزه آتش </p>	<p> بنگنه ملک سابق و در شهر به خورش شیرین کسی که زهر تو کرد دست پناش سبکین و آنگو و خل باغیچ میکن بن نسا زده در عمل مشن باشت </p>
---	--

<p>خواهر گشود و ام گرفتن صد اختلاط فولاد تیغ عشق ز کان دوست نتی به تفتنه دشت طلب ینار پا کو جز گزیدگی هنر بر گزیدگان</p>	<p>هرگز ریا نکرده ام از استای خویش حاشا بر آتشم بنشاند ز آب خویش کوثر بجام تانگی در سرب خویش ایام را حجابی از انتخاب خویش</p>
	<p>در گوشه غم از مرده جبار و بستانم کز پیشگاه دیده پر و پر و پر و پر خویش</p>
<p>خوشدل آن کز قید زمان شد خلاص داصل آن سالک کدور و طلب سپیدی ز نایل جاسایانم اشک شد با چاک دامن نجیب ور در اکاسیدنی در پوست بود دل ز صبرت باطل هر گشت خون ایرین زمان پارس نازک شد عاشق از صبرش بیرون دهرست</p>	<p>یوسفش از پنج زندان شد خلاص گم شد از خضر بیابان شد خلاص خاطر از فکر گستان شد خلاص از رفوکاری گریبان شد خلاص گوبال از تنگ زمان شد خلاص از تنهایی پستان شد خلاص شیفته از آسیبند ان شد خلاص دل گرفتارست از جلال شد خلاص</p>
	<p>حل اشکال ظلمتی شد یل خوش ز قید زهر آسان شد خلاص</p>
<p>اگر بامن شود دلدار مخصوص ببین سادگی شد بانگ هم ز شور خندای شکر آگین</p>	<p>سزد گل میشود با غار مخصوص نگاه ز گس ز پر کار مخصوص نمک شد با دل انگار مخصوص</p>

نیاید شد اینمقدار مخصوص بهم نشاند بود و تار مخصوص	نیازم نیست در بانا نه چلو پای تشریف در بانا نه چلو
ظهور می پیش این این جسم میخورد چرا گردید یا غنیمت از مخصوص	
بر زاده تو گداه و گاه در رقص از شوق تو مهر و ماه در رقص آفتاده چو دار چاد در رقص زیر قدم تو را در در رقص سینا زو خالقا و در رقص ستانه قناده آه در رقص انداخته مدد گاه در رقص افتاده گل و گیاه در رقص	ای از تو گداه و در رقص تا کرد و بنام آشنایان از پست و بلند راه عشق است در جلوه گشت بسفر از رقص از رقصی دیار سالی تو از جبهه فشان غم تو هر قطره خون بسمل تو و بر باغ میبازد تو را به
آفتاده چو استان ظهور از دلبر کی گداه در رقص	
گشتم دگر نزار و اعراض کز دیم عبور نزار و اعراض کامی بشکر نزار و اعراض در سفر جگر نزار و اعراض و اما نیکو نزار و اعراض	بسیتم قطره نزار و اعراض از سر جگر نزار و اعراض در هر توبه نزار و اعراض در هر توبه نزار و اعراض در هر توبه نزار و اعراض

صبرم ز سفسه نزار و اعراض	باقا نسل نصیحت آرد
	آزاسته سینه ظهور ازواع و گزارد و اعراض
گزشت گشتن بر آسمان فرض ازور و تو ناله پیر زبان فرض گردیده نیاز هر زمان فرض آرایش نخل از عوان فرض افسانه خواب پاسبان فرض برچاشی شکرستان فرض برچهره کاسه خزان فرض برق تو باد استخوان فرض	عشق تو بود برای جان فرض بزدول ز غم تو آه واجب از ناله پیاپی تو بر حلق بر دیده خرچنگان مرز و بیت شبهای غم تو بر خورشید از دهر تو شکر کامکاری انظار غمت بر مرز و ایسا گردیده بلند گردنی چند
	در کونی غم تو بر ظهور گردید نشاط جاودان فرض
درد اگر بیش نکرد و دوا چیت غرض غیر شام تو مار از دوا چیت غرض گفتم از آرزوی قمر دوا چیت غرض مدعی بانه در کویت دوا چیت غرض در گلستان خود از مرغ صبا چیت غرض نشانی دو جهان روی دوا چیت غرض	گرمیز نه برایت ز بقا چیت غرض شکر را چاشنی از بزم شکر حرفان ست بخت پیران که ز پا پس تو نزدیکترند فکر تا کی نشود بای و گرمیت گمان گرمی اند بوی تو جهانی چه شود پزدگی تا نشود پرده نکرد و گفت

نیمت و اف تو وار و سر سودا می همه	خون مارا برساند بیاد چیت عرض
چه نظر پاک بچهرت بخور و دیده فرد	بر سر خوان تماشا ز صلا چیت نوز

چیز رد می اگرش گرم جفا نبوی کرد	
خواهت گفت ظلمی ز وفا چیت عرض	

درد اگر کردی بر زبان اختلاط	کی باد کردی دل و جان اختلاط
رفت بجز وصل از یادم که کرد	از غمش خاطر بر نیان اختلاط
گور فوگر رفته در سوزن کش	کرده چاکمی با گریبان اختلاط
واغ او از گرم خونیهای خویش	میکند با سینه ریشان اختلاط
اختلاطش با لب و خوب بود	با لب من کرد و ندان اختلاط
قادر انداز دنیا زدم کرده است	منزول با منو چکان اختلاط
بر سر سیدان او انداز نه نیست	با در آید اگر در جوان اختلاط
تا یکی هر دم در آیم آرزوی	در نیکی و بر زبان اختلاط

یک جهان زدن ظلمی کو بیج	
آه از خون بریشان اختلاط	

سر زدن بگشایان گرچه گمانی بخلط	چشم دارم ز چشم تو نگاه بخلط
نرسن ایمنی اش سوخته از برق خطر	سینه جز واغ از گر پسته پاسب بخلط
چون کمان حلقه شود قد من از سجد شک	بزدل اندازد اگر تیر تو را زنی بخلط
آن دل و دین که شود مخنه ماراچ تو که	ده که بقلب گدائی زده شای بخلط
بجز عشق گران سنگ سازد بکش	گرچه با کوه مقابل شده کاسب بخلط

<p>من که باشم که بیدوشی خوابان بروم غیر در دعوی اثبات فاداری خویش راست شد قصه افسردگی ما آخر</p>	<p>دسته بالاله و گل گشته گیاهی بلفط از دل از گذرانیده گواهی بلفط بر نزد سمرز جگر شعله آتشی بلفط</p>
<p>ظاهرست اینکه نداری به ظهوری نظری افتمد از عشوه نهان تو گاهی بلفط</p>	
<p>ای ز زهر تو کام جان مخطوط در د پروردگان عشق ترا جگر تشنگان عنبره تو ببلا ترا شکفته ردی تو منز تا بدقتیله داعی تا ز پر وانه بر نیامد وود دل بنیداشت پاس ناله شب</p>	<p>وی ز حرف غمت زبان مخطوط سینه از ناله دفغان مخطوط از خم چشمه شان مخطوط کرده از باغ و بوستان مخطوط از نفس گشته استخوان مخطوط نشد از شمع وودمان مخطوط گر نمی بود پاسبان مخطوط</p>
<p>ز دق دارد و ظهوری رسوا گشته از عشوه نهان مخطوط</p>	
<p>در دنداری زرد او اچه خط وصل حرم نیست از اهل حرم آبله گلگیر نشد در رهت و انغمناهی سیه جردگان گر نکشد چاشنی هر زبان</p>	<p>و مکش و از ناله عدا چه خط تا نشوی با دویه پیا چه خط خار بر آورده از پیا چه خط گرفت و باغ سویدا چه خط در شکر و عده تقاضا چه خط</p>

<p>صیقش حیرت ز متاشا چه خط گویم ازین ناله رسوا چه خط کر نه نمانید زرقه آنچه خط سرفشا دیم به محسار چه خط غوطه نخور دیم به ریایه حزن</p>	<p>گر نخورد دیده اهل نظر در دلمان گرد هم فرشته خلوتیان گوشه بیایکی فصل بهارست و جودن خانگی این عطش با عطش چشمه نیست</p>
<p>ز هر غمی نیست طهوری بجام کام اگر شد سفاک اندا چه زلف</p>	
<p>ما کعبه او کجا گشتش تهریت آورد به پیشش کفش نسیم پیش جانم به کعبه تصدیع بعد زین که به پاش تصدیع رفته رفتن ز یک کفش تصدیع بهر و مال ماه شش تصدیع آبیتی است تا کفش تصدیع</p>	<p>بهر و صلش دلاشته تصدیع در میان سحر گم گشتوا فکر رفتن مان بر شک بساز ساخت بوی تو که بر یونمان ای که رانی شس بر اندن ما ورود دل رازیم که نریست آرستمانی نمی توانی کرد</p>
<p>با طهوری حساب کن بوفا بر ترک بهشت کفش تصدیع</p>	
<p>نیش را ایم تر از شعله کشد در شمع اگر نه پیرشته از به خود و بر شمع با د از شعله چرا کج نه نهاد فشرع</p>	<p>سوز عشقت که پروانه بهال شمع شسته پیراهن پروانه قی میرسد شمع چرا از آشته از جلوه پروانه بفرقا</p>

<p>ماه و خورشید پر واکمی آئیند بیدیر خواست پروانه شود سر حسابش روشن از خم اینک بهر سوخته پروانه او از بایونی پروانه چه داغست بیا</p>	<p>در شبستان تو که عرض دهم بشکر شد کز مال مهر خود را ورق دفتر شمع می رود شب به شب دود برون از شمع شمرش اوج گرفت ببال پر شمع</p>
<p>غیب باشد بکلیا ز جگر سوختگان بان طهوری بنگر گشته لکن بنگر شمع</p>	
<p>سبزدیم بسان چمن مازه شد زخم بهر چه چمن افتد و گو بزم نشینان داند دامن از رشک صبا پرچیم تا که از خون جگر سید و نیم دل ما را مهر سوای نیست گشته ضالع جگر از خامی داغ</p>	<p>جان سپردیم بچنان چمن بر سر ما که سلیمان چه نزار گر چه کردیم بد زمان چه نزار کویر عطر گریبان چه نزار کویده رشته بترکان چه نزار نیت گر عشوه پنهان چه نزار چون گذشتیم ز تاوان چه نزار</p>
<p>جنگ گردید طهوری دل ما بانتب طره پریشان چه نزار</p>	
<p>از همه خود را برهاندم دریغ مخوف فسر دگم مهر شد قاصد آهی نفاستم بره بر دل ریش از بوس عمره</p>	<p>هیچ پیرس از همه ماندم دریغ سینه بداشی نرساندم دریغ در عقب اشک نداواندم دریغ سوفس الماس براندم دریغ</p>

<p>قیمت خون رفته زینچوهری باغ جگر میوه راحت نداد آه دم همدیم خورده بود</p>	<p>بردم تیغی نفشاندم دریغ گلشن زخمی نه نشاندم دریغ بر نفس خویش نماندم دریغ</p>
<p>جزوئی داشت ظموری بکفت بر دل ازان هیچ نخواندم دریغ</p>	
<p>غیر از تو نهاد بر جگر داغ در کوزه عشق نه بته خام از پر تو شعاع بهاست داغ ز شمار اگر چه بیش است افشاندمش بر جان عشقت چون شعاع آتش کشت تیغ در دل نه نشست راست از مرهم روزگار می سوخت</p>	<p>فسر یاد چه ظلم کرد بر داغ ماند آنکه نگشت سر بر داغ گردیده بگیرم چشم تر داغ مدینه سپرد دامن بر داغ اندوخته سینه حرد داغ روید ز جگر سر سپرد داغ تا تکیه نکرد بر جگر داغ گر سینه نمی گزینت در داغ</p>
<p>در تفکده دل ظهیری جوشید ز روی یکدگر داغ</p>	
<p>من در کوی تو غم سفر دروغ دروغ جز آستان تو جاو جهان نیدانم ز حرف تلخ تو کامم چه کامها که نیافت رخاک راه من اکیر آبروی برند</p>	<p>کجا من و خیر این خبر دروغ دروغ من و فکر جال و گردوغ دروغ دروغ من و حکایت شد و نشکر دروغ دروغ من و جدائی این خاک دروغ دروغ</p>

<p>من و ملا حظ ایال و پر دروغ دروغ من و شکایت فرگان تر دروغ دروغ من و رفوی شگفت جگر دروغ دروغ من و معالجه درد سر دروغ دروغ من و بغیر کشادن نظر دروغ دروغ</p>	<p>همدم نه گس شفا شعله و پر باد ز شکر خشک لبی لب امان نمیباید امید هست که چاک دگر بران دوزم بیای در دوسر پای مقبلان زبید ز جلوه های تو اهل نظر نظر نبند</p>
	<p>بکوی عشق خطیر اس من میدارد طهوری و نیکایت غدر دروغ دروغ</p>
<p>هم از داغ نهم تا بدر بخشن داغ نکشاید گرا در هر طر فی روزن داغ جگر از پرده دل ساخته بر این داغ خویش را خوش چینی ساخته از گلشن داغ راحت انبار کند دل مگر از غم داغ سینه افشرد از ان گشته چنین دشمن داغ</p>	<p>ویده ام نفع اشکست و جگر من داغ نزد ظلمت افسردگی از سینه بدر بچه شعله چه گیر است گریبان نام باد و دراز دم افسردگی غنچه طبع تخم زانگر نشان سینه اگر کاشته نیش میباید و در نوش فتادست یفت</p>
	<p>باج پرتو طلبد شام طهوری از صبح خادری ساخته خود را ز درخشدن داغ</p>
<p>بمناشی گلشن بده باغ شده انگر ز رشک شکم داغ فوق خم باد و سجود ایاغ نغمه بلبل و ترانه و ناز داغ</p>	<p>تن تفصیده گشته گلشن داغ خورده سنبیل ز تاب آهم تاب نیت کار تو اضع مینا گر شناسد یک آنهنگ است</p>

<p>نہری پے بہ مرہم راحت پر پردانہ رانستہ کند سمن امرد ز بلی و دیگر دانت</p>	<p>نیست مجروح اگر زبان سرخ تا بہ بیخند جلوه پای چراغ دوش جیبی کشودہ از دماغ</p>
<p>با خیالی شستہ در کبخی بر زلف موی سست فراغ</p>	
<p>بوالوس نہنند عشق تولا شکوہ کردہ بجاقت ما در شانت ذائقہ غم گزشت ببرہ کاروان وعدہ تو کعبہ را از نسیم در گاہست قدربید او خود نشی دانی یکمینی جرم تیغ کین راندی دل زابدن تیر سگے نہ ہر</p>	<p>تیغ عاشق کشی بخش زخمان گر چہ عا درین نہی انصاف ماندای شکاہ و سہ زان ہر طرف در این ہزار غمان چسبن گرد آرزوی طراوت ترسم آخر شود کین اسارت بشنو از جوش خون خروش دنیا تا بدوی کسان نگر دشتا</p>
<p>رد ظہوری بدر و رشک بہار نیستی مرد بحر ہرزہ ملات</p>	
<p>برد عشق کے بہاست حریف صد سیجا بجز مقرر نہ نہا ہمیش از وفا براہ آورد طرز بیگانگی سنے دانی</p>	<p>این من در طل غم کجاست حریف درد مارا کجا بدو است حریف بنت عاشق کہ بیو ناست حریف ذوق کن ذوق آشناست حریف</p>

<p>دل زرگمای خویش زنجیرست</p>	<p>باش آنداد مبتلاست حریف</p>
<p>یافته رشک بر ظهوری دست پاس دارش گزیر یاست حریف</p>	
<p>شعله خواریم آب حیوان طرف راد و در دامنست از چاک دل از شمیم طره می گوید مشام بر سر کوی تو با از پافتاد غیرت عشق تو بر بنگاه زد از وفا گاهی بگنایان خویش با و یادست عذر تقصیرات ما شیع مار عشق در فنا نوس برد</p>	<p>مردۀ در دیم برمان بر طرف بنجینه چاک گریبان بر طرف لوی سنبل عطر ریحان بر طرف سیر گلشن گشت بتان بر طرف فکر سر سودای سامان بر طرف گر ندیسی نامه عنوان بر طرف شمر ساری های نیسان بر طرف دست باز بهای طوفان بر طرف</p>
<p>ز در ظهوری نقب بر گنج دصال سینه کا دیهای شرکان بر طرف</p>	
<p>یار سیمدم نمی شناسد حیف غیر را بر گزیده از عالم آن طراوت نموده در سنش زلفش از تاب خوشتن افتاد دل ما را چو آئینه بشکست اشک شورم بدیده رفت فرد</p>	<p>قدر محرم نمی شناسد حیف حیف آدم نمی شناسد حیف چشم پر خم نمی شناسد حیف آه پر جسم نمی شناسد حیف ساغر خم نمی شناسد حیف جوش زمرم نمی شناسد حیف</p>

عبد محکم نمی شناسد حیف دل پر غم نمی شناسد حیف	کند بنیاد دست نجان را بدعت های بیوفایان را
	رشک چه مرد و طهوری را دل خرم نمی شناسد حیف
پریه ظاهر راحت ز دام حیف چه حیف نشد شراب محبت بجام حیف چه حیف در آتشیم ازین جوش فام حیف چه حیف برای دیدن فانی غم بوم حیف چه حیف بماند آه و فغان تا تمام حیف چه حیف ز کام ساخته کام رشام حیف چه حیف	نه گشت دلغ تو با سینه رام حیف چه حیف نهار کینه چاک کرده تا چسب به کف بجای خود نقش اندیم شعرد و فکر آمر و صامنی شوق نسیم اشک ایصد امید دل انکاره بود غم خانه پیش کاری گل چین صافش است
	نفس کشیده طهوری برای بدنامی علم نگشته ز آه نام حیف چه حیف
هم کن گریه تیوان داد از فریاد غرق شد دل در ساق و از فریاد سخت و در هم جیم و جان داد از فریاد ریش شد کام و زبان داد از فریاد نیست جانی در میان داد از فریاد گشته دشمن مهربان داد از فریاد خشک فی از استخوان داد از فریاد	گشته ام خوش ناتوان داد از فریاد با دگرگان تو طوفان می کند انچه آتش بود کرد دل سر کشید تا بلب این ناله های نونچکان شکر غم بسته صفت از هر کنار آه از نامه بانی باسی دوست تا با کام مغز آتش می برم

روید از لب شکوه دستان هر	دانشان و در دستان واه از فرا
باز دل افتاده در صحرای جان	کاروان و در کاروان داد از فرا
آرزوهای ظهیری خاک شد ساخت حسرت کار جان داد از فرا	
صاحبان در مشرب عاشق	اصحاب فایع به مشرب عاشق
خرد و عقل مصلحت بین را	ساختن عزل نصب عاشق
صبح آغوشی هوس که نهند	سینه بر سینه شب عاشق
نه شکایت ازین نه شکر از آن	مطلب دوست مطلب عاشق
دست در آستین کفیه طیب	سویخته نبض در تب عاشق
نال کرده پرد گئی از آه	ناز معشوق بر لب عاشق
نما ظهیری از خود می نشوی تعالبت نیست قالب عاشق	
عش در سایه ام ز پایه عرش	از سرم کم سباد سایه عشق
در گدائی همان بجهنده عقل	خواجہ کن خویش را بایه عشق
در دیر آوازه تا نزنند	نشود حاصل تو وایه عشق
از شب خون از روی حطرت	نکنی گردن طلایه عشق
داز اگر نه علاج گامی نه	گفته منصور در کنایه عشق
سرخ رویند عاشقان در ممد	خون ناب ست شیر دایه عشق
بر همین شیخ را صلا نزنند	نبیت گر صندش صلا عشق

<p>چون توانم صریح عقل کشید</p>	<p>من که نمیدام کنایه عشق</p>
<p>مفرز گاه سنت آفتاب خرد</p>	<p>بان ظهوری در آب سایه عشق</p>
<p>کامرانی خاصه ناکام عشق نمازه رونی شنبه از باغ حسن بر سر خوان محبت فاضل علم شاهپاد حسن چون پرواز کرد رازهای این شکارستان سپهر صرف شود در جگر کوه صبحان که حسن نکشاید زبان در عدد گو کسوت اندوه و خوشحالی بزم کوه شد بر دامن صحرانگشت</p>	<p>گنجهای کام زیر گام عشق هوشیاری بجزه از جام عشق سیر پازان صلاهی عام عشق کرده جانخوس بر کنار بام عشق حسن سوامی تپید در دام عشق وصل فاضل در آوازه عشق بشنود روزی اگر بنجام عشق بر تپه عاشق و عیال بام عشق طاقت و آرام بی آرام عشق</p>
<p>که توانی شکر ویری نیک نام</p>	<p>تا سازمی خویش را بید نام عشق</p>
<p>بتو گردید طاقت همه طاق و فقر حسن دیگران بر طاق عبیر بدست دپای ساعد و ساق و امن چشم کین جان مشتاق دل مشوق و خاطر عشاق</p>	<p>شور عشقت نماده در آفاق روز دیوان ناز و عشوه تو از رودش خورده بردوش پیر در لشکر ز آرزوی مشار از در ناز که کشند از هم</p>

دارد امید داری ورنه	در فراق چنانه مرد فراق	
بر رخ زرد جلوه کرد دست اشک سیخ ظهور می رزدا		
می بود اکیسر راحت مایه از آزار عشق که توان در دای مقصود برد از کج گوهر عرفان گشتی زینت در سج و جود تاب سازی ثبت نام خویش در طوار عشق پایان بجه بر دل درم از قطره بخت عقل بیرون نامی از عهد و بخت گمان آگاه این بندی به مهر جهان حسن کرد همتم مالیت عشق سرفرازی می کنم	می نوید نسخه از بهر شفا بجای عشق بر همه کاری نداری گردیم کار عشق گر گشتی ساحل امواج دریا با عشق همتی جوی و در آمر دانه زیر بار عشق یون بهر در انداختی ساقی ساقی شراب ز نیکو در برهان یقین بهر عشق می کنی سینه فروشی بهر باز عشق بر توان کردن سری بر روی از آزار عشق	
نیست باک از ناتوانیها فکری می هم عشق همتی خود در آمر دانه زیر بار عشق		
باو بر خور دارد دل از راحت از عشق از لطف دشت هوس مغرم نمی آید بخواست می چکاند ناله ام گلبرگ ترا ز دیده با با بهمت مهره پشت طبع را خور و کرد راه کی بیرون برد از دای گشتگی تا رقانون شفا از بنفش باند دقت	صد حیات عشق کو از بهر صرف کار عشق جای خود و کرده ام در سایه دیوار عشق مثل سزمی ستخوانان بلبل گلزار عشق می زخم بر جرح استغنا با شططار عشق نقطه دل زنگه در مرکز پیکار عشق خضر ساد و مرده را فیض دم بهار عشق	

<p>بر کشید لشکر کشد هر جا سپه سالار عشق کوچ جو سن پیرایه امر و زور بازو عشق</p>	<p>از درد و دوازه غیرت خدیو عقیل را کرده ام بزرگواران اجاس حسرت را</p>
<p>در سرائعت مدغم نپایان تردومی کند کرده جانی ظهوری غالباً اظهار عشق</p>	
<p>ناتوان خفت شاد و در دل خفا شد ز خاشاک میر و طاقا یک بردم تیغ غمزه و ضحاک پنج سر را شکایت فقر اک ماه و خورشید نیست بر فلک عاشق و سیر و ناصح و ادراک مست پنهان تو بارگ تا گ گر تو درخت ره می کنی اساک</p>	<p>باید از خنجر غمی دل چاک گلشن تن بین شعله شوق خویش را جان چه پر دانه بکنند ز بسد در شکار گاه گم اسم پنجم نه ستاره شناس نامی پر مکرر نه باشد کرده پیوند ریشه جان را دیده در گریه می کند اسراف</p>
<p>ریشک ساز دلهام از دانه که ظهوری برای کیست هلاک</p>	
<p>دلها یازگ و در رنکار رنگ عضوهای فرباخ و پند تیغ از در آشتی در آمد رنگ گام بیرون کشد ز کام رنگ تیغش از خون ماندار رنگ</p>	<p>دارم از بین عشق پر ز رنگ در دلهای قوی و جان فنیغ باید و نیک کار آخر شد هر که خواص قلم عشق است دولت مست بهر گوشتشین</p>

	نام و ناموس از گواهی تاج که ظهیری ز نام دارد رنگ	
بر کام ناله خیزان ذوق فغان مبارک جنس بلا خریدم سود زیان مبارک مدر رنگ غممه و غم بر میسان مبارک شور و فغان پیل بل بر گلستان مبارک لبها بگفتن آمدن غمین دلان مبارک گلها شگفت در هم بر باغبان مبارک غارت رود را آمد بر استخوان مبارک		دایع جگر نواذت بر جسم جان مبارک روز سیاه دیدم چشم امید روشن آراست خوان عشق داز قحط عیش ستم برداشت شوق روی مهر کو تو الم الزب زخم از نمک نزار تاخت عمر شیرین هر سو بخت خط سر دوز باغ عارض از ترکنا و جیشی یا مال گشت طاقت
	رسو اندی ظهوری و عشق سیرخی شیرین حکایت تو هر زبان مبارک	
گشتی دل بحر خاکست رشک گشته باقی ماجرا رشکست رشک کوه طاقت تو تا رشکست رشک خدمت خود کرده پار شکست رشک آشنائی آتش نار شکست رشک در فضای سینه جارت شکست رشک گشته ام از خود جدا رشکست رشک بر دعای مد عار شکست رشک		عقل را بر کارا رشکست رشک بر لب چون و چه راهرت مهر گشته از آسیب چشم سرمه های دید و ره پیاست در دشت طلب شد بسا بیگانه بیگانه از هجوم درد بهر ناله نیست ناله در حبه دانی رخت بست رد بگردان گو اثر لب کرده است

از گریبان جگر بکنده شد	تنگسای اشک ما شکست شک
خویش را کم کرد آفر و طلب شد ظهوری رهنما شکست شک	
<p>ای ز قدرت سر بر آستان دل ناله بن در و سر می آورد حسن را دارد چنین مستور آه یکمان جان از کجا آرد که بارها و راستی آن هم رنج است عشق در میان است آنگاه گری گشت جلال نگاه باز و لعل جان دل محبت و غم شمع است چون گریزم جای خمیدگان فراید خسته را مزاج دیگر است</p>	<p>آه زلفت بنیل در میان دل در دمی چنید ز مغز افغان دل نثار سوای پنسان دل آه اگر خواهد که تاوان دل تغی خون مرگ در خفتان دل عالمی گردیده برگردان دل خوش گماشته در میان دل این دل جان آمده آنگاه دل نیست غیر از درد دل درمان دل مانده زیر کوه غم داران دل</p>
حیرت تو باینش آرزو است چون ظهوری مانده ام جان دل	
<p>برنگ کوی عشق شکستم سبوی دل از سالکان محبت نشان پیر هم نشسته ز دستم دهم دستم چون پروانه که گشته ز مزم از جگر</p>	<p>آمد بکار خاک ندیده آید دل صد بتجوی گم شده و بتجوی دل چون رنجت از قلم رقم گفت و گوی دل گویند باطن منزه از مایه های دل</p>

<p>نخل حیات اگر نکشد تم ز جوی دل گلنمای حیرت از چین اردوی دل در طرب باغ جلوه نیند ادبوی دل هر دم بر بدن بر دژ غم از غصه کوی دل بیرونی که کرد میاور بر روی دل</p>	<p>روید بجای برگ همه مرگ جاودان تا بهر فن عشق شود دست چیده اند رنگی ز بوی غنچه نیند اشت گریه یکشاد در محال بر هم زبان کنی ریشک روی نیافت دوش خیالت بد است</p>
<p>تا جوی خون ز دیده ظهوری نمیرود در کیش عشق نیست نامی و ضوی دل</p>	
<p>دزد و دتونا له رشک بلبل از چو ش می تو مست عاقل در هرنگی هنر ارباب در نشود نمای شاخ بلبل از موج بر آب دیده ام پل در کشن دوستان تامل نی سنج نگاه در تفاقل</p>	<p>ب داغ تو سینه باغ بی گل خنجرانه سینه حریفان آباد ز چشم جادوی تو از جلوه کا کل تو آسم استادی شوق من که چون هجرات تو عیب می شمارد از فسخ بد رفت اد گانیم</p>
<p>هر چند کنی حمایت غیر دور است نظیری از تنزل</p>	
<p>لشسته نقش مراد تلطیف از اید که غمزه شده مائل تبر کن از اید بر خود در دولت کمن فراد اید</p>	<p>نیاز بود و نبود خودی نیاز اید هنر نهانی خود را بروی کار اید پای خود بد بر خانه تو آمد عشق</p>

چنین حرفت در هیچ جانی یابی نمی توان خبر از نشأ حقیقت داد تو خود معبری کن بخواب و بدم دوش گر است این همه جنبش فابسا بکشتا چون غم طلب از بزم وصل بر خیزد بخون خویش وضو ساز و در ز خویش بنیاد چنین که معرکه را نیست گرد آشوب ترا چکار بود گوشت تماشا کن عیار گیری نقد محبت خود کن ملرز بر سر این نیم جان چه می تری	مباد حیف خوری خویش با باز اید نخورده با ده زمی خانه محاز اید که داشت کسوت عشقت ز خون اید بخواب علی در دکان افتاد اید بر قص ای بر آهنگ اقرار اید اگر به قبله می کنی نسا اید سند عریده بر قلب عشق تار اید فتاده کار میان نیاز نماز اید رسیده بسر کوزه گداز اید ندای عشوه آن چشم نیم باز اید
--	--

مدار کار ظهوری بقوی عقلست

حدیث عشق شنو کار خود باز اید

خاک که ز خون مانشود گل از عکس تو دیده در تجلیست بگذشت خیال این و آنرا خطا بر همه از رو کشیدیم بر نست که باشی اگر ادا ما گشتم ز حال خویش غافل از جانب محلی و کیست	گر بفشاری فرو چکد دل آینه نهاده ام مقابل از داغ تو منت ست بر دل رستم ز فکرای باطل گردابی بهر مات ساحل گشتی بکنار چون رسا حل در گفت و شنود آبی محمل
--	--

مهر و که کند سران منزل	صد م حله هر قدم پس افتد
بر خاسته از میان ظهوری دلیوار و درسه نمانده حایل	
بنیابی نشسته و گرد کمین دل بیا تونایه روان شده از استین دل پر شد جهان ز خالعه آفرین دل افکنده عکس داغ بلا بر چین دل گردیده نقش نام کسی بر نگین دل خالی که گشته تخم اسید زمین دل بر کیش عقل باش که صحبت مین دل	سوزی نمانده باز عرق بر چین دل کلدسته بند گلشن و غمت دست جان تینی بجلوه آینه زخمی بکار رفت رفتم ز جهر بر تو خورشید عافیت کوجان سنجسل دولت جاوید مکن صد خرمن مرا و هر خوشه می خنم زاید به مهر بانی مانولیش را مکش
ز خسته خودی ز خانه ظهوری بروی نکند در انتظار مقدم خلوت نشین دل	
در گفتن آمدی ز شنیدن بر آمد دل خیمه شد ز دست بریدن بر آمد کارم تمام شد ز پیدین بر آمد وز گنج غم ز راه کشیدن بر آمد دستم گرفت عشق ز چیدن بر آمد گل گشت غار می ز خیلیدن بر آمد فرسوده بالی دپر ز پریدن بر آمد	برداشتی نقاب ز دیدن بر آمد یوسف کجاست تیز تر افتاد حسن تو بردست آرمیدم از دست غم از تاب در رگشته نفس آلت فغان بر شاخ گوجان گلستان آرزو در دوستی ملائیم کرد در سبت آن بلبلم که شکر نفس آردم و د

شادوم ز رنگ بامه دیدن برام	از بختی بدی به سینه دریدن بیکار
از جمله ربت دیده طهوری چه بچونیک تعلیم دیدم ز ندیدن بر آسم	
ابر را از گریه خود قمر ساری میکنم مستی از شوق چشم پر خاری میکنم داسنه پر در بانه از ناری میکنم هر زمان دمان خود را لاله زاری میکنم بر امید وعده عشق انتفاری میکنم نیست حد چون بنی این کار و باری میکنم از تو پنهان در لوت گاهی گذاری میکنم کرده آهم خوش کنی چین گاری میکنم	چشم بچشم را بکاوشن بخیاری میکنم نیستم مرد خمار مستی می انحصار میکنم ای خوش شامی که دار و گریه و تاشن میکنم گریه ز بکین شد هوای دامن صحرانمان میکنم می نشینم چشم بر دور میروم از خود دور میکنم در صر و کار تو جان کردن عزیزان میکنم مهربان تر از منی نامهربانیا چرا میکنم و گریه گاه افرو میاوم به و و نیست میکنم
	دیوان طهوری حسابی گنیم هر دم هر که از باب محبت را شماری میکنم
بر و چیده ام خود را حجالت اینکه دچم چنین چیده در درون چون دو دچم نشد روزی که بگریزی و آن زلف دچم بزاری هر خبر بدست و دمان صبا چم چه محتاجم بدشنامی از شر او و عا چم نشاط از دور دم چو طومار و فسا چم	مری از و من ابد به خوشی از جوان چم بکم زونا که خوش کرد و نشانی که بیاور چم نشانی از دل آشفته من کس نمی گوید چم کجا فاصد شد لب بر پیام ناگوشی چم بر و بر باد ترسم آبروی اعتبار من چم بجز حشمت جوهر نوروم ز نخل مری چم

لگایش در رم بیگانی زمت همی باید	برای بزم رندان زیر رازی دل و دایم
طهوری خرقه پوشی کرد افتاد دست در کردن	چو آهوی چشم خود را در نگاه آشنا بچشم
بهرش سینه بی کینه خود را بیا رایم جگرگون سد و راسخ ز شوق بیان بگو مقابل عکس آن خورشید رست بزم اگر از ساقیان با خند امید روز باز رازی نسازم در چه آه و ناله را بر یکدگر عاشق	بیکخی هر زمان گنجینه خود را بیا رایم بزرگین کند با پشمینه خود را بیا رایم ببقتل کاری آئینه خود را بیا رایم ببید شنبه شب آدینه خود را بیا رایم بدر و تو غم ویرینه خود را بیا رایم
نشد شیرین طهوری ناله در کام روزی	بزم در دوا و لوزیه خود را بیا رایم
نشد روزی که بیک روزی خبشتان جهان جستم نشان چند بر لب چنم از دندان جوس دام ندارم پیش ازین طاق لگایش در رم زبان از دیده خورشید خیز و چهره تر گردد بهار گل بسیر سبزی چنان در سایه رویانند ز لگای گون گریه کام کرده شوق لاله رخساری ز بیداری نمی یابی کسی بر پایه ترازین بحرانی میتوانی کرد شیرین تلخ کامانرا چه با منفر عزیزان کرد در احشای غمخواران	که بنشینم به شب بوسه در گنج دهن چنم که از بس بوسه کاری بر لبش نشان چنم که زاری باز بر لب جبالای زبان چنم فروغ حریف رخسارش اگر در استان چنم بهر سبزی نسل آرزوگر صد خزان چنم ز خسین شکر گونه در از عوان چنم ز سودا تو صد بازار در گنج دکان چنم چه شکر با که اتمام تو در کام دهن چنم شکسته خوار سنگت گرد و استخوان چنم

	ازان گو یا ظهوری دعه شب گردی رم یکوشم خواب بخت خود بچشم یاسان جنیم	
آبا دلخ عشق که ویرانه خودیم با لافشین سندنمائی خودیم بیدار بخت شورش افسانه خودیم قیمت شمار گوهر یک دانه خودیم انداز گیر ساعت و پیا نه خودیم زنجیر باکسخت دیوانه خودیم گشتیم آشنا تو بیگانه خودیم	روشن چراغ حسن که پروانه خودیم در پیشگاه کشتیم زیر دست پر تلخ نیست رشک که خواب گیران بیعانه نقد هر دو جهان در حساب در قطره کیست جرعه که انداز از خور کردست عشق چاره عقل و علاج نفس تو در اندوده گم نتوان یافتن ترا	
	برستی بخت گشته ظهوری سپند سوز برتاب تنفست غم اودانه خودیم	
دل گرمی در آغوش آورم از سینه برجویم شوم گرم سماع از خرقه پشینه برجویم چو از می گرمی ساقی شب آدینه برجویم تنها صورتی دارد که از آئینه برجویم محبت خام می گردد اگر از کینه برجویم	بلایع تارّه از شعله دیرین برجویم برای پزیران پوشی نشانم در سب عالم سزد که لودگیهای تمام هفته بگذارد شدم عکس که گنجایم مگر خود را در آغوشی فرد تو در دن علاج گرمی افسردگان آید	
	ظهوری یک صبوحی دامن خاتم آهن در که تا صبح خزان از باد دوشیننه برجویم	
خوشم که سینه پر دانع مهربان دارم	زبان عجز و لب ناله و فغان دارم	

<p>برای دایع غمش سینه رخسار دارم هنر ارجان و دل گرم چون بان دارم مگر غریز ترا از خود کسی گمان دارم ز پافتاده ام و برق رخسار دارم صغای دل بدگان بکار دارم یکه ستاره مگردند آسمان دارم حکایت گل زهار در میان دارم که طاق سبک محبت گران دارم روم بسجده که پیشانی نشان دارم به نیم جانی خود یک کنار جان دارم ایصد هنر از عزیزیش بر زبان دارم</p>	<p>فسرده را سفر ملک سوز رندی بدارم دایع حسرت او دیر کرده ام و دارم چنین که خواد ترا از خود کشی انم ز شوق گرم دو آه تاز یانه ست بایه داری شب گیر خواصم بلند همتی خویش منعم دارم زبان گرفته کنار از حدیث باغ و بهار فرونی در کمی کوه کاه از من پرس هنوز گریخته شدم بدایع روی شناس باین هوس که تشاری بگور افشانم حدیث لبه که خواهم بجا کیا تیو گفت</p>
<p>و بد بلامی جدائی بی برگ پیوندم اگر نه جان ظمونی خود نهان دارم</p>	
<p>خوشم از آنکه بیار خوش قمار منم ترا یافت که بی صبر و بی قرار منم هلاک گشته تریاک روزگار منم روم نواز که معشوق روزگار منم سرمک چو کشانید دل فگار منم نماند هیچ امید می امیدوار منم</p>	<p>چون دایع تو چسپید سینه دار منم سپند راست بر آتش هنر صبر و قرار منم بر زهر رشک بر آینه سخت دهر شد وصال که ام غم که نه در زیده یاد لم عشقی اگر چه مشتری خنده تو بسیار است نشان یافتنم کشدن مبارک باد</p>

خوش آن شکار که کردست میدان تراکی علم فراخته بر وعده خلافتی زجوی خون تو بشو دست را که رنگینی	بصید هر که کند آفگنی شکار منم جگر گداخته درو انتظار منم تو نور جبره برافشان که شمر سار منم
---	--

بباغ درانغ ظهوری سبیر مرا ز داغها زده سر سیر شعله زار منم
--

ز قید پاشیم آزاد بطلا که منم جدائی تو بنحو ابر کشید چندان بر مجمع که شود شوخ چشم جادوت فنا و کار تکیه دفتوی دارد مگر ز دیده غبار است گرد راه ترا کج و صاف فم درفت گرد پای منم	نماند غیر تو بیگانه آشنا که منم در آرزوی تو چندی چنین که منم بسی معجز غیبت کن رها که منم صواب دید چنین آیت خطا که منم زائل رتبه که محتاج تو تیا که منم هنوز دست پدر پوزده ام گدا که منم
--	--

نظاره کیست ظهوری بشیم ما دیدن شدم ز بان خموشی سخن سر که منم
--

باب روی نازم روی بر فاکه روی ارم آیین تبرک مستی از خاک حرم بدم داوم در تن آب تل از از عطش خیزد شکست تو به نثر شکر با شکست طره سست سزد و مجلس نفسیده خانان که به هم جا زقم لاف ز رشک این دکان دیده نام	لبی خشکی در یوزده چشم تری ارم از آن شد نگاه گیرم بکایت فاکه تری ارم شکر بشت و زانازم بهر سو گوهری ارم برای روزگار ز بهر فکر نه دیری ارم به مهر فراغ او در گرم خونی محضی ارم ندارد هم خود شن و در که گریه دیگری ارم
--	---

جهان گنجیده در یک قطره صندریا پتیبانی در آن مجمع که از پنجره خود گویند صیادان	لبطوفان محبت از دل خود لنگری دارم اگر خواهی توانی گفت همدلانی دارم
زیادوم وایه خود رفت تا دیدم ظهوری را زکات حسن گریختی ز خود مسکین تری دارم	
بیج و تاب زلف در هم خورده ایم صاف عشرت چون نباشد لنگر شکوه با دار و نفس از همنشین رنج با بردیم اما می کشیم از علاج طایع نیستش از گزند هر که زدیم کام	گشته خاطر جمع بر جسم خورده ایم و روی از خجسته غم خورده ایم دیو تر بر ناله زدوم خورده ایم تنگ راحت زخم مرجم خورده ایم رام باید گشتش رم خورده ایم ناکه شمد ایل عام خورده ایم
و انی بالیست خوردا از روزگار رو ظهوری شست محکم خورده ایم	
نمایش اینکه ز صبر و قرار خویش برآیم خزان عقل فرد و بخت جمله برگ بریم بهیج که شب رنگ روز خویش زدوم امیدها بتو دارم خطا مباد گما تخم ز وعده های تو بردیده راه نهادم خوش آنکه گردن و ناگردم بکار نیاید و تاب با ده گلستان عالمی شده رو	مگر ز عهده عهده و قرار خویش برآیم ببایع عشق درآیم بهار خویش برآیم مگر که حقیقه روزگار خویش برآیم نعوذ بالله اگر شمر ساز خویش برآیم که در حضور تو از انتظار خویش برآیم بکار و بار تو از کار و بار خویش برآیم تبی بدایع و هم لاله زار خویش برآیم

<p>در خزانه مهر و وفا کشته زده ظهوری بصرفه صرف نشد آید از خولش بر آیم</p>	
<p>زبان نکشاده و ناله افغانی دیدم نمی خنبد هوا ای ده شان شان تا کر شان غمره اش در زخم نبندی کرده اشادم چرا افسرده باشم از برای خود زخم فانی بیای عشقم از هر بلبل خواند بلبل تر دکانا بسته شد یک یک بیازار ز نوکاران</p>	<p>تن مردن کنم تن هر نفس خانی بروندم برای دلکشانی حرف زندانی بروندم علایق زخم بیکان اینک بیکانی بروندم چو من بزرگم خوان کیدت شنبانی بروندم گلای خواهم که عودهای گلستانی بروندم روم چاکه پرست آدم گریبانی بروندم</p>
<p>فراموشست چون عدا گن یاد من هرگز ظهوری گزید می غدر بستانی بروندم</p>	
<p>دل را از غم مراد دادیم نقشه که حرف غم ما هست عشق بنیاد ما در آمد دل خدمت در در د عمری دل را نفس نه کرد طوفان دل ساخته مست رازها را در بحث صنم بر همسان را دین تو آنچه دل بکفت داشت تا عکس بر آید از دو بیینه</p>	<p>دین فرده بجان شاد دادیم هر هر چه دلی نه دادادیم از جبهه برکشاد دادیم تا ناله بسینه یاد دادیم ناموس غمش بپاد دادیم کم حوصله را چو یاد دادیم الزام با عتقاد دادیم دین بود که در مراد دادیم آیسنده با ستیاد دادیم</p>

هر چند که بیش باد و آیدیم	اتقان که نشد فراشته کم
از رونق کار غم طهوی تزوینج بران نقاد و آیدیم	
<p>رفعت ز تو در اوج بقا برتر آیدیم شده عیبها هنر به سنرا برتر آیدیم با کثرت جفا بوفایا برتر آیدیم از خوشنشین بشرم و حیا برتر آیدیم تا کرده یک آفرید و ابر برتر آیدیم عشق نگذرد ظل ما برتر آیدیم از دیگران به تنگه جا برتر آیدیم گشتم کم در راهها برتر آیدیم</p>	<p>از پستی هراس فنا برتر آیدیم با اهل عشق آگه سر و عشق گنج آیام گو بظاقت بی طاقان بنا نمی چشم بر نگه نه زبان بر سخن بود کی زیر بار منت مرهم شوم ز زخم عقا شدیم تا نشود سایه بار کس خاطر داشت و سوت یکتا و پیشتیر دانستن طریق منازل تو وقت است</p>
<p>مگر فتنه عشق گر چه طهوی عیار تو ز آهین خود تری ز طلا برتر آیدیم</p>	
<p>با آنکه بلبلیم چو پروانه ختمیم بر خود سپید از دل فرزانه ختمیم بالا گرفت آتش ما خانه ختمیم در آرزوی گنج بویانه ختمیم از گرم اختلاطی بیگانه ختمیم خواب فسونگران که با فسانه ختمیم</p>	<p>شمنه نکشت گلین و کاشانه ختمیم کردست حق مایع دیوانگی گرم مجنون بد و دآه سیه که خمیه بر عاشق آشنای افسرده گشت نقدی نبیه کاری امید نه ایم خاکسترش چو سمر نه بیداری نمیدست</p>

لم شعله آتش است بسند و زبانه است گیتی فیتله برده ز فانوس کاسه	آتش چه تیز بود چه مردانه سوختیم از شعله دلخ چون بر پروانه سوختیم
--	---

گر دیده هست بحر ظهور می از سابقان عجب و سر با چشم باد سوختیم	
---	--

باران ساخت ساقی بنیانه سوختیم جمع استیم خرمن بی دانه سوختیم اول گمان پختن گریه و آه سوختیم از بخت خفته تا بلند کشتن آه سوختیم و در دل است گریه پاک فروخته سوختیم شد گریه آتش خیزد بر آه سوختیم زینچه ساقی بر خیزد از آه سوختیم	این سوختن چو خار کشته سوختیم و پنهان شدیم ز وقت و آه سوختیم آتش گرم خان بر آه سوختیم خود را بماند با خنجر آه سوختیم غم و ریا گریه سوختیم فغان از آه سوختیم از آه سوختیم
--	---

این هر دو آتش را که بگذاشتیم از بخت و درد باد ظهور می سوختیم	
---	--

شعله آتش است بسند و زبانه است گیتی فیتله برده ز فانوس کاسه برده ام خود را بچوای جونک سوخته ام نیش کنیز می خورم و فاسد سوخته ام در چرخ بخت نگذاش مهرگون سوخته ام	شعله آتش است بسند و زبانه است گیتی فیتله برده ز فانوس کاسه برده ام خود را بچوای جونک سوخته ام نیش کنیز می خورم و فاسد سوخته ام در چرخ بخت نگذاش مهرگون سوخته ام
---	---

<p>ماہی از من که عشق را بداند پشه رخ روح کو کهن در غلبد و دازی شد ز گریبان تو در پیراهن خسر و شکون</p>	<p>در شکارش باشد بخت دیون دلاورم در بختش برده ام در مستیون و دلاورم هر شبی چاکے با نثار شکون سرورم</p>
<p>راز مینا از ظهوری باز در زندان عقل سخت بیدار دست و پا زدنش فزون دلاورم</p>	
<p>می خیزم ز هر تو در کام شکر سیر و دم زره خویشید شود شد اگر بخش کن مزاج سینه به تھانی من آه است گرچه غارم ز خیلین سپهر نرفته است ایها ما به این شوق سیر زمین ای خوشا بهر که از رنگ نفاخته بود آنچنان آه مرا بر تو دغش کرد می شود هر طرفی حرف نکایت من اگر سینه گیرم و کهن این مهتاب ای بر دهنده پاشیا بای لب خشک</p>	<p>روشنم کرده اگر شام سحر میدرم این فروزی که ز رویت بنظر میدرم و بروی کارم دازد ناله اندر میدرم تیغ می کردم و در معرکه سحر می زدم از کین گاه جهان خود و خط میدرم می کشم عیش در آینه و ز سیر زدم شعله از گریه خویش شیر میدرم قاصدان را ز زبان لب که خبر میدرم کوه را اگر چه قالیق ز کمر میدرم خوشه خشک که از گریه ترمی زدم</p>
<p>نخل را پیش ظهوری بنشانم سر جا ناله را از چین سینه اگر می زدم</p>	
<p>بکوه دشت به شوقش جزایم گویم ز هم نمی گسزد و دانه های شک</p>	<p>بر آستانه لبان چینه سار میگیم خوشا جنون همه زنجیر داری ییم</p>

<p>در انتظار سرشکم اگر حسابی بود پرست از گل روی تو پژه پژه بزاری عجبی عید میشود تو باین امید آمدنت را باب خواهم داد</p>	<p>رسیده وقت از شوق نگار میگیم برای خود همه بانغ و بهار میگیم چو کشتگان ترا بر فراری گریم اگر چنین بره انتیل میگیم</p>
<p>ز بیم آنکه ظهوری غمی بستیها و در زگریه بردن هوشیار میگیم</p>	
<p>بیتق هیچ رجوعی با اعتبار ندارم نظیر چشمم صاحب اختیار چه گوئی چه دوست که ناگزیر در جوت در نی و لم بگیر حیرت زار و نشسته سهرستین صبا از خم غبار برسد به گنج منری اگر تحفه حاجتم افتد زیاده ماند ازین صرف کرد سهر کشتا دوست تو لم برداره بخانزم اگر چه بستم در برنگاه خاص و میم</p>	<p>خراب نامه کنم خویش از قرار ندارم هزار بار شنیدگی که اختیار ندارم حرایت و عده نیم تاپ انتظار ندارم چه آرزوست که با شاکر کنان دارم چرا در دنیا عالم که غم ساز دارم چشم نشود رنگی از بهار ندارم خیال ز بخت خودم شکوه زیار ندارم یکه بناخته ام طالع قمار ندارم تلافی شده در بارعام کار ندارم</p>
<p>چه بیدار بخت نفس خرج ناکرد و ظهوری تمام صرف شد اکنون ز یک هزار ندارم</p>	
<p>ای عجب کارنا کامم بوسه خواهم با که لث گزی</p>	<p>چه قدر بخت آن قدر خامم مست کردستی بختی خامم</p>

اشمی بادعای پاکانست
 سخن زهر از زبانم رست
 بانگ گویب سید را ز شکم
 آفتابی میان روز که دید
 ترسم از نماز در بر و نبود
 سازم چون بشوید بوسه طلب
 دام گردیدیم آزاد س

لبش آلوده شد بدشنام
 که شکر راست گرد از کام
 سینه چاک بت گل اندام
 چشم بر ما و گوشت را بم
 از لبش گو بردن میانم
 مایه صد گداشت ابرام
 بخت کردید گریه در دام

عیب خود کا میم ظهوری بس
 هنرمین بس انب که خود کام

کرده شوق خرم بگام
 از غیری بر اسعج وطن
 جوش در پختگی نمے باشد
 از لبش فعل بوسه ناکی چند
 نتوان عیب را خلاصم کرد
 بعد نامحرمی صبا می داشت
 می توان با بهر نسیم سنجید
 روز در عیش وصل بشمردم
 برگزید سینه می سوزم

نیت بر دوش بار ابرام
 می فرستد گفتگی شام
 ذوق دارم ز خام نوش نام
 قرعه غلطی بخورده بر نام
 بر سبیلن مگر کند را حم
 گرم می داشت قرب پیغام
 نیست کمتر رکفر اسلام
 یک از غمگشان ایام
 چشم زخمی نصیب آراحم

این زیان آوری ظهوری چند

تاجیکه التزام الزام	
<p>وقت اگر بچیب بقا مهر فرو کنم داروی غم که بر دل خود کرده ام فرد خواهم که گریه ز نفس آورم بچویش بانی دکان معامله نیست غم نه را از سن زیاده کیست مرد زیاده ام لشکر کشید بر سر من زخم عیب و عار زینت تاج و تخت که در جگر ناسه چیده ام هر داکه حرف زهر ز لب می کنم بدر عجز و تنبلی که با تشنه نهاد دل در زیر لب پیاخ سرافرازم اقا تش</p>	<p>در خلوت دلش کشم و در سفر و کنم هست از تو اله نوبت دیگر فرد کنم کز تاب اشک شعله باخسگر فرد کنم رگمای دل تمام به نشتر فرو کنم بر روی مهر و در کشید بر فرد کنم وقت آنکه فرق میفرود کنم خوش شامایا بیالی کبوتر سر و دم لذت زیبا پشه بر پشت گریه و کنم دامن روزگار به چرخ فرو کنم بالا و بس و منور فرد کنم</p>

از سیر قطره چو قطره ری بر دروم
 نخانه بایدیم که بسا غم فرد کنم

<p>از لب زرم خونی اگر آه بر کشم غیر می تلاش دارد و صورت پذیریت شسته در در خویش نهم گردش کوه عیب و ریده شمیم از مد نترست بر فاشات جرحه فاشم از آفتاب ارم غم نزاکت پاشی سگکان او</p>	<p>جوش هزار لجه بهر قطره و کشم عکس ترا از آینه خواهم بر کشم هر لحظه ناله و گرش از کمر کشم کردم تلاش آنکه ترا از بنده کشم جام صبوحی که بروی حسه کشم کوفته های درد که از چشم تر کشم</p>
---	--

<p>خبر بقصد خویشتن از بالی و پرستم ای عشق جنتی نگر اورا در سر کشتم</p>	<p>بیاره بلبلم که ز سید او غار و خس باز و کشاده در تخت تنگ چون دلم</p>
<p>در وصف زهرا و چو ظهیری کنم بیان مقصودم اینکه چاشنی از شکر کشتم</p>	
<p>نفسون دارم وی در یوزه دارم نشد راحم رمی در یوزه دارم ز ابر غسم نمی در یوزه دارم چپه قامت خمی در یوزه دارم من آرام کمی در یوزه دارم ز حق جام حبی در یوزه دارم ز زخمش سر نمی در یوزه دارم ز شمرگان شب نمی در یوزه دارم نگاه محسری در یوزه دارم ادیبی نمی در یوزه دارم</p>	<p>ز اهل غسم نمی در یوزه دارم ز خود بیرون ز غم و دینیار توان از کرد و چایم گرد رفتن حق آرد راست از فکر سجودم همه بسیار با از هر که خواست بدلای سفالین خلق شادند ز بهر شش ازرقی در کام جدم طراوت بر گلی مجسم نمایندست سختن در محسرت کرد چندی بغجواری ملائم کرد ناصح</p>
<p>نشاط جاودانی از ظهیری هلاک هر دهنی در یوزه دارم</p>	
<p>بدامن آتش خود را با همان خود باد میکرد بجز فی خاطر غمخوار خود را شاد میکرد کز غم بار ویش از آهن فولاد میکرد</p>	<p>ز غم بیست و شش در میگی با او میکرد ترا گفتیم که ترک بی خودی کردیم در ز و شوق نقش شانه بودی بچرخان</p>

<p>همه صبح و چنانرا الصبح اورا میگردم سخن در بیتون از حسرت فریاد میگردم اگر گرد تو می گردانمش آزادی کردم بزور ناتوانی ناله را فریاد می کردم اگر نه از چه اول خاک شود را با میگردم که می پسند حرفی داستان مینا میگردم</p>	<p>همه کار این تنها را که در زخم تو بر غلظم بیاس طاعتستان اگر مامور میبودم باشک تلخ پر شد جوی شیر از صورت شیرین مرادی دارم و کنجک دل را در نفس کردم به بیداری نمی گردند اگر آسانه خواب بحکم قرعه آبی می زند بر آتشم آخر بحر نفس را غنیمت از دستان ای خوشنما روز</p>
---	---

مروت نیست با این دستگاه درد و غم میشد
 ظهوری را باه و ناله گریاد می کردم

<p>نیت در دست غمناکم که غمناش بکشم وقت آنست که در خلوت جانم بکشم گردم از خویش زنده شمع زبانم بکشم هر گجا نقش کف پای گمانش بکشم بهتر آنست که بر سینه نشانم بکشم نجات من ناله اگر خواب گرانم بکشم دام ایست که از کنج و پاش بکشم باز و سیم وزی که که گمانش بکشم خرد آنما که خریدست زبانم بکشم رگ که درون نمکتاب و قهقهه نمک</p>	<p>دامن دل ز غم رفت چنانش بکشم آماز پیشگیه دیده بکاش نه اول پیش رویش که چراغ همه کس روشن است گوهر حقه پروین نه نثار آرد چرخ دل مباد از غمت داغ شناسی شود هیچ در دمی تیراز در و سبک تنگ بستی شد هر بوسه بکامم نمود اند لذت پنجه مهر و وفا را کشتی نیست چنان کیسه سو به سر پای عشق ست آباد ضرر ابدل که همان ناز و نزار اثر دارم</p>
---	--

گشته خوش پیر ظهوری و علاجش نیست که تین خانی ازان تاده جوانش بکشم	
بپامردی فشارم پاکند گر عشق نیادم گریزی نیست چشم را چو صبح از شکبار بهیاد در ذوق جوانی و انگی شد بر رخ دیگر بآب روی محتاجم ره در یوزه میوم بسوز خاطرش گرفته ام بر جان خودم درین ره سالکان را توفیق پر دازی نیباد اینفین دهری کردم سخن بر عکس میاید ز قانون ست بیرون زخمه در دم تند میاید بحرین نخل لالیش لب من کی چمن گشتی که خواهر انتظار اینجا کشیدن حسرتی دارم	ببالد واد از من گر یکا به جان بیدم اگر خود را بطفان وقت پیری دیدم که می ترسم نشیند گرد تپیل بر او دم رو دهر جان غبار راه کولیش همه بادم فراموشی اگر عهد است گوهر کز من بیدم نیم من از سبک و جان کل میکند ز دم میاد و نم شود شادی نمیگویم بغم شادم که نتواند گرفت از ضعف شدت ناله فریاد کشیدی در زبان قدحیت و سر شادم که عقل بهوش خود را جمله با قاصد شادم
ظهوری از خطا کروی بمن تکلیف خندیدن ز راه سیل نمیشین یک طرف در گیر افتادم	
خوش آن قمار که در بافتن حرف شوم توان زلال بقا گشت در گوارائی رسید شمر و کاه یادم بکاهیدن ز خویش پیش نخواهم بلبه نمی خواهم چه چاره غیر سرفروزش گران شوم	بنزد عشق مشرف شوم شریف شوم ز خوشنیتن بتر اوم مگر لطیف شوم نعم آمده است پیروزم ضعیف شوم که با مسیح برخش فلک رویت شوم میاد و نظر خویش هم ضعیف شوم

<p>اگر چه نام مرا از زبان قافیه ماند هر لیف تیغ تفاسل که می تواند بود</p>	<p>بهر کجا بخشش بگذرد در دلیف شوم نمود بایستد اگر غافل از حر لیف شوم</p>
<p>شکر لبان به ظهوری نظافتی دارند خوشم که مایه نفاق بلم نظریف شوم</p>	
<p>سری در سجده هر در ندارم بشوق از هر که می گوئی زیادم حقیقت گشته اوج از موج اشکم به تحصیل غم در کار و ایم چشان دارم از هر کس مر جانی دخاک کوی دازخت سر کوی نشان هستی صافم همین بس توانم خویش تن را بوی هری گفت</p>	<p>جز این در قبال دیگر ندارم به صبر از خود کس کمتر ندارم نگویم طایع از دستر ندارم برات عیش و روضه تر ندارم که غیر از خود کس دیگر ندارم بسر بالین تن بستر ندارم که غیر از درد و درسا غم ندارم بنازم اشک بی جوهر ندارم</p>
<p>ظهوری را اگر خواهم به بخم کس سنگین تر از سیر ندارم</p>	
<p>در یوزه دشنام ز لب فرستم آن سنی در آوا گیسم بود که تا صد تا منفعل از سر زلف خلق نه گزوی امید که نشیدی و نا شنوی از کس زلفت به پراستانی ماداشت رجوعی</p>	<p>شرم ز دعا باد دعا گفتم فرستم آورد پیام تو و نشنفتم و فرستم آنها که کشیدم رتو نه نفتم و فرستم تا گفتنی چند بنجد گفتم و فرستم جمع از کمر و طره بر نه شستم فرستم</p>

چشم ترم از بحر فزون بود گوهر طی کردن قربانگه جانها بقدم نیست ذوق مست که گردد لحد کس چمن کس	از منقب شرکان همه راستم و فرم بر پهلوی بسمل شدگان خنقم و فرم از تازه گلی جیف که نشگتم و فرم
یک روز ظهوری از تو خوشو د بندوست صد معذرت از خویش پذیرم و فرم	
در جهان جانیت در کوچه چایم خاشی دارا لالان دست از دمان برود دستها از خم بسرزوم ز نخست تیره تا بر آید گوهر مقصود با لبهای خشک بیم دیرانیت شهر و کوی را از گریه در رتبه دزدان من نقل سر انگشتان بر کار من سر بر نزد هرگز خلاف شرع عشق عشق یکجا محنت فریاد و محزون کرد جمیع	وام کردم صد شکست و ناشکیبایم گشته هر موم زبان و خوش غنایم حیرت دارم بنخن دست با لایم سینه بر سیلاب چشم ترید ریایم آفتی خلقی چرا با ششم بصیرایم باده پیایم بر یغان باد پیایم غیر را خوش باد و غیری داد و قوایم بر کمر کوه بلا زنجیر پیایم و دم
بایه در بر میبارم از ظهوری خویش را اول بود آمد اینجا من ز سودا میبارم	
از میقام نهان گراشکارایم کو دماغ آنکه با همزه تو انم ساختن هر دمک در غوطه خواری که سری میکنی راه می بینم که پیش آید لکر بر گشتی	تا کنی روزی بسودم یاد عدا میبارم میگذارم خویش اینجا و نه میبارم ده چنان در گر ریایم مرد با لایم ره خراسیدم و داد دهن چه نه میبارم

<p>چون نکرده ای هیچ پروائی بنبج رفتنم دستگاه ای در محبت زین مفرقه صلح از تماشای تو محرومی نصیب کس میا بیستوانی کرد بارب خج را آینه کرد تو شمه آردارگی بختت بخت خامسکار</p>	<p>منم از مردن ندارم هیچ پروا میرم از فغان عاشقان عشتت بهر جا میرم لحظه جهان کننم دارو تماشا میرم کاش میشد سال ماه امروز فردا میرم می کنم صدی در زمان تن آما میرم</p>
<p>چسبند در کین ظهوری خوش دیان بر لبست باد ستره محبت بے محابا می روم</p>	
<p>بزم نشاط از دیگران بهر غمی خوش کرده ام عشق دزدی بیدی صبر شکنی اندکی هم در نگاه اولین گفتم نهایتهای خود و نخواه زهری خورده ام شکر انجلی تسخیر وحشت کرده ام در فکر الفت کوش تا تحفه سوی کنم شکر آینه آشتی</p>	<p>احیای مردن میکنم غمی خوش کرده ام در پله سنجیدگی بیش و کمی خوش کرده ام دل خوش کن رسوا بچم خوش غمی خوش کرده ام روی نشاط و عیش را بیا غمی خوش کرده ام میایدش رامی شدن آری غمی خوش کرده ام در ریشهها مخان دل پیچ و خج خوش کرده ام</p>
<p>فکر ظهوری کرده ام در گوشه و بر سستی از اهل عالم نیستم خوش عالمی خوش کرده ام</p>	
<p>ز زینت سیرایم گونه در گلزار چینم نشاط هر دو عالم پله بگلنگی دارد بلند افتاده عوی عاقبت از چوبی بروی کار من هر خجبه افتاد بر چیدم</p>	<p>ز زینت من نیلویچم شعله بر بلومار چینم چوبه کالای و کان عشق باز می چینم سرری میکنم کرسی بیای داری چینم بکارم آمد آینه بر لب ز سکار می چینم</p>

شگون دیگر و فال دیگر باشد اسیر ترا بر و گو یاغبان خود را بطرف بلخ و بلخ بکشت خانه در دو در تسلیم شب خیزم شب گرمی شو خواب گران افسانه روشن بصط آن تغافل تاجیه آید بر سرم آخر لب پر خنده ساقی و گریه تو بیا م خند	گشاد کارها در عقد های کار می بینم کل خورشید من در سایه دیواری حنیم سحر خوان بلبلان را ناله در منقار می بینم به بیداری همه پیش نظر گلزار می بینم نهایت های خود را جلد در انظار می بینم چه در کام و زبان پیوده استغفار می بینم
--	---

برایش کریم خواهی نگاه می نهم بالین
ظهوری کوشش شکر در انوار حنیم

کوشب که ز چشم تر بستم طشت از چه بخون با تهادی در باز نه کرده تاز روئی فرگان نه شار یادوستی ساکام بر سر او نیا بود داعت بدرون بر انداخت بروانگش نهیب پاکان آه هم بود در گریه مسدود	در موجه سر سحر بستم دست از کوه ستیزه گری بستم تاروی خجاک در بستم در یادریا گشته بستم لب از سخن شکر بستم دغمم که دل و جگر بستم از چشمه شعله پر بستم در دل هوس اثر بستم
--	--

در خشکی راحت ظهوری

رگ از هم نیست تر بستم

سختها و قهقار تو کردم	نظرماند و دیدار تو کردم
-----------------------	-------------------------

<p>شعاع ماهی به بحر و نیاز است نمی آیم بدون از عهد لطف نبود از دوستی در یوزه هم مروت ساده طور ت کرد عدا چه دیدنهای رسوا نشین انقیاس نمی گردید چون از توبه پامال بیازاده فرین دار زندان</p>	<p>خرید از جنس بازار تو کردم قیاس جور بسیار تو کردم ز شوق راحت از ار تو کردم چه خود را خوب در کار تو کردم ز خود پنهان با ظهار تو کردم ز در جامه سرش از تو کردم گذاری بر خشک ز از تو کردم</p>
<p>ظهور می نیستی از تنگ چشمان دو عالم یک نظر دار تو کردم</p>	
<p>گر دیده ایم سوز در فکر فدا ایم پشمرده خنده بر لب خشک فدا ایم ذوقیست با ذوق موافق فدا ایم بالیقین نیست ز گلنای باغ فدا ایم از دست رفته کار محال تلاش است قادر نبود بهر دم آسب در ستر مارانشست نقش خنجر خنجر ایچنا</p>	<p>رگ گشته ایم و بروم نشتر فدا ایم در تازة رک و از شره تر فدا ایم در تلخی از تخمیل شکر فدا ایم از خار کوی عشق پست فدا ایم پا چون کنیم بند که از سر فدا ایم در فکر افتد ار سکن ز فدا ایم در عرصه حیات برابر فدا ایم</p>
<p>در خار ز از غرقه ظهور می شگفته دل بے خود نبکست گل ساق فدا ایم</p>	
<p>پیریم و جام مرد فلک بر گرفته ایم</p>	<p>و در جیب دست آید شکن برگرفته ایم</p>

<p>از حرف شمد لب آلوده نیستیم رفت آنکه در خیال دود مستیاری نگذاشتیم دیدن و گفتن بدیگران همدوشی سبک قدان را ولی روا آورد خوشن معامله حجر در میان از اشک لاله رنگ خانبندی گنم</p>	<p>چشم هوس ز کج دهن برگرفته ایم از طره نیجه گفت ذقن برگرفته ایم چشم از نگاه لب ز سخن برگرفته ایم از دوش بار زحمت تن برگرفته ایم جان داده ایم مرگ تبین برگرفته ایم دل از نگاه عسده شکن برگرفته ایم</p>
<p>در غربت فدا ده ظهیری بهر قدم گرد خیال راه وطن برگرفته ایم</p>	
<p>دوشی نخورد قصر شمان خانه بدوشم بتبانی ما نیسکه بخار تو محویم مضمون حدیث تو چه گفتن چنینند فایده شده سر گرم نصیحت بیم در هم کش کالاشی یک اینهم کردیم باشد که دهر روی خریداری عکسی پایانه سر است درین دست جگر تاب در عجزه ساقیست مراعات حریفان</p>	<p>سر حلقی از راست بلی معلقه بگو شدم گویایان ما نیسکه بحرف تو خمو شدم خوش دولت با جمله زبان همه گو شدم بر شعله نهاد دست که می مردم و جو شدم در بیگانه عشوهر گران پاک فرو شدم صیقل گری کرده دل آینه فرو شدم از تشنگی راه طلب بادیه نو شدم بالیده بهوشی و کا بهیده بهوشم</p>
<p>مستی ز کسان نیست که با خونیتر آید عمر است ظهور می که خراب می شود</p>	
<p>از شک بهر آن که بازماند گنم</p>	<p>نویس را باز پشیمان گنم</p>

باغبان را سرنا سازی بود فراغ از فکر سر و بزم گشتیم بر لب طعنه من نخیه زدند سخت رویی در گفتن واکرد گر ندارد سر زلفی باغسیر خویش را ساخته عید و گران با همه خیرگی و میر جگری	خار و خس را گل و بریان گفتم ز خشم را منقر و حقان گفتم با تو تا حال گریبان گفتم خن سستی پیمان گفتم این سخن از چه پریشان گفتم اینهمه بیوده تیر پان گفتم حرف در وصف خراسان گفتم
--	--

با ظهوری چه قدر حرف منفر

بود و شوار چه آسان گفتم

بچنان مهر بردمان دارم داد از ناصحان پند فروش جهنم آسمانی خواهم کروه از حسرتی چه خوش پریم عشق تشنه زنده پوشی داد ساده گردید لوح پرکاری هم گم خود سپر توانم شد روی گرمی ندید داغ از لب خواهر آمد یقین به تکیه نم سازگارش کنی بخود مارا	شهر بر ناله و فغان دارم چه قدر بخودی زبان دارم سجده نذر آستان دارم آرزوهای بس جوان دارم شال را رشک پر نیان دارم نزدی بر سر زبان دارم نادی که چند در میان دارم جسگ بخیر تو جوان دارم اضطرار بچه و دکان دارم میسر دارم بر آستان دارم
---	---

<p>ز تو امید بیش از آن دارم</p>	<p>مهربان گر بمن شوی هلاست</p>
<p>راز شد فاش در تمام جهان وز بظهوری همان نشان دارم</p>	
<p>خویش را ترجیح دادم پیر دلم پس دوانم زیر لب زیر خواسم خجلم ترک دادم از جبین خوی فشام به نفس همغانم بگزین نشانم</p>	<p>بودش خوش بشکوه رانی کردم پهلوی کردم از وصال توی بر سخنامی زیر بود زبان هنس دومی داشتتم پسند طبع باو گر راه عذر آب زغم توسن آه داشت جولانی لب خود را ز حسرت لعل</p>
<p>با ظهوری ز سر گرم عشق ز دور پیری جوانم</p>	
<p>خوش روی کرده صبر دارم نگه گرم کرده خوش خامم که گذر کرده بر لبش نامم همه طفلان دهنه الزامم تایخ کرده است زهر بادامم عشق نمیانه ریخت در جامم صبر و طاقت که سیدم و امامم</p>	<p>طرف صیدی کشیده در دامم جسم و جان رست از بس خنجم لذت بوسه کرده ام حاصل بخت طاقت خود در میان آید نمکین پسته ام بشور آمد طرف نیش از قریب بود سبب جان ددل گشت برین مهر وفا</p>

صبح بردانه بهتر از شام	شام بلبس ز صبح من خوشتر
بظهور می چه منت از قاصد بکیسی بار سانه پیغام	
بده ساعسی تا ندیم کدیم فرو رفته خنما بگرداب جامم کت در گری تو بهستی حرامم بیالکه که در دوستاری تمامم بهر بوی بنجو نیفتد مشامم ز اشک دم صبح چو شامم من از شور بختان شیرین کامم بزهرت مگر برگزینند کامم	بیاساقی از زهران ده پیامم زور یکتا غم باین تنگ منی حلالم چاک کرده ام شب بد غم بنایم که در دشمنی نارسام بهر رنگ حیران نگردد لگامم ز آمو دل شب به سیقت زورم شدم تنگ کام تو در دهر لیکز شکر جاشنی در خود از شرم درو
ظهوری نیارد سدا و سلاست همان بے جوابی جواب سلامم	
مد و نور شید و آبله چیدیم چه شیرینی که در یوزیه چیدیم هزاران گنج در دیر نیمه چیدیم بوی خرقه بشمیه چیدیم جان مهرش بجای کینه چیدیم ازین مستی که در آیه چیدیم	ز دانت روشنی در نیمه چیدیم ز زهرت تلخی در یوزیه کردم که دوست این چنین آید و نود نمودے در پرند جامه زیبان با سایش بدل شد پنج دشت تمامی هفته را کریم شنبه

حساب میرا سال ظهوری همه در دفتر یارینه چیدیم	
<p>ز تیر ناخست کارانارم شب دروزم طراوتی بخت عشوه نیم کاره کارم سخت انیمه الفت آنهمه دشت غالبا ماند زیر سنبل خط مهر بانی فزون کنم با خط طرح با خاص کردنت همه امید شد بنو مید</p>	<p>راه دورست گام رانازم گریه صبح و شام رانازم عشوه های تمام رانازم همدم کشته رام رانازم دانه چینی دایم رانازم شیوه انتقام رانازم اعتقاد عوام رانازم آرزوهای خام رانازم</p>
یافت غیرت ظهوری از خواری رفت قدر احترام رانازم	
<p>نبودم پاس رازی ردم عشق مست حقیقتم کردست دو جهان در تار یک داد کرده ام خویش از خانه برو خوار تر از خودی نمی بینم نفس از کوتاهی برون آمد همه جاقبله طاق ابد و هست</p>	<p>پاکم از غش گذازم ردم می جام حجابازی ردم رندم و پاکبازی ردم می کنم در فرازی ردم نازش از امتیازی ردم آه زلف درازم ردم روی مهر سوخا زمیر ردم</p>

به نیاز این چنین عسلم شد دیده بی عکس تو نمی سازد	چه قدر به تو ناز میبردم بای و بهوی خجازه میبردم
چون ظهوری بافتلاط ولم از نشاط اخر از میبردم	
اکو ششم که در غم بدل و جان فروبرم دارم بدست نسخه خون از گرسنگان دستی برای عهد بدستی ندادیم سلسلت بر زون بگریبان همسری گل کرد از زودی حرم راه نازک است ایتاب بشد غیرت اخلا بود گهر در بان هر آنچه گفت همه ناشنیده پرتشنگان زخم خدنگ جفا بسیار	کام دزبان بناله و افغان فروبرم رگمای دل به نشتر شرکان فروبرم سازم ز موم نجبه بستن فروبرم با او بگریبان فروبرم پا از حسن کشته بغیلان فروبرم گردانغ دل به سینه عمان فروبرم آن شیم که حرف ز رضوان فروبرم ما چند آب حسرت پیکان فروبرم
خوش است که در غم می درخشد ترسم که در دگر کشد این فروبرم	
دلم دارم بجانان میبرم باید که از دست عم دست سهمستانه بهر خیر و عشق نفس از دو دمان آه ماند از زخم دوا گلستان میبرم	شده که صرف دل جان گسارم بهر چاک گریبان میبرم گریبان را بدمان میبرم تراولب با افغان میبرم از زخم دوا گلستان میبرم

<p>سر استخوان را در هوا لبش علاج نیست جز پاشن ضایش درمی نو کردم از گلخن بگلشن زا اول کرده ام قطع عداوت بر نخل ملامت کس مجنبا د غمی اشک غفقی وعده کرد</p>	<p>تبرک فکر سامان میرسانم که دردی بدران میرسانم چمن در کج زندان میرسانم محبت را بپایان می رسانم سر انگستان بدندان میسانم ز مفرگان رشک حریفان میسانم</p>
<p>طهوری را برای یک شدنها بدین بانمایان می رسانم</p>	
<p>کرده گل سوز محبت داغ را ز افتاده ام اضطراب بن بر آفت تسکین نهی صید او گشتن چه صدمی است بودم منتظر کرده نیل سیله گلبرگ من روی خزان ویرتری آمد و خون در دل خود می کنم نزد داغ خود نمی چنید بجز سینه ام سرفرازی میکند دعوی گواه افتادیت دیدم یودی در میان بهر بلا می صدم مانها و از شهسوری صبر طاقت در رکاب گشت رایج از روح شوق هم گریه ام</p>	<p>لاله زار از دیگران در شعله را ز افتاده ام خوشد دلم در بی قرارای برقرار افتاده ام زخم هم کار سیت در خون شمر افتاده ام سیر خاطر کرده یادش رهبار افتاده ام وعده بجز رفته و در انتظار افتاده ام کرده خوش با من حریفی در قمار افتاده ام از غریز انم بدانم انیکه خوار افتاده ام حرفتم بن کز همه چون بر کنار افتاده ام نیست در دشم غمان اختیار افتاده ام از گداز تو به غم در عیار افتاده ام</p>
<p>جوش عشقی از برای خود طهوری فکر کن</p>	

بردم تیغ خفای روزگار افتاده ام	
<p> خز تو کس در جهان نمی خواهم می کشم آه سر دانه دل گرم بش من در سعادست بر سر زخم تیغ سازده ام داستان های گفتنی دارم راستان جمله شدت چیست هرگز رسواست خوش کند رستا چشم ناز ترا سبک نه کند تنت سبب آرزوی خاطر نشاند </p>	<p> بے وصال کو جان نمی خواهم نخل غم را خزان نمی خواهم سود بیش از زیان نمی خواهم راحت را لیگان نمی خواهم گفتگو در میان نمی خواهم تیر خود بر نشان نمی خواهم اتفاقات نهان نمی خواهم با کت پرگران نمی خواهم خشم را شادمان نمی خواهم </p>
دل ز من مهر وام می خواهد خز ظهوری ضمان نمی خواهم	
<p> کاست تن جان فزونی دارم شوخ کردیده عشق دیده باز چه عجیب بگذرم گز از مطلب بعدی ره بریده ناله شوق بر شکسته سسکتن اندامم گرچه بیگانه من او نشود نی خود می دانم می توانم کرد </p>	<p> سوخت دل روشانی دارم کیتم شود نسیانی دارم در طلب تنه پائی دارم گریه های سیانی دارم و ه چه خوش مویانی دارم من باو آشنائی دارم شهرت خوش ادائی دارم </p>

حق آہمیش نفس مکرده ادا بر لیے تیز کردہ ام وندان کاش دیگر کسے کرم نکند	در حق خود ادائی دارم میل گلبرگ خائے دارم از کریان گدائے دارم
گشتہ ہزل من ظہوری جمع شہرت روستائے دارم	
نراہت گریہا خاری در آرم اداز ناخن و دندان بریزد پریشانی من با من سری داد سویدارا بخورشیدی در آرم کنم جہدی و از مبلغ بر آیم قبولم ہست ادبہر چہ باشم ز آہ حسرت و رلاف بافی ہمہ یوسف فروشانہ اخوان ز دتا خط کشم برد فقر خوش بغش خویشان می بند و متب نہ گرد و کفر و دین ہرگز بیک گام	بخاطر تازہ گلزاری در آرم بدل دردت اگر باری در آرم وگر کے سر بہر کاری در آرم بدل چون یاد حساری در آرم مگر خود را بقصداری در آرم بہر انکاری اقداری در آرم بہ پود آرزو تاری در آرم روم خود را بیبازاری در آرم نغم خود را بطوماری در آرم بدم تکبیر ز تارے در آرم برہ شب گیرہ انواری در آرم
ظہوری سخت رنجوری بہ مغرب بیائے راحت آزاری در آرم	
عشق در آئینہ حسن تو ادراک کنم	تیرہ گردیدہ دل از رنگ تیرہ پاک کنم

<p>ای خوش آن جامه که آرایش است با همه زانغم آرزو سے فریب تن دروغ از عشوه ساتی بوس الوده بود از درود منت سحر گر همه مجنون رویه گر به ریا پر دوا ز پیش بر ریا رستم عشق خواهد بستاند بر دهن و دیگر بر سر کوی تو عمر است چمن افتاد</p>	<p>تا یک جیب باندا ز نو بیاک کنم در کینم که شکار خشم فتراک کنم بکیدن لبش از یاد لکریاک کنم بسکه دیوانگی از درود تو در خاک کنم خزه را اگر به تمنای یونم خاک کنم می روم مشورتی بادل بیاباک کنم که گل و سنبل اورا خس و خاشاک کنم</p>
--	---

<p>صاحب همت عالیت ظهور می آری   نیستم بخت چرا شکوه افلاک کنم</p>

<p>هوشم ربوده که فغانی بر آورم دارم دلم ساه با فراق دل ناچیده این گل از چمن آرزو باد در کین چرخ ناله حدنگی گشته ترسم که راز با همه ازل بگذرد مری برای محضر راحت حضرت شکریه بخت سوگنم بخش مهر در داستان رنگ بخت تا برم بکار</p>	<p>خاشویم زبان که زمانی بر آورم گاهی حساب سود و زیانی بر آورم گزرد چهره را بخزانی بر آورم از قامت خمیده کمائی بر آورم رسوا شوم گریه نهائی بر آورم داغست سینه پوش نشانی بر آورم گرام لب بکنج دمانی بر آورم هر حرف را ابله ستانی بر آورم</p>
---	---

<p>آلوده تر ز طلق ظهور می ست دانم   از دیده ابر نور نشانی بر آورم</p>
--

<p>حرف زنجیر ز زلف تو گر افسانه کنم شره از اشک چه در پاله نه در شسته کشید شمع و این جلوه بر تیش بزند هر کس را آشنائی بمن اینطور مقرر کرده است از بردن کردم و از ذوق بگنجم در پست دیده در گریه نداشت به خیل هرگز شره در صومعه چاروب کشی کرده بی</p>	<p>خواب آسوده دلان بر همه دیوانه کنم بامیدی که بیای تو مگر دانه کنم شعله را بیکل بال و پر پروا کنم که اگر شکوه کنم شکوه بیگاه کنم اسی خوش آنزور که در مغز و دانه کنم دارم امید که این کار کرمانه کنم چند روزی بروم خدمت میخانه کنم</p>
--	--

نخن گنج ظهوری زده تا در گوشم
 صد نوائی برم آرایش برانه کنم

<p>چون بیادت شراب پیایم از خوابت و هم بذر فروغ گریه در جگر بشو آرم یافتم گنج عشق آبادی نتوان دیدنش به بیدار چهره نمودنش بعد از او شرح من غمش ازان پیش نیست به سخن لب کشوده خاموشی بایدم آه طره تو کشید عشق و پیری خوش است گریه</p>	<p>نثار در شمع و شباب پیایم نور بر آفتاب پیایم نمک بر کباب پیایم بر جهان خراب پیایم سر در چشم جواب پیایم صرصری بر نقاب پیایم که رسم بر کتاب پیایم بر سوالش جواب پیایم بر نفس بی و تاب پیایم بر بهار شباب پیایم</p>
---	---

<p>بر ظهوری دودیدہ بتیا بنے ہر سکون اضطراب ہمایم</p>			
<p>رگے دارم بہ نشتر بگذا رانم پتھیل مطالب بر شستم نی باید فرو خورد از فروزن گنم دعوی کہ نیل و دجائیکند تجو من پسند است نامت ستد از من اگر غمزد زخم بر آتش غم دامن فسون دوستی فانوس زخم ز سپهر حسرت کہ ہر دم زخم تو چرا ایوب نے زہر شش نگردم</p>	<p>دے دارم ہر ہر بگذا رانم برای دل ز دفتر بگذا رانم عجب کہ چرخ دیگر بگذا رانم گواہ از دیدہ ہر بگذا رانم زادج آسمان سر بگذا رانم بتغیش خود و مغفہ بگذا رانم تخت دراز خسار بگذا رانم چراغ از پیش سر بگذا رانم ز پیش صید لاف بگذا رانم کہ خلق را از شکر بگذا رانم</p>	<p>روز شنی و ز کلام دل زان لب شکر جان بگنم آورده آہم تکتی کوسنبل بو پتہ کن عشقم معلوم ساختہ در مکر مہنی طاقتی تا کی هستی عہدین از سوم ہشتاد در سنیہ م منہ وقتہ ابرو کمانی ساختہ</p>	<p>در بوسہ آن سبب وقتن از زخم دندان بگنم در رنگ دادم گریہ از لالہ دمان بگنم با آنہ بے لنگری کشتی بطوفان بگنم جدی گنم در حکمے چمان بندان بگنم بر شست نشینم گردل راز پیکان بگنم</p>
<p>ظہوری دوزخ در دل ز ساقیت چنان خود را از کوثر بگذا رانم</p>			

<p>در عشق طبعم شد و گر گشتم سبازی ز خیزان و چیدن بزم هوس چند آنکه دل بر دستیا بیعانه جنس و قافله دو عالم داده اند در یخ ابرایسم سه دریا معنی گشته ام آب رخ رمد و در سح با خاک کو مشغولم</p>	<p>در گوشه تخم بشکفم ز زمان زبستان بگشتم بر سر نکر دم این جفا گر فکر سامان بگشتم بیهوده زلفی ز بیم برون باز در دو کمان بگشتم از نغمه های گوهرین گوش شمعان بگشتم در مجلسستان کنون جام بهاران بگشتم</p>
<p>کردی ظهوری را چنین فصله در نامحرمه ترسم که شهروکی را ز راز زنیان بگشتم</p>	
<p>بدرد افتاد و اتم خاصیت جوران بچشم دل آمد و طپیدن از درونم بچشم بسیل چشم بختگان بخت بیل و جویان را جنون چون دروغ میبارد باندا زنیان را سند و از من گرانمای بارش تیان خود بماند با وجود خلد و پیر و زین تنگی بیم مهر شده چشم تر حدار و دکاند روز</p>	<p>کشیدم جام زهری لذت تنگ بچشم بگر راخته آرم شکاف سینه بچشم بجای فطره کو دریا که در مرغان بچشم اگر افتد ز فریم از برای سینه بچشم اگر با کوه گویم صد گشتن در کمر بچشم ز بس یاد نمود خاطر بروی بگر بچشم که بشنیم نگر در چشم و حرف از لب بچشم</p>
<p>ظهوری از ثنای این و آن قطع سخن کنم روم کنی بریدن در زبان لایه بچشم</p>	
<p>در بهار از لاله داغ دل بهامو میرم ویده را با گریه دیگر شوق صلی داده ام اتهام و گوشه شیمین از سر خوانم</p>	<p>می دهم عرض خون و عرض مجنون می و بگذر اشک به خجک بیل و جوی می برم محنت و غم از نصیبش از زون می</p>

<p>تخته شونی که از کیش دلم گردید خون حرف زهرش گفته ام شکرتش بایکد بر تبا به عشق بالا دست تقدیریم پس خالی از آهمن ولی چون سنگ بایدم</p>	<p>صد دل مهر از یک قطره خون می برم در وطنان میکند گرام آنون می برم می برم خود را ز برم وصل ممتون نمی این همه خواری ایفران سخت سیر دکنم</p>
<p>عشق لشکرگیری بهر طهوری می کند بر سر عشق و خرد روزی شب خون می برم</p>	
<p>از راه زده گرد زو شب ایام می شویم افسدا و ستمی بنده شکایت سینه می دیم عبار خود گرفتیم همیار باوه نوشا نم گرفتار است از بام باندی طشت ناموسم سهر عمر شیرین را برون آوردیم از لبتی چنان چنیم در صید افکنی کزینج میداوت خوشاندی که درینجا راه خدمتی دارد کنم پاپوس قاصد بر لب زلفتن زبان می برم</p>	<p>زهی گا ذکر که صانع هیچ دردشوم می شویم زغم خون آب سبازم ز دل آرام می شویم زینج زردی با کسیر شقایق فام می شویم صد آورد و در چیده دست انداز می شویم شدم از چاشنی گیران ز شکوایم می شویم بجوی صبر و ششی خون صبر می شویم زلای خضر می شویم سب و جام می شویم ولی با گزیه مضمون حبل از پیغام می شویم</p>
<p>طهوری دامنای تازه و تر بر یک چیدم بموج شعله از دل چو شام خام می شویم</p>	
<p>رخم شکسته ترازو بهار میداغم زمن حدیث شکیب و قرا می رس چو کوتهی شده دست نصرت خون</p>	<p>غمم زیاده ترازو غمگسار میداغم همه حکایت عمد و قرار میداغم بعد تو همه را هیچ کار میداغم</p>

<p>می زخمکده معشوق رفته در بیا نم طراوتی دگر از شبنم ست گلشن را خوش است علم اگر زیو عمل گردد ز من کناره مکن بروم از میان بر دگاز خزان ناله های من گردد</p>	<p>که مستی دگران را غار میدانم صبا مکوی که زو بر غبار میدانم چه شد که علمی و حلم و وقار میدانم قسم به بوسه اگر من کنار میدانم چه شد که علمی و حلم و وقار میدانم</p>
<p>مساد داد و ظهوری و بایش برینجا که در بساط محبت قمار میدانم</p>	
<p>بر سر کوئی وطن می بایدیم در صف پیمان در شان نیستیم در نهادم گرچه شور ز غم زم نیستم پروانه هر شعده تا تو انم برود آتش را بسر شیشهای زهر بر کام شکست حرف حسنی منیر نم فرو نفس در صد اعظم کو گلاب و هندلے کس نه بخت بلبل و قمری میان بیزبانی لب بگفتن گرد باز از قبا پوشه پذیرفتم ز خود</p>	<p>از غمی جانے به تن می بایدیم دلبر پیمان شکن می بایدیم آبله از چاه ذقن می بایدیم شمع شمع انجمن می بایدیم سینه رشک چین می بایدیم شکر گنج دهن می بایدیم صد بهارستان ز تن می بایدیم صاف ساغر و دهن می بایدیم طایع زانع و سخن پیدا بایدیم صد زبان در هر سخن می بایدیم خلوتی در پیرهن می بایدیم</p>
<p>تا ظهوری در سخن دکان هند</p>	

نصحت شاه دکن میباید م	
دیده را پرده نشین کرده بدیدن رستم بر برگ و پد و گرانظره کا کل سید زخم عشق خشم فتراک بخونم افکند جز شکستن بنود را بطه پیوستن از دل تیره چو ارشک دل شب بام بجده واکمی بود متناسه جبین میوه نخل نامت همه را روزی باد تا بمنزل برسی بال و بری می باید	پنبه در گوش نهادم بشنیدن رستم پیچ و تاب لبه بسرا کشیدن رستم خاطر م یافتم قراری بطپیدن رستم تا برود دوزم و خود را بریدن رستم غیرت سینه صبح بدیدن رستم کرده پیری مدد انیک بنیدن رستم لذت از می بسرا گذشت گردیدن رستم بدویدن نرسیدم بریدن رستم
گلزار رنجه کرد ظهوری نغم دید صد باغ گل خلیجین رستم	
از خودی گاه گاه برخیزم از زود دستگاه بنشینم چند در ماه بفته بنشینم آنقدر بے رخ تو آه کشم گرچه لب سستی کنم ز سخن کار ایمان و کفر ساخته شد گر بقتل گواه می خواهد گرد از خاک بر تواند خاست	که با کوکه گاه برخیزم چند حسرت پناه برخیزم خواهم از سال و ماه برخیزم که بر وز سیاه برخیزم دیده پرنگاه برخیزم از ثواب و گناه برخیزم صد هزاران گواه برخیزم بین هم از خاک راه برخیزم

<p>نخبر از شهر که ظهوری شست تر زبان عذر خواه بر خیزم</p>	
<p>دیران تو گردیدم دآباد برآیم از شدت درد تو فغان باد و نغری از گرم در رهت آیم شده آتش در عشق تو خواری ز من و جر بنزیران گردیده سبک کوه ز سنگینی عشقم روز و شب و شام و سحری بخته دم با خولیتن آورده ام این مجتهد یک جلوه موزون نتواند برون</p>	<p>در بند تو افتاده ام آزاد برآیم کز خویش به بهر اهی فریاد برآیم خاکم بجای نیست اگر باد برآیم نمکین تو ناگشته چنان شاد برآیم شیرین تر ازانی تو که فریاد برآیم گر تفرقه ایست را دوراد برآیم شاگردی خود کرده ام استاد برآیم صد بار بدر گیر گل و شمشاد برآیم</p>
<p>در عشق ملائم ترم از سوم ظهوری در عهد شوم صلب بقولا دبرآیم</p>	
<p>قسم راستی با توالم عشق چند انگه پیش و لبش همه اوقات من بقتی است آسمان برگرفته اوج و ضیف سبکی داده عرض سنگینی ششم چاه را فراتر است از غم گشته بهر نام گاهی</p>	<p>بر دلم کر به عشق ابدالم همه دولت تمام اقبالم گشته خالی ز روز شب سالم از فراز و نشیب احوالم عرض خسروار برده شقام خنده گیر و چه پریان شالم چشم نه را به گریه آلم</p>

<p>در نظر سر خط خط عالم تفس من بود پر دالم گشت بیهوده آخر اهام دشمن اگر سبب از عالم</p>	<p>مشق دایع و الف چرا نگفتم منع دوش تفس نمی خواهد جان ندادم بادل هجران اگر از حال محرم خوشیم</p>
<p>عاقبت پیش می برم کاری خوش ظهوری گرفته دنیا لم</p>	
<p>گریبانی پیر ادخاری ز کل سیرانی دارم لبش از خوشه چینیانم و لیکن خنی دارم ز موباریکتر در زیر تغیش گردنی دارم به سسی شمنی نازم چه زیبا دشمنی دارم نهاده دیدار برادر کنج گلخنی دارم ندارم هیچ پرد از محبت جوشنی دارم متاع دین ددل بر بگذر آیدنی دارم نگاهم رشت می تا بد ز شرگان زنی دارم ز استاد ی غرور یک نشان برقی دارم</p>	<p>رنجی بر رنگ زرازدین سیمین تنی دارم در و کردم هوسها سینه آینه محبت شد بکش کوشش بر غیر و برگ کردن تماشان بعالم هر که از خیل اسیران دوستی دارد بامیدی که شاید گلشن روزی بسر آید بقصد عالمی گرتین خشم تو علم گردد بجاه عشق میر کاروان مایه دارانم هوس دارم که از نادیدنیها چشم بردورم بشاگردی قبولم کرد و انای هنر پرور</p>
<p>ظهوری دل بکسب داغ از ظلمت برور آمد چراغان می کنم بهما درون خوش روزنی دارم</p>	
<p>چه حاصل فکر تاثیر می نکردم چه بهتر کسب تذویری نکردم</p>	<p>دراّه و ناله تقصیری نکردم بزا بهر محبتم که خوبیا نبود</p>

<p>و لے در عشق تدبیری نکردم که در انوار شبگیری نکردم تلاشی بر سرتیری نکردم که در تقصیر تقصیری نکردم بیای خنده زنجیری نکردم به بطنی حدیث پیری نکردم</p>	<p>اگر عقل گردیدم بعد رنگ رسته نهاده بکوه عشق بشنیم دل بیکان طلب رخسارین ز ابل جود هدم میتوان خوانند در یغ از گریه های دانه دارم به پیری خدمت طفلان هست</p>
<p>به گنج آبا چون گرد و ظهوری بوی رایش تمیسه نه کردم</p>	
<p>وز سود و زیان کم و بسیار برآیم عشقت مددگار که در کار برآیم پسند که از تو به گنگار برآیم در خاطر م افتاد که گلزار برآیم مرهم شده از سینه انگار برآیم که در دل غارت زده صد بار برآیم آن ز در نزارم که باغیار برآیم خاکم بامیدی که هوادار برآیم کو سبغ تو گر بسلغ و قهقار برآیم</p>	<p>سود از به باز از به پانوار برآیم تدبیر خرد و گرچه در آورد بکام و اعطانه کنی منع که از دیدن سنا خار و خس کوشه شدم از بخت بهار سر تا قدم از غم شدم سوزل لب شاید بد را بکنندگی در نظر آید از ناله نسازم مگر این کار بزاری از باد سرم کوی تو خواهم سروجا بیانه خود و دینی و عقبه نشاتم</p>
<p>ریش جگر تازه نگه از ظهوری نگذار که از راحت آزار برآیم</p>	

<p> بیشه ام گریه ست و دجله گرم دایغ را پشت گرمی از بگرم دیده ام درج و اشکها گرم جاد و ان فیض شهبای ترم کردم اثبات اینکه من دگرم خوانده اند اهل دیده دیده و دم که شکافت رسیده سحدم که ز پیمان تو شکسته ترم آب گریه زهره شکم و دجوان هیچ کمتر از نظرم </p>	<p> پنجه دار ست ناله سینه دم اشک را تازه روتی از دیم سینه ام چرخ و داغها اختر چشمها امین انداز خشک شاهدان را برق دیگران همه نادیده فی فاده چشم نفس تیره روزا و دست نبست نسبی این دست دگر در هر اسم تلخ کاشی نه نشین از این سیم شه نظر دارم </p>
---	--

باشش و عنده در آمدنیت

ایان طهوری ز خود بکن بدیم

<p> هزار بار بسوزم بگره نامم ایچم همه نیام بر آید و من نامم بریم اگر ای کام در ایم و گریه کامم بر ایم که با وجود تسلط از انتقامم بر ایم بعض گوش ندارم غدا و عامم بر ایم ز کینه های ظرب مبره ام بر ایم همه نیست که گاهی بر آه شامم بر ایم </p>	<p> ز خود تمامم بر ایم بگره تمامم بر ایم اگر است ننگ که نامم بر ایم و عینم ز کام من او حدیث شکرت شکست کشیده ام از ابل کین به نیامم بقول عشق عمل میکنند زمره صبا غم نقد بگرفتست و ام خاطر گیز آینه بنیسان بیادیم </p>
---	--

<p>بگریه های حالم ندادشوق نه نصرت بخواجه ای چه نشینی فلک بغیر ببالد پیام یار رسالت تا صد بگویند عفو</p>	<p>خوش آن زمان که ازین خنده خرمم آیم که از شوایت خورشید و خاتم آیم سر سخن بکشتا تا خود از پیامم بر آیم</p>
<p>دو ال کو بنیام نهیب کو بظهوری صدا بلند کنم چرخ را بیامم بر آیم</p>	
<p>زبان دوتیو گل در نگاه می چیم اگر چه شعله عفو تو سوخت جرمم را مباد صبح کشد عیسان شامم برسد بیایم من چو گلنمای تاله دشته هم برای رحمت من تا ذخیره باشد اگر چه روز خرم نیامی بچید دهم پیچ زر گرداب ناف دیار را</p>	<p>ز چین موتو سنبلیله راه می چیم بخود چو موی تو سنبلیله را می چیم روز تیره که در سال و ماه می چیم بجای رشته بران تا راه می چیم هزار برق رسد در گیاه می چیم بعض حال سخن در نگاه می چیم چمن که در وصف بود شاه می چیم</p>
<p>سخن ز روی تور و سید پهلوری که در حکایت خورشید و ماه می چیم</p>	
<p>سال نو گشت بی ثانی پاریسم زاهدان را بهوس مجتبه خلوت زده شادی را که بر اطلال نکشاید غوغا دیدار حوصله هستی دیدار کجا سینه پر زخم دگر آفت مرهم نکین</p>	<p>خرمیا چمنی ساخته در سینه کشتم صحبت شنیدم اگر برونج آفرین کشتم ده چه ذوقیت که در ترانه کشتم باوه عکس به پیاپی آینه کشتم مهری از دل نه بگریه کشتم</p>

<p>رخت بر ذروه این منبر نه زینتم وانغ یک بخت سرت را که در نیتیم خصم با دوستی از دشمن اگر گزینم</p>	<p>نخایه رفعت دارای دکن جوامع در پس پرده نماید مگر افسرده و شکر نهد که زار باب محبت شده ام</p>
<p>مگس آن پس گشته طموسی عیشت کام در تلخی شیرینی نوزینه کشم</p>	
<p>ببال عشق پریم خویش را بگیرم بگاه گیریم نه غورده بر بهر بگیرم کسی ز گشنگان کو که رهنا بگیرم که طفل خواب ز شیر فسانه داگیرم امید هست که در خاطر تو جا بگیرم برای دیدن خورشید تو نیا بگیرم مگر بس اثر کار بد ما بگیرم نهر از برق حیدر نشیند آید بگیرم</p>	<p>بسان چند دین گشته چاه جاگیرم نگشت اختر شکم ز خورد و خشان تر نه آن رهت که ز خود سر نند پا دران بسید بخت بیدار بختیم وقت ست چه غم که جای گرفتن دیدگان در بزم غبار ز بگذرت هست سر حشمه چشیم لبت چکار به شنام چون منی داد زخوی شعور تیغ تو آب گشت جان</p>
<p>فنا ده راه ظهوری توفیق و شمت بلام خوشش آنکه جانب چشمه فنا گیرم</p>	
<p>شیخ راز و دراز ترند خراب اندازم خویش را چندی اگر در می تاب اندازم دیگر این را چه به تشویش جواب اندازم وقت شد گشتی افلاک بر آب اندازم</p>	<p>راه تو رفیع خود و کوی شراب اندازم قابل تربیت صاف تو اتم گر وید شیر کردم که سوا لے بگذارم لب ساعتی خوش کنم در خست گر به پیغم</p>

<p>ساک از کوی تو محروم ترم ساقی عشق دیدن وصل تو این کار بیداریست</p>	<p>خویشین راز برای تو خراب اندازم بهر تسکین دل این عکس خواب اندازم</p>
<p>گر طهوری هوس هم لطفی دارد خویش را بر دم شمشیر عتاب اندازم</p>	
<p>در محبت ذوقتون یک فغم لب لب اندازم با نزار فغان صبح طرب گلستان ناشسته دای دای دکنشان نالام رنجک آب خضر خون زخمها تا گریبان عرق در آلودگی کلبه ام دار تجله از رخس ختم عشق جمله در انبارین</p>	<p>دشمنه گرد دستی دارم در هوای طوق قمری گردم باطر او نهامی شام گلخنه های های چادشانی شیونم رنجت از هر قطره جانی و زخم پاک ترا ز نیل و جیون دانم آفتاب از تابان روزم خوشه چنیم لیک صاحب بزم</p>
<p>هر چه می گویم طهوری کرده ام گردن من پیشه کار گفتنم</p>	
<p>چرا بر خود بنا لم می پرد هر دم بردم اگر مطرب باین غیبت خواهد کرد تمام نظر تر تشنگان دارند آئین نگه کردن دستم گزینش را یادش ز حال خویش می افتم بهر چشم وادست آب نشترهای گانرا</p>	<p>که بوی دولت آغوش می آید از دستم در ساقی باین سبزه دیوار کردیم چشم ز من برسد آئین سخن کردن که خاستم سنم در خاطرش از عهدگان عهد افروشم نشانیدست از دستهای نیش نغمه و نوشم</p>

<p>نقد رنج و رنج ضائع در آن نه افتادم محبت بی رضای او تو اندر کن این غمی زبانم بر سر کار آید چنان آورده حرف تو</p>	<p>که ساقی مایه غم می کند در کار سرچشم نیایش خویش را می انگد بهر دم آرد غم اگر خواهی بنده خوان جز بجزش ساخت خامه</p>
<p>ظهوری را برون آورده از خاک عیانی بدان نعل سوتخی به عشقت قیاسم</p>	
<p>دزد دروغ ز دل نمی تاب شسته ایم افسانهای زهر تو گردید گوش زد بر آتش جبال سوزان نقاب ناز فرسوده شد ز و عده گمان کباب جوشی نزد بپایی کس خون بیکان جاییکه حقت ابروی او خاق بیکان باید زبان پاک برای حدیث عشق در عشق طرّفه واقعا دیده رستم از عجز و دستکامی خصمان خوشتن تصحیح داده نسخه حسن سلوک خویش چون و چرا کنیم که اکسیر بدبختی ایم</p>	<p>دزد جوش داغ بخوناب شسته ایم از پردای دیده شکر خوراب شسته ایم در چشم تیرگی بنر آب شسته ایم شبه زانک شوق چو متاب شسته ایم بس لاغریم دست ز قصاب شسته ایم از سوج آتش غم غم محراب شسته ایم هر حرف را بصد نفس تا تاب شسته ایم از خون دل سرد در سهراب شسته ایم مهر و محبت از دل احباب شسته ایم در اخلاط صفحه آداب شسته ایم تغ هوس ز کشتن سیاه شسته ایم</p>
<p>کس را بقیت نیست ظهوری تو ان ما از زلف تا بدار تبار تاب شسته ایم</p>	
<p>انجام افتاده در گوشت چوراهم</p>	<p>ز سر نهم بردن پاسر راهم</p>

<p>برای دعویٰ خصمان گواهم شوم کاهی که با خصلت کا هم نبودندی بلاما گریب با هم مگرافتاده بر روز سیا هم قسم ریحان منبل را با هم نمی گنجد جالش در لنگا هم چه منتها بر خورشید و ماه هم پرست از عید قربان سال و ماه هم اگر سوزد سپیدی برگنا هم اسیر شوخ چشی کج کلا هم</p>	<p>که اثبات محبت کرد چون من دلم دارم بریر بار کو سه چه کردندی بجا لم عافیت با سید ترکشت چشم سر سه بیزش ز موشین بیش ازین نکلت بچند بچشم آفتاب از دوره کمتر به تشبیح کنخ عالم فروزش بخون غلط اندم هر روز یاری ثواب عالمی ریزد در آتش بازادی چکارم راست گویم</p>
	<p>ظهوری از گل گشتم بهاری خزان رنگی ندارد برگیا هم</p>
<p>همه الماس شوم در جگر زایش افتم هیچ کاری به ازان نیست که در خوش افتم عجب نیست که از جمله شمان پیش افتم بیش از اتم که بسودا کم و بیش افتم نسبتی نیست که با پیر رفان خوش افتم دارم آن رگ که ز فرغانه تو در پیش افتم که بسر وقت یکم منم و در پیش افتم</p>	<p>غمزه کو که ز سوس بدم نیش افتم خلق را پوست چه در هم و درم او بزمی سروان را همه بر سر دریم رشکی نیست کینه سود و زبان فریه لا غرنه کنم درم عمر ببقائی ز مزم شده صفت ای خوش آن کام که از زهر تو در پیش افتم دین و دنیا ی خود آباد کردم و قست</p>

وہ نہ گفت کہ چنین مصلحت اندیش افتد	خواستم رند و دلاست کش در سوایا شدم
مهربانان وفا کیش ظہوری دیدم	میر دم از سبے بامان جفا کیش افتد
خود را ز شوق بندگی آزاد کرده ایم خوش سینه را بدائع تو آباد کرده ایم زین نالهای پست که بنیاد کرده ایم لب باز و قف ناله دفرا و کرده ایم دل را بشعلای بگرمیاد کرده ایم در مهر گنج کادی فرهاد کرده ایم زین داد باز حسرت پیدا کرده ایم گر خصم کرده خیرگی امداد کرده ایم	جان را بغم فروخته دل شاد کرده ایم از راحت زمانه نگر و دخراب دل خواه نفس بلند بی فساد کرده ایم گر دید ریزه ریزه ز رنگ تو آید از لفته گلخن غم و گرمای آن پیر جان سخت تر ز خود نشنیدم در وفا بر ماتم نیمه دار کس که تا ز کس بادوستی چگونه شود چهره دشمنی
از اشک صبح و شام ظہوری ست سجد ساز	اندیشه طراوت اوراد کرده ایم
چشم را دیدہ مناک نیم زنگ آئینه اوراک نیم دیگ بر شعله افشاک نیم نور را باختن پاک نیم سنی در تنه تاک نیم سنبها در گرد چاک نیم	روی پر گر به چو بر خاک نیم سنخه را که نہ وصف رخ آست بایدیم بخت اگر آرزوئی پاکبازم و دو جهان یک آست ساعیم را بقیه خشم دادند چہ تا نیست گریبان عشق

<p>آهوی شوخ ترا دل بپایم آورم فرش رو شدایخیال</p>	<p>که سری در پی قتراک نیم پیشی چند بر افلاک نیم</p>
<p>تا نظوری کشد از زلف تو آه در نفس ناله بیابک بنیم</p>	
<p>ایاه شدی شمع بکاشانه مردم مجنون بهمان بحر که میبود اگر اکنون در تربیت چشم سیه شوق چاک کرد ولما همه بیان بهم تیغ تو بستند در تیغ که دل تمنای تو هر سو تا در و شود بیش نگیرم کم درمان در شهر ز شکر دی آوازه بهیمات</p>	<p>رو ساختی از گرمی پروانه مردم لیلیش گرفتنی پی دیوانه مردم از گریه سفید ست سیه خانه مردم از غم راه پر شده پیمان مردم صد توده جگر ریخته بیجانه مردم خوابم شده بید از افسانه مردم چشمی شده هر روز زن کاشانه مردم</p>
<p>بیگانه او هم شود نیست اگر وفق خوش طرز ظهوری شده بیگانه مردم</p>	
<p>بس است خواب زافسون فسانه بگذارم تلاش شادی غم بر سر دل از هر سو اگر ز ریخته مرغان کجاست خار رس خوش آنکه پیش درت بستم چنان افتد بنام مغر جگر که گذار ز مردم بطاعت که سر و گردنم فرمای</p>	<p>بکار و بار در آیم بهسانه بگذارم میایم کنسم دور میسانه بگذارم که بهر مرغ نکانه آشیانه بگذارم که بالشی بهر آستانه بگذارم برای سینه زوافت خزان بگذارم که جبهه ز تو در سبزه حانه بگذارم</p>

<p>مراسم خود غم جو دش از آنکه میماند چو در خیال بهشاشکے شوم بخود خراب گشته ام از درد دل علاج نیست</p>	<p>غم زمانه باہل زمانه بگذارم پنج درختم آن سوسے شانہ بگذارم کہ چون بدون روم اور ابجائے بگذارم</p>
<p>ز آہ و نال ظہوری دمی کہ دام نهند ز دل بپس غم و درد و دانه بگذارم</p>	
<p>چون عشقت شراب خورده دلم آری آری بخت خواهد داد چشم بینا زبان گو یا کو گشته سیراب شعله زار جگر شد نصیبش نہ قطره آبے عاشق طره بود آسانست</p>	<p>درد اگر بوناب خورده دلم عشق از خورده خواب خورده دلم دم بہ تیغ حجاب خورده دلم کہ بھر تو آب خورده دلم غوطہ اور سراب خورده دلم چند پیر و تاب خورده دلم</p>
<p>از ظہوری ست مریم لطیفش زخم تیغ عتاب خورده دلم</p>	
<p>شدم از سران سریانی رسانم ضرورت شود کاری از برای ہو پی داغ خوان جگر گستراند ز سر و گل دلالہ چون بار گردم چو خون مرا بہ ازین نیست رنگی چو بہ بان بصر انیم آشیانے</p>	<p>جبینی بدایغ وفائی رسانم بفریاد و افغان صدائی رسانم بافسردہ خوانان صلائی رسانم بخاشاک کوئی دعاائی رسانم بششیر گلگون قبائی رسانم زداعی تبارک ہمائے رسانم</p>

مگر غم کند پشته من که پشته بهست رفیقند با موان خردان	بدیوار عشرت سرائی رسانم که آوار گے را بجائے رسانم
درین خاک نشو و نما هست خود را ظهور می آید و هوای رسانم	
چسب رخ را اگر خود کردم در تلاشی دیگرم بی غلط و بعد رنگی داد کار قریب ما صرفه در احتیاط بیش و کم کم میکندم از نسیانی کجا و چشم خونبارم کجا بر جرات دست اکیس ناسوری نزو در خراش امل طمع خوش و خوشاش ققاده کاسه خورشید پسیدن نمی آید ز من	اطلاش را اشال بشمارم قماش دیگرم هر زمان نزدیکتر از دور باشی دیگرم گشته ام دیوانه و عقل معاشی دیگرم او گهر بار دارم من لعل پاشی دیگرم زوغنی در سینه ام ناخن خراشی دیگرم میکنم بهوا خود را در تراشی دیگرم کو فلک از کین و دهر هر روز تراشی دیگرم
کرده ام خود را ظهوری بنده درگاه شاه چرخ را در سر بلندی خواجہ تراشی دیگرم	
سیر گل کرده بوس خار زره بردارم بماشا و قن میردم بخت بلند من که باشم که در معذرتم باید زد قبله ابروی تو سازم فلک آرم نیاز دست کوتاهی انوار منبرل نرسید انتظارم بره عشوہ گر از بسکه نشاند	سر پر یاس ترا مرده گل بردارم نفر از بهر درافتادن چه بردارم نخلتم با لب از عذر گنجه بردارم ایم بود کلفت از جبهه سه بردارم روی از راه بشبگیر نگه بردارم نتوانم که دمی چشم زره بردارم

<p>افسر تارک اقبال ظهوری سازم کفت خاکستر اگر از در شش بردارم</p>		<p>نشتر روزی که سودای بیاز از مراد آرم نیایم دادگر در زرد نقشه بر مراد آرم کنم پاستنگ کوه و کاه را از خود زیاده آرم ز صبح سور شام ماتم خود را سواد آرم بساز و بگ خود را بر سر برگ مراد آرم کنم از شعله خونی باد و برقی در نهاد آرم چو در خاطر ز طور جلوه دانش بیاد آرم برای عهدش از زبان خود صداعتاد آرم کنم با دیده تنگ ماتمها بیاد آرم</p>	
<p>مد و باد از غم کنون گسستن در افش دارم ظهوری آه را خواهم بشق استاد آرم</p>		<p>ز دل بصفت عشق تو رنگین دایم ایدر هست که نفسی بیایه پیا ییم منز و است که در دوستی بتقرایم بدینت نگهی گر گمے بیارایم مگر سبده در گهر سدی بفرسایم بنج عشق در افتم اگر بیاسایم</p>	
<p>فرد شتم تا بقدرت فرق از جنس کساد آرم کشاد جبهه ام ظاهر کشاد دست ظاهر تر سکر وحی چه پرسی گرنم میزان بنجین رسیده محضر بنجم بهر تیره روز دانش فرد سپیدم بجام خویشتن اسبابا کامی کنند بنجم بوس چون خوشه در دل شود بن بنج کفت میکشم از گرد دست زفته می بینم نباشه عیب بدی بگریز شود ساز از را خوشا پیشمی که بی تقریب هر ساعت فرو گوید</p>		<p>اگر چه عشق تو تو و ثلثت پیا ییم تب افش همه از تاب سرت درو بن گمان محبت که بیش ازین اود نکار خانه فغفور افتد از چپش سم بوسه کاری لبای خود گردم زش نگاه بهر تماشا تنی نگه سیدار</p>	

بلای عافیت عقل و دوازده کس برفتن جن غاشاک بسته جاردلی بعشق گرچه نداری زین حیم تری علاج درد سر زده سندی و گریست	بهشت و حور چه باشد که دیده بکشایم پدیده در ره او خدسته بفرمایم هزار چشم که بر خویشتن جنبشایم روم بمیکند و پیشانی بیالایم
قدیم نماده منظوم و ادا و حی جان هزار بادیه در هر قدم به پایایم	
زیم خوشخوی بانو شنبو بمیرم ز خضرم التماس این مدد هست بسرافتاده خوش سودای کاکل خیالش گرچه نه کرد دست زانو مرد و مردم گردان روی از تن ز خاکم نرس عجز از روید	بدم بابد مگر نیکو بمیرم که تشنه برکت سار جو بمیرم جدا از حسرت هر جو بمیرم همان سر بر سر زانو بمیرم که رود در قبله ابرو بمیرم اگر زین نرس جان و بمیرم
برگ خود نمی میرم منظوم هوس دارم برای او بمیرم	
چنان خواهیم که گر خواهیم بمیرم باین حسرت اگر جان داد خواهیم کم در حشر و دوزخ از ریش طلام خون دل در جام کردن بمیزانم چه سدر دار و چه شغال	ندانم از کد این غم بمیرم تو پنداری زوا سن هم بمیرم اگر زین زخم بے مرهم بمیرم حرامم گر ز رشک جم بمیرم چرا از فکر بیش و کم بمیرم

جگر تفتیده دوز مردم بمیرم اگر چون مردم عالم بمیرم	بیابان مردم زین تفتد تریباد چو میترسم بزرگ بے طراوت
بیکبارم نئی رائے ظهوری که پیش روی او مردم بمیرم	
نفس برد استان یار بندم قدم برگردش بپیکار بندم که روزی دیدم بردار بندم بصد قفل اردو انهار بندم چسان بر چنگ افغان تار بندم محاسن اینکه هرگز کار بندم چو در خاطر زکویت بار بندم ز مرگان دستمال خار بندم ز غوغا گلش منتظر بندم کنسم در یوزه هرگز از بندم منزدین غم اگر ز نار بندم	زبان از قصه اغیار بندم ز سرگردانی این ره چه خوشتر نگاه میبایم و این چشم دارم کلید عشوه و ساعت کشاید نفس بیاب تراز رشته غام چه سود از علم و از سب و عقل بخوار آورم غم بر دل تنگ بجای لاله و گل بے تو در باغ ببیل از گل روئے تو گویم طراوت از خس و فاشاک کیت مراد عشق سنجی با برهن
بدینال ملک گردم ظهوری که برایش دل افکار بندم	
شعله ور شد و در بر خاکسترم واغ حبس افروز و در بر خاکسترم	غم نفی نبود بر خاکسترم گرمی کایام از هر شعله کاست

جای در آتش سمنه خوش نکرد حلقه گردیدی بر آتش نهچو موسی گرز خورشید آتشم بسته بهود آتش را اگر نمی بودم زبان	خوش بگام آسود بر خاکستر م گرفتادی دود بر جن کستر م جبهه میفرسود بر جن کستر م توده میشد دود بر جن کستر م
آتش عشق و جنون سیکر دود با نعلوری بود بر خاکستر م	
کار خود را بنیال او سازم کعبه در سجده فتنه چون سر زلف تا دهم رم ز شکار اندازم کم از ناله گریان در خواست عشق کو تا ز دور و دوی بر هم روی بنام که بخود گردم از جالت تجلی سنج خم کنی همچو کمان گر پیشتر	باغ کردم ز سمن خوش سازم قبله گران خم ابرو سازم صبر را غیرت آهوسازم آینه ان در دکه دارو سازم کار خود را همه بیکر و سازم چند در دیدن خود و سازم ماه و خورشید ترازو سازم کوها به پیل باز و سازم
چون نعلوری ز فاجویا خم برخ از گریه سپهر خوش سازم	
جای در بزم اگر تنگ شود و ابروم خضر انیس بکرومی همتا من گر حسابی ترازو است بسی مایه درد	خوار تر زین توان گشت بیات ابروم صرفه ز راه درین ست که تنها ابروم در مدوا طبعی تا بمسیحا ابروم

بر خود از دوق بنا لیم چو از شاد کس شیوه زده پس از فشار زندی زیست گوهر را زمر اسینه در یاسد دست نمکت سوی تو بیانه گرفت ز مغز عکس از خال تو بر مرکب دیده قناد باشد از وصل اگر رخصت استغفانی	بر و بالے بفشانیم بسا لبروم میکشی با پس سر کرده بقوا بر دم همه گریه نمود تا است در نیا بر دم اے خوشا سوداگر در سر سودا بر دم در دل اهل نشسته تا بسودا بر دم یا سناوه همه جا بر سر سودا بر دم
--	---

چون خلوری ز تو بچویش ز بسن یایدم
آنقدر جاسے نماندست که از جا بر دم

از بدو بخت دست جنا میکشتم چو عشق تو کرد خون مرا قینه ناز نشن شکست در وجدانی بخت نمشت او گوهر دیرت سن گوهر مان برده برن و نقاب مثل دل دین هوا نیست محسن و عشق چون من هیچ جان ساکت وقت خودم برده جاده کرم خندست نزدیک کرد پیرین او مرا با چرخ خویش راه چون کنم از انتظار	از بدو بخت دست جنا میکشتم تیغ اگر میکشے زخم بهای میکشتم ناز جدا میکشد آد جا را میکشتم حیف بد شنام اولب بدعا میکشتم بر سر دست جان روی ز میکشتم ناز جدا میکشد ناز برب میکشتم خا ز پا میکشید ناز برب میکشتم تا بکشاید دم بد برب میکشتم از لب و عده بایسده و میکشتم
--	---

منه خلوری کن صحبت زندان شوم
نقل بقا سید بر بند جام بهت میکشتم

<p>منکریم که عاشق و دیوانه نیستم بلبل ز ناله هست زین صبح خیزتر مازیم آنکه ناله باب در دهن خواب و مسلم هم و شاقی خود کرده سرفراز گای هزار غریب آتش دهم میاد خود از ترک ناز و نیم کرده ام خواب نامحرمان کجاست که از محرابانم گردیده گریه قطعی و ناله بچه دار</p>	<p>شکر خدا که عاقل و فرزانه نیستم وزنگ گر مخوفی پروانه نیستم شهباز و دروگوش برافسانه نیستم گوخبر در کموب که در خانه نیستم دین طرفه ترک صاحب یکدانه نیستم گر گنج نیست در دوتو ویرانه نیستم چون آشنا شوم ز تو بیگانه نیستم مشاطه آینه توشانه نیستم</p>
<p>پایان درست تر ز طوری ندیده ام باتو به در شکستن چپانه نیستم</p>	
<p>صبح است شام روشنی در سحر کشم رفتم که واکم گره تار و پود خویش پروانه گروشم چه افسرده سپرد در دیده ام چو سوزن مرغان نشسته با حاشا که سرکشی زین آید زیر تیغ شکل اگر با جله و حیون بسر رود در طالع ست غنیمت دل را شکفتگی صورت گرم بصورت فرا چون رسم روشن شد از کایت خورشید هوا لب</p>	<p>تلخست کام چاشنی در شکر کشم مهر ترا مگر برگ و ریشه در کشم برقی ز شعله آرم و در بال و پر کشم گر خار رگزار تو از پاس پر کشم گر سر کشم ز فقر بر افلاک پر کشم آتش است قطره قلام و عمان پر کشم خود را بر بگذارم نسیم سحر کشم بجو است کوههای غمش بر کشم خود از نفس بحرف مد و مهر و رسم</p>

چون گویش دادم که ز قاصد خبر شوم	گر چه لبش نمی چوکت بر فشانگان
	دعوی اتحاد طووری خلافت نیست بر نویس و اکتم بغل اورا بر کشم
غنی در سینه بے کینه دزدوم روم از هشته تا آدینه دزدوم که داعی بهر دل در سینه دزدوم ز بام آسمان باز نیه دزدوم که از مشاطه آینه دزدوم شی در حنقه پشه دزدوم	نشد که هر زردان سینه دزدوم گر ساسه زرد اتم شمشاد تا پیدان چو اتم وید بازست بیا دوستی افتاد گیسو ز کسب گر چه دایم دارم مگر غنای اطلس پوش خود را
	طووری گزشتنی دلت زد برایست ز سرور او زنیه دزدوم
اگر سوا بنا شوم پس چه باشم جان بش غیرت گرس چه باشم بخوابش غیرت گرس چه باشم خوشم با ناکیها کس چه باشم توانم بود طوبی خس چه باشم	ز سر نیست پیش و پس چه باشم منو از سمنان بود از شیران بفرستی نامم بر بار شک سواد با کس کاریم افتد چرا چونان غم منم بنا لم
	طووری پیشتر از پیش افتاد ز هر واپس تری واپس چه باشم
در هدایای ابرگ بر زمان خوشمکنم	چند گوشتی بر سید گفته او میکنم

<p>زندگانی تیر و دشوار است و دراز و دشمنان با غم و غمخیزان چه بنجم این غم و اندوه خو مورم و مالیده ام در غم گیری شیر را تردماغ روزگارم بر دماغم میخورد</p>	<p>وصل با مردم منم از خویش کیسویکنم صبرت فریاد پاشنگس ترا زو سیکستم زیبیدم در ضعف اگر دعوی بر زو سیکستم سنبیل و سرن شام و صبح چون بوسیکستم</p>
<p>عشوه همزانی گویا منظوم شود و بدو خنده با دار و گزانی تا بزنو سیکستم</p>	
<p>در وصال تو چون در خیال باز کنم بشوه سخت فتادم ز کار و خواهم رخ تو قبله نامی بیدار و دوست ایده و اینچنانم که فرق عقل و جنون بصیدگاه غمت شاه باز کنمشک بنایینی تو گرچه نیست غیر از تو در آنچه صفت تو نیست صفت من نیست برای داغ تو انداز صبح می آرد کشادن گره کار بسته در پیش است نذیره دیده محمود روی خواب نهو</p>	<p>ز نیم ناز تو با خود هزار ناز کنم که نازهای ترا هر کار ساز کنم بهر طرف که تویی در هر مقام کنم بتاج شعله داغ تو سرفراز کنم کنم تلاش که کنج شک شاه باز کنم بجسم عشق تو ام که بر تو ناز کنم میرغ از من اگر از تو احتراس کنم روم برابر خورشید سینه بکنم ایده کوته خود را گرداگر کنم رعایتش مگر افساد ایا بکنم</p>
<p>بدستی چون منظوم و گزینیا شد گواه خشم چه دعوی اتیار کنم</p>	
<p>نیاز کل چو دران کو بنابر عرض کنم</p>	<p>بوقت خود در زبان به بار عرض کنم</p>

<p>لمی بویادرساند نزار سیتے را نماند در جگر آب و زرد و دید که تر ز شور خنده شیرین توقع ام نیست نهند رشته ز ناز باغ مستیج غمش مباد که عریان شود همان بهتر</p>	<p>اگر کایت صبر و قدر عرض کنم جواب گریه سزای سار عرض کنم که بزم کشتن جان فکار عرض کنم اگر ز خرقه خود پود و تار عرض کنم که در لباس غم روزگار عرض کنم</p>
<p>پس حال ظهیری بالاست که نزار نعوذ بالله از حال زار عرض کنم</p>	
<p>از شیم چین موتی درختن افتاده ام مهرت را مغر و دیگر دوا و الحق عشقین لذت شهیدم هرگز نمی آرد به شور نیست منت گریه نام باغ نصف لاله راست میگویند پنهان بخشی و ازین شمع گردانید گرد سر مرا آزاد کرد خاطر دم و زندی از کار مردن کشته جمیع از تجرد در لباسم حرف باید زد هنوز</p>	<p>گشته ام در خاک کوهی در چمن افتاده ام بردارم پوستش در بر چمن افتاده ام تلخ کام مشک کج و دهن افتاده ام کاش این در بمانی کو کین افتاده ام چند روزی شد چشم خویشتر افتاده ام بر پریم از دهن بر پا کس افتاده ام از غبار خاک کوهی در کفن افتاده ام اگر چه با عریان تنان بموطن افتاده ام</p>
<p>پیش خواهد رفت کارم و شنای شهریار چون ظهیری خوش بینال سخن افتاده ام</p>	
<p>عند لیم و استان گلستان آورده ام خون قمرین بهاد وصل بر جم صیده ام</p>	<p>غنچه سان در یکدلیساحه ز باغ آورده ام در مژده بهر مغر استخوان آورده ام</p>

<p>از دیار عشق و ملک آشنائی میرسم به رفیع دشمنان اندر حصار دوستی سینہ را محض بدایغ محرمی گردید مهر کو ملال دانی از سینہ ام بر چین بساط هستی جویم ز بهت خوش بلند ست آستان</p>	<p>مهربانی و محبت از معشای آورده ام از خضر ابرو شد و اسن و امان آورده ام آشکارا از پنهان را نشان آورده ام بهر دلم انبساط جادوان آورده ام از برای سجده فرق فرقان آورده ام</p>
	<p>میزنم چون حرفت عبد از صده می آید بید گر ضمان باید ظهیری را ضمان آورده ام</p>
<p>آبرو از سجده خاک در سب میبایدم می نهد خوش بالش نرمی بر پیر سر مرا کوتاهی گردیده پامال و رازی در رهم خشک لب چند انتظار گیرید شادی کنم وارم انداز تبار وصل حیران مانده ام عمر از غوی ترکان آب باری کرده ام</p>	<p>قطره ام از تشنه چانی کوثری میبایدم از خض و خاک کوشش بستری میبایدم دست و پائی میزنم بال و پری میبایدم زودترین گریه ترکان ترس میبایدم آری از جان قیمتی ترگوهر میبایدم از کفن نخل بتنا نوبری میبایدم</p>
	<p>شرح اندوه ظهیری گشته در طومار ورج ثبت سازم تا غم خود و فتری میبایدم</p>
<p>بجستجوی توان شمی در قدم دیدیم اگر آه ناسره باشد نفس تنگی در نیاز و نازند نام و گر چپا یافت تنگیم و گر شرح سینہ ریش رقم</p>	<p>که با در ابتکار چه میبایدم دیدیم شدیم صیرفی غم ز بسکه غم دیدیم که در لباس بهمت تار و پودیم دیدیم از ان شگاف که در سینہ قلم دیدیم</p>

که وقت بهجوش گیس سینه دیدیم زخار راه تو نگه ارد قدم دیدیم بنام بنگه پیشانی صغرم دیدیم که گرو زین مرغان بجای نمودیم	که که در پی تو دیدم بود بهبا در وقت زخم تو کام خویش اندک بجز بنگه تو حید حید بر سر زخمی که ز تو دیدم خشک سانی دید
---	--

نیز او باو شکوشت من نورانی بود
بجای قصر کسے را که منتظر دیدیم

نیم تا قدمی تا کس از م دیدیم براق گریه من باز بجهنم دیدیم سر شک و جگر پاره و قدم دیدیم نغمه هر چه با کرد خسته دیدیم پتیا کرده و دوستی ز روی هم دیدیم ز بار پیری قاست اگر چه نمودیم که جام برآید و در آن خاک نمودیم	طیلم و خمار و عشق و قدم دیدیم بخت زار شین بر سر آتش دیدیم پیرست که مگردن شقایق را نور خورشید مانع دیدگان کردیم بیان روی افشانی بخت دیدیم بجز زین مرغان در نه جوانی دیدیم و در باو میالای آتش دیدیم
--	--

فروری و نورانی سرور برتری
خند کیش که ز در آتش نمودیم

ندارم اعتباری یک جا بخت دیگر دم خون بشو و خطایم در سرخ بند دیگر دم اگر چه بخت زار و کاسه بند دیگر دم بجو و رخ را که بخت خند دیگر دم	آتش زین مرغان در نه جوانی دیدیم نور خورشید مانع دیدگان کردیم بیان روی افشانی بخت دیدیم بجز زین مرغان در نه جوانی دیدیم
--	---

<p>لستش کردگار خوش بخت بشما لب خوشایندی خواهش فکرمس میرتم هوس دارم تا یان تر شود شیرینی شمع</p>	<p>دوم در برگ و پی از چپ پیوند میگردد اگر دلم که چون حاصل شود پیوند میگردد که باز تو کردار ازو سے قست میگردد</p>
<p>و که سچو شتم از ساقی خموری راست میگویی چه بے خارانه گرد تو به و سوگند میگردد</p>	
<p>شکست کشت ناله فغان آب میکنم چند آنکه باد میرودم خاک می شود اشکم که ابرو را چهره از شکستند ام رسوایم عیب زنده دار دور آتشم از پاست سر و آید و افتم اگر نه نیست شاه طغیش میکنم و آفتاب را بر غیر تیر میکشند دور کاشاکشتم شاید که زخم ناوکش را تا بدایغ تو انالام را بسک بکنم چپ طراوت</p>	<p>نقشه است از خم سینه نشان آب میکنم در آتش آتش که توان آب میکنم آبم که شعله را بدست ان آب میکنم دل کوره گشت را از نشان آب میکنم و پای سر و خوش بر دال آب میکنم از تاب خجالت آتینه سال آب میکنم از زور خمیر زده کرا ان آب میکنم از بیم چشمت زخم نشان آب میکنم و سینه درد دای گران آب میکنم</p>
<p>میراندم در آب خموری بغیر خال در تاب و ششم نام و زبان آب میکنم</p>	
<p>بسم صحت بود و فقره ان آب میکنم نگلی گرداندم از بسمار درد با ناگواریش نمکد گوش را گران</p>	<p>و بیج شست سر و دایان آب میکنم در سزمین چهره نگران آب میکنم شبه سخن باطن بیان آب میکنم</p>

<p>در شاره شبیهستان بسا و کرد طعنه زن که رخ نمایان نهان شوست گفتی نیش و دلم از گریه تو نرم دل را که زهر گوشت ابرو پیچیده است تا بگریه زبون بریزم برای خویش آن دم که تاب نیده شرعست از بزم</p>	<p>آودینه را بکوی سنان آب میکنم از بیم زهره و گران آب میکنم بنشین بهین که سنگ فسان آب میکنم از ذوق شده کنج دیوان آب میکنم قالب تنی شدت روان آب میکنم نام شراب در رمضان آب میکنم</p>
<p>دل را غرض نهند ظهوری بر دلم لرز از تاب سینه جوهر جان آب میکنم</p>	
<p>بمنمیزد پیر عیث قیام عقل و بپوشش کشم بلاست عشق که چون شعله خام سوزشدم ز پیش سبب زنده باد در دل ناخن بجان رسیده ام از زبانه افسوسه هزار کام و زبان بهر نیم حرف نگردد حدیث شامد کشانم ز چاشنی افکند بحب که راه تواند برد و بدوشم</p>	<p>نشد که از تین این کوه بار ووشش کشم نذاودست که خونی بپاسه جوش کشم فرو رست خراشی که در رخروش کشم سری بجهت زندان باد و نوش کشم سخن سرانی تو هر کجا که گوشش کشم ز حرف بیش تو گاهی مگر نوش کشم بشام عجز ز اس آه مسج پوشش کشم</p>
<p>فروود قدر ظهوری که جوهری گردید که بر تخم چیده که فردوشش کشم</p>	
<p>شراب شوقی گرانست ذوق پوشش کشم به عشق گریه ز منت کشیدم قمار غ</p>	<p>ز بزم چون بروم نوش را بروش کشم هزار زنت از ناسخ نموشش کشم</p>

<p>چه حلقه‌ها که نهاد دست طرّه بر سدر هم پیا که گرچه لب‌الب دهنده بسینه ز طرف بلخ بگو بلبیل شکسته پر هم پلاس و بر دوسر خیمه‌خشن بازان خوش آنکه مایه افتاد گیش حاصل شد</p>	<p>کجاست بخت که آناسی که بگوش کشم بیهوشیاری مستی جهان پوشش کشم قفس بگوشه توکان گل فروش کشم که زلفت سیمبران حریر پوشش کشم پهر سر کشی اگر کف فروش کشم</p>
<p>برم بدر سستین خود طوری را هزار نشسته سخن از سخن نیزش کشم</p>	
<p>گیرند از کتابم که حسب حال مردم خوش عشق گشته رنگین کردست غازه کار باغی ندارم اما هر دم ببار آرد سیر و بخت شورم کاش ایند که میکرد شد لوح ساده من سر مشق عشق سازان فترک نازنینان هر بار بر نسا بد بگذر شتم از وصالش اربع و گرانست امید وصل جانان بندی نهاده بر پا دور از امیدواران محرومی و صالت بیوده نکته سازان افتند در زبانها</p>	<p>خورشید و ماه زو صفش آید بغال مردم رضای آل مردم از اشک آل مردم بار دل بر ایم نازک سنال مردم تلخی و طیفه من شکر مقال مردم از بسکه دیده بستم بر خط و خال مردم بر دار کو متا چشم زوال مردم مشرع نیست دیگر فکر وصال مردم ایوای گرنودی فکر محال مردم بیداد کاش حیران یکدم محال مردم خود را برون بر آرم از قیل و قال مردم</p>
<p>در کج غم طوری جادوب آه بستم از سینه پاک رفتم فکر و خیال مردم</p>	

<p>بالی بریزد دل گاه از خیال مردم روز و شب باز و صالت در یوزده کرد عیشی غیر از تو کیست لایق تا با تو عشق باز شاه و گدا از عشقت و شرف بخت در برابر تا مردم آنکه هر جا از فقر و فاقه نالد بر پشت بسته چنبر بازوی صبر و طاقت در چرخ تو حراست بر خلق زندگانی بر روی هم قنادی هر سو بنزد گشتن بخت کسی ندیدی هرگز و بال کوب میایک باش در میانش ترسان کوه سیاه</p>	<p>نشستی و گریه آنکه بحال مردم نور و زو عید آگست در راه بحال مردم خوی کرده گلزمین را از انفعال مردم از جامه خانه او دیبا و شمال مردم مهر و محبتی بس مال و منال مردم زلفت تو ذوق دارد بر گوشمال مردم خوردند و چه خوننا یاد احلال مردم داومی اگر جوابت راه سوال مردم هجرت اگر گشتی گاسی و بال مردم از جامه چشم شکستن مسکن و فال مردم</p>
--	---

از جان نقشه خورن فاعل شود هری

ز شمار ترسانی لیس از مال مردم

<p>دل را که میش بود به هم نهاده ایم از دست راست چرخ سحر کا با غم گرم و نه از بهای مردم گریه آتشین این دشت نیست بر سر خم چمن بر دگر یک روز میش گریه ز حیران زرقه است از بهادارت بپا خان شود پیر و دانش غنچه دل از مردم شر</p>	<p>از عیش بر کشید و بر غم نهاده ایم در حبه و بار کی ز غم نهاده ایم و راقب دایغ سین از مردم نهاده ایم بر آتش تنافی خود و هم نهاده ایم صد و ساله مرد و شست که بر غم نهاده ایم مهر سکوت بر آب محرم نهاده ایم از سر و پای خاطر خسریم نهاده ایم</p>
--	--

راحت طلب همیشه ز آزار خود کن عزت بآن توان نتوان هیچ کردست	تا مفسد خوار از مزه بر هم نناده ایم بگر بنای عهد چه محکم نناده ایم
دینار و درهم از طهوری برهنگن دل در شکنج طرزه در هم نناده ایم	
آمانده از دواش نیش و فسیخ مردم داوست هر نگاهی زان نرگس خماری بر سینه نقل داغش بس لاله و گل من این نپه گوشتینان کردست پشت بر تو خواهند حور و ضوان ریحان و سنبلش را اندازه که باشد پا در طلب نهادن داوا از سیاه روزی آرام من چه پرسی خورشید داغ گردد از عیب کم جلای	شب کرده روز ما را چشم و چرخ مردم خمنانای مستی سر در یاغ مردم تا که نغمه چپران بر باغ و باغ مردم روے سخن بگردان از بیدار مردم بوی که کاکل او ریزد داغ مردم نذر اگر نشانش تن در سرخ مردم تا صبح دیده هر شب روی چرخ مردم آئینه گر بر آرد از حجب داغ مردم
زهرت چه اظهوری باغ از شکر گیرد ز شک های گردد از عشق زباغ مردم	
جوشن ناوک خطر ماییم تین بر خضم می کشیم و لے آتش کینه چون برافروزم یا در ترز ما ناله نیست ابر چون تر نباشد از خشک	دل ده زهره جگر ماییم از برایش جان سپر ماییم گر می آنگرد و شتر ماییم همه جا بروم تیر ماییم صاحب دیده های تر ماییم

<p>رگ پرازدنوک نبشته مایم کو کبوتر که بال و پر مایم شورشیرینی شکر مایم</p>	<p>کس چه داند که جنبش منزه چیست همه در شوق خطمی پیچم چه توان کرد حق از داده است</p>
<p>خام سوزی شد ست پرواز از ظهوری برشته تر مایم</p>	
<p>پای بر جاس در بدر مایم خنده پرواز گریه گر مایم محک نقد هر هنر مایم پای افشوده اند سر مایم کوه اندوه بر کمر مایم نظر افردن هر نظر مایم کار پرواز بس و بر مایم زور بازوی سیم و زر مایم</p>	<p>جیب پیرایه سینه در مایم قنقه و باپای ساخته جنت عیب اراجه گرفت عیار فسق را که زیر تیغ بلا دست بردوش سایه از نفع کم جلا گشت عنیک بر دهر تری چشم و مشک لب هست نچیز از نقشش نموده بنشدت</p>
<p>کم نکردم بخود ظهوری را پیش زبانی را سحر مایم</p>	
<p>رفتم بفضا که سر بخارم تا که بوس نظر بخارم هر چند که پیشتر بخارم سرگاه که چشم تر بخارم</p>	<p>منه پرتی که نبشته تر بخارم در صورت کحل خاکپایه شوم شعله زخم صرفه من از راز و خوار خشک سینم</p>

بیکاران راهب نه سسر از داغ نه سس بر جسم تاخن پروانه ام از خوشی کنم ضعف من شال بزا و او قصه بپ	کو فرصت آنکه سسر بخارم تا من ندول و جگر بخارم از شعله چو بال و پر بخارم زین نسبت دوش و بر بخارم
خارے کار د اگر ظهوری مغزش بدم بسر بخارم	
خوش آن که گفت باده آشام کردم بجوش آورم باز دیگر بوس را چو بلبل بر آس دم صبح میرم چه نقد شکب و چه جنس خرد را سر اسیمه از آفتاب سرانے اگر انجانی از سهر وان خوش نیاید کمال کمال ست نقص ست نقصم چه تجانه خوانند ناموس کفرم به مسجد و گر خدمت از من نیاید صبح نشد فرصت این ندارم	ز غم بخت مستی حجم جسم گرم پس از چنگی یاد گر حشام گرم چو پروانه گرد سر مشام گرم کنم جگر را خسیج و بی دام گرم دوم سایه و ش گرد هر بام گرم رهی پیش دارم سبک گام گرم ز خاصان عالم اگر عام گرم چو در حرم تنگ اسلام گرم بهیمنانه شاید که خدام گرم که بر منحه صبر و آرام گرم
ظهوری ست سر تلش از حیرت خود مرا نیست کاسے که ناکام کردم	
هتمین در تنای وصال افتاده ام	ماهی تغذیه بودم در زلال افتاده ام

<p>سایه داغ جنون از نسق عقل کم مباد نیت زنجیری که تنو ازم بشیری پروید از ضیعی اچکدیم داد عطر طره کوک گردیدست خوش نعل و طنبور ما دست و پای نیز نم در موج خیز عرض حال خانه خواهد بنام من رستم زد مایه نیت اکنون نیتی از پیشش بر حال من باد خاکم را بر دو آتش آیم را لبوخت چرخ گردان رشتنای روز و شب می تند صرصرم از کشتن شمع و سپهر آرزو</p>	<p>در پناه آفتاب بے زوال افتاده ام از نگاهی در کند آن غزال افتاده ام اینقدر قوت که در راه شمال افتاده ام کم جوامیت اود من هم کم سوال افتاده ام در محیط خوی باب انفعال افتاده ام ز آنکه در کامش نمایان تر زوال افتاده ام ریشک بر احوال خود دارم ز حال افتاده ام خورده بریم لطیفم از اعتدال افتاده ام حیف آزادی بدام از ماه و سال افتاده ام آتشم در خسر من مال و نال افتاده ام</p>
<p>مده جان جان از کجایم طور می بر زبان از چه در فکر بر آورد وصال افتاده ام</p>	
<p>بهم نشکست از سوز جگر بر چشم تر جو شدم نایان تر شود از پرده پوشی عشق رسوائی ز برق مسرتم دودی نزد بر خرم هم هرگز بنفادی چه دستی برد بالا عمره شونخی بافسون کرده ام صد دیده پنهان از بن هر دو افت داغ برون اندرون دستی بهم دادست زهی لذت شدم از چاشنی گیران شد غم</p>	<p>بزد و شوق از فواره مزگان بر جو شدم خوشبخت از پینگان خامی خامان بخت تر جو شدم شد انبار آرزوی خام تاکی از اثر جو شدم ز سر تا پا همه رگ گردم و بر نشتر جو شدم که بهنگام تاشا بر درو بام نظم جو شدم نفس هم شعله شد خواهم که خوش بر یکدگر جو شدم نماندست آن کس طبعی که دیگر بر شکر جو شدم</p>

<p>گرم کرده است باقی در صبحی باده مست ز آتش پاره گردید ام خوش بخت تر خای</p>	<p>که چون بر تو زنده زویش تو اتم ز بحر جوشم کنز گرمی من چند آنکه کمتر بسیار جوشم</p>
<p>طوری دیده گردیدیم اما برده قاصد که او گرم خیر گفتن شود من بخیر جوشم</p>	
<p>خدا شکیب و بهر جناست میدانم اگر نقاب بر افتاده از شمال و صبا نه طور دوست که با دمی شراب خور نداد خضر بر آتش حیات خویش مباد چه مغز با که شد از عقل و هوش بیگانه نه جای من سرگوش نه جای دیگر هم بالتفات چرا عاشق التفات کند</p>	<p>من و وفای خود ادب و فاست میدانم نیکم نگار خود ناست میدانم کباب گشتن من مدعاست میدانم نیکست که صبا آشناست میدانم شیم نافع چمن از کجاست میدانم نیاز زندان چای باست میدانم عتابش اینهمه با من چراست میدانم</p>
<p>سلامت از تو طوری من ملاستما که عافیت طلبی باست میدانم</p>	
<p>خوش آنکه آینه دیده در جلایکشم اگر چه کوه شکوه ریاضتم کاسه بچند باید اگر منصب شرف داند هر کجا که شنیدن مری بخواب بند بقای خضر چون مرگ در قفا دارد کنم ز سوختگان دام صد نفس هر دم</p>	<p>هزار عشق همه بر عشق روانمایکشم فشرده جاذبه بالی که کمر با یکشم بفر عشق هایدو نه از هایدکشم فسانه از لب بیگانه آشنا یکشم مگر که رخت بسر شبیه فنا یکشم که آه زلفت دار زمی بدعا یکشم</p>

<p>بهم برآمده در دای طبعیت آنست حدیث لاله کند پیش عارضت سون مگر نشسته ام اندر کین بخت لب قرار داد دل اینست مشورت کردم</p>	<p>که صاف و در و به پیاپی در و بگشتم زبان هرزه در آیش از قفا بگشتم که انتقام شام خود از صبا بگشتم حریف ترک وفا پیش از جفا بگشتم</p>
<p>سوال ز هر ظهوری حرف سازان نیست بگوش حلقه زندان پارسا بگشتم</p>	
<p>عشق میان جان نشانیم تا ناله کبیر ز سر بر آورد بخواست دبان بناله برخاست گوش دو جهان بحرف زهرت در دیده زمره مک شب دروز خونتاب سر شک چشمم کردم از صف سینه شعله داغ آواز جرس چه گریه فرماست</p>	<p>مهر مهر بر کران نشانیم بس ز مزمزه در زبان نشانیم ببسا همه در فغان نشانیم در شکر داستان نشانیم بر راه تو دیر بان نشانیم آوازه ارغوان نشانیم بر کرسی استخوان نشانیم گر در ره کاروان نشانیم</p>
<p>خود را به حایت ظهوری در جبهه گنه عاجزان نشانیم</p>	
<p>سود آوردم از سفر گویم دم مشتاقی بر آوردم کیست در کسب و برقرینه من</p>	<p>نخل پروردم از شر گویم عیب راز یورینم گویم از لب فشک و چشمم تر گویم</p>

<p>قصہ سر اگر بسر گویم اگر آفتاب کس سر گویم سخن شام با سحر گویم بعد ازین زہر را شکر گویم جگر پارہ را سپر گویم اگر از پا کے نظر گویم ہر نفس را رگ و گریں گویم</p>	<p>از شہیدان سر سرے باشم طاقت کوہ را بخواب کنم روز را سرمہ بدیدہ کشم خطل بچہ پاشنے کردم تا بدیدم خدنگ ولد و رش با دیم گفت حرف واسن او سینہ نیش بر سخن نگش</p>
<p>تواند کم از ظہوری بود گرچہ بقدرم اینقدر گویم</p>	
<p>نشد روزی کہ روزی دیدہ را در تو تیا گیرم برای مصلحت حاشا کہ خود را بچوفا گیرم بسیر بوستان عافیت و شبت بلا گیرم بزورش تا کشم از بحر بازوی شنا گیرم توانم بود اگر بیگانہ خود را آشنا گیرم بگو شتم باز روز چند و نہال دعا گیرم کہ بوسہ از دم تنہی برسم خونبہا گیرم مگر در جگہ شوریدہ حالان تو بجا گیرم</p>	<p>بحسرت ہر سحر تا کے سراہ صبا گیرم غزنی خاصہ اغیار کو سیر و جفا بر سن بزار و خانہ خود آوردہ ام پاسے مداوارا باین سیپارگی کہ قطرہ در عرفات می افتم کم نہ دعوی نزدیکی کہ سینوا نے زود را تم و گر راہ سخن از کوچہ دشنام گردانے لبی در تربیت دارم خداروزی کند روزگار چہ بجا بود عمری حسرت جمعیت خاطر</p>
<p>ظہوری خدست مینانہ ساز و صاوتیادارا ز فیض درد خواری خاطر ت را در صفا گیرم</p>	

<p>بجج تاشای عکست نشستم یه صبرونه طاقت نه قدر و نه عزت کمر بسته عشقم از سالکایم فرد شوید از لعل گلگون اشکم زخم تیشه خوش تیر دستانه ما بکیش شهیدان اوتا پلشتر فتادم ز مرثکان اوتا به نشتر پریشانم از طسره او بگویم</p>	<p>ز داغ دل آئین با تینه بستم باقبال عشقت ز بس تنگ و بستم ز چون دهر آرزو دست بستم بنار و بدردت رخ رنگ بستم لطافت تراشی دلی کند و بستم بجز آب خنجر که حیرت پرستم چرا که ما که در نوک نشتر شستم که طر فی ز بخت سید بر نه بستم</p>
--	--

ظهوری خلاصت نقل بستم
 تو دهنده خود که سن گریه بستم

<p>عشق تو حکمران ست که من اینم کنم پیرانه سال عشوه شویم نفل کرد دینج سود دست تنی کیسگان و بستم راحت قسم بخت سختی کشان خورد اخک مرا نواخته رنگینه سمن داشت بروی دل در حرف و حکایتش بر بستر زیان سمن افتد بجاک مرگ</p>	<p>خود در میان نیم که چنین و چنان کنم بودم درین خیال که خود را جوان کنم پرمایه ام معالیه باز یان کنم صبا بزم نصیب باد که مغز استخوان کنم دیگر که عقیق و سمن از خوان کنم اخراج حرف غیر ز کام و دمان کنم گرنه بگری شب بچران بیان کنم</p>
--	--

گر دی هزار بار ظهوری خجل مرا
 دیگر ترا چرا بشکست استخوان کنم

<p> همچنان طفل مزاجیم اگر شیر شدیم صبر بر مانده عشق و جنون مهلاست ذوق چایک نفسی ناله زبایان دارند پیچ تن پی حسی زلزله جبر بسا حسرت از زشته کشا دست جنون با فائز سینه گرم و عاده چه خطر ما دارد گرچه گشتیم کمان در نه نهامی گران گشته ام از قف سودای تو خوش کرم سفر مصرفی بطلبه خواه کرم خواه ستم گرم پروا نیکم العطش شعله زینم </p>	<p> کوچ گردیست بجا گرچه زمین گیر شدیم از خرد سیر بخاییدن ز نیر شدیم هر کجا در و بدر تاخت عنان گیر شدیم بن خرابی بنگر آفت تمیر شدیم اینچنین چهره کن از ناخن تدیر شدیم تنفس صاعقه من من تا نیر شدیم آزار از رشک در آورده شدیم پیر شدیم روزی سوخت بسر سایه شکیبیر شدیم تو به مرمی ما به تصیر شدیم لگسان مرده که سیر از شکر و شیر شدیم </p>
--	--

سحرز با بلیان تو طوری آنجست

شوق فزک عنان کش شد و نیر شدیم

<p> چون حدیث عهد و پیمان کرده ایم صد صحرای آسین بر دوبراست دل با و خواهی خواهی داده ایم بر طرف شد سیر باغ و بوستان اشک رنگین گشته از شوق حرم شرساری نیکشیم از دوستان نیست از زلفت بکف سرشته </p>	<p> شیشه را سربوب سندان کرده ایم عشق را آری نگهبان کرده ایم قطره را در یکا رغان کرده ایم باغ و بستان را بزدان کرده ایم لاله در حبیب و گریبان کرده ایم خاطر جمعی پریشان کرده ایم بر نفسها آه تاوان کرده ایم </p>
--	---

<p>از پیشانی گریستم خیس خارخار کعبه و تاجانه چست</p>	<p>پشت دستی نذر دندان کرده ایم کادکاو و شنج در میان کرده ایم</p>
<p>با ظهوری در میان کی می بینیم قضیه کز خویش پنهان کردیم</p>	
<p>آفتابی در نقاب زره پنهان میکنم کرده ام خوش در هم اسباب شکایت گفته سیکتم بیرون بخوش از دل بخار آرزو چند از هر سو خلد در سینه خار صد جوس شوق خوش افشرد پای من گنم دخی روان حرف نعل ناله و لب میان و آرز زبان ناله مرغوله داری در دل شب آرزوست حرف سختی گفته ام خود را و دردم بدوست نوش تر بیا میکنم در شوق خشک است آب</p>	<p>میشوم گم در خود دکار غایان میکنم سیکتم بینایی و خوش سر بسامان میکنم عشق آکسیر سیت آری جسم راجان میکنم مشت داغی شعله داری در گریبان میکنم هست شوری در نهادم قطره عمان میکنم چاکهای جیب را تحویل دامن میکنم طلقه در گوش مرغان سحر خوان میکنم ست عذم صلیقی در کارچان میکنم دیگران در گریه سن در خنده طوفان میکنم</p>
<p>اینقدر بیدردی و راحت پرستی خوبست حق دهد فرصت ظهوری را پنهان میکنم</p>	
<p>تا یک بنفاجا بر دصد وفا کنم در جیب گل بوی کاین چاکمانتا بگریخت خون ز جوهر ترنج تو قسمتی عالم سیاه کرده چشم بلای اشک</p>	<p>دشنام بایدم کچه عجزی دعا کنم بر سر برین پاک زد دست صبا کنم آن نیستیم که آرزو خون بها کنم کوروز گا بهر تو ناستا کنم</p>

<p>بسم هم بشام دم اتحاد زد ترسم فرو کنند در خنده بستان هرگز نشوم نیز می چو دیگران</p>	<p>روزی نشد که روز و شب بجم خدایم کز خرم شوم شود که سرگریم و انجم خود را هزار سال اگر بیو خاکم</p>
<p>از خود بیرون می اگر اتم خویش یگانه شوز جبهه است آشنا کنم</p>	
<p>بسرانم که دیگر ترک خود را سر دم سخت و دشوار است جان از شک دان شعله غارم میکنم پروانه دل تربیت غیرم در درگی بر خویش می چیم چو بار شاخ و برگ می میدم از شک اگر تقلید را</p>	<p>دیدم خوابا نیم از شرم و زبانی در دم گردم در سیر بندارم که آسان تر دم زهر میدانم که در پیش گس شکو دم نوش بے ذوقان شو ترسم که نشی در دم نیستم غلی که جز مهر و مروت بر دم</p>
<p>از ظهور می شد چراغ آرزو در دشتی از ضعیفی شعله اش را یک بر صحرایم</p>	
<p>تا چند گریه بخواهم محب بگیرم خوش آنکه با طالع بی کشید روزی یک روز بر دم شگفت غمزدل از بس درون بیرون پرگشته از تناسل پیغام من که گوید از خیل یکسانم شندید در رخ من در شگفته او</p>	<p>او آشنا بخند من آشنا بگیرم گنجینه های گوهر در دهن بگیرم کو شادی وصالش تا تنه بگیرم یک گریه کردیم سر صد عالم بگیرم هر چندم بزاری پیش صبا بگیرم صد دیده دام خواهیم تابد و بگیرم</p>
<p>دیوان نام طهوری شادی غم چو دم</p>	

از خوف که بخندم گم بر جا بگیرم	
شدم خود بر تو شکر شناسم ز برگ گل نمیسند سازند بالین نیام فرو سر بر خاک پای ز صد نیدی خنده بوج از من اگر خوارم از نسبت او عزیزم ز قدی نگاشت نگریده موزون	بزم بر سراب تو کوثر شناسم ز خاشاک کوئی تو بستر شناسم ز گردن فرازان افش شناسم شب گریه از اشک اختر شناسم خدت قیمتم یک گوهر شناسم بر دباغیان من صنوبر شناسم
از گم کنی خویش تن را طهوری سرے در رجم نه که رهبر شناسم	
شوق آمد و خشم گریه کشتم دو نرخ به نفاق دشمنان باد نتوان خطا رو کشید بر ما افسانه آئینه ست و زنگی معماری عشق انجمن است بر قامت بخت طاق کردم	بر دیده بر است نم نوشتم کز دولت دوست به شتم خود را ز ورق پدر نوشتم گرد نظر خود ز شتم که صوبه و سنگی کشتم آه که به عشق طره ر شتم
حسرت تر از طهوری هر چند که آرزو سر شتم	
به نوزت که از جلای خشم نشد جسم و جان خفته خجرت	بر بیم ز خود بر تو آه خشم نشد را بخون تا نیا خشم

ز ترتیب سباب دل فارغیم	عظم و عیش در یک گریختیم
نگم دامن افتاد بر قوتیا	بزرگان عیار رسب غنیم
ز شوق طلب خون برود پیش	ز هر قطره رسته بر گنیم
هو اسه نو در سینه پرده کرد	ز هر روی پائے در گنیم
<p>ظهوری برگردم گما میره بفرنگ از خویش بگریختیم</p>	
ای خوشا که چشم تروریا کشم	گر کشم آب فلک چاکش
تلفی آیام از شیرین تم	ز شتی اختیار از یاکش
خار خود را بلوای گلین دهم	شال خود را پهلود یاکش
قوتی در نخبه مهتشم	سیل بر روی اسد عاکش
خویش را از سخت پیا یان کنم	اهتمام شیشه از خارا کش
خلعت مهت بلند ان کو هست	دامن جریانی در پاکش
هر دم از نقاشی نیرنگ عشق	یاد خود بر خاطر صد جاکش
شهر و کوجای شنای گریه نیست	سینه بر سینه صحرای کش
<p>بر ظهوری ترک سازی آورم طاقتش را تحفه نینما کشم</p>	
رو بپوش از همه سو کرده ایم	با خود و با خلق گیر کرده ایم
در تر پائے کنده چین	قوتی در زور بازو کرده ایم
عشوه با به وصل نپایان بجشتم	از اشارت های ایر و کرده ایم

سر در چشم بصیرت بار اگر یار جز و شاگردی کشد بازوی شایر براسین نهیم که ستم گم طفت با خود میکنند زخم می بندیم بیکان میکشیم	از غبار خاک آن کو کرده ایم خندست چنان باد و کرده ایم تار کی خویل زان کرده ایم ای خوشا تا خویش را او کرده ایم یا او بهوشش وار و کرده ایم
--	---

از تلوری کو پنج آن طره سر جان خدای هر سر مو کرده ایم

گوهر ز جوش اشک بر یا گداختیم میکرد و دود آتش هر دو محبت فرق بمن ز میرت یکداغ خفت بر میگاه راحت و محنت رهم قتاد بهر دلم تب غمش افکند بستر آمد بحرف و عده حیا ی سر دختن این روی شعله ناک نیاورد آفتاب در دشت جستجوی ره از دست زفگان بر صدف نکردم اگر جبر و مسل شد	از تاب ناله لاله بصیرت گداختیم آمد به شعله صبر و مدارا گداختیم صد داغ پیش در دل نشید گداختیم سود و زیان زگره سود گداختیم از شک نبض جان سپرد گداختیم در کام گفتگوی تقاضا گداختیم از دیدنش بریده تماشا گداختیم تا گل نکرده آبله در پا گداختیم میوخت پیرغم زلفت گداختیم
---	--

شکم جگر بهوفت طوری حریفیت در کوره غمش تن تنسا گداختیم
--

آرایش باغ خویش کردیم دل گلبن داغ خویش کردیم
--

<p>تخیل دماغ خویش کردیم ممانه دماغ خویش کردیم در کار ایاغ خویش کردیم از خضر سراج خویش کردیم تعدید چراغ خویش کردیم</p>	<p>از طره شمیم سبستان بر خوان ملامت تبسم سند سکه بخودی دست کم کرده ره سخن زبانش چشمه نهم گزند صرصر</p>
<p>خون در جگر خزان تلخوری از لاله راغ خویش کردیم</p>	
<p>خضرم ولی بپوشیده پیمانده ایم تو در ایجای گنج بویرانده ایم شطرنج عقل از دل دنیانده ایم صدایغ نذر سینه پروانده ایم که دل یکجه که بصنم خانده ایم عرض نگه بدیدن بیجانده ایم صد گفتگوی بر سر افسانده ایم عشق آشکاره است دلانده ایم بس سعی در شکستن دندانده ایم این غم زیر خاک شهیدانده ایم</p>	<p>خست بقا بگوشه پیمانده ایم اکسیر عشق از مس ناگشته جلوه گر بزم ناز عین سادگی ماکه میشود یک شعله تا ز جیب نفس سر بر آورد در عشق لازمست مراعات کفر و دین چشمتی که آشنای جانش کنیم نیست شاید خواب برگ فتد بحث و و بدو در صیدگاه سینه تنیدیم دام آه تا قتل جانی نکشاید کلید سی بزرگ خون باز ده تیغ تو خویش را</p>
<p>تولدیده موتی تو طور ی نتیجہ داد از پنجه مهر موسه بتان شانه برده ایم</p>	

صد چینه مهر زین سر انجام کرده ایم	دایه اگر ز سوز کجایم مام کرده ایم
فرز انگیزت شهره بدیوانگی شدن	از چنگیزت کار اگر خام کرده ایم
رازد زهرت ما بزبان میشه شمد کام	زین خطلی که ترسبت کام کرده ایم
بستانیان گلخن کوس محبتیم	خاشاک خشک اگل تر نام کرده ایم
تا بنده باو جلوه گر سیاهی روز وصل	شب را سحر ز روزنه شام کرده ایم
از رنگ زبانه آینه سینه گشت پاک	صیقلگیری به شیشه یک عام کرده ایم
معصیت دشمنای چین بال دیزل	زین عادت که دشمن دام کرده ایم
از تشنگی میرس بر آبست هر طرف	مین عکس لاله آینه ما شام کرده ایم

جست بر دعا بکشاب بطعن اگر
ابرام در گدائی دشنا کرده ایم

کوشتری که تنل دکان بر گرفته ایم	سود است سود را بزبان بر گرفته ایم
نشینده ناشیندنی بهیچکس ز ما	از غیر صرف عشق زبان بر گرفته ایم
زور ملال تا نکشته کرده تیر آه	از قاست خمیه کمان بر گرفته ایم
تا در رکاب بخش طلب پانواده ایم	از دست اختیار عنان بر گرفته ایم
کاری در گلفتن و دین نماده است	چشم از نگاه لب زبیاں بر گرفته ایم
بنگام دیدنست بی حایلی نماد	سند نگاه هم ز میان بر گرفته ایم

خود را ز بیم زخم ظهیری مکن خموش
بجز روش اثر ز آه و فغان بر گرفته ایم

بنام رنگ در عشق باری نام سید اتم	بکام نامرادی را مراد و کام سید اتم
----------------------------------	------------------------------------

<p>شدم روش نگیردنگ شب آینه روزم گدایان در میانہ رازید شمشاد ہے مرا بیچ عاشق بر نیاید بزبانی صبر کے نمی بالست در بال ملائک شملہ سروادان حدیث نیش سر کن سخیلدا فسانہ نوشم کند پامزدی آشوب ہر گرگ روش چشمتے جان در اول صدرہ باختر میسر از رہ</p>	<p>بیاض صبح را عکس سوا و شام میدانم کلاہ چشمت جم را جباب جام میدانم اگر دم کرده صبرم طاقت آرام میدانم چه حد من کہ سوزم آتش را خام میدانم بخواری کرده ام عادت و عادت گاہ میدانم یکی از دستبازان گردش ایام میدانم قدم بر خویش نہ آغاز را انجام میدانم</p>
---	---

ظہوری عشق صاف و سینہ صاف از دل صفاست
 ہمہ از ہمت زندان در و آ شام میدانم

<p>از حیر آہ مفسد نریا شکا فسیم خون میچکد بجا کہ جنون جوش میزند گشتم باشک گر تہستانہ بخجہ ریز غیرت دلم گرفت کہ بر حیرت تو بود چربی بفرحون گدایان عشق نیست ز روز گاہ مین کہ بہنگامہ وصال شد تا بہ آب خاکرہ جستجوے گل نیل غش زویدہ تر میرود ہنوز</p>	<p>از میل اشک سینہ و رخا فسیم از خجہ بلادل شیدا شکا فسیم خوش عارفانہ فرقہ تقوا شکا فسیم ہر چند آرزوے تمناشکا فسیم پوچ ست پوچ قصہ دار اشکا فسیم صدہ صفت نگہ ز شوق تماشا شکا فسیم در سعی بسکہ آبلہ در پاشکا فسیم ز فتم بمصر خاک زینیا شکا فسیم</p>
<p>از زہر تیغ ہجر ظہوری حکا سیتہ گفتم کہوہ زہرہ خار اشکا فسیم</p>	

<p>ای عشق مایه که بهمت نفس کشم دلدار نه چنده دایم تدر و زوس کشم و نه صد بار از رشته پیاسه گس کشم پاسه پیامردی اقبال پس کشم نیشش بلذت شیرازه پس کشم ذاک تبار قنار پاک نفس کشم بوسه کباب در نفس نهش کشم سیراب ناله راز گلوی جرس کشم</p>	<p>کوششم ای نفس بهتس کشم مردان تنگنا شیر بشیر یکم کشم پس نیال بر شکار است حرام کرد از کوه خوش بخت او کار بخت استی که است ایون بگر خاتم سوز را پس نهش بر شکار عشق برون بوسه کباب در نفس نهش کشم سیراب ناله راز گلوی جرس کشم</p>
---	--

چین که در ناله فلوری بشت وی
ای عشق که بکش در و عرس کشم

<p>از پیش چراغ بر گرفتیم خود را و ترا بر گرفتیم حرف همه مختصر گرفتیم تا زهر تراش کرد گرفتیم نوک مرده در سب گرفتیم خونی که ز چشم تر گرفتیم خود را زیاده بر گرفتیم</p>	<p>از روی قوه خوش در گرفتیم خوش یگانگی نشود و نیم لباس خود تو بخت گرفتیم نموده خفاست و در نام نمینی کرد زو عشق است ظلمه کار و سه خنده کردیم از استراحت کنسایه کردن</p>
--	--

از پرتو خفا فلوری
بس غلام که در سحر گرفتیم

<p>بخت اگر او را نداده چه غم گرنه تازه روز دور کارست گرنه خود خند و میتواند کرد آتش اشکم از بستم او خصمت از داغ یافت سینه تنگ یا دمن محو گشته در یادش آب مرگ آتش فرو نه نشاند مایه داران زریان نمی بینند</p>	<p>در با چرخ خوش فستاده چه غم نال از کار اگر فستاده چه غم خنده را باب و اد چه غم قد بی پیش اگر نهاده چه غم بنای گریه و کشتاده چه غم گر نمی آیمش بسا چه غم رفت خاکم اگر بسا چه غم باش گو جنس با کسا چه غم</p>
<p>گر نظوری بقول در بندست بر جنون دار و اعتداده چه غم</p>	
<p>از دم تنی مگر تن بطپیدن دهم از روش حلوه آه بر آه انگنم بند نقابی کشم تیغ و تیغ آورم فرق بزم پیشم نمی گمده است گوشه دلمان آه مانده کوه ضعف گرچه نزار کنند کنگر ایوان وصل بهر تماشای حسن بهر شاهین عشق از خضر زار بری حبیب گلستان کنیم توبه چه بهر میز اگر ده شکستن درست</p>	<p>سر نه حیرت کشم دیده بدیدن دهم وز غلش غمزه خون چکیدن دهم یوسف و یعقوب کف بریدن دهم در پی زانو می حیف لب بگیدن دهم اشک سبک گام را پائی دیدن دهم نال شکیمره را تا بیدار سیدن دهم فاخته عقل بلابل پریدن دهم برگ گل دلال را توک غلیدن دهم محضر ناموس از لب دیدن دهم</p>

آمده نزدیک لب حرف کسی و در نیت عمل دل در حرم پای بدامن کشید	گرن هر سوز و آگوش شنیدن دهم بختی انیس در اسر محرابین دهم
بخت ظهیری بی دهنی دست گرفت باز و اقبال را در و کشیدن دهم	
خوش آن کرغمی راه بر غم به بندم ره جلوه رنج در راحت بر آرم گدائی کنم خاطر ساده نقشه برون افتم از پرده مزد و ایما ز شب خیزی گریه تازه روی ز سیرابی اشک و امان موی نیار دزدن تا دم از عشق بر کس بر آنم که از رشته آه دل را بنامیده بر سینه باران دردی نخواهد رود داشت ناموس تنی باین طالع شست و ارم تلاشی	بحرف لبی حرف بهدم به بندم در حلقه سوز و ماتم به بندم وزان نقش بر خاطر جم به بندم کشادی برین راز بهم به بندم پل موج بر سیل ششم به بندم بدامن مرغان بے غم به بندم طلسم برین اسم اعظم به بندم چو تقویذ بر بازو چشم به بندم که گلدسته ناله خیم به بندم که بر زخم خود تنگ مریم به بندم که دل را بران طره محکم به بندم
تراودا اگر راز زخم ظهوری ز خون و جله بر چشم محرم به بندم	
هم از تقاد دل بیدار و نیاز میترسم شماره هر حکم صده شعله غمت	هم از تحمل و صبر و نیاز میترسم ز داغهای محبت گذار میترسم

هزار بار بران میشوم که باز کنم بنزد غیرتیان فصل داغ نیز نیست خرد رشت بقانون عاشقی گاهی کسی ندیده که نقشه را ستخوان گذرد نگاه شاهسواران کرشمه میگیرد ز خرقه پوش حکایت بخرقه حبیب ریا بحضر اخلاص نهر بالا زد سبا و صحبت را باب خلوتم رود	بر روی خویش در بجز باز میترسم ز غیرت جگر سپینه باز میترسم نیاز دانا ز ناز و نیاز میترسم ز جنبش مژه های دراز میترسم بگوشه روم از ترک ناز میترسم فرو بر دم از افشای راز میترسم ز داغ جبهه ازل نیاز میترسم زیای کوته و دست دراز میترسم
---	--

ز بند عقل ظهوری مگر نزد خون

شوم خلاص ازین حیل ساز میترسم

از زبان کارنامه ساختن ایم خیل امید بیم خورد شکست گرد چو لان ماست کون مکان بود دار العیار سودا ز ماست باوشا مانده کرده ایم قمار خورده دل ز خم غمزه ساعی طوق ما با گلو بریده شود کیمای حقیقت است مجاز	نفس خویش را نواخته ایم رایت فتح بر فراخته ایم گرچه از خود بد رشتافت ایم سکه داغماشتناخته ایم داد اول خزانده باخته ایم مرهم شیشه زابر ساخته ایم هم گریبان عشق فاخته ایم صدیقین در گمان گذاخته ایم
--	---

از ظهوری نصیحت دارم

	باجه غیر خویش ساخته ایم	
اضطراب آسوده بالی در زلال انداختیم ره بهر کو کباب ز کوسه و بال انداختیم از لطافت دست بر دهن خیال انداختیم شاهبازول بدام خط و خال انداختیم صد شمامه در گریبان شمال انداختیم سینه را در تنگنای انفعال انداختیم		بار خود را در تمنای وصال انداختیم گوشت در دوزه کن در کوچه ما آفتاب ریشک جان گردیده تن ریس گلزار اسید کرده بر تارک های بخت بال افشاست چین زلفی نافه بر حبیب بخت ما کشود شرح میدای محبت در میان او ردول
	زیر دست خود ظهوری داد بجا خود را صدر را در غیرت صحن فعال انداختیم	
چو شمع شعله بر آرم بآب تاب بگیریم ز غصه های جگر کاو کاسیاب بگیریم بر آتش تو بصد شعله کباب بگیریم چو شمع ناب بخند می زهر ناب بگیریم زهر رفتنت از بس اضطراب بگیریم برای دیده بیتاب خود نقاب بگیریم ز گاه چشم بگاہی که یک جواب بگیریم چو آفتاب تو هست ما تاب بگیریم		چو در حجاب رو دیار حجاب بگیریم ز درد های نفس خای کامران بخروشم به طرف جگر گریبوی تاب نهیتد و آتشی و شیرینتی زمانه بر آید باشک سرمه از دیده آرزو تیراود در آفتاب بخت ما نگاه خیره نگردد دینار رسوا و دین بخنده کشاوی در اشک شور و غلظیده دیده خوابم
	پرست دیده ز روی اگر شب ظهوری زین خنده محبت آفتاب بگیریم	

از پای نهاد جبرست بر جاست آفتابم گر نیست دست و پائی چون ذره بر اتم توان از جای قرن نیست و بلند عشقت بر تلخ و شور عالم آغوش باز کردم بیداریم ز هجرت تار و زور کین بیت بر ذره جبرم خورشید بخت کرد پیران کینه من خندیده غنچه او و صورت تمایل چون ابر دیده بار	بر صنعت رنیت قوت آسودا خطرا بم روئے و آسائیم چشمه بر آفتابم که آستان نشینم که آسمان جنابم شده لبی ملک زو بر سینہ کب سبام شاید شبی خیالی تن در و دهر خوابم تا بید عکس ساقی بر طالع شرابم حد بلوغ تا ز دردی افشاند بر گلابم از تاب رشک سوز و نظاره بر جابم
---	---

از طاقت ظهوری حرقی قلم رقم زد

بر کن بختیاری ستمی از کتایم

نمی آید از من که بقیم بسازم لب بسته برین در خنده خواهم نذار و طراوت گل خنده رفتم نگندم بره گر میای پیای پی طواف حرم فرص شد میتوانم طبع کرده ام از گدایان کوته چنینا دوزخم و گرد و دم از دل کشم خانه و در گوش شبانه پیدا	باین شوق با گریه کم بسازم که کاری ز فرنگان پر خم بسازم که از گریه صبح شبنم بسازم نفس کو که آه و مادام بسازم ز شورابه اشک ز مزم بسازم سفالے کزان ساغر خم بسازم اگر بهر این زخیم مرقم بسازم آب کزان رقت پر خم بسازم
زنا محرمان نیست من ظهوری	

که در اراداری بحرم بسیارم	
<p>باتن پین کاه کوه غصب بر جان میبرم نیل و نیل اشک محرومی ز قهرگان سیکشم سیرم دین در گرائی چون گراسی میکنم از جگر هر لحظه زور گریه هستی میکنم چرخ و انجم را بسا و آنچه در دامن رسد گر می در حسیب وار و آتش مجنون هنوز زین سفر مرغگان خون آلوده گردد و سودمند بخت شود از گرام خوابد تلذاری رساند پیرین و تنگنای پاره کردم زین چه سود بزم بگردینه از دعت حصارنی سمنم</p>	<p>غم گران وین بسکاتان و نیزان میبرم گر و غم برخ بیابان و در بیابان میبرم در دوسری آورد افغانم افغان میبرم نال و خونین بطرف بلخ و بستان میبرم شعلهای دلخ را سر در گریبان میبرم میروم اینک بهامون باد و امان میبرم از میان خاکساران شاخ مرجان میبرم خویش را خوش تلکام از شکرستان میبرم کز دل جبرم خود یوسف بنزدان میبرم هم برای خاطر از یادت نگهبان میبرم</p>
منع تقلید اندکی از هر دو جانب و شیر	
زودی آرام ظهوری را پیشیان میبرم	
<p>خوش است آن پر دلیسان پیکان بگردم شود دواغ اندرون سینه و حسرت برون ز در دمای داری دستکای حاصلگم گردد محیط گریه موج با میاه بر تنی آرد از ان افتادگانم بر سر میدان جولا سله ره شوریه خالان میروم شاید بدست آید</p>	<p>بجنگ خود روم چاک از گریبان بنگردم کنم دشتی روان چاک از گریبان بنگردم که از لبها برات آه و افغان بنگردم بشور انم جگر در دیده طوفان بنگردم که گوی سز ز فکر زخم چو گان بنگردم دل جمعی آه از زانست پریشان بنگردم</p>

مبادا از سر گلزار چنید مغرم نشین شب من نیزند راه حرم کردست بخوانی بگشتم زخمی شمی که از مرهم پیرانم دوان قاصدان کی مهر انداز حدیث ما	اگر بی شبلیه نکست ز در میان بنگردم که در بر نیگاش صد بیایان بنگردم نذارم ناله دردی که دران بنگردم اگر در نامها مضمون عنوان بنگردم
ظهوری خوش بخوبی افکن هر دست افتد گری که از افسردگی با دست شادان بنگردم	
چون شک این غمت چشم ترنگردم سمندر مددی کرده سحله طالع سرم بیایند از غرور دامن عجز ز جو رخت بمشاطکی رود زاهد چو بگسند به تار تو عقد گریه من بگام تلخ سخن رب بیان دارم بستم به تو نامردن این سکر دمی زینج بسط افتاد این جوس در سر بدرد عاقبت لیل بخیتوانی خست بگریه دل شب گریه زنگ دل شویم هزار تیغ خطر در نیام هر عمل است	ز اشک بر فزده نخت جگر نگردم بشعله که بران بال دگر نگردم که دست گرد که چون کس نگردم اگر بدیهه در آید نظر نگردم سرشک رشک پیشم گهر نگردم ز شرم زهر تو نام شکر نگردم که خویش را چو صبا در بد زنگردم که ریز تیغ تو خودی بس زنگردم ز ناله تو بلا منی اثر نگردم ز سینه راه صفای سخن نگردم درین مخاطره نیت گهر نگردم
در آفتشی که ظهوری ز پردهش سوزد صد آفتاب بجای شرنگردم	

<p>دل پرست اگر گریه برنگردانم بجلوه گاه تو گر کوه بر سرم گردد چون زیر بار که ز کام هوس بپایم کنم ز پر ثروت نه خوشیید اختر طالع و لم یوحی روح راحت و آفتابی شبست نفس زدم نشود و حرف و قیامی شبی</p>	<p>بیشینه جگر ریشش برنگردانم رخ از لعل تاب نلک برنگردانم اگر بوسه بدهد در شکم نگردانم که از رخ تو سبب در عمر نگردانم که داغهای ترا جگر نگردانم زبان بهر سخن مخفی برنگردانم</p>
<p>بیشینه مرده شقی دل ظهیری را چگونه در گرجان نشیر نگردانم</p>	
<p>نفس گذاخت دگر آه برنگردانم چنان کشاد کنج تنم در خلوت گدا می در بدم لیکتارم این قبیل در میریه تیاریج و به حکم نیست فتاده در دهن عام قصه خاصان کنم نصیحت ناصح ز کور بینانی نوشت سست غنیمت از ام کعبه دل را نگاه آید و از نجات صد هوس سوزد</p>	<p>ببینه این تفت جانگاه برنگردانم اگر آفتاب و گر ماه برنگردانم که خاطر از هوس شاه برنگردانم که سل اشک زینگاه برنگردانم حکایت از لب افواه برنگردانم خطاب بگو که از جواهر برنگردانم دراه و میر یا کراه برنگردانم اگر بحیرت نشیر از راه برنگردانم</p>
<p>ز راه بخیران آه که ناله رقی را بکوششش دل آگاه برنگردانم</p>	
<p>زیر آرد و بخت شور شیرین نخورده ایم</p>	<p>و دست در آن گزینش کشید نسیم و ایم</p>

گلشنی چون گلشنی گرد و در آسایش فته خضر را باید که باشد رشک بر احوال ما برخیزد تا با شک از سینه گوهرای غم حیف تهری که دشمن میکند از کار ما سعی در آزار ما چند آنکه باید میکند	از شک در زیر پهلویاسین گسترده ایم با حیات جاودان روز نخستین مرده ایم دیدم بر دیده ترستین افشوده ایم خویش را از حاکمان آفرین پیموده ایم مانند ایم آرزون ازین آزرده ایم
	صاحب ریشم جگر رشک خویشم قدرت چون خلوری روحانی حیره نگین برده ایم
چاک اگر سرخی بیار در گریبان داده ایم پیش عید خویش میخوایم چون قربانیان برخس و خاری سرکوتی اگر افتد گذر نبص دل در دست تنهائی بلای عشق باد از مشام آرزو چیده عطسه سنبه دلکش تیبای کوفی سیر خاطر میکند عشق دارد اتفاقی این نخواهد شد که من بر زبان گر حرف زهر اوست لبها بر کنم	سیکشد گرداغ حسرت سینه جان داده ایم باتن آغشته در خون چشم حیران داده ایم تا گلی چنین زیان بخت و امان داده ایم تا بنوک نشتر مرگان رگ جان داده ایم نسبتی دارد و ما غمی سر بر بچان داده ایم گاهی اگر کوشی بحر فغان رضوان داده ایم واگذارم در داخودر ابد رمان داده ایم برگلوگر تیغ اور دست شیران داده ایم
	تار و دواز لوج یا دم نقش نام دیگران چون خلوری خاطر خود را به نسیان داده ایم
طی نشد راه حرم خود را سپرد از انگنم در لباس محرمی طبع صبا باید گرفت	باجرس در ناله آوازی برآورد از انگنم پرده شاید از جمال شاه در از انگنم

خوش را بر باران صد باره بارانم خواب غفلت تا کی که غم بر آواز انگنم عشق چون صیاد شد که شکار باز انگنم گریه در چشم خون پالا سرافراز انگنم هر سر راه نگاه و ناوک انداز انگنم پرده ز غری بدرغ چشم غماز انگنم	خوش را بر باران صد باره بارانم معنی دارد صغیر طائران صبح خوان میتوان سرخیز قدرت بر درخت نجات در شکار گوشت یافت تر باید فشان دل به چکان نسبتی دارد به نام خویش را راز غریبان میشود سر بر سر شرح و نشان
---	--

ز دلخوری درون شیرازه دیوان طبع

بهر دیوان غزل خود را بشیر از انگنم

خوشا رحم سلمانی سلمانیانم نگاه صد زبان و انان بقصد قاصدی نیر بسوی او اگر میخمش شود شک پری نازم دل موست صحن باغ و بستان چه بگیرم دواند هر طرف موج سرایم احطش گمان تم در آتش و هم دنیا رم سینه خود را چو در بر تم غل شمع اقبالش شود روشن چه دشوار است ضبط ناله بی اختیار آتش	نمیر سپید عشق بت چه بخود زایانم بر سوانی پایمی سفر شد مار چنانم ز بیانی که در کج تخمیل کرده حیرانم اگر سید اشت بخشی از کاشکش قفل زندانم چه میگویی باین سر گشتگی خضر سیاهانم بدایان داغ گو میریز گردون در گریبانم طیور پروانه سان خورشید بر جای شبتانم کشد از سم بیدردان زبان و کام افغانم
---	--

سر آوازی داریم خون پالا سر کوئی

در یغاگر بنودی در تیر کو هر طرف دانم

نزدیک شد ز طوق جنون بر آورم	خود را بقتل از همه کس بر آورم
-----------------------------	-------------------------------

<p>گرم در چنانکه ندزوم اگر نفس مژگان زکوه نوک سنان میکند بر لب ترسم ازین غرور که آن صید پیشه را افکنده عشق سایه بغیرم غیبست تا صبح فکر معرکه برین امید هست گردیده نیم غنچه بوسه های خام حیف</p>	<p>بهر سمن در آفت بال و پر آورم رفتم که ز غمهای درون بر آورم ایسدا ز صید گمش لاغرا آورم اگر مهر را بنجینه نیلوفر آورم لکین شور را بجمع که محشر بر آورم خونی در گماند که جوشی بر آورم</p>
<p>بهر شار وصل نکلوری خدا کند کز قبح دیده دامن پر گوهر آورم</p>	
<p>غمی را چو جان در بر آورده ام ز افتادگان جان خویش را بر اے گل بوستان جگر زاشک که بر سعله دامن کشید چرا و خور و حسرت از هوس نهم تا لب سرخیه آفتاب بقربانکه ناز قصای خویش بدون کرده ام صد تنها ز دل</p>	<p>طرب را چو بر سر آورده ام باختاد گے بر سر آورده ام نیم چشمه غنچه آورده ام نق سینه افکار بر آورده ام هوس را بجزرت بر آورده ام اگر بیان نیلوفر آورده ام عنم پهلواغرا آورده ام که یک حسرتش را آورده ام</p>
<p>نکلوری چه پرسی چه آورده ز خشک و چشم تر آورده ام</p>	
<p>از سینه گزانه بلبل بر آورم</p>	<p>صد داغ تازه از جگر گل بر آورم</p>

<p>خوشید و دست شود منظر هر چه آیدم صد غم برون و جگر دلش میبزم با مردم نماند و سر سلسله میبزم بیتابی ننهاد و قدم در سرائیل مردم ز خا و ذریع ساقیم کجاست</p>	<p>گای که سر کجیب بنیل بر آورم گر میبزم که تنغ لغافل بر آورم کز گوش نام عریه ناعقل بر آورم رفتم که در پردی تحمل بر آورم تا سر ز جیب خرقه گل گل بر آورم</p>
<p>برجوی دیدر بند طوری زلال اشک از چار باغ بخت مگر گل بر آورم</p>	
<p>پاس از دنبال محل میباشم ریشه تدبیر سامان را بعلم پر توش آئینه هر جا میهند مستی که آب حیوان میکشید تا نسوزم میفشانم سوز را حسرتی برگوشه می بینیم کوه انجین گویم که از شوق حرم</p>	<p>خوبش را آخر بمنزل میباشم از دماغ عقل جابل میباشم خویشتن را در مقابل میباشم از دم شمشیر قاتل میباشم آه از آن آهی که غافل میباشم دست در شبها چو برون میباشم ز غم از دامن محل میباشم</p>
<p>چون ظهوری میکنم کسب جنون ز محنت تحصیل حاصل میباشم</p>	
<p>زودیک شد که جوشن غیرت بکشم ز دست مرفوت شربن بکشم آورد و شک دروغی میبست</p>	<p>بر روی غیر تیغ و عای سحر کشم کاری مکن که از دل تنگت بد کشم کز سیننه نخل مهر تو باریشه بکشم</p>

<p>ساز طاق اردو شوخ و درگشتم تا چن بیل و جله ز مشرگان ترکشتم تا کی ز آہ پر وہ بروی ترکشتم خود را مگر کہ بر سر آہ سفر کشتم</p>	<p>باغیر خندہ جنت مکن سر خوشم ہر روز دیشو لب امید خشک تر بکہ سہری بکلیہ ماور نکر و روز بر دوش صفت دست نہاؤ تا خشک</p>
<p>جان از غار رشک سوری بلب سید کور طعن خم و سہل کہ از جرمہ در کشم</p>	
<p>در و بیگانہ از دوا دارم اہل تہذیب را بشاد دارم دماغ دل صد ہزار جا دارم خانہ در کوپہ رضا دارم پشیم پر راہ تو تیا دارم قاطرم خوشی کہ آشتیا دارم واسعہ بر من کہ من ترا دارم من چہ دانم چہ مدعا دارم</p>	<p>آب یا مالہ آشنا دارم عشق از جیلا حلاصم کرد استغرض در گریبان است نہ نہم سہر و کلغ شکوہ بنا ای صبا بر غبار راہی زن رشک بیگانگان ہلاک کرد ہر کسی پیش تو کے وادار مدنای من خراب پیرس</p>
<p>نا امیدم اگر چہ از ہمہ کس بہ طور می امید ہا دارم</p>	
<p>وز گریہ چہ را ز غبار می آردم بر گرد دل ز داغ حصار می آردم از ہر نہال تا زہد بیدار می آردم</p>	<p>آن ہر کو کہ نالہ زاری می آردم ترسم کہ زراب تمنای را جلتش چون سر کمرہ ریش تو در باغ بوستان</p>

<p>در پرده های چشم نه چون گل شکر تا گیرم از شکیب جان گرد مسرغ خواهم برور گریه ز منت ذل جگر ای شیخ نور مذمت ز تار بر تیغ</p>	<p>از پا اگر براه تو خاری بر آورم هر لحظه دل بگرد و باری بر آورم بختی حسا عشق تنگاری بر آورم اگر خواهی از رد تو تاری بر آورم</p>
<p>آبی ز جوی گریه ظهوری گر آور د از نخل خنده برگ و باری بر آور د</p>	
<p>دانه اشک لاله فام آورده ام یار هم از تیره روز بهاس ز بد یکسان جان بر فرمش بگذر شمار گویر آتش سودا بچوش بر سر او شیم کاسه ک خار کوبش را اگر افت قبول و بزم او صیاد راه نیست جسم را میباید خایه و نوا بد کشود</p>	<p>تا تر و غشم بدم آورده ام بر تو خورشید جام آورده ام بر سر کوس خرام آورده ام آرزوی حسد خام آورده ام صد شام از هر شام آورده ام از بهارستان سلام آورده ام خود بر آخود پیام آورده ام خوشی و آنا پیام آورده ام</p>
<p>چون ظهوری عشق خواری بکنم رو پشت اترام آورده ام</p>	
<p>ساقی ساقی ساقی ساقی خاک کشیدم پیش درگاه خوش را با ختم از و ممو ر</p>	<p>دُرّه اود آفتاب خود دیم عرش قدر و فلک جناب خود دیم بند ازین عاشق خراج خود دیم</p>

<p>پایان سرای خواب خودیم نک سینه کباب خودیم روز و شب گرم احتساب خودیم</p>	<p>در غفلت زمانه بند و طرقت گریه شور لذت دار د خون بختی لک بر آرد و جوش</p>
<p>باطوری حریف تمام شدیم اینچنین مست از شراب خودیم</p>	
<p>بر بزرگ صبر ز نوک تر و فشر ز دایم قرعه بر سایه شش و صنوبر ز دایم بسرانگشت تنم در و گرد ز دایم شعله آه که بر بال کبوتر ز دایم سینای عسکر بدو بر چهره صرصر ز دایم باوه دوستی سالی کوثر ز دایم</p>	<p>حال خود را چه صبر زلفت بهم بزودایم بهر خواب بیل از آرزو قد کے هر زبان حسرت اگر بر رخ من بسته و چه نوید بگر سوختگان نامه ماست آن چراغیم که از تقویت سوز و رون سر خوشی جریه کش ساغر و پیمان ماست</p>
<p>عطر ریحان بهشت از تو ظهوری خوش باش رو که ما بر هوس زلفت مغرور دایم</p>	
<p>خرابیم کرد و زور آرزو تعمیر بخوابیم زیغ غمزه و در گردن زدی بخوابیم ز چین زلفت در عبا گردان زنجیر بخوابیم قوامی حیرت مزینم از بهوس قیصر بخوابیم ز شوقش خواب انا صبح و شب بخوابیم چراغ عجز الی بر تو تا شب بخوابیم</p>	<p>پی عرض متناقد رت تعمیر بخوابیم برای غیرت ناصح سر صبر و تحمل را جنون خویش را نازم که بهر گردن دوا بخواب امشب بلم هر لحظه بزنک شکمند بمنزل کی سد سالک دلی ز نیست پند سباد او چشم زخم افتد شب بطافتی برین</p>

باین دست گریبان ز ظهوری تا بلی سالم خدا را جست و جوی دست امن گیرم	
روزی نشد که در شب غم بر سرم بکشاوری روی غایب من کز اثر ترسم آب دیده و هم روز وصل را صد شاخ تازه ازین هرگز ندم از تاب شک ساخته آشفته طفا شمشیر نغزده جوهر خود آشکار کرد	ما چند فال روشنی چشم تر ز غم شاید ز بنده خانه مرمان پیر ز غم شسمای مجر کز قره بر یکدگر ز غم برکنده نخان باغ هوس چو این تر ز غم آلت پی قواب با که ز تاب کفر ز غم پنهان بخت تانگی بر جل ز غم
پروانه ام بشعله ظهوری تا ساراه آن شستم که همچو گیس بر شکر ز غم	
سرخوشی را خاک کرده ایم لب ز تابی بشد آمد بجوشش کمن با صبا حجب ما را پسند بیای طرب نیست یک نفس بچ نداد رد گر عجز رسد با ز بهم نگسده نغمه بزم ما ازین غم که ناخوشی و غم ز غم	بلی سروری آرزو کرده ایم بشیرتی ز هر خود کرده ایم که بهر دریدن رفو کرده ایم ز بس و غمش با هو کرده ایم کل گلشن وصل بود کرده ایم لب و ناله را رو بر و کرده ایم جگر را بدندان فرو کرده ایم
ظهوری تو در لب گره کن فغان که ما گریه جل در غلو کرده ایم	

<p>از نسبت چون شد سر بگام بر دل کس غبار نگذارد چون دلش پر شو و زبیدات چند از جان دل بر آری دود دامنای سرشک آخر شد راه گلزار وصل میسر شمع زاهد نامی من گیرد جان فدایت بگو بگو قاصد</p>	<p>بچشم ملک ملک لب جام دامن افشانی تو گاه خرام لب کشایم ز شکوه ایام صبح بر رخ کشیده پرده شام طائر گام را نکردم رام ایدل اول علیح رخ گام بر همین پایه تمتت اسلام وصل میبازد از ادای پیام</p>
<p>احتیاج مر البصیر به دین کر ظهیری شکست اہم دامن</p>	
<p>عشق آورد بر سر کارم دیگر از صبر میکنم بر ہیز باغ باغ ارغوان تو انم گشت زیب اوراد گشته ذکر بتی نرگس شمع او نہانی را میدہی بخت سودائی</p>	<p>کرد در ملک و در دہارم تازیہا چشم بیارم صاحب دیدہ ہای خجستارم رشک تسبیح باد ز تارم عشوہ چہند کردہ در کارم بکسادی رواج بازارم</p>
<p>کر ظهیری تو میروی بوطن بسلاست کہ من گرفتارم</p>	
<p>کر و غیر از برای جان رفتم</p>	<p>غیر حرف تو از زبان رفتم</p>

سردسان بال میدانم سایه پروردنخل ماست مبار حسن بروی عشق خوان آراست مشرقی عشوهای تنهاییست فانوح از فکر آبروی شدیم	بهوائی تو خانان رفتم از محل باغ خود خزان رفتم مغرد مقرر استخوان رفتم از تیغ خودی دکان رفتم بجین خاک آستان رفتم
---	--

تا ظهوری رود پستگدی

خواب در چشم باسان رفتم

راو بر عزمه جهان بستیم روای مشکر از زبان دادیم خون خود را بهر طریقی که بود یادش آمد درون قیامت الفتات آشکار میخو احسم در چین از طراوت سمنش آخرش در کنار می آریم	محمد با عیش جاودان بستیم هاتل شکوه با بان بستیم بر دم تیغ امتحان بستیم در صحبت بروی جان بستیم آب بر رنگ از غوان بستیم چشم از عیشه نهان بستیم بطریق که ما میان بستیم
---	---

خزنده بر دل ظهوری نش

تهدت زخم بر سنان بستیم

گراول کوپ عیشی دیریم بنوی نامرادی راه بردیم بروی ششاهنم نیل حسرت	سری آخر کوی غم کشیدیم سراشت پشیمانی گزیدیم با تگشت سیه بختی کشیدیم
--	--

<p>زهی سودا که جنس سودا نیست مبین بار چنین افتاده و زبید نموده خونت سرتاپا رجایتیم حبسین با دیگران سچین غایتیم</p>	<p>زبان از زبان کاری زیدیم که درهای کشایش را گفیدیم گذشته کار از شمشیر شهیدیم که مادر شام ماتم صبح عیدیم</p>
<p>اگر با خویش می بودیم همراه ظهوری کی بشنل می رسیدیم</p>	
<p>چه پنهان میکنی رخسار دیدیم تو خود را هم تقد بود و نابود بجز جنس مصیبت نیست ترا خدا یا خیر باشد رسم نیست نیم التفاتی داشت در کار بیای چاره دامن میان</p>	<p>فر از تنگ باخود و شهیدیم ببالفر ختی اما خبر دیدیم اگر چه خواجسته باز از عیدیم شکایت گوید از خود شنیدیم گل امید را انشگفته چیدیم نقاب از روی حال خود کشیدیم</p>
<p>طهوری سخت تر گردیده بیدست مگو بهوده در دامن تنیدیم</p>	
<p>راه بخت چاره جو نیستیم گوشش راه منبسی و گردادیم رنگ از چشم اعتبار افتاد صبر مجلس بر راه شوق اگر است نیست چاک لباس سوزن گیر</p>	<p>دریا پارگی مرد و بیستم لب یاران چند گوشتیم سزد منی بر راه تو بستیم تار بر سازهای هو بستیم عقده بر رشته رفته بستیم</p>

<p>از قیاسان کینه و حلیم تا کے سدر اہ سبب نشد</p>	<p>گر چه ز نار آرزو بستیم خویش را عاقبت بر لب بستیم</p>
<p>گر گلوری ز پا فتادہ چہ عشم کر دل بخت و جو بستیم</p>	
<p>دل سر کوئی گرفت از ناز خوان فارغ در نور دیدیم ہستی را ہر یک شد آرزو داریم خاری از بر پای جان بیشنا سہم تر بخت خویش خوش صحبت سرمد پیدا رہی باشد سرا و شام عشق با بسا شوید و پیوستہ از ابد بزرگی د</p>	<p>با نیالی آستہ اگر دید از جان فارغ در طواف کعبہ از سہ برابر باقی فارغ از تمنای گل جنت گریبان فارغ پیش ما آورد کسوائی در مان فارغ ہج شد خاطر ز صدمہ خواست ایشان فارغ از رسوم نامہ و آواستہ و ان فارغ</p>
<p>در بیت گرم بخت چون نامہ بختیم از امید پرستش تا صبر مان فارغ</p>	
<p>بر شو و در بختی نیست کثودہ ایم افرد و ایم غریبہا خوانی بخت و ایم کرد خدمت بخت نہ بر جہنم رہیم چہ پار سازد ایم و شاہ کو جہد و بخت خود را نکاہد از خندہ لب بہیم رساند بخت را امید گرم گشتہ در این بخت نزل</p>	<p>کم کردہ ایم از تن و در جان ایم در بزم وصل نہ صحت بخت نہ ایم در کعبہ گریہین با ما است و ایم خود را بہر کے بطریق نمودہ ایم بر حبیب بخت ناند زلفی کثودہ ایم زان بوسہ کہ از لب بختی نمودہ ایم دوش از زبان خویش خبر با شنودہ ایم</p>

خود را در آب آتش غم از دایم	ماهی طبعیتیم دستم در مریح هم
از دیدن مراد ظهوری حجاب نیست تا ز رنگ خود ز آینه خود زوده ایم	
دانی بسینه سینه بدانی رسانده ایم از باد و دمان مانعی رسانده ایم چون خویش را بکنج فراغی رسانده ایم مانع کام نقب سرغی رسانده ایم از شلهای آه چرخانی رسانده ایم تا فرق خود بسایه تراغی رسانده ایم	گلچین شوی امید که باغی رسانده سر داده ایم رخ خماری بنوعصر چشم از نگاه گشته توی در تخیل در کوی جست و جوی سامری مید ظلمت بشام کلایه یارخت خود کشید بال بهاری تار که اقبال یگان
از صفات جام رخ ظهوری مانگو کیفیتی ز دور دایمانی رسانده ایم	
از مد او ادا من حسیم جگر افشاده ایم از سو او شام پر تو بر سه افشاده ایم از نهال آرزو بر خود شمر افشاده ایم یک جهان خورشید و مه در بام افشاده ایم در دجام تلخ طعمی شکر افشاده ایم پر تو دیدار بر بام نظر افشاده ایم	مرهمی بر دل نبوک بیشتر افشاده ایم آفتاب عشق طالع شد سیه روزی گشت بر سر کوی غزل جان دل گم دیده فروش شمع اقبال شبشان تمنا در گرفت خنده شیرین بجام تلخ در کاست باز چون برون آمد نگه راهی بجایی میرود
از تو غیر از نیت و ابد ظهوری هیچ چیز دست بر هر آرزوی شکر افشاده ایم	

<p>عیش و فراغ را همه بکسو گذاشتیم سراپا به‌شینی زانو گذاشتیم از بس ادب نقاب بران گذاشتیم دل را با اعتماد غم او گذاشتیم این کار بعهده دارو گذاشتیم فردیا در ایام بلبل پرگو گذاشتیم وقت بضعف و عجز به‌نیزو گذاشتیم در تنگنای تفرقه به‌پهلو گذاشتیم در حق زلفت به‌شکل تو گذاشتیم</p>	<p>تا سینه را به باغ غم او گذاشتیم کردیم سیماد و نیامد بجای خویش طوفان آوادم و جانم را بیاد داد خون می‌کشد ز تیغ خنجر در جهان عشق شاید بدست درویدم و او شود پاک گشتیم طوطی نفس گنج خاموشی بر هم زدیم نسخه ترکیب عشق سرا ما چند به‌لو از کس و نا کس خوردیم آن تو به که رونق کار شکست از دست</p>
---	--

در خانه بنیستیم طه‌ری کوب

خود را به‌سعی بخت در آنکو گذاشتیم

<p>منظور بود در دمی به‌سو گذاشتیم برویم خرقه را بلبس جو گذاشتیم در جلوه گاه قامت به‌جو گذاشتیم در بنبل از کنایت او گذاشتیم در روزگار مرمت او گذاشتیم دل بر دو قالا له خود رو گذاشتیم خود را به‌رنده و زنی او گذاشتیم صد چشمه زهر در بن به‌جو گذاشتیم</p>	<p>در راه دیدم کعبه زگر رو گذاشتیم تقوی بجای کمری کمری بست برود بهوش که بازماند نظر نگاه بود بر لاله از حکایت او رنگ ریختیم امید را که لازم مهر و محبت است از دغمای سینه توان شعله بر فروخت زانوی غیر تکیه که انفاس شد از روزگار ساغر محبت حواله بود</p>
--	--

<p>هنگ بر دقای ظهوری تافتم در وزن مهر خود چو تر از دگر آیدم</p>		<p>شام گشتان خود را از سحر چو کرده ایم نیست غم از شعله غم یال پر چو کرده ایم ساغر زهر بیا گردی تر چو کرده ایم جو یار شایخ را از آب تر چو کرده ایم بر کنار خوان ناکامی نظیر کرده ایم باغ و راغ خود ز نوک بنیشر کرده ایم</p>		<p>تا بناسور باز نسیم جا چو کرده ایم پرده فانوس کو پروانه را مجبور دار لحن بید روی ندارد و مجوزت بودیم نخل بافتادگی اسایه پر در کرده است سیر چشمایم چشم عالمی بر دست است ناله زاری میرسانم از خیال غمزه</p>	
<p>تا ظهوری قفاند و ز قار و ز وصل دامن چشم تر از لعل گهر کرده ایم</p>		<p>غمی در جان گره شد گنج این بر اندازم نمک در چشم خواب اپناشتم افسانه نامم بده ساقی بده انداز پیما نه نامم و گریخت خانه را ز لور شوی بخانه نامم فریب شمع چشمی آشنای گانه نامم بدست دوستی صیادی دیوانه نامم</p>		<p>بر آمد کام رسوائی دل دیوانه نامم ز حوت شکری داستان شوری بر اندم جنون این بانی جز از مستی سرشارم بیقرانی اگر قدرم گرد جرم کردم بچشم آشنائی صورت بیگانه دارم چو لیلی طره صیدی را از آبراب نموده دارم</p>	
<p>ظهوری شهبود شکر از لعل شکلی بنوا بد در دن شامه یال افشائی پروانه نامم</p>		<p>مست گشتم و در مذنب دیم</p>		<p>جام عرفان بر می مشرب زدیم</p>	

<p>رنج راست بود و ما بهنجب رد برود کردیم اشک و دیده را لب بر یاری انداختیم خون چکاند یارب از دیوانه دور مشوه مار بعد ازین جز و ز نیست</p>	<p>شکو را جبرادب بر لب زدیم پشت پا بر یاری کوکب زدیم آتش در استخوان تب زدیم بسکه در کویتو در یارب زدیم آتش از آه خود در شب زدیم</p>
<p>پای جمل عقل حکم گشته بود تا ظهوری راست گرد چو نیم</p>	
<p>دل را بیک کرشته پنهان خویم جنس دیار عشق یار از رخسار در دشت شوق زلف و کمان اینک شوق ز چو دل از زان دیده بود سودا گز عشق نمیشد بقدر دل سودا نیان کاکم ز لیم و در نیست کار بهر ساله رو پیش خویش نیست از منت تبید اسباب نارسیم در مخزن جگر گهر چند جمع بود</p>	<p>بر کار بود مشتری از زان فرو خیم آتش به پنبه شیشه بندان فرو خیم صد شام تقبیرم و دمان فرو خیم در احتیاج غصه نقصان فرو خیم با چار بود گوهر ایمان فرو خیم گریه لب سبیل وریان فرو خیم زین چاکس که با بگریان فرو خیم عشرت سرای کو چسبان فرو خیم دلالت گشت دیده به امان فرو خیم</p>
<p>دیگر با جوی ظهور می سر و دیش لب را از عسقم بناله و فغان فرو خیم</p>	
<p>غمی آورده ام در بیع جان شادمانم</p>	<p>بصد عشرت اگر بگذره بفروشم زیانم</p>

<p>شبتستان جگر بر زور شد از شعله افغنی نکه های نمانی ز رنگ از آئینه بر دایره چنین و این فکندم کار خود را از شکلیا گر نذر مهر منم در کام من کاری نیساز دی زن ای نصیحت گو سخن نگذاشتی لب</p>	<p>نمی میرد چرا غم منفر تا در استخوان دارم بروز بجز شاید کم نگاهی را بران دارم چرا زین پیشتر رسوا گشته تر جان دارم که از کار انانی شکرستان بر زبان دارم بخود زین پیش مبصری در سوالی گمان دارم</p>
	<p>مگر در کوچه صاحب عیاران خانه میگیرم طهوری نقد دل ادر کردی استخوان دارم</p>
<p>کو غمی تا پایی منت عشر عشرت نسیم از کند زلفت آرام گردن دل را بر دهن آرزو را بر کنار نیل ناکامی بر م بر کشتم خنجر برست عشق در کوی خون گسترانم مهر طاقت بستر بتا بے</p>	<p>توئی از ضفت در سر خنجر قدرت نسیم رم کنم از خویش سیر و زوای مشت نسیم بر زلفش در آب داغی بادل حیرت نسیم رسم را سیر میرم در دامن عادت نسیم بالش بیار سی بریز بر صحت نسیم</p>
	<p>با طهوری گردم گاهی نیمه عقل مال مهر مانع از خوشی بر لب خیرات نسیم</p>
<p>وقت آنست که دستی بر عاثر داریم میرد دهره خود عشق بجای نارا گفت اشکی اگر از مابین جگر گمان بار دردی که زنده کرد تو شکلیک</p>	<p>از ره عافیت خار یلایا بر داریم یکجان جان زنی روی یلایا بر داریم نام زمینی از رنگ خنجر داریم توئی بخشد اگر ضعف نیکار داریم</p>
<p>وقت شکرست طهوری بهین بده</p>	

	خوش بیا تا در دهم در ضایع داریم	
<p>خدا فرقت دهد کاری با تنهایی دارم بظاهر دست نهمی دل شیدایی دارم کشیدم یا بدامان نیتی بر پای خود دارم ز حد بگذشت بی پروایش سودا می دارم سحرهای فراغت در دل شمع خود دارم زبان افسردم شمری از غوغا خود دارم شکایت گونه از دیده بینیای خود دارم</p>		<p>سر خود را بای دلبر خود رای می دارم نشان گوش جان دل تو پامان میایی ز خار رشک نشتر خیز از باغ سرکونی هنوز اصلاح حال زار خود شاید توان کنی باشک شک شستم دیده را از زنجیر بلیدی بهر کس بمنزله اینها بسره گشتی و تفرشت در قول آفر هر کاری باید نظر کردن</p>
	<p>بظاهر گریه می شسته عجز طهوری را نشان سر رشته در دست استغاث خود دارم</p>	
<p>که حرف از بیم تلخی راه میگرداند از کاسم چه حاصل آنکه چون آرزوی دکان کنم بیگانه ست غفلت از برای دانه دارم سپندی بیز در دفع گزند صبر و آرام سخن نا گفته برداردش مضمون بفرایم که پذیرم غرور و ثبونی آید بار بارم شبیه صلت اگر نه نند سری مردانم</p>		<p>نمیرانم چه زهر است آنکه دوران بخونم تمام عمر خود شیدم ز ناب آتش حیرت با بیخودیا و نیت حشاک تر خواهم ز خالی تخم شوق گشته ام در سینه آماج قیاس اندیتم کن که چون قاصد شمشیر به زحمت میدی خود را برق تیغ قائم با فغان به در انهم جیب روز خوشتر</p>
	<p>ز کیش زین پیوسته می عاشقم عاشق نزد بروم که قاری از حدیث کفر اسلام</p>	

<p>نیگرم و لیکن درین شرکان نمی دارم همان پیش ست پامی جان خواصرت کوئی بجوت و غده لب بکشا که رسوایت اینک چه حاصل از چنین روی که داری آنچنان خوشی اگر محرم نگشتم شکوه باید کرد از خویشم</p>	<p>هنوز از بهر کشت بقرار می شنیدی دارم همان بخار کدل گل نگذار غمی دارم تو داری ناز بسیاری من صبر می دارم چه شد گر عالم مست است همه حکمی دارم که در خلوت که دل همچو جانا محرمی دارم</p>
<p>ظهوری عشرت نشاد می سازد طرح بر افکن که مردست آرزوی من ایش نامی دارم</p>	
<p>ز رشک من چنین افروخت صحبت خویشی دارم علاش رتبه منصوریت میدارم پی پرواگی پرواگی بنوا هم از شمع بمن ساده لوصها بوس خوش میاید دارد همیشه خاطر ترسم همیشه ساعت بربلب مدار میکنم بامدی تا میتوان کردن</p>	<p>شمار راه گم گردیده رهبر گوگبی دارم خدا فرصت دهد انداز عالی مطلبی دارم بر شوت میدهم جان آرزوی منی دارم این دست تکی انداز بسین غمی دارم نیگونی دل شمرده جانی بر لبی دارم چو بر سیر از انصاف تنی یاری دارم</p>
<p>برای غیرت تقوی ظهوری می نمایان دارم گوارا باد از رندان زاهد مشربی دارم</p>	
<p>از طره اسپر بریشانی خودیم چاغند هوزر حیان سیل غم برون شاید که بر کشیم سری از دل حم زین پیشتر اگر نتواندیم در خطر</p>	<p>مقاصب کو که گشته حیرانی خودیم در انتظار گریه طوفانی خودیم پی بر پی شکب بیابانی خودیم غم نیست در پناهِ دیشانی خودیم</p>

<p>مژگان ز ارمایه نگی مد و کرد دامان دل عبث ته کوته امید باز گو باش روی حرف حکایت بیگران بند و پسر مسالمة با ما نمیکند</p>	<p>در خون نشسته دل سپیدی خودیم در دید ما سبک زر گرانجانی خودیم نرسند ما بدوق زباندانی خودیم شمر منده رواج مسلمانان خودیم</p>
<p>برزد سری ز سینه ظهوری میدرخش بان بهتی که در پی دیرانی خودیم</p>	
<p>بر جگر رنجبت سنان خوش مژگانانم کس بهم بر زده تفرقه عقل مساو بسیکس از سر دشت من از رسولی سایه کعبه ز مغرم لغت بجز آن بزم</p>	<p>پیر من گشت قبا چاک گریبانانم موج گردیده دلم زلف پیشانیانم رفعتی یافته ام عشوه پنهانانم عشق شد را به سرم خضر سامانانم</p>
<p>نیست اندوه طلای که نداری صدرنگ ای خوشست عیش ظهور سر و سلمانانم</p>	
<p>سر ایچان شدم جانان خویشم نرم خاری نمی بینم تران رفت رفتی نبود و اندام هر قطره خون نفلان من کشودند زینش ظاهراً بهر گریه اخوان میفرودشت برای دیگران طریقت نشانی</p>	<p>سر آمد درد باور مان خویشم بهار آمد گل در بجان خویشم تو شاعشرت نگارستان خویشم در آغوش غم پنهان خویشم از نایم بوسه از زان خویشم از آب کوشته دندان خویشم</p>
<p>بسیکس از سر دشت من از رسولی سایه کعبه ز مغرم لغت بجز آن بزم</p>	

	طهوری در غم رسیان خوشنشین	
<p>راه طهوری باز شود در نظر نشین در خرمی بد دولت فرگان تر نشین زندان خود مشو بهوایش بار نشین چستی میان به بند ز دلما بدر نشین شام که در تی بصفای بحر نشین اکنون در آتش از بهوس اخلر نشین داری اگر رگی بدم نیشتر نشین کو خون بریز متعجبت بدر نشین تخی از ان جهان شنود در شکر نشین ایست نشسته اند بهر پیشتر نشین</p>	<p>پنجم چون دانه کنی در نیشتر نشین پر مرده گشت خاطر ازین خندهای در گریه چون جاب بدر پردار نشین چندین فردم و برگ ریشه کسان بکشتادری ز خلوت شب رضای نون گریست تسه گران کردشتا زان نوک غمز گشته خیلدن چه تیز مردان هنوز ز گردیت آرند درینا زهری زرق تا قدم ای بند گوهر بمان خوشی در آغوش طهوری آمدی</p>	
	خشم تو آگست طهوری تو غافل از دیگران میرسن خود پر خند نشین	
<p>در آمد غارتی از در نه آن من نه من چو دلفتم بد ز تا زو نگاهای از کین من ز دوح دیده هیمان دری را آتین من چه بودی کاش میبری بنود منی بچو کین من تکلیفی شد دل من سادگی نقش کین من بصد ساطور توان هست یک چن خبرین من</p>		<p>یکی شد غمت در احوال چنان من چنین من بنزل میرساند کاروان صبر و طاقت را بامیدیکه ریزم در تشار آشنای تو نه دومیای نزدیکان دنی نزدیکی دورن نیام خاتم جشیدی کنیز تو دوش ز خاک خون قربانگاه عشقت عید میچو شد</p>

<p>چو بکاری خشک بلب چو سبزی ز شتر هم ز آتش پاره بر سینه خم داغ افشاندم</p>	<p>بباد اختطگستان کام کس از انگین من نهاد از شعله خورشید خرم خوشه چین من</p>
<p>ظهوری را برون آورد از آلاش مرهم دل بیگان پسند من رگ نشتر گزین من</p>	
<p>خود دیت شد قاتل قربانیان کعبه را رقصان با استقبال صیقیل صیرت زدای زنگ دید تا بمترل یکدم تیغ هست راه کیسای سر خردنی کرده اند از قلم درجوی سیرابی نوشت بر کند عیدی سر از هر قطره خون</p>	<p>هست حاصل حاصل قربانیان بلوه های محسل قربانیان گشته دفع حائل قربانیان راه راه منزل قربانیان سبزه آب دگل قربانیان دمل خط و اصل قربانیان برشگانی گردل قربانیان</p>
<p>بک گفت خون طه‌وری خج کن ساز خود را داخل قربانیان</p>	
<p>لب فرو بستم سخن انیست این در ره هم گرد امید و هم نیست بزرگوار نیم ماهه گزورق در جو د آستانه تار کم در تماشا چشم تابیدن مانند ذوق در بالیدن کاهید نست</p>	<p>گوش بکشاوم زبان دانیست این بر دو عالم دامن افشانیست این درو فاداری سبقت خوانیست این رو نگردیدست پیشانیست این چشم بدین دور صیرانیست این کم شدن در خود نمایانیست این</p>

<p>کنده میل تیز دندانیست این گشته گریان زخم خندانیست این</p>	<p>تا که تار بوس شد ریز ریز تخ او بر حال ز خون گشتگان</p>
<p>گر طهوری گشت رسوا در مرغ اقضای عشق نهانیست این</p>	
<p>هر چیز جز او ز دل بدر چین در گلبن خنده سحر چین طف لانه لبی بگریه در چین از انگر اشک در خبر چین کو و غم دور دور کمر چین صلح ست ز جبهه چین بدر چین</p>	<p>کنج نیشین بساط بر چین از شبنم گریه ناز کیس پیرانه سر از تراکت غم هنگام پیام آب و تاب شاید که شوی زمر دیاران در رخ چه کشتی سپری جنگ</p>
<p>چون گرم دعا شوی طهوری اول ز نفس نف اثر چین</p>	
<p>فشتی نشسته مهرن از دیدن چین میخواست آن جریده روی نه چین مقدور کیست ندین و ناویدن چین سوگند من بدوستی و دشمن چین حیران نزد بر آتش کس این چین میخواست آرزو کند ام روزن چین دار و زبان خامه من وزن چین</p>	<p>دل ساده طور و نرسل و پرن چین برین کین غارت صد کاروان کشتود این مرده تنافل روی گشته نگاه باد وستان بد شبنم میخور دسم دامان شعله در کف خاکسترم نماد سورخ گشته سفید ام از داغ حیرت در با بر دی حرف تر نم فرد کست</p>

<p>نارحم بر دمان کشاید بیکر زنج بر سینه و انعمای تو از شد و خوش گر و نمکشی خطاست بگردن و دمان</p>	<p>من بودا توان تو شیر افکن چنین تو شیر و ماه دانه از من چنین طلاست ظلمت را بر گردن چنین</p>
<p>بگذشت چاک جیب ظهوری ز دانش طوفت قبا بسانه بر این چنین</p>	
<p>از تو دبر و ن ساخته پادری چنین در خون پیری یم از شرم لاغری دار و تقاضای زنگه صید بند تر در روز حشر زندگی آید چکار کس باشد لبعت جانی خوشم امیدها در دل فسر دگی ز تقاضا گر ه مباد دیدم نمیشود بنگه رهن صیرتی ناگسرم رای گل چهره شبنم است</p>	<p>در عشق ملی ساخته کس منزلی چنین که در شکار گاه فته بسلی چنین با منافای ای آگهی غافل چنین دستی بکار گر نبرد قاتلی چنین ذوقیست مهر بانی سنگین دلی چنین حل از نگاه گرم شود مشکلی چنین تا دیده آرد در میان حامی چنین ترم نفسی که کرد گذر برگی چنین</p>
<p>کس در زمان عشق لفرن چنین نکرد از زانی تو با ظهوری دلی چنین</p>	
<p>شد کار من ز دیده تر گل این چنین جای تعجب است که از سحر زنگه گرم آید آن شوند که از خوش بگذرند نشستی در آب دیده کشیدند و شتیان</p>	<p>پای کسی ز فته فرد در گل این چنین اعجاز عقل و دوش شود باطل این چنین افتادگان و دندنی محل این چنین دار و محیط عشق خون ساحل این چنین</p>

<p>آری زمین پاک به حاصل بخشن آینه کس کشید مهر تر از دل آینه می باش از ترودن غافل آینه</p>	<p>از تخم مرغ سینده ابرار خست آورد صد کشت و بیک تنگنا کشند از جنبش نسیم تو دور کوی آبی</p>
<p>ترک نمود کرد ظهوری برای تو فود را بگردن خرج که شد دال آینه</p>	
<p>قفا و آفتاب از نظر کیست این در آمد بمنزله جگر کیست این ز جانت نزد مکتب کیست این منا و ست دلی بکبر کیست این ندارد کسی رو سیر کیست این نمل آب شد در شکر کیست این نمی آید از دل بد کیست این ز شام علم زدو سحر کیست این</p>	<p>می کرد بر ما گذر کیست این هم از گرده راحت دلغ او در است از طاقت صبر دور فیض قد و شش و عار اثر اگر سر رود در تمنای او ز شیرینی شور گفتار او بیادش نمی آیم و یاد او پیرایه شب بحر روشن مباد</p>
<p>ظهوری صوری سفر میکنند کسی آمده از سفر کیست این</p>	
<p>دستی ایدل تو هم رنگی با عرض کن سوز عشق خوشین دلمای شیدا عرض کن لطف فرما ساغری بربد تقوا عرض کن اگر دماغ امتحان آری ملودا عرض کن</p>	<p>در دجیرانی که داری برون با عرض کن بر گل خم دیده آبی زخمت آسان برست زاهد یزداد رخا رنج جان آمد بلب بوی درمان در نمی تابد دماغ در دما</p>

<p>حسن پوسن را برای گرمی باز از عشق بر سر کوئی تو مرد اسپد از بالای ما دعدۀ او خوش بلای شد برای جان ما عشق و افسوس شکوه بی انتقامی میکند</p>	<p>شعله برنی بست تکیب ز لجناء عرض کن پا بر دهن جلوه بر سر و بالا عرض کن آرزو افتاده بهوش بین تقاضا عرض کن حسن را نیست عادت عذر عذر عرض کن</p>
--	---

زودنی افتد زبان از کار و حشت غالبست
هان ظهوری حال خود امروزی فدای عرض کن

<p>جلوه کن بر سر کوه اسنی بر پافشان گل بدامن زینتی بر جیب جان مدعی خنده شیرین نمک پاش نشا طخسره دست ای صبا لطف کن از خاک و افسوس هر بهار عشوه ساقی لغت در مزاج تو به کرد گر نه کم میدرد بر باد آب روی شوق غفلت امروز خوش بی چشم در و دار و ذرا</p>	<p>یک جهان جان جمع شد قربت عناق افشان مشت داعی بر گریبان دل شیدا افشان شور بخش گوشت شک تلخ بر خار افشان لاله و گل جمع کن بر تربت عذر افشان کونگه نه جبرقه تکلیف بر تقوا افشان میکنی گریه دریا بر سر دریا افشان حیره باغوی بر زمین از حجلت فردا افشان</p>
--	--

مشرقی از همت ظهوری چایپوشی تابکی
بر کم و بیش جهان دامن استغنا افشان

<p>نخلد از سر کویت نمیتوان رفتن ترجم مجروح طمأنه توان ترست از من خدای رحم کند فصل گل بران بلبل در درخت بدفع بلای شام فراق</p>	<p>بی بلاست بزمندان بوستان رفتن کجاست قوت طالع نمیتوان رفتن که بایدش بفرودت رگستان رفتن بهرمانی مرغان صبح خوان رفتن</p>
---	---

<p>چو غمت ست و گر بر سر فغان رفتن بروشانی آه شرفشان رفتن</p>	<p>لحم بزمه نو کرده عشق تو دارم چو شکست شب بحر راه دشت بلا</p>
<p>تمام خلق جهان راه بودی بنیند نه عاقبتی است ظهوری زبان رفتن</p>	
<p>یکبار گشته باش فلک گو بکار من سبح گشته رام ز بی بخت دامن یاد غزال وحشی من گشته رام من دخول تمام داشت دران تمام من شکل که در بیان تو گنج پیام من آواز داد کوس طامست زبانه من کی میدیدم را دیکس از دحام من خوش لذتی ذخیره ستاد کام من کلک قضا نوشته رات مشام من</p>	<p>پر گشته از قرایه امید جام من بال و برهای بر آورده باغ بخت رم سیکتم ز عمری بخت دشت دشت عیش وصال گر چه بین نصیب بود قاصد بر عیش سخن در یاد رم صاحبقران ملک عاشق منم حسن گمی که رخصت نظارگی ده نام ترا احادی صد مهر شکرست نازم بخت خویش که بر عطر کاسه</p>
<p>آه در و نه تاب ظهوری فرو نشانند کز خوش سینه بخت پوسه ای خام من</p>	
<p>گر نگردی مشق بیانی قلم بر خویش زن عشق در بخت گرفت اکسیر عجم بر خویش زن مینوایی کرد در اجام هم بر خویش زن یزنی خود را بر باب کرم بر خویش زن</p>	<p>ساده در عشق پر کاران رزم بر خویش زن سکه دغش تمام سینه صافا میزنند صیقل در کار دار و ظلمستان درون این همه خاک مذلت فقر را بر سر من</p>

صد چن چرم دگی در غنچه دل چیده	از بهارستان تو برگی ارم بر خوشن
از چه برگردن منی یار خزان زندگی	آباد بودت بیاغ خود اید از عدم بر خوشن

بنی دو تو نهیا طهوری صدفه جان کرده بود	میشوی ناگه بر بخشی مستم بر خوشن زن
--	------------------------------------

بر دای عشقین که خوشی در اجتنایم من ز بس و عشق تا نادانسته شوم بی وفا گیرم اگر بیداری بودی سرم صد خفت افزود سر و برگ گل خندان کی دادم منی خواهم په باک ز سوختن اندیشه دامن ختن دارم پریشانی اگر بول صبا جمعی منی بند سری و دکنم در پای اسیدی دمی نازم	پذیرانی مرمت نیست احوالم خرایم من چرا از دیگری نالم هم از خود در غدا هم من زین طایفه من کز بخت خود ممنون خواهم من که کی چشم تری با شتم بود ارجبایم من منید اتم چه خواهد شد برای خود کبایم من لعلش جلوه کامل همان در چرخ دایم من باین روز سیه نیکو که چرخ آفتابم من
--	--

بر دوشک خوش دوی که حاصل کرده آری	نگه سید اربادوی طهوری و حجابم من
----------------------------------	----------------------------------

دام کردم سیما در جستجوی خوشی و دیده نساک در هر قطره زودی گرد کرد پیش پیش چله عشق من بین دسان رود در دوا عالم کو تر از دوی که میزان بشکند در تو گل صد اید تازه هر سو بسته اند نیمه در ظرف از دامنش حریفان دگر	کنج دارم خراج از های بوی خوشی چشم دریا کرده ام در شست شوی خوشی عشق هر جا هر که افتد بسوی خوشی چرم را بنجم اربا از دوی خوشی آبرویم رخت تاب خاک کوی خوشی میکنم خنما بر آبر از بسبوی خوشی
---	---

<p>از نشان بهتر گدایان را که دوی نوشتن گر مخوی را بر آوردی بخونی نوشتن گر به آب فتنه دید آخر بچوے نوشتن گر نسا ز غنیمت انار بوی نوشتن بر نو آوردم سخن از گفتگوی نوشتن</p>	<p>همه شک نیست درستی تلافی میشود نوحی از گفتن آتش زبان گر شعله را نویس احاجت روانوای مراد از ترقی در گلستان کی بسعی باد گل نرسد شود همچو پس رجبت خاموشی بر لب من نبود</p>
---	---

آب تخی از طهوری آتشی انداختست
از زلال حضرت میگید و گوی نوشتن

<p>قسم مقبلان را با احوال شان بهر روزه هم نیست در سال شان بر ایش فردش طلسم ز شال شان ز نورشیده قرعه فال شان بخ کاهی و گریه آل شان سبک روزه باد بر وبال شان نخردار هنگ شقال شان ز قبحیل در پیش اقبال شان مبین ست خوش متن اقبال شان</p>	<p>چو کم زمستان احوال شان ره هفته شان کرد آدینه گم سن در شک از شان نوشته چهر بهر روز بر صحنه روزگار گواهان رنگین در اثبات عشق در انداز پرده از افتادگی ز سنجیدگی پیش و کم شان یکی بگاه پس افکندن انتقام نوشته تفصیل مد شرح پیش</p>
---	--

درین ره گرفتار از نویس پیش
ظهیری گرفتست و نبال شان

<p>جگر را خوش بخت آوده اند از سپهر گشتن علاجی نیست رگسار انجیر در دیشتر گشتن نه پای پیش رفتن دارد دنی روی گشتن بزیر کوه ندن به که بتیاب گشتن ملی در عالم هست از شبیدان ز نظر گشتن ولیکن دارم این صلیبی که تو را نم در گشتن میسر حمله را با جملہ عالم سر بس گشتن هنوز این غیر پرور را نماند دلت بر گشتن</p>	<p>ز پیش قیسه گردیدست لعلای بکر تواران یغنه بکسین رخسار خورشیدش مترگان اگر گاهی نگاہی بینم شرم میشود عاجز ز غم چندان پریشان نیست بر هم تو را کل نخواهد رست غیر از ارغوانی ز کس از غام ز تاب عشق تو هم هر چه بنواهی بساز از من توان خود را بصلح گل ز بزدیت آودون فلک فارغ نکر و از در بدر گشتن اسیر را</p>
---	--

ظهور می نکند اگر میشود از گرمی صنون
 نه دست آفت پرواز مرغ نامه بر گشتن

<p>از تو دقت صبر دم کامل پریشان ساختن دشتی هر لحظه عاشوری ز عیب لاغری کاکلی دارد چه گویم طره دارد پیرس در امانت نیست با احباب ز سن دوستی اگر خود نامزد میزد پیران و انار ارسد شوق را پرورد می میبود دشتی گردوان زو دیگر ز تقیسه خرابان خاطرش میخوانم مرد و فغان شد حیت مانع دست</p>	<p>در صبا نثر خجانی غیرستان ساختن خوشی را عید میگردی بقربان ساختن خاطرش حبیب از خاطر پریشان ساختن مهرادر چون تو انعم صرف انسان ساختن خویش را همبازی طفلان دان ساختن فرض باشد در گریبان چاک دامن ساختن چند روزی رد را باید بدین ساختن سخت دشوار است بر خود کار آسان ساختن</p>
--	---

<p>چاپلوسی چندینی در هم از سرگشتگی است</p>	<p>خویشتر را موردیوان اسلیمان سغتن</p>
<p>عاشق مسکین ظهوری روز در نگر د</p>	<p>بسیج در مان نیست میباید بر مان ساعتن</p>
<p>ز فرگان تو خنجر کشیدن به جانانی ترا میزید و بس صفی از دشتستان بستی ز دایت یکی از دستگیری های عشقت باین تنگی دلمانی و بخت و وار بصید تیر تو آن آه گم کرد نیم قانع بیگانه ناز و قنوت نیازم بر کانی میسنزنده ز لب باناله پاسنه و انگیرد چنان برین نگارمش بود فر به</p>	<p>ز دل چاکمادر بر کشیدن دل هر کس زد لب بر کشیدن بجنگ دوستان لشکر کشیدن عزیزان را بخواری در کشیدن تواند شور و شکر کشیدن چه حاجت منت رهبر کشیدن بتان بر روی یکدیگر کشیدن که میباید بزور ز کشیدن سری باید بدرد سر کشیدن را که تواند بجز لاغر کشیدن</p>
<p>مکشی غم خود را بی مکشی</p>	<p>ظهوری از منت لشکر کشیدن</p>
<p>چمن پرست روشن دل جان نگار من به زلفت این زیاده جلوه دارد پریشان تو آن شک بر نخل حیا تم گریه میسر نزد تلاطم آنکه حرف و عده زان لبی دن آید</p>	<p>برای سینه ام شیر سیر گاهی لاله زار من هزار آتشگلی مقصود روز و زگار من بدیدی کاش تو آن جلوه باغ و بهار من درنگی که شود واقع گناه آفتاب من</p>

<p>اگر دم میرنی ناصح تو هم پانی روان کن درع و مجلس نندان زبان خود نگردد زیاد از خود نمی بینم کسی در تردد بازی تبریز از شایو نشان فرسان بهارستان</p>	<p>زکف رفته عنایتها در رکاب شسوارین که میسر کند بدستی ناکه خمار من نشستم کن و عالم نیست فصل یکبار من سین آن عارض گل گل میرزا ز غار غارین</p>
--	---

<p>طهوری کوشش نرزانگی کاری نیسازد همان دیوانگی روزی مگر آید بکار من</p>
--

<p>تو شست از آرزو دندان بحسرت لعل آرد ز خون خون بهادیر شرب خط امان آرد تماشای دگر دارند بتیابان نمی باید مداره سبکپن آن نرگس جادو برابر شد بشور آورده شوق گریه آورده جانان را اگر باشد هر در صید گاه قادرانه از آن سلوک عشق در بخت خرد و انسته می دوزد ز شب گهری بلند می کوتهی از راه میرزد و هم صد دل بردن در عشق از قهر آرد بنام فرمانی چرخ سترگ تازی تا ز م</p>	<p>نی آسانی خود کار با مشکل بر آوردن عجب گر سر توان از خجالت قاتل بر آوردن میان چشم در خند از تنگه حائل بر آوردن به یک دیدن فونی در خرد باطل بر آوردن چه دشواریست در کوی تو پیا از گل آوردن نه آگاه نیست عداوتش را عافان آوردن نمیداند مروت علم را جابل بر آوردن سری ناصح خرابیم از دل سوزن آوردن بجز ج دل اگر خود را توان اهل بر آوردن ضرورت گشته فرمان به عاقل آوردن</p>
---	---

<p>نمی دشوار تر از جان بر آوردن نیست از آن دشوار تر داند ظهوری در آید آوردن</p>	<p>ز زیات رنگی ندارد لعل زنده الی برین ابی رگت توانم ترسم شمشیر کانی سپهرین</p>
--	--

<p>گوش کن افسانه سوی و غاطر جمع دار در میان دور کن راقا و انگر بکش سینه دوزان جوشش کرده از خود میدند حمد دو دیگر عاشقان در اجتهاد آورده اند سپکشان فضل خزان ابداع خود دانسته روزیت بردانه شده پرواگی بر سر زدن گرچه لب تشبست لیکن ناله از لب و نیست در بر هر ذره بقیاب خورشیدی نمک باد بود آنگه دل یک قطره غمی نیست عالمی را از روی بوسه حیرت مرگز و</p>	<p>از برای خود شبنم خواب پشانی به بین قلزمی در عشق زور حسن طوفانی به بین سینه در چاک کش چاک گریانی به بین بر تو رحمت ای مسلمانان سلمانی به بین طوف بستانی ندیدی کج زبانی به بین سختی ز افسردگی شمع شبستانی به بین گو نفس از بند غم بر راه افغانی به بین در دل هر قطره بی آب عمانی به بین نحت دل در گریه کاهم حیا دانی به بین بر لب خود از ناسمت زخم فدانی به بین</p>
--	--

تایلی از صحنه در حرمان هوری از سبتین
روغمان نیم جان خویش بانامی بین

<p>رویت باغ را از لاله گل رخ بر لب بین سایه غل غل خج خویش سرشته دارم پای نادانی من بشمارم طغیان و آتش رئی پرده بی بی تماشا کن که من بهیم روح حجاب طاعت دیدم در هم ویدی که فرمان جاد خویش بر گرد نارندان عالم مجلس نیامادیدی</p>	<p>بطرف بختوب را ز قدرت پای رنگ بین چینی به قرار هیای باقی صبر غافل بین تو غافل میکنی کار نگاه آگاه عادل بین که در دیدن نگه را چون رود پو غافل بین کمی بهر جانمازی طایق بر تو غافل بین بر است تارک من بهیم شمشیر غافل بین که آری کن که بر لب خالصه غافل بین</p>
---	---

اگر گردش را از زخم دشمن سینه دهقان	سیفشان غیر مهر او دران تنی و حاصل بین
عجب گرمی در یابی تواند شد ازین دریا	هزاران کشتی پر فوج گرداب ساحل بین

پیر در مان با طهوری جزندار ابرخ غلام را	
بفرق روز گارش سانه واری دل بین	

دل غم نشین شد دست بیا خانه شاد بین	در بسته ام بروی دو عالم کشا و بین
عشق و خویش بود پدر بر پدر همه	ناز و بخت نشین دل و الا نزا و بین
میخواهم آنچه باغ بر جان نوشته است	روشن شد از خط تو سودا سودا بین
در خانه ان حسن نبودست چو تویی	چون ماه آفتاب صد خانه ترا و بین
عمرت اینکه پای کم آرم زهر کس	از جمله زیاد سودا آیم زیاد بین
نوتی و هم که هست جبار دل پر بین	یکف عشق هر که نزد اجتناب بین
ای آنکه میل ندید سلام کرده	در راه و عاصف گریه را و بین
در عشق بت کجاست برهن بعد دل	زنا بسته است گر اعتقاد بین
کلای ناله را بسوی چار سوی داد	با هم زبان بعد دل جان را و بین
صد چشم دلم کن توان دید سر غیب	چشمی پوش از همه و بر مراد بین
از زلف شعله خونی او در گرفته بت	آمنم نه با تاج بر آتش نهاد بین
صد بار کشت گشته زبید او خود محمل	یکره نگشته من در قی اعتقاد بین

تا بر سر چراغ طهوری خبر زند	
طوفان فراز و نشین و هم باد بین	
بوفانی باد شاهی از سر سن	بنازم ترک نماز کمال سر سن

<p>کلمه غار تو ز بهر ت شکسته من بزرگان تو گوید نشتر من همه بی لنگر بیا لنگر من بدریا ریزی از خاکستر من چراغ افروختن از مهر من زند بر کوه کاه لاغری من هم آغوش ست خار بستر من مگو بر دانه کوبال دیر من</p>	<p>چنینم یا تو من توانچنان باش رگی دارند بیا ران عشقت ز طوفان نورگان بجز شوم بجای بوج خیسند برق بر من چراغ روشن ست از پر تو عشق اگر گردم بخت در عشق فربه خیال شوخ خار پوش شبها بیاد مسد شش می پراند</p>
<p>ظهوری میردی از سختی رشک مکن پاست دستت بر سر من</p>	
<p>فلک یک گلشنی کاشانه من شود عنقابی و دانه من حلاش بادیه پیانه من بر زیر حنر قه شیشه من بدخل عشق حنر ج غانه من همان سرخپه من شانه من غمت گنجیت در دیرانه من که هست از کاکلت فسانه من</p>	<p>ز کویت خاک دولت خانه من بدام عشق اگر گنجشک گیرم بستی گردد بدستی باده توان رندانه کردن شیشه من شود هر روز یک کشور ترا جی که تو اید شد کس ولیده مویان با بادی شدم مو عجب نیست سزد که خواب سبیل موی گردد</p>

نگینی پیچیده دیوانه من

رویت بحر سفر فردشان	رهت شکر شکر فردشان
شعشع فرزند آشنا باد	پروانه پربال دیر فردشان
جز چشم ترم کسی نماندست	از سلسله کسر فردشان
زینین ز سرکش گونه دارم	باز از چه جگر فردشان
در سایه مشام باد کاسنا	لبسته آئین بحر فردشان
از شتر بان قاصد ایتم	جان نختنه این خبر فردشان
یار بجه نریخ باشد آغوشش	در سر کمر فردشان
هم بی بگری که دعا رست	این سر که مهر فردشان
می باش برهنه چشم بر دوز	از ابره آستر فردشان

آن شوق نظاره طهیری

نایک قدم نظر فردشان

آنانکه نه غمگین نه عشرت بجر امان	و آنانکه نه گمان تو شمرت بجر امان
ناز شبنم و اداری بالای تو مارا	باشد نظر بازی همت بجر امان
از پر تو خسار تو خشنده نظر با	بر سر سه دو بدند بصیرت بجر امان
خلعت چه سازند شیرینی و شکر	پی پاشنی زهر تو لذت بجر امان
از یاد تو ببردن نرو و طر عاشق	اندیشه اغیار ز غیرت بجر امان
جز سود نیارند بسیار محبت	آید بزبان کار شرکت بجر امان

<p>از خوارمی دشنام تو عشرت بچران درند سب با خون محبت بحر امان</p>	<p>در باب نصیحت و ندارند نصیبی در حجب نبردیم کش تیغ حلاست</p>
<p>بجاری اوقات بلا هست ظهوری بر سر زکن از حلقه صحبت بحر امان</p>	
<p>دل من خشک و خاکستر من مبارک باد و انعام من پریشانیت جمع و فترت من اگر حسرت بنودی لشکر من و هانے باز کرده ساغر من که دنبال من افتد رهبر من شتر دی کاش دامان تیر من مگر مهری مند بر محضر من نشد گنج و هانے شکر من بین چون میطید دل در بر من</p>	<p>خسے در آتش او پیکر من چون اوزنگ بناد از پر ام قسم از ناله داز آه دارد بدر بای بوس بوجم ریود به بندم دیده از مینا که بر خم از خود ببردن منادم با عجب شیت برای حسرت مثنوی زانید مشک بداغت سینه اگر دیدمت از چه حاصل این همه زهری که خوردم سبب من چون سجد منقض اسیران</p>
<p>ظهوری بر سر کوی محبت ز یا افتاده دوش در بر من</p>	
<p>بلبل دارم ضروری ناله بر آهنگ چنگ زخمی گشته طرب ختم جنگ زن نیوان پرداخت خط بر صوفه شنگ زن</p>	<p>ماندنی گل غار خرگان گریه کو بر زنگ زن صلح در کار شکست تو ندارد دگر گشتی داستان نقش پردازی نقش سادگ</p>

<p>مردان رهستی بر غنای رنگ زن گر زنی لاف صفا از سینه بر بنگ زن بادل یک رنگ بر غنای رنگارنگ زن چند پیمان شکنی پیمان بر سنگ زن ز دغلط بر سینه دغش قرعه کو خنگ زن خسای داغ خود بر سینه های تنگ زن</p>	<p>دیده دیدن نداری در صفت کور نشین سهل بود آینه بر اسکنه ران بر توندان عشق یاران عیش رانی طور دیگر کرده اند کرده از سخت روی تو بهستی آینه مرد دل نیست صلیح زخم مرهم ز نیار تا بپایه غم طایب بر گردن کشید</p>
--	--

بر تو آسان کن طهوری ششای تویش را
سخت دشوار است پاس نام روز رنگ زن

<p>که من گفت دی ساده بین داغ پستی بسینه داده به بین دام تو دیده با کشاده به بین رو مغر جگر هدا ده به بین کار بر مید گرفتاده به بین بر سر داغ های با ده به بین چشم بر چشم ایستاده به بین رهن غم برانیم ازاده به بین لفظ پر کار و پر ساده به بین</p>	<p>گریه ردیم به نفس داده به بین روی راحت که می تواند دید گرچه از صید دیده می بندی داغ از استخوان سینه گذشت شوق سر کار دیده به نانیست گشت کالای زند تمنا ن چند در یوزه تماشا چند پیرهن سدر راه آغوش است تازه مشتوق از کمن عاشق</p>
--	---

بدی را زیاده گر بین
یکی از نشن زیاده بین

<p>زجان برخیز بادل دار بنشین زیادش گشته که خاطر مبهاری گر از دشمن رسد هر دم صد آزار نکردی حاصل اسال انبار نفس برکش ز حزن عشق ز منما زدکان در پس بپر کوچه بر خیز زجان برخاستن شریکست در عشق برخیزل چون تو بر نکردی</p>	<p>بسر داری بسای دار بنشین بگلخن غیرت گلزار بنشین همه بردار و بادل دار بنشین بیده بر یادگار پار بنشین بدام تهنیه این کار بنشین نخلوت بر سر بازار بنشین بر مزاری ز غم ز منما بنشین بیای داغ بر خور دار بنشین</p>
<p>طهوری تا کی بهیوده گونی؟ زبان در مهر استغفار بنشین</p>	
<p>با غیر آشنایده تا آشنایه بین را می بگویم و شناسم خوش نیست بهوش و بسیم که بود ادا این شود تبت نگر بر جم ترا نام میبرند تیر نگاه تاب برای چه سیکشی ز بهر برم که غمیت نشد و مشکتم هم اتمیان حاجت نجات هم غنا بر خاطر کی عشق که یاد خود گشتی از محرمان خویش بباد و اجل شوی</p>	<p>گردیده خصم اهل وفا یو قابه بین خواهم دگر دعا بکنم به عاب بین بهر چی شمال و ستیز صبا به بین نسبت و بند صبر من فقر آیین بر غیر بسته چشم تو شتی خطابه بین در کسب رو خویش تلاش و آیین در عشق خود رعایت شاه و گدایین فقرت پیشتر غم خود را وفا بین سنا میم که رفته تنها مرا به بین</p>

آری ترا که گفت که احوال ما بهین	مارا چه حال که تو دریشان نگه داری	
	چشم ترا چکار طهوری بر روی کس بجای آن کن نگه نگه آشنا به بین	
افقاده مرگ شکست بنال جان من ترسم خاک شود بدن بستان من صدش شکوه ریخته پیش کان من چیزی نماند از جگر خون چکان من بیایک من ملاحظه از زبان من لطف تو هم مرا بکشد ترجمان من باشکست دست دین بندان من	بس شکست حال دل ناتوان من بی جو یار دیده غم گشت غم مباد از بوش شتری شده بازار شک گم چندین تنم نکلین صیبت با قریب بی صحت ز بهر بانی اغیار باک نیست عشقم دلیر ساخته در شکوه اینچنین و این بر آتشم مرن فخر ده نیستم	
	توان امید وصل طهوری بکس تران مزدگر و خیر کند استخوان من	
فرمایش شنامه اشکبار من زلف تو طوح فقره روزگار من بر خیزناصح از ره رعنا سوار من در صیدگاه بخت همایش شکار من خوادم قسم خوری بدل اغدا من	آید خیالت از نفسی در کنار من از بس مہم برآمده ام شاید بکشد ز کم غنیمت غاشیه از دوش من کسی گردید بر حلقه فقر اک آشنا گفتی در گردن بدالی بسوز نیست	
	حالم بگوی عیبه طهوری خراب بود تا از خال وصل نکشته دوچار من	

<p>گرچه باران رسد بر سیدین بنیست در کیش مروت بایز رحم ویرینه یاد مهر است چند بر لبتر راحت میرم چند در کوچه در یوزة وصل انصاف قوت فرست میگوئی</p>	<p>عبیت دیگر سبب رنجیدن دغبت خنده ز لب در دیدن یارگر دیدن و برگر دیدن ای خوشامرگ تمنا دیدن بنجالت پس سرخار دیدن گفتن از دست نرسن نشیندن</p>
<p>مردم از غصه طهوری نمی چند بر گریه من خندیدن</p>	
<p>نیست دمی مرگ اجبر بجان عاشقان نغمه در قانون بزم زندگی آخر شود از در و دیوار اگر سنگ ستم آید چه غم دیگر انرا در ره معصود بخیر است احتیاج نیستند اهل جفا جنس و قاراشتری در گریبان پاره کردن دست میکشید نفسه میگیرد و دوا از در و بیدرمان ما لااله و گل در نظر قدری ندارد آنقدر</p>	<p>با تمیزار و خزان ربوستان عاشقان بگسلد گریشته آه و فغان عاشقان باشکستن کرده پیوند استخوان عاشقان چون یقین و خیال ره دارد گمان عاشقان گشته در زنگار گم فضل دکان عاشقان گرنی کردند مستانی کتان عاشقان سودر اسرمایه بخشد زیان عاشقان ارغوان خیرست چشم خونچکان عاشقان</p>
<p>سختی نمون شنیدن را طهوری لب بلند نیست نوشته داستان از داستان شقان</p>	
<p>امرا بنف از بزم وصال و رکن</p>	<p>زکات قوت خود بر ضعیف و رکن</p>

ہزار سینی کی کینہ پیش شاہ شکر بلبلت ظاہریت کی رود و حکم بیان زبان غم نہ را شکوہ تھا فل نیست سبا و آتش آئید شعلہ بنشانند ز برق شکر لبوز و سرخی ابابیل چنین کہ بہت از یاد بستی زاید	بروی بی مکان خندہ چند شور و گیت بلا بہ دور بر ماتم لباس شور و گیت باقی پاس نگہ نگیر بر غرور و گیت نیا ز در دل افسہ دکان عبور و گیت چرخ مجلس فسانہ نور و گیت سخت ز نشاء غمخواری غمخو و گیت
--	--

تراویہ و شبہ کہ اندیشہ صالی کنی
ادب نوشت ظہوری تہنہ و گیت

تا کہ بیدل بیاچ در زمین بر سر غون رشک شوارست در گیسو سگر نشاندا خاک نڈت ریش سیتہ دریابی پند گو خالی از فری نیست در طہای سوم دشت فراق شہر شد یار در محبت غیر	صرفہ کار نوشتما دیدن تگرخت تخت بامیدن آفت انداز غرہ تا بیدن چون در آید بے بختیدن باد توفیق پند نشاندن چند بر خود چو شعلہ لرزیدن ہمچو گردون بدان پرتیدن
---	--

پر طہوری سلم ست عشق

شوخی نامہ بان پسندیدن

گواہی دل کرد شوارست رعم ناتوان مردون غنیمت دان کہ عشق بک زبان کی دگر بخشند	کہ دشت است پیش بن برگ بنیان مردون اک کس بسیار مرد از آزادی ہر زمان مردون
---	---

بدانی نقد گنجینه دین در شمار آید سر آمد خود را چون پسندم باز را نوی هم افکنده بخت بدتر کستان بحر آنی بر دوقتی دیگر اینجا سری کشای ابل نگر	میسر نیست در کفر محبت را یگان مرن کرم فرمایا خدا یا بخت سر بر آستان مرن که در دنیا لب باشد نیم جانر اصد جهان مرن باین لبشگی هم خود گو چون میتوان مردن
	برای اوست گرم کردن که در نواری که در عزت ظهوری نیست ذوقی بخشن تا آنگهان مردن
بامداد وقت فکر بقای میتوان کردن ترا آب یا عقل میدانم منی سازد شمع بربخ بسیارست نقد راحتی داری ازان اسباب بیانی که بر هم میشود ایمان همان غم دست میگردد اگر روزی زیبارفته توانی کرد اگر پابر سر کوی جفا محکم	بخوش آید دل که خانی را دوانی میتوان کردن بلکه عشق تغییر هوای میتوان کردن زبان خود کن بیع و شترانی میتوان کردن خدای چشم کافر ماجرای میتوان کردن تمنای غم مرد آرمائی میتوان کردن وفا خاطر نشان بیوفائی میتوان کردن
	ظهوری مدعی را اگر نباشد بر دلت دوقی اثر اوست فرمود دعائی میتوان کردن
ای بخت وقت ناز رسیدت تا کن از حرف تلخ باش زبانی بکام کش ایام بی توانی در بر مردگی گذشت ترتیب شکر منت عیش وصال ده بان در تن اثر زد عاگردیم دوش	در بای کام بر رخ امید ناز کن دمی بخوان نقل تمنای ناز کن گلگشت خود در چمن برگ و سلک کن در بای شکوه غم بحر آن ناز کن بر خیز بر جنازه دشمن ناز کن

ای دیده خست گریه ز تن زن دن فلک	ای لب برای خنده تو هم جای باز کن
نخست بلند پای جمهوری موافق است خود را مگر بیاس کسی سر فراز کن	
خدا یا دیر شد از تو نهال وصل چیدن یعنی افتد برون این انگر خیزد گریبانم نخست خم خور عجز کند داشت هم آرزو دارم پوز کام تنناز هر حسرت بیشتر بوشد جای جنبش مرگان نمیدانی تو ای ناصح ز دم نالی مبارکباد آخر شد سپه روزی گس طبعی بروای غیر شهیدی چاشنی سبزی از ان لبان که روید بر لب ز پای گیاه	ز باغ چهره گل در گریبان نظر چیدن درون سینه کانی اغخ دل بر یکدیگر چیدن بزدور گشته شادی ز دل حسرت بدر چیدن چه حاصل و تحویل محله ز تنگ شکم چیدن مکن منتحس از نخت عجز از نیشتر چیدن توان در سایه شام شبستانم سحر چیدن سمندر میتواند شملها بر بال دیر چیدن مینیمیت جز کو تاه دستا نرا شمر چیدن
ظهوری عشق و پیری خنده دارند چون سبزه ز بیابانی لب حسرت برای گریه بر چیدن	
چونیم نندارد آنقدر قد رگ گناه من همه می ندارم هیچ و تقصیر تقصیر چنین باید اگر در دلت بزرگوشتن شاید شربت مدح لال اشبات این بزم نشاد آن اگر در شکر دشمن فشار دپای با مردم بواز دیو جوری حبران شریک حال میری	که بند در راه بر امید من امید گاه من مگر غنوت ترا روزی بکار آید گناه من که روز هفته را بیرون کن از سال من که باشد از گفت من بچو تو قانی گواه من ندارد تو یکس رو دست نداری و تنگ گاه من توان انداز هر دو داشت از روز سیاه من

تغافل اکین فرموده در پاسبانگاه من	بیشیش دیده را از روی جان هست سرشار
	<p>لشعق نظم طو زنی جمله عالم را قدم وادم کنون سیاح گردد و نم طناب در دهان</p>
<p>محبت غایم این خطر باد و پناه من که در طوفان محشر برنجیزد گرد آه من بودی سختی کوشش بردن از برگ کاه من که گرد و بر سر من در تر شد خیر خواہ من که نور دست آب ز روی قفا کی نگاه من پیشانیست اثبات امنیتی گواه من ز جور برق دارد بهر نقشان گیاه من بیا بگذرای مشاطه زلفش آتاه من</p>	<p>ببین بگینی غم کوله بار کوه کاه من ز بس در دوستی ثابت قدم گردیده ام شاید فزون از کوهن در شقی عشقم اگر بودی لباس صبح بناموشی زن نزدیک کی باشد دید گلهای تر بر خار خشک فدا اگر چشمم دل کم کرده راهی تا هم آنظره آوردم بفرق نعل خرم ابر تر کو خیمه بر کن بخور و دود دل هر جا که میاید غلبا شد</p>
دری از خنده بگری تهوری خشک لبشین	نیادری بکفت شتی گلی از گریه گاه من
<p>بیست و نگر دودمانی در دست چیدین بر درشته غم تا کی چون بید لرزیدن بصدغذرا تشنگی کردن گز خوش بخیدن بدامان از رخ پشیمه پوشان زین جیدن میسر شد بدشت ق گوش حرف تابیدن شمرم کند ما بر برین درت پرسیدن</p>	<p>بیست و نگر صاحب غم کی توان بدین بقهر تم سایه عشرت نیتا و از بی روزی سرت کردم و دم خون شد درون نیست چیدن به زینبده است و کوی دنا تر گس قبا یان را ز دعوی های بی عقل لب بست و شمام به پیچی که اشک در دین بر یکدگر چیدن</p>

بوزن میستون می آیم افزون در درون	اگر فرهاد را با سن توان در عشق بنجیدن
نصیحتهای عاشق گوش کردن از توبی پروا چنان خوش بینماید که خطوری بند نشیند	
درد دل آمد حسرت ترک آن شکن مایه در کار سیل اشک کن دفتر ناموس در قلم مشغول ریش کردی سینه تا شیر را نیستم مرد ملاستهای خلق منزاد در سبیل کامل رداست	خار از پا و کفش در جان شکن موجها از سینه عمان شکن شیشه آید بر سندان شکن در لب بیچارگی افغان شکن مهر در ج صبر را پنهان شکن باغبان کو نظر در ریحان شکن
باد تیری غنچه دل را نواخت رو خطوری در جگر یکان شکن	
حدیث کام میرفت ز زبان بواهنی کن ساوال الله که باشد دست دست نخسته حیرت بهنر آن که تواند بر و عمل زگر انباری منال بوستان وصل بند و سیوه شاهی خران آرد با استقبال نه هر خار گلزاری بزم دص طالع میرد یک یک بر لیان	اگر میرفت فوق شکله از طبع مگس بیرون خوشحال کسی کا در و خود را از هوس بیرون بریز در راه رو بار صد اگر از جرس بیرون که باشد چرخش زانند از های تشریف بیرون اگر آید صغیر بتبل از نفس بیرون بغیر از من نخواهد ماند کوه چمکس بیرون
خطوری از برای ما تمنا وقت میباید باد ایا مندا از سینه حسرت کنفیس بیرون	

<p>ست عمدی نسک پیا نه پمان نرن هو شمانفتند و طاقتماسپرانداختند یاکند طره را از پیچ و ناب آو برودن بر بساط وصل اید فال زن طالع خوش بی نصیبی و اغطاء از عزت و خواری بیع ایکه نوای کبوی کامرانی پی بری</p>	<p>دست او بر سینه سنجی کشان آسان نرن دست و عوی عشوه از ترکش مرگان نرن یاسنان طعنه بر جانهای بیتابان نرن قرعه بیجاری بر محنت هجران نرن خار چنیا تراصلای گلشن رضوان نرن میشود راهست غلط بر کوچه سامان نرن</p>
<p>چنگ بزم غم ظهوری غامی راهوش برد هر زبان بر تار آهیم زخمه افغان نرن</p>	
<p>تا که دغا غورم ز تو ای یونا برو آنها که در قفا تو گفتیم و گفته ایم دشمن نکرد آنچه تو کردی بدوستی امید صلح نیست دگر هست نیست حالا خود از توقع دشنام فارغیم بر خود حرام کرده دشنام شیم او ترسم که هیچ جای دگر بر نفیست</p>	<p>بگذاشتم بده عیان مد عا برو ماد انکرده ایم لب از پیش ما برو بیگانه ام دگر بردای آشنای برو فلشین برد برد برو ای یونا برو خیزی بروز کام دزبان نمی عا برو هستند بخودان دگر ای صبا برو ای دل اگر بفرقه توانی ز جا برو</p>
<p>غیر از سفر علاج نداری کجای چند مردی از شک غیر ظهوری بیارو</p>	
<p>سودر اسر مایه زد لاسه باز اراو گفتای زهر حرقان شکر فروش حشمت</p>	<p>لاله را پیرایه از رنگینی گلزار او بلبل از شیرین نیایی نیست در گفتار او</p>

<p>درک حشمت ممکن ترین بیان جانند نیست عاشق را بجز افزونی غم طلبه چون کشد باناله بلبل شکوه میریزد سینه گم وید از خزانش تا نهن بیت بشاید راه او شکل که بکشاید میان حبس و شیخ پیش از توبه این ندی بیایک شد است ستی در پایه پستی نماند از میهن خوش فی نهین ز نایبیت بر تبسح شیخ گروش گردون نشد هر روز بر مین</p>	<p>بر بنگر و دنگ افتد جو بر رخسار او مزنه او گر نباشد در خوش غمخوار او خوش فرات افتاده عاشق تاله ستار او توش کرد از شعله و آتش جان لیلیار او گر نه بند و خویش را بشکیر بر انوار او سید هر گویا اثر بر عکس استغفار او میشود عالی نزاوی ظاهر از اطوار او بر بهمن کو تا بر آرم سبجه از زار او کیست در عالم که اقباش نشد و بار او</p>
--	---

<p>مرهم خاموشی بر لبش گوش من نهاد مرجانا صبح طهوری گشته منت دار او</p>

<p>ناکال صبر باز جلوه رفتار او کی بسی چرخ غنبد از جاذبات مایسمار از رشک خود به لبستر افکنم بر ریش تجانه ساز و دیده بر روزن دوش بر هم باغبان چش بکدی داده است شکر بایدش ازین مدرو در نیشتر تا غم گشت است و حق با اوست و این بر که ایان حشمت جبهه می گردید طرح</p>	<p>گو شمال هو شما در عهد گرفتار او جای دایمیکر و اگر در سایه دیوار او چشم دارم پرستی از زنگس بهیار او بت بوس او که بندد بر میان نار او دسته گل خود بخود میرودید از دستار او رفته تا مغز دل و جان تحت آزار او دوستی بنگر گواه دوست دعوی دار او بخش اگر میکرد قدر خویش میبار او</p>
---	--

گشته کوری از برای پایدارم دارد	پایه از پایه منصور عالی تر بود
ساوگی نیکو طوری شاد و سیدار و مرا کوچون هر کار را خود کرده ام در کار	
شدت پاتیه تنگ رویه داری که صبا کجاست ز جلا ننگ غباری که در رخ و دور و با خراش اختیاری که برای پای ز راه تو نوک خاری که سنا ده غم گلی روی غم ساری که سپهر عالم عشق همدمی قرار ی که برای نقد تشکیب ایم عیاری که که در و میدهم وام اعتباری که بیا بیکدین خون تبر حصار ی که	برای منزجر دماغ سینه داری که سنا ده پانگه از شوق تو تیار کباب زلف هنوز زنت است اختیار من برای جیت ز مانع تو نیست برگ گل دو اکیاست که در دم زیاده تر گردد دست نشسته چاکل گرش قرار یست بجوش کوره اکسیر گر چه ز رگشتم ز زمین ناله در آورده ام زین لبها بدخ شکر غم بر جهای خم بنگر
هنوز گوش طوری بنا صحن دارد چون ز صبر و شکیب تو شمر ساری که	
نگه از دیگران تغافل کو عشق را نیم جو تحمل کو به زنگ گلزار و بوی بنبل کو عقل را خفت تر نزل کو اشک را از هر ه تحمل کو	از مدارا لگو قطا ول کو به چشم که حسن خرمین کرو باغبان زنگ و دوا اگر نیست عشق در پله نبات نشست شوخ اگر بر زخمت لخت بگر

<p>در نسج و تاب کامل کو نمک لوبیان کامل کو صبح پروانه شام بیلن کو</p>	<p>ای خوش بمانکه آه طره کشید شکر است بیان دلم را برد منکه از صبح و شام خود مانم</p>	
	<p>ای ظهیری گرسنه چندی چند سیری نمست تو کل کو</p>	
<p>از رگ و پی خویش ز کرده بخورد یاخته از نالادام درد و آگیزد سیرین بودیده بر تن تخیر او بد اینهمه بیل او اینهمه تاخیر او خیمه جان راستون گرد و از تیر بابیل پرکاری صورت بم دزد رو و فنا میشود آلت تعمیر او</p>	<p>ابن دل دیوانه را نگر و تدبیر او کیست که کنجشگل غیرت بیند ذوق نظر باز نیست حلقه فزاک کو و عده تکمین گران گشت سبک انتظار از رگ و پی هر طرف بهو و تابد و طعنه ساده فغانان از ناله یک بستنش قصر بقا چون جاب است بنای بر</p>	
	<p>برو و ظهوری از عهد شرم و خیال پیش پس تا یکی از خود کنشی غیبت تقصیر او</p>	
<p>بلبل گریادت از شیشه قفل میشنو داستان زلفت میخوان حرف گل میشنو سر خواب فسانه صبر تو گل میشنو بریدار ایشان مدد آمد تطاول میشنو گفتنیها آنچه خواهی از تفاضل میشنو</p>	<p>گلزاری ساقیت حرف لاله و گل میشنو از پریشانی زبان و گوش عاجز می شود می بند از همت بیدار بخان حرص و آرز تمام کردند آشنائی را بتان بگانه ششم و نازش کرد اگر منع نگه از گفتگو</p>	

گر به ایوبی زخم لاف تحمل سیشنو در دکن دیدیم تباد و سحر بابل میشنو	سپید و مهر طفل و صبر و شکیب ایوب سن چشکار بر انگاسه یک همان سحر و فتون
	از طهوری هیچ در گذر که بی تقصیر نیست لگای از گویم که سیزم تعلل سیشنو
در خون پیشین می تم این چشم زخم تیرا افتاده در کون و مکان ششیر بر تیرا تقدیم خواهم بر همه فریاد از تانخیرا بخشم برو که گنج او و برانی تیرا او این خود را چنان بستت ششیرا سر نیمه شونی شود یک ره گریبان گیرا آندل که در شادی غم نمیده کس تقصیرا در جمیعستان مگر فکری کندند ویرا گردیده شیرین تر بخون پر کرده ی شیرا بر شعله و آتش عکس صدای دل تو فیرا	سیدی درین پنجر که کولان بخیرا در د چون عشق و خون عقل و خرد و کیرا در شبگاه دلبران جای شهیدان دیدم بر طبعی از هر ششین بر لذت شکر مرور عشق میر کاروان یاریم از پس ماندن گرد در بند آسمان کتان هستابی اگر نمکین خوشست از میدان یا نصیب کس کن مازم فتنه شهر را در شمع دار و حبلیا از دایه دوران مگر طفلان گم کنش نسیرین اشک از چشم تر عقد در افتاد از نظر
	از خود طهوری کو سیران تنابلی انگار اش از تیغ شده کو سیر تاشیرا
مگر دی جمع تو در ادای حاربت برین شو زنی غفلت زنی غفلت پشیمان تو پشیمان شو سراغ چاک کن شرمنده محبت گریبان	نداری مهربه از کفر عشق می کلان شو چو بید روان تمامی عمر در زینت لب بر روی لفک زار نالی باش و بر کام و زبان خمی

<p>خجالت نکشی فردا با دوزم دکان بستان بنور و تارخ می بنشیند پاسبان غیارت چه سرگرمی که اسباب کندی کشی و بزم گدائی از گدایان چشم خواهش برنمایزد بفرات بر رخ مردم در انصاف چه می بندد بسان موج بازوی شناسا کشاید بر غنیمت</p>	<p>بیشتر دوشی جان بر افشان ز شبدن بریز شعله تیغ سپید چشم بپران شو بشواری در بیکوش آتش کالای کان شود تا چشمش آرزو و همان سلطان شو بر سر ز محبت خود گردان تویش نشان جرات ساز تو این دید و فارغ ز طوفان شو</p>
---	--

محمود می در مصاف نفس نامی بر نیاوردی
 انزوا فی خوش است از مظهر بان زده الحان شو

<p>بامایه خوش لبه زده شود دهن نازاد سمور بادول چقدر جان قتیته شکل که گفتش به چو من تا کسی سید محمود از غلامی خود باو شاه بود دست تپ بوس شده کوه ز غول وانی نهاده دست غنیمت به لم بے بهتر نهاد شال مرا از حریر نعیم ای سخا اگر خلوت عاشق گذر کنی</p>	<p>بچاره آنکه بخت ندارد دنیا زاد آماده کرد در دهر بوس ترک نازاد ای کاش می رسید بمن احترام زاد وقتی که خواجگاه نشستی آیان زاد شتر کشیده تا فرهادی درازاد مری نه داشت هیچ گهرهای رازاد گویا نکرد و در تعللی اتیان زاد اگر در حقیقت تو مرید مجازاد</p>
--	--

راست زمین بخت است به نور دست
 انارم به انعمای محمودی نگدازاد

<p>سر طرقت سهرهای خنجر بر سر میدان تو</p>	<p>از نعم صد خیزد هر یک خنجرش مرغان تو</p>
---	--

<p>تج بے ہنجر میر اندر پیکان تو حیرت تا دخت چشم واد بر ایوان تو شعله پرورد دست باد گوشه دامن تو خاک می آرد و گراز کوچه پسیان تو جان فدایت جانی سیارست ز زمان تو صید لاف و زما و اردو شکارستان تو نیست باکی دل تربست از سر پیکان تو آن سر دسانان نزار دگر دسانان تو</p>	<p>ہست قربان و گراہم شیدان دگر سخت شایہ چون بنا دند برانی شام آتش عشق و دل بر سر کوبت حرام بہشت خانہ صبر و شکیب با فضا باغ و بتا ز باسیدی ز چشم انگندہ ام یک خدنگ ناز ہم در کار ما کورفتہ با آرزوی ناو کی گریخت در جاکم گشت تا بساط آرزوی وصل بر ہم حیدہ ام</p>
--	---

<p>راز دل ظاہر طہوری میکند دیوانہ است اگر بد نباش نیفتہ عشقہ پنهان تو</p>	
---	--

<p>کارم چہ سخت کردہ نبری زبان تو من و دل تو ہم گدزم در میان تو از شرم خویش را تنہم مہربان تو و ادیم وعدہ کہ بخویش از زبان تو گردیدہ سدرہ کہنہ ز غل جوان تو ہر داستان مقدمہ داستان تو پردای جان خویش ندرم بجان تو تا سود من شریک نشد با زبان تو میخواستہ ام کہ از تو بہر رسم نشان تو</p>	<p>کو بازونی کہ زور زندان بکمان گاہے اگر تو ہم گدزمی میکنی بدل بر عمر خویش رسم بدور تو دیدہ ام یک یک بین مہر و وفا میشود وفا نیشک است جلوه سازی شمشاد بستان از قصصات مقدمہ گویان گرفته اند با گفتگو نمی عیسر زبان مرا چکار دستی پری نداشتہ ام از کیستہ تے کو نیند حد نشان و نشان نمی شود</p>
---	--

<p>گر آسان بود ظهوری کند سزد بر تافت بار سجده ما آستان تو</p>	<p>صبح زهد و ورع از می شبانه تو زمانه دگران نیست در زمانه تو بناز خانه من گشته ناز خانه تو هلاک میکند آخر مرا سبانه تو چو از نگاه روی چشم آهوانه تو بچشم دام تو خوش کرده اندوا نه تو لبست مایه خواب پسین فشانه تو</p>	<p>ساع ملک ملک برده حرا نه تو ز اهل حسن کسے فتح میتواند گفت ترا ز دیدن هر روز من علاخی نیست رسد بجام زیک مدوات نرا ز خلعت عجب که رام شود صبر شیر جو صلیکان چه بینش است که این بال بستگان دارند چه احتیاج چلقین بخت بیداران</p>
<p>همیشه باد طهوری است بدو آباد برات ناله نوشتر رخزانه تو</p>	<p>قتل تا کنم در کار خود عقل نقل کو مرا را بر بنیتا بدلم تاب قتل کو همان پیچ و تابم حلقه می لغت کاکل کو هو اواران خدا را نمکه پیراهن گل کو سرت گردم چه واقع شد گاه بی از قضا کو</p>	<p>مزن حوت تحمل نامحار و مختل کو مرا هم میکشد نازک بعشق حسن او نازم حرم را حلقه بگرفت در می کشود بر رویم گریبان تحمل چاک خواهد گشت لبیل را بیکبار اینچنین بستی در اسید بر رویم</p>
<p>نیایی نمته سخی چون ظهور می خراسان هم نگاهش دار این بندست گل بسا بلبل کو</p>	<p>چو موبراتش ایام پیچ و تاب شده</p>	<p>ز قضا وصل و گز قضا خوب و خواب شده</p>

<p> ز تار آه چه بانسم بشتن زیبا نیست چه حالتی که می بینم و نمی بینم امید دار نمی صد گنج خنده ام پرسم چهره روشنی میتوان بکلفت کرد سرخود رمن و پایمی بخت بیداران هوای کعبه روی در سرت که افتادست بریکران هوس بزرگ زیده آرزای گرانی و سبکی بر نیست و اینم یافت چه فرق غیر اگر بے حساب خود ماندست نزدب شتری از باب اضطراب خود </p>	<p> که تار و پود رنگ بر رخ نقاب شده به فکر بستن چشم نگه حجاب شده چه خواب خاطر ستور من خراب شده نماند تیرگی سایه آفتاب شده بصد و نماند رنگ گردنم بخراب شده زدست عشق که صد کوفت رخ آب شده برای خاطر من حیرت انتخاب شده بگفت غیر من محبت عتاب شده جفا و جور من موبو حساب شده کجاست جنس کساد و فاکه باب شده </p>
---	---

بیزم بار سخن بشتن ظهوری است

به شسته رویی و قابل حساب شده

<p> هر چه هر جا میدی بیجا مده آب از سر چشمه فرو مده بیش ازین تشویش استغنا مده میشوم ضائع بخویشم و امده خرج در عشقت باد و مجر امده بیل شکم را و اگر پست امده بچکس را پهلوی خود و جا مده </p>	<p> جز به بیا کس خاک مده تشنگان و عده امروز را واده حق عجز مرا خوش قدری کرده ام سمی و تو صاحب هستی از حیات خود و کردست اینچیز خضر در گذشتن برنگه شده دراز حرف پسلودار اندکس نشو </p>
---	--

<p>پایس عرض مال گشته فرمن گشتم از بالای عنوان تفعل مشتی زین کیمه بر تبادش نقش شیرین نازکستای کون</p>	<p>خواجده که عرض خرد دیبا مده باقه شش کوسه دره را یا لاله نقد جان بیایه مسوده اند این چندین تکیه بر خار اند</p>
<p>از خطبوی خرقه شوی یا دیگر آتش آلایش دریا مده</p>	
<p>بر در زینستی شب پیران ندیده نگذار پهلوی تو نشینم بکام دل ترسم که بنجیه سوزن سولیم ز ند ترسم کشتی ماست مبر سکون من سیر خجسته نماند من رنج نام دگر بر مرگ رشک غیرت بان اصداده می گاهم از تنافس دنیا لم از نگاه پیشم دگر حکایت شیرین زبان گو</p>	<p>جمست خاطر تو پریشان ندیده از عجز من بکسر در مان ندیده ایوای بر تو عشوه پنهان ندیده ای پندگو تو جنبش مرگان ندیده چینم بدوز چاک گریبان ندیده انگشت حیف در تیر و تیران ندیده چو رنسان لطف نمایان ندیده شد تلخ نوش من شکرستان ندیده</p>
<p>تکلیف طرف باغ طلوعی چه میکنی رحمت تو گوشه زندان ندیده</p>	
<p>خوش فاعلی از فکرهای آشنا بیگانه در گور بیطاعتی خاست جوش جان دل بر بوی تو بیگانگان در سیرت دستان</p>	<p>بیگانه شد دارد از دوا ای آشنا بیگانه زین گرمتر با دوا ای آشنا بیگانه من مباح صبا ای آشنا بیگانه</p>

<p>جان دلی بی در میان داغ جدائی شسته دارد زبان تشنگی دست درازنی و مجر خوردیم عمری خون جگر از لبت تقصیر است با دوستان این دشمن با دشمنان این</p>	<p>داد از چاداد از یغایمی آشنا بیگانه کو تبیین با براس آشنا بیگانه ظواهر شد تقصیر ای آشنا بیگانه بیگانه ای آشنا ای آشنا بیگانه</p>
<p>پیش خیالت از خیال زد ظهوری در دعا اغیار و عرض دعا ای آشنا بیگانه</p>	
<p>شب کرده بودم شب شانه کشیده خاشاک صبر و دوا فلک پیروز خندان تازه رو رنگین میگشت بگذاختم چون قلم دسری کشیم گم گشتگان براه سکنه رسیدند در خل و مل غیر فرود بسته او در مانده طالع لب تشنگی بسته است</p>	<p>باد در یاش عمره خنجر کشیده از گوسهای شعله با خنجر کشیده از گریه گاه تشنگی بخون در کشیده از خط خطی بمبر دو قمار کشیده بگذار حرف بست رهبر کشیده بنشست او نقش مهره شد کشیده چون دو جلا از مژه تر کشیده</p>
<p>کی بدم ظهوری آلوده میشود زمانه بآب زمزم و کوثر کشیده</p>	
<p>عشق را نشان دگر از نازده عمر را دل گرچه عمر آلوده شد و کیل من سنا از آسوده ام طرح میگردند رخ یاران بن</p>	<p>سحر را به روشنی احبازده کرده سومی بزودی بازده اختیار خود بدست نازده چرخ دون کو کام فرزند بازده</p>

<p>گریه از چشم تر پرواز ده شعشع رهوانی بختسم راز ده تای طوق قری دل باز ده رشته داری رخت پر راز ده</p>	<p>خفته شایز که بر دارد لب مساسب نصیبت تو در علم عشق ناصح آفرود بر زن بر طمع من ای که بیل در قفس بودی بیایغ</p>	
<p>سازشده شایز طوموسی لشنوس گوشتال طوموسا ساز ده</p>		
<p>بخیر بسته جبین مناز گدای که چه کدام روز نیستی از خدای که چه بیاد پرده بر اندازد منای که چه در سسش نشستم و اگر دشت پای که چه دگر نه عاشق و امروزش نه پای که چه زمنان دروغ شهر پر گدای که چه سیاه روز من از صبح شام زای که چه بر کشیده ترا تنگی مای که چه غم فراق درین طرف تنگنای که چه به فرش شاه ختم فرق عیش سای که چه من و خوال دکن آبوی خطای که چه</p>	<p>در کوی بادشاهی گنجا بجای که چه ز باغ طره فراق تو غلج چون کاشد بغیر دین دلی نیست اینچه لایق نیست به پیش رو تو از دست ناکه داد کنم گو که آمدنی در دل تو افتاد دست به سوسه بختی لعل تو شسته کرده است بطالع و گران علم به شرت آستین چسان فراخی اینجا که بگذرد دریب ز منزه شهر و غم روزگار خوان افکن بغیر خدمت درگاه شاه مستازم بند عشق بر اینم شه شکارم کرد</p>	
<p>میرامید طوموسی که عقل ناقص رخت مینزنی در عشق گره کثای که چه</p>		

<p>سکون مجوسی طاعت حفظ اب شده ز شکب خوی تو در شکب بوی گشته گرده بهار بستر بالین بخت سیداری زبان چو باز کنم گوشها شود قیج بکوی صن تو گرد زه را افتاد گذر جگر ز لذت داغ تو باد بر خور دوا کتان طاعت دل خوش برخیزد ز شوق دیدنت از بسکه بر ترا شمع چشم خوشی تو ما بر سوال می آرد رساله گله که تو در نوشتن بود فتاد گرمی مضمون بنجده ام بر دهن</p>	<p>با خنک طو در آفت اجتناب شده ز آب لعل تو در لعل رنگ آب شده که از فسانه مانع رفت بجواب شده بوصف نرگس مست سخن شراب شده کرده طی قدم چند آفتاب شده چنانکه کام در زهر تو کامیاب شده خراب و عده گامشت ما بتاب شده فضای گریه بهم سرسبز باب شده بقا قل تو برایش مگر جواب شده ز فضل فضل دل آرزوگی کتاب شده که ترا از لقت غنما ام کتاب شده</p>
---	--

<p>قرار یافت ظهوری نطفه دشنام قرار داد دعای تو مستجاب شده</p>	<p>داد از بهر تو ای برجم رحمت گویند ریخت پرواز نگه دایمان برقع بر فلک اندک اندک دشمنان از دشمنی باز آمدند چند روز دیگرم شاید که دریا بدوصال کج منش نکر تنافی به فریادم رسید من کجا و آرزوی دولت وصلش کجا</p>
<p>رحم بر ما میکند دشمنی موت گویند در جلاکش دیده ترا بحسرت گویند دوستی از دوستی برخیزش تمت گویند کرده حاصل از فراق امید خست گویند عاقبت کار خیل یافت صورت گویند خویش را خرسند میدارم بحسرت گویند</p>	

<p>در زبرد قیمت کالاسی بازار هفتا آر سیدان میشود آخر رسید نمایا</p>	<p>جان دل با یک دیگر کرد و فرستاد طرح الفت را دل انگیزت بشت گونا</p>
<p>غیرت از آینه من مکن او کردی نیست گر ظهوری را خدا سید او غیرت گونا</p>	
<p>غیرت افسر دست داغ در گریبان من نام عشق و مهر شرعی ز حسن خود دبار دید و باشی آه ماست او کاکل آتش اشک شوق خود بیک دیده پاکان نشا دل نزار و مینوی آرزویم بسته پیش در محبت بود میاید چکار آید نمود ترک پاکی میتوانی کرو باز می سکنی</p>	<p>نیست بیاد تو پا در راه در مانش من حیف لب را بر حدیث عهد پایش من نیست در بیم گوش بر حرف پایش من چشم او آلوده است این ابرایش من گرچه از زان او مش دانسته از آتش من در می گر خطا هر می دار و دنیا پایش من بیوفائی سخت شرارت آسایش من</p>
<p>عشوه پر کار در کار ظهور می سکنی ساده لوحی اندک بسیار پایش من</p>	
<p>رویده ام یگان ز عشق یگان سستی هوس شده ساقی پیان دم برد که تحفه مرهم نمی شود فسر دگه و بال دم بر یکس مباد زلان بشت گرچه در باد رخ شوق نیت از میان کینیا شیم در کنار</p>	<p>دار و جگر داغ محبت نشا رقاصی بهم زده مطرب ترانه ساقی شکسته ام بیکر شیشه خانه ای سینه در نفس نکشیدی زبانه خواهد ز برق آه گسسته زبانه دیگر نماند بهر جدائی بهانه</p>

<p>در راه جستجوی تو از حضرت مقدس در سببی گاه اشک فردشان و آ باد افسامی چشم و گرد و خواب</p>	<p>در یوزه کرده ام قدم سالکانه صد خرمن گهر که مستان بدانه خوادم ز طغمانی خود گر فشان</p>
<p>اقبال و بر برای ظهور می نیکشاد میداشت گریز از آن آستانه</p>	
<p>همه تصویر جسم در لایحه همه در عایق روز و وصل تو نیست در دلم جای هیچ چیز نماند تا که بیگاه منت خوانند مالی کشته چو پاک ترا سالکان تو سر فرزانند در ره گریه دست شوق تو بست</p>	<p>گر بر در می دهمی سزای همه از سخن خیزی دعا که همه ای خوشان لوتی بجای همه را چشم من با شنای همه نیم نازت غبنای همه تبلج فرست خاک پای همه تو شبر و دوش با بیامی همه</p>
<p>تا ظهوری ز جلد پیش افتد باز گردید از بهاس همه</p>	
<p>از اسیران خود جدا شدی نگه در پی تقاض نیست عطر و رچین طره سپید زدی بهروام نیازی سگر دیم بهر خود فال بر نه گیریم</p>	<p>همه میر می و جفا صند فانغ از فکر خوبنا شده آگه از وزوی صبا شده اینه نازین چرا شده که بگو یسم بی وفا شده</p>

<p>بستل کرده بستل شده خبرے میت آشنا شده</p>	<p>صید و میاد صید یک دگر اند حرف بیگانگی گریشنود</p>	
	<p>خوش ظهور می زراذ می گان اینمه محرم از کی شده</p>	
<p>مشع بدوران تو پر دانه عوطه عور بستی پیا نه هر مژه را سینه صد دانه دست برست دل طغیانه در بن هر سوے پریمانه در لب ماشکوه بیگانه</p>	<p>عشق ز سودای تو دیوانه از خشم تو سینه دریا کشان جفت که از شوق تو در زنج نیست سیر ز پیران پر غوش آئیده است دارم از ان رویی کج خیال دیدم شده امر و زان آشنا</p>	
	<p>در خشم آن طبع ظهور می کشید پنجه شوریده ترا ز مشا نه</p>	
<p>دوا از وصل تو دادر مایده رونی چش کسار مایده باب قفل بک کتار مایده از غم دانه ز دادر مایده استزاج خاک دادر مایده گوشتان اعتقاد مایده شمسه سر در سنا دادر مایده</p>	<p>ای مراد ما مراد مایده گشته تو ش افسرده مارا از وفا برده دل در کج زندان خود بر کعب عیش لازم شد سفر آب با آتش ندارد آشته دیر تر سائے زلفت شدیم جوشش در مغز جگر بناد سر</p>	

<p>روز و شب را از رویت بخیزم خویش را گاهی بیاد مآبد</p>	
<p>از طهور ز منی مراد بیابم ای مراد مراد مآبد</p>	
<p>هر چه غیر تو هست هست گناه و انعمای من از خطر نه شود سبستان شود زمین زمان ذوق بیداد باو خیر کنم کی شود رایت سپهر بلند مهر طبع ز کوه ماه کشد حکم غارت کند چو زنگس تو وقت نظاره تو گشت نگاه بزم تانیای در ندر پناه شوق کاکل چو داروم بر راه و اواز حال من مباد آگاه نقته قامت آور و پوشیاه مار منت گر کند رعایت ماه بر کی دل و دود هزار نگاه</p>	
<p>صبر و رآ تقدیر که میخواست از ظهور می شکست بجز خواه</p>	
<p>هم تو غمخوار و غمگسار که چه انچنین میکنی کن که چه نتی دل بیک قرار که چه دل ایکنی نگار که چه سیر می غم اشتیاق که چه روی شری خون فگار که چه مژده جلوه بهار که چه</p>	<p>هم تو کین در زد کینه دار که چه میکنی خویش را چنان بیان می بری این همه ستم را از دل خنده در صدف نمکپاشی است از تو کس و عده نمی خوا شکر میکنی نگار بسند تویی روز سیر تو عهد گلزار است</p>

<p>نقطه خورشید و رخسار که چه اضطرابی با خستیار که چه عاشق و ذوق اغتیار که چه قدم تو به استوار که چه</p>	<p>سبح و ربی می گریه گیر و اوج شعله گردید نیز و افروز است بر باد و لبش نسیم و نسیم گل شد از جرعه را بنوسم گل</p>	
	<p>شده بجران و گر طهوری بس زینهار می برینسار که چه</p>	
<p>بساتی نازم و آن لبش پیا آرائی بحرف روی می نوی کرده ام افشانه آرائی ز بنجیر تو زید عشق را دیوانه آرائی نمی بینی تلاش شعله در پروانه آرائی برای آشنایا کند بیکانه آرائی چه سیزید بگدایان ترا دیوانه آرائی</p>	<p>بیایم خاکی به بین میخانه آرائی خرامد تا کرد سبیل و گل خوابیده آرائی بنو این چاک زین پیچک میبایران علم شش در عین فنا و از عشق در آرائی بشوخی گرچه ذوق و انگار یکسان دارد بکنج وصل خواهد کرد عشق خایه آبادم</p>	
	<p>طهوری درج دل بر گوهر شرم و حیا دار نمیدانند غیر بیدلان جانانه آرائی</p>	
<p>همه آرا منهای بیانه کالای میبای شنو از کوچه آسودگان و غنا بیتی بای نباشد نازیار آیا که ایار آیتابی که گردیدیم بر کیتابه صحرای بیتابی مباد و در لید آرا می گیر و بجای بیتابی</p>	<p>چو آمد راست از سوزد انیان بود که بیتابی بر آمد و د نامی از سرای نچکان آیتابی ز راه عشق اگر نیستی ماند مشو ناصح من و بمنون زیک تخیم و سن پندم حوالش ز فکر و دلم و بیچ و تاب ز بجای اندازد</p>	

<p>مسلم گشته ام در اجتهاد عشق میجوایم بر بست سحر امان وصال عشره برون مینباید منم و حاصل اگر سامان شود عاجز بشن از کاظمیا اضطراب دل و آفتاب</p>	<p>که بنویسم برای بیدلان فتوای بتیای کجا آید نیاید در میان گر پای بتیای حوالت کن سر بجا مش بسیتلای بتیای چه حیرت گر پس مردن کم آید بتیای</p>
<p>نظوری صد خطر در ساحل صبر سکون و آس نگردی با سهای نابی ریای بتیای</p>	
<p>مغف عاشق خانه دیوانگی سیر گاه از پی فرشت دور باز کن خلوت سرای من را از نعم فرزانه سوز و خرد آشای ماقلان بایر شدن در سرای عقل خواب آلوده</p>	<p>عاقبت دیوانه دیوانگی گوشه کاشانه دیوانگی دربوشت خانه دیوانگی بایدش پروانه دیوانگی گر شدی بیگانه دیوانگی گوش کن احسان دیوانگی</p>
<p>بر طهوری در ازل پیود و اند باده پیمان دیوانگی</p>	
<p>ز خویش با کشتی تا سرای من گشته چه میشود که بغم زانجن به گشته کنی صفاقت زمار پرهن گشته میان خاطر و اندیشه وطن گشته گر رنگ لبوی خود از لاله و سن گشته</p>	<p>کشتی غموشم و آنکه ز من سخن گشته چو بیتوان به دراز خسلو تم برون منم ز موتی تو نیز اگر کند تاروی غریب شهر تو هر کس که گشته دیوانه ز دست رونق بلوغ و بهار بیدار گشته</p>

شود و زانین نیا زانیا ز من مستم	گهی که من شوی نما ز خویشین به گشته
بلاک گریه ام ز عشق چشمه پیا	مکن که خنده من از لب دهن گشته
ز حسرت تو چنان مرد و ام که بایه زود	سز و ز رشتنه آیم اگر گشت

اگر آن شب قهوه می بایس بگردی	
تمام جان شده و پند بارش گشته	

گرمم گوشت نموت دیکم دارم بر آورد	زیرم عشوه طاعت میان گرم بر آورد
بهر چه گشته عشق جان من زود	درست حسرت دادمی و فدا دارم بر آورد
عند من شمر از دست ایم که خود گرم	ببار کیا و غزل و نعلب ز کارم بر آورد
تو از دست و پانی ز دایم گشت بانی	بهر بودم در آوردی هر تارم بر آورد
سین که گویم علاج عشق آمو زود	کنسم تا از همه پر بیز بیارم بر آورد
ز و بقتان اهل مشورین گشت بوی	فتا دمی ششم سر بجا ک انبارم بر آورد
اگر یارم تو باشی خبیه افلاک بر تارم	کشیدم که غم بدل سبکبارم بر آورد
باین دنیا که عشق دارم و او به خوا	نکردم حسرتی در خواب بیدارم بر آورد
نوش امی و انطیحا پادشاهی از سایه تو	نصو راین ترا که پامی یو ارم بر آورد

ز انهم که هرگز با شهور می بود و ام یانه	
بازک رود از یاران چه بیارم بر آورد	

بگویند فردا غم بکشد ساقی	اگر بپایان نمی نوش کن تا به ساقی
ازین که از من به غم غم گرام	که دم که به غم خوش راه نماند ساقی
باین که بخت من را مرده میدان	بر او زود ز تاب با و تو چوین پادشاهی

<p>بکار بیکشان از زلفان بندی نمی افتد حرفها بر لب نقل و باوه خوش در دام آورده بنامم از مصیبتی که در کان محبت پیغام</p>	<p>که در زنجیر دارد تو به رادیوانه ساقی نه این من هست زاهد صفت آب و آتش درع خوش است خواب آفتاب و از آفتاب</p>
<p>ظهور می از جنار و کور و کور تار و کور رهت یکاش می افتد در کاشانه سحر</p>	
<p>بحر ماه روی کرده ام افسانه آرائی غم چشم و رفت دل می کنم دیو و پری از دلم تابه از شعله هوشی با نیک از قطره جانفرو جز نش را بر دمی با گرمین کنون بود چراغ گشت روشن از درخشان خنجر و کمر ز عوایی چه امیدیم از عشق میدیک ترا شنیدم ز خاطر آرزوی مهربم راحت بحر نم مانند گوشی زبان گفتگو بستم سخن پرایه گنگان نگه سرنایه گوران گلی بودی شدی بانغ و بهار آباد از آن</p>	<p>سبار کبا و خواب خلق را خورشید سیمای تراوش کرده از مغز کان نه این رخ رویا که در دوجن برار و ز سیاه و سینه فرسای تابه چشم شمرت گریه گردیدست صحرای و در خورشید انغم از گذار دوست بلائی ملی در کار بود این پرده پوشا رسوائی زهی آسودگی کردم بر انغمش سینه آرائی بدون کردم ز خلوت خویش را چشم زنگار بگفتار تو گویانی بدیدار تو بنیای سخن بوبی و سبیل موی خشنود بالائی</p>
<p>ظهور می خدمت میخانه دارد صا خا خا بدوش افکنده تقوی را روی لایق بالائی</p>	
<p>برای طاعتش بیکسجون دل مضو کردی شدی آب زلف شرمندگی به رنگ دهر و کز</p>	<p>خم طاق حرم که خدمت ابرو او کردی اگر باز رنگ بوبیش گل حدیث نگه کردی</p>

<p>حریفان مست ذوقند از گشتا و جیب تنهای نزار و غیر غیر راحت اندوختی ز شوق دیده و ربا شد ازین پاکیزه زدیم طراوتهای عمر خضر است از جرعه جاست یا از تشارش بنیخ از ذوق بر پیوسته</p>	<p>چه بودی گر ملایج زاهدان تنه خورده چه دانی میشدم گر در دو دانی آرد و کردی نگه را اگر با بستی ازینم شست سر کردی سکنه را که خاک را بگذارت آرد کردی اگر از دست نعت کجا بپیش سر زد کردی</p>
<p>پرسیدی اگر حال سخن از را از خانه نظوری از لب قفل دهان گفتگو کردی</p>	
<p>بشهر عزت از دروازه دارم بر آورده صمیم تو به کار انم بزاوم در افکندی کجا کاهی بوزن من کجا کوی بستن رسانیدم بهر عشق مقشور قبول خود بجدا شد عمل نگذاشت ریخ علم راضان زبانی که حدیث غیر آلودست قطع او لے</p>	<p>برآمد شور منصوری با خیارم در آورده تسبیح خوانانم بزارم در آورده بسیل و در معنی آید بقدرم در آورده چه خوش از منکری رستم با قدرم در آورده لب از گفتار افشانم بکردارم در آورده باین عادت ز بس یاری می بقیارم در آورده</p>
<p>میتا شود ظهوری شود رسوائی دایم ز دیدنمای پنهانی با خیارم در آورده</p>	
<p>زبان بهشت ده در از بر ملا سگویی اگر بچشم تو گل گشته خار گل به چین نگاه محرم اگر کرده نگه می کن لریکانه در آشفتنی کنه خود را</p>	<p>ز مد عاجیزی بهر مد عای سگویی گذشت و روا اگر از داد و اسبگویی سخن اگر شده بچکان آشنای سگویی بهم بر آمدن طره دو تاسی سگویی</p>

<p>جی مگر کند عار از خداوند شکسته دل نشوئی از دست عیدان بران لب شکرین حش میزدن غبار راه تو بر سر بخت این منیش</p>	<p>قبول بندگی مطلب خدا میگوئی علاج جور و جفای می شود و فایگوئی در معاد غنّه باز کن و فایگوئی مکن ملاحظه در چشم تو فایگوئی</p>
<p>بلی که دوش ظهومی ز باد کروی پاک تو خویش را پس از صیحاب و امیگوئی</p>	
<p>چون جنون گشته عقل تیر در کین گاه آهویت شیران نفرش پاے بر سر کویت در سفرهای درو و اندوخت راه پناخت بهم چسید خیل در دوت چو ترک تین کرد پخته تر گشته ام ز نقره خام عقد و خواب گریست فرد بخت بیدار ز زبوی جنون</p>	<p>از خم طره تو ز بنجر مرد در آرزوی تخمیر دستگیر جوانی و پیر نال ایوار و آه شگیر در لبسم قضای تقریر منصب ناله شد ز بانگیر خالصم گرد عشق اکسیر دوب در دیده های نویر آب بر روی خواب تعبیر</p>
<p>وضع تعبیر کن ظهومی چند عشق یاد لیران نمید</p>	
<p>دل بر آورده بال بر او بهم تن گردنم به عشق کند</p>	<p>کرده کجنگ صید شبا ز از خم طره دار و انداز</p>

<p>زیر تیغی به مرجا گفتن صرفه در صفت سیم اشک کرده قانع ز خاکار گلم داد ازان شوخ آه ازان نامزد من بهسم بجاست بخوابد</p>	<p>برکت نیست تو رسم آواز جناب چشم گریه پرداز نم ترکان یاسمن ترا کرده صدناز کرده تانا حسن ممتاز عشق متاز</p>
<p>مخزن دل ز داغ در مهرست تا ظهور می ست خازن راک</p>	
<p>اشک پروازی کن ز گوهر بر هست از چاشنی گیران زهر داستان گردیده طوهارت گشته خاکستر از اسر دگ از خشن پوشان اطلال می توان هم غمی غور شدید شد غزوه فنا و بر مالیده دست</p>	<p>تشنه او گرد و آزار کوثر بر تلخ شوشی زنی از شکو بر حرف خود و پرچ و از دفتر برای در جگر کش شعله انگور بر یاسمین طبعی خشک و در بر در زمین عشق نیلوفر بر منز و گشت و آواز دل نشتر بر</p>
<p>ره باد سر گشتگان سر یکسند چون ظهور می گم شود رهبر بر</p>	
<p>ز به کو کیک ساغوش از جابری سودگست ز صبا بگل زریحان تظیری باری از باب نظر بیدیت</p>	<p>آفت خرقه صلاحی که بینا بیری طوره را کاهی اگر بر سر سودا بیری که نگاه به کس را تماشا بیری</p>

<p>ماکہ باشیم کہ خوانیم ترا دلبر خویش با همه ناز و تکبر کہ باند از فی خوبانیم نگاہست موت از دست</p>	<p>داد از دست تو میشد دل از ما میر از در سینه دور آتی بر دمی تاجیر حق امروز مرا کاشن فردا میر</p>
<p>کار از گریه رو پیش ظهور می بخویش تیل همچون نشوی قطره بدر یا میر</p>	
<p>تو چو خود دلبر کے کجا داری خلق بیگانه دل دوین اند چه درستی کہ در کست نیافت کار و بار و فائق کہ دہر گر بہ بیایقان خود نازی یک جان مرگ رو بخضر مند از قافل دے نہ قافل نشو و ادویت گرہ فرسا سنگ بر سینه غم تو منم از فروغ تو خورده شمع تو رشید</p>	<p>ریشک بر بخت عشق ما دار کے چه نظر ہائے آشنا دار کے توبہ راست مر جا دار کے خویش را اگر نہ بر جفا دار کے ناستکیا ترا از صبا دار کے یکدش گرز خود جدا دار کے چه نظر با بجاں ما دار کے ہم ز ابرو گرہ کشا دار کے جہہ کعبہ سجدہ سادا دار کے در دل تنگ فزہ جا داری</p>
<p>خواب دالتہ ظهوری را حاجتش نارد و اداری</p>	
<p>اگر احوال با پر سیدہ پاشے چہ آسان کار شود شوار گردی</p>	<p>ز زخم خود خجس گردیدہ باشی بے برگ رہا خندیدہ باشی</p>

<p>بردی تا بیاہی دیدہ باشی اگر اشک ز رخ پرچیدہ باشی غور خویش اگر بنیدہ باشی مگر از صبر مار بنیدہ باشی آن رومی جو نہ بخشیدہ باشی</p>	<p>چکویم قصہ بیتابی دل بجا باشد شکایت استغنی نیاز ما تو اندگشت ہنگ مینا شد گناہی بخود از خوشا روزیکہ جرم شام را</p>
<p>مظہوری نامہ دارمی بقاصد چہر تہا دران پچیدہ باشی</p>	
<p>بشو و عاشقی نیاز کے تا حقیقت شود مجاز کے عشوہ چشم نیم نیاز کے نالماسی نفس نواز کے دامن طرہ دراز کے دیدہ بازست شایہ باز کے ذوق دارم ز احتراز کے</p>	<p>ہست در عشق اینکہ نیاز کے باید از عقل رو بطن آورد خود و صبر را بودہ تمام نغمہ پرد از مجلس اثرست دست کوتاہ دولان کشید صید سیمع مار میدہ دند آلفت از احترامی خیزد</p>
<p>تا مظہوری خود گشت نہان نشد از محراب راز کے</p>	
<p>ہم کردہ چہرہ ہار ایما نہ مالہ کار داغ از لب لڑاود نہ قبالہ کار تا انگر شکر کم کردش لڑا کار</p>	<p>ہم کردہ بانمہ راز گریہ کار و بیج سینہ آمد سوز ہوس گدازی دیگر نشد سمند رہمان شعلہ کار</p>

<p>آهیم که شاخ سبیل بر تبارک بترزد و دهن بقیاری تا چنبل گزین از گردن اسیران و دیده طوق و اغ جگر نذر از یکدگر گزینی در دو تو مهربان که دهن هم جازا</p>	<p>در چنین لغت ماکلی کرد این گلدار گلبرگ تر باد آسب از کاری تا ماه عارض رخ کرده مالدار روز نخست آری رفت این جادگار فولاد کو بسا زم موشن بخار</p>
<p>در کتب محبت و در وقت طهوسی اینجانی کشاید کار از رساله کار</p>	
<p>بست از دوستداران دست بعد آرا مگاه دیگران است فدای عارض خوی کرده نایار حریت گرم خونان تفتت بجاست پشکر خنده ساقی کرده در جام زهی که اعتباری در دست بشرط زخم می آید بکارم نسیم بوستان عشق جنید</p>	<p>خوش است از بنیان این نگار قرار می داده ام بر بیزار طرادت های گلماهی مبارک که باز دسینه برداغی که دارک شراب تلخ را ازین خمش گوار گرفته صبر طاعت اعتبار که بر هر هم زند صد زخم کار گل عورت شکفت از خار خوار</p>
<p>فریب عده خواهیم که گردد طهوسی را تخلص انتظار</p>	
<p>از دولت و برود لئونیک کردیم مستام کار با را</p>	<p>داریم چو ناله را با ساز از عشوه چشم نیم ناز</p>

<p>نقش نگہ کر شدہ سانس تریا و سر استینا ز س در مغز گداحتهم گداز س واریم تلاش امتیاز س افسانہ طرہ دراز س</p>	<p>نہ نشہ ز سادہ لوحی ما بر روی نیا ز اشک غلیظ راحت بر خود چہ اقبالہ در شیوہ عجز و نامرادی شبہای سیاہ بحر و غم</p>	
	<p>در نزد مشکینگی ظهوری کو چون دل مادرست بارش</p>	
<p>باز میر قصد ولم برصوت غلغلا کسی آہ از غیرت اگر میکشت باہاں کسی کز وصال جادو ان دہ خرقاں کسی چہرہ آل کسی و گریہ آل کے میر و دانہ پیش اقبالم باقبال کے مید چشم سر گریہ خود را بدنبال کے</p>	<p>از فلک بگذشت دیگر فرق باہاں کسی روز بجران سخت چاینا چہ خوش و شور بود بر فراق دامن کو قرعہ غلطان می وہ نیازم در نظر از یکد گریہ بارند مدعی راپس نشان زن گریہ شکست ترسم را گریہ ہی چشم زند بر لب</p>	
	<p>نامہ وارد ظهوری در بغل از خامہ چون نبالدا از تفاخر چشم خون باہل کے</p>	
<p>در زبان تاب خود تالاد افغان کے زوم بزرگ کج نمک ان کے بخت مہمان کندم چون بسر خوان کے خوش لبالب شدہ از صہرت پچان کے</p>	<p>چند از آرزو بسنل و ریحان کے عمر و تلخی دشواری لبہ آمد افسوس غیرت جگر خویش تنایم از رشک منہ دل مگر از یاد غم کے شگفتہ</p>	

بستہ ام ویرہ گراؤ ہنسان مست درم	نگم رفتہ بگلشت گلستان کے
دکستانی ہند پامی سیاغی کہ دوران	نکشا یزدرا از گوشہ زندان کے
آپختان پیچہ مردانہ شگفت در خون	کہ کشد رنگ فوجا ک گریبان کے
از رہ چارہ بکش پامی ظہوری عیبت	
کہ فتہ درو کے در پے در مان کسی	
باشنوامی چہر الا مان کے	رسم بر حال من بجان کے
صفت قوت گرفتہ افتاد دست	نالہ بر نالہ از زبان کے
نعت خوان وصل کو کہ کشید	منزور مغز استخوان کے
داد فریاد از مروت دوست	دوست کا مند و دشمنان کے
وامی گر چشم نو بچکان نکند	سیر بتان از خوان کے
چند رجان کہ سو من گردو	
گر شود ویرنے زیان کے	
سخن تر بہت آتش دوری	گریہ رامید ہم بدستوری
در گریبان و اسیم رینت	یکجان داغ دست بستوری
طالع بد گرفتہ غم کہہ	بہر مادر محسوس دوری
کرد و کار فنا نہ غم ما	صفت روزگار مزدوری
پر تمانست آتش سوزان	راز عشق نقاب بستوری
بہ علاج ست کو بکش این رخ	سر عزت و پامی مزدوری
دل صد جا ک نامکدہ قبول	ز حسنہ الا بشرط ناسوری

دیدار خوتاب از ریخت برون	با درمی شد نقاب مستوری
دوش ایرن رخس از دوش پیوسته	بزرگوری نشانده طرح نیاز
بونی منرا سخااتی بر شام مندی پیشتر از صدنگ شد سو تو طلال نیاز در تفاخر تا ابر میال کردی کار خویش جامه رنگ متاع دین منرا نام و رنگ	آنقدر حسرت که ممکن بود باز آید نیک گوی و ز اقوال داغ جامی سوخته گرچه در بازار باول خویش را بهر سوخته بر قد خود جامه عشق بلند می دوش تا جان سوز ز نام آتش افروختی
چون نیباشد ظهور می هیچکس بے ذوق عشق	کاش که در مان در در شک می آسوخ
جامه فدا می در تو در مان کیستی جسمت در شکان جگر صد خندنگ از جیب دماغ پر شده از آفتاب و ور بوستان گریه زلفت دل و جگر هر گوشه از لعل عطش آرزو و مگر بر سینه جگر زده دل اندامی داغ دیوانه تر یک دگر زده عاشقان تو	جانان غیر پاش بگو جان کیستی مژگان در از زلف پریشان کیستی آهسته دار دیده حیران کیستی گلشن سگفته غنچه خندان کیستی صد خضر مرده چشمه حیوان کیستی ای غیرت شکر نمک خزان کیستی از تاب زلف سلسله خندان کیستی
ترسم شوی شهید ظهور می ز تیغ رشک	از من مکن سوال که قربان کیستی

ایدل خرابه بشوۀ پنهان کیتی بر خاست و او تفرقه از خرم کسب در روز خویش تیرگی بخت رفته ایدل پر چنین گره حیرت بگری خورشید توده سن از مغزای نسیم	مردی ز در و در و در مان کیتی چو پری و تاب لعل پریشان کیتی در سایه چراغ شبستان کیتے در آرزوی گوی گریان کیتی سهرن فردش وسته ریحان کیتی
دیگر بیک بخت ظهوری خبر کن در خون قتاده سهر میدان کیتی	
ای دل بجزش گرم تنهای کیتی بر دستان شوق حرم دست کیتی مجنون کو کهن سهر ز بزمی کند گلگهای حم لام صحرای نزدیکست در طوق کفر گردن ایان خوشنماست آوردۀ سنائی خود را بر دیگار کو شمع ز شوق زمره های تو تاب سهر واقع اگر شود ز زبان نگه پرس	عیشت حلال است تماشای کیتی راحت در از باد و پیمای کیتی شورت زیاده سلسله فرسای کیتی در خون طعیده آهو صحرای کیتی ز نار بند زلف چلیپای کیتی آماده خرابی اینسای کیتی در زیر لب اسیر سربای کیتی زان چشمست کافیه تقوای کیتی
مغز خمار سوغت ظهوری عیش تو سرخش چنین ز ساغینای کیتی	
شوق صد بار بفرزون سیکندم هر نفس در صومعه دوده و اوار و زخا رخسار	اینقدر مهر و اینست کسی ای کسے ما ز دنیا گار که کز آتش بوسه

چہ سہا کہ نکرو نہ چہ رشک چاق عم او چند در آغوش تو باشد فی الحال رقص فرمای حرم را به جیان آورد و اعطاء بر دگران ریز گل مو غطره را	آہ اگر داد و پر سیا نکند و او سے در کنار دل با ہم بنشانے محل شوق کہ دار و چو دل با ہم سے در و سر کو می کسی وضع رضوان
---	---

کم بسی تو ظهور می شوم از بند غلام
شده آزادی بلبل ز برایش نفی

اگر دید ز سر مرا فرامی زندان کے بیا دم آید رستم ز سر بر خوشا حال و بنال وصال بیگم رستم باشور چکار مد سے را	آمد جگر بکار و انے آفتد گذرم اگر بیانے ستم ز جبر و ایا نے میوہ اگر دل و دمانے بر سینہ پرو ز بستہ دانے
--	---

در جستن در و دل ظهوری
برداشتہ تو بہ سرائے

چہ سید اند نشا ط سیر تو روز نمی شود کسی از شملہ طالع چراغ محنت افروز بچی دیدن درین کوشش نزارم صفت چند نزارم این نقد آرزوگی ایدل اگر گاہی لبش صد تلخ اگر گوید مرا از شیرین تر بنام ترک چینی را کہ مشیت التفات داد	بہر حق تو نزارم یا دمن عید می نور روزی کہ چون پروانه گردیدست گردش محفل افروز کہ خود را بستہ چشم نگاہ حیرت آسوزی کنند در مرا با نیانا غلط طفل نو آسوزی کہ دور سی دارد آرزو شد گلو سوزی زند پریشانی حسرت دما دم تیر و دل سوزی
---	--

	<p>ظهور می هر شب خود را زود آه میوز با میدی که فیج دولتی روزی خود را</p>	
<p>نواختن ششم را نوید اکیس جبین صبح حرم را بگویند ز عشوه باز تلافی شدت تاثیر بخدمت آمده در انتظار انیس بدانکاری اغیار رفته تفسیر که غصه سافیه از تنگ تنگ زنجیر اسیر چشم تو گردم نکرده تفسیر که رو بروی کنه ناله رلتا تیر</p>	<p>خواب گشته ام از آرزوی نیمه سید بخت بیابانی که بخوازد خرابی من ازین دور توقع بود اگر چه سیر داستاوی بکار بود بخواب داغ تو گرچه ماه میوز امید راه گریزی چشم کرده مگر کرشمه پنجه صبر و شکیب می پیچد امان میدهم در دلت که نشوید</p>	
	<p>در آرزوی ننگ دل ظهور می نش خوش است از ره گمات سیر کشیر</p>	
<p>چه شود که جواز مشت از دست گیر کرده در غارت اگر ترک نگذیر پنجه بیرون نکنند شعله دامن گیر لب افغان را از آری بی تاثیر در گریز از خون اگر دست درگیر کز کنان خانه آهیم هر آمد تیر زلف لیلیش فرستاد بیابان تیر</p>		<p>مانده بردست تو چشم بوس بخیر حشری بر سر صبر و خرد از عشق دوست بجز میگذارد خاک جگر سوختگان صدای جایت بدعای دگران در آینه همه جا فرش ره از صبح تناداری غیر گویش کن سینه خسته بگریز خواست بمنون بگریز نه است گریخت</p>

<p>کر سنارے بید شایخ تبریک</p>	<p>تیر عشق تو در باغ خود کاری کرد</p>
<p>بر زبان تو طور می صفت طریقت که معنی شده مغز سخن از تقریب</p>	
<p>جگر گاهش ستانزد او خود از تیغ بیدار که از داغ جگر گرد و دروغم راحت آباد شکایتی می بخونی خراش جان فرهاد بر رگاه خدیو عشق رفتم تا کم داد نشیدی میسر یقمری بازه شمشاد دوا ندریده در باغ نهادم نخل فریاد</p>	<p>خوشا صیدی که خوش خوش سر نهد و چرخ خدا یا رنج بید روی خرابم کرد که باشد بزیار بار که آه درخشت هوس مردم چرا باید زبون شهنه عقل انقدر برون تو هم گویی چو گل کبش از زبان رسد کبیل خدا از برگ و بار عشق تاثیرش نگردد</p>
<p>طور می مردم از محنت جگر عود می آتش چو گردیری غایم خوان پشیم بر بزا</p>	
<p>که بر لبهای من دست از زبان داشت بخلو تخته جان آرزوی عشق ترس ز بس پیوده چشم با دود در زیر تاس که جاسا طرش و اگر ده چون من بپر نشسته در کین وقت تقرب تقاضا مشم قطره با هم در میان در دریا چه سازم و افروز دنا گاه گرام با که گریه گاه بجز شیدا از هر قطره دریا</p>	<p>بیشتر ای خوشی زبان ناصحان پاک مرا مش گوشت در جان پرده کی ماند نگاه افکند بر دوش تحیر دست از دست شهادت نیست جاد بر زم من عجا فریب وعده از دل برد فکر تا کیسار بیا ای محبت بر کنن حید از نقد بهوش چنین غافل بر دهم مراد روی و بیاید منت دشت غم نم در جگر گزند اشت جبر</p>

شکستن در شکن بست سرخه حیرت ظهوری خوش قوی گردید باری متعالی		
چسان ماندن ان پرده دل محبت زار سری در خانه جان کرد عشق خایه پرواز نفسش باد از شمع منال فصل پرواز تفت حسرت اگر بخور و خون لاشک عیار که دورهای شکر کم را دهر گون پرواز که دام گردن خوابان کند کاکل انداز	کند صد بار ناز و عشوه ساز تمی کند ساز ز حفظ نام و ننگ ضبط دین زن آسود چه پر با طراوت در شکرچ دام هجران بکام دشمن از افشای راز دل نمی بوم اسید چشم این احسان عشق جوهری دارد کمن گویند اعطای دام وصف طره حور	
عیار نقد قلب خود ظهوری گرچه می سازد بجمل جان قمار وصل می باز و وفا باز		
نمی چید اگر مرغ گاه از گوشه بانی که بار این نگه باز تا بزم از لبت چه میکردم اگر میداشت با حق متعالی شب مرگی بگیرد کاش بکیر دامن جان چه نیکو سید و انداز پی خود جوشی در رهی حسرت که آرد از وصال باستان	سری بر کرده پنخیرت که از حلقه دای پراز نظر رگی گردید شمر و کوه میترسم و دعای قدسی از یک سر و قد قیامت اگر از جیب صبحی بود وصلی سر نخواهد برون فتم ز شهر الفت صحرای حشمت بمیدانم چه پیش قاصد آمد کار چوین	
ظهوری بر آتش پاره خوش گرم صحبت نگردد کوزه دل بخت گرد و تاله خالی		
بباد دامن حال آتش دل میکند	شیم کامل در رخ دایره عمر و دایره	

<p>زبانش در دکانی نیست شکل ای سپهر زاهد گرچه زیبا بیناید مشاهد عشرت بنود آن بوی بر تارک بیابان گللی تفنن خن که بخت عاشقی واری کرد</p>	<p>دل از غمنا برون آمد نماند امید بوی مشوق و الله نمودی دارد امانیتش بوی ز شوق طره میرفت برون از سرش بود به جبین گریه آلودی زبان ناله فرسود</p>
<p>نقیصه شخصی خندان ترسانم نمی ترسم ظهوری نیست غیر او گردد و میرود</p>	
<p>تا چند بود فرق تنهایی نکار عزت که نتواند با دسر کوئی کاری بود بیک غم و میش گنیمت صد باغ پر از لاله از روی تکیه خوش آنکه بیای بسوزم که ما افغان زبان سر زده از سینه و فتنه از مرگ چه غم سوختم از ناکسی خوش اسید عجب گر بید دهفته رساند</p>	<p>از آرزوی حلقه فترک سوار چشم بوس قنطره از انبساط بدست خیالت ز میانم بکنار صد حلقه پراز سبیل و از بوی کیمیا در گریشادی شود این طبع و بیجا از آتش بهران تو گرمی شمع بهران تو حاصل کند بهر تو مار برواشته ام از تم بخر شمع</p>
<p>دیرست که در کوچه دوست ظهوری این کثرت بزودی شرف قرب جوار</p>	
<p>رختش در کماله تا خفته بر گری پایی در معرکه عشق نهان جیل است بر عی چون کند داد و لیر و کیه است</p>	<p>شکست رشیده زهرم زده ساغ گیری تا نباشد سپهر سینه به خنجر گیری در کعب طالع ما بهر شمشیر گیری</p>

<p>میرسم با جگر تفسه ز صحرای فراق خواست یک شمع نوید قلم از شوقِ علم غیر شکل که ز بیاری حیرت برده</p>	<p>وصل را باد کف ساغ کوثر گیری از زبان ریخت غرق تفسه و فخر گیری نیست در دست تنارگ نشتر گیری</p>
<p>کتور شور منیافت ظهور می شست گر نمی بود دل مانع ز انحراف گیری</p>	
<p>ز آه شعله رسانید برق داغ کے کجا پرجم راحت توان رست شدن اگر ز تابعت لب خرد شکست نگاہ کرد بچشم تیز ساقی عشق ندیده لاله دگل در بشت چہرہ او مگر بخشی مرهم چو اسنا زم چست</p>	<p>امید بست که روشن شود چراغ کمر اگر نکا رنگرود لب سرخ کے پرست از می دیوانگی داغ کے بجای بادہ جنون بخت درایانگی کسی کہ رفتہ نگاہش بسیرانگی سری بسینہ ریتم کشیدہ داغ کسی</p>
<p>کنہ ز روز بستان خرد ظهور می تر شود چو ریختہ در ہای شب چراغ کے</p>	
<p>ناز و ستیزہ کاری نماز و تمنا فکے دار وصال تفرقہ رشک در کین سرس رشک اہ ترقی گرفتہ پیش بمنزل بری پخیزہ ز نخل جنون خویش صبرم چو در سکا پرہ پاست کرہ است در بوستان جان بقا نند لعل دل</p>	<p>ما و امید واری صبر و محنت خرسند میثوم بزوق نخل ترسم شود و دوچار امید نزل بر پای دل خواستہ ز بجز کاکل عیت از برای تو اندک تقاضا نخلی کہ نیست پر کرش شاخ سنبلا</p>

تینے کشیدہ فکر قیامت چینی پیشم قتا و رخت دل از دوش مسکین انیت طرز زمرہ امید دیگران	براست دست بردن دارو مالے چشم تو کرشمہ غارت لعل نقشہ هنوز زنگبانگ لبے
تا راج صبر و ہوش نمودی بچوہ رو بردش گرفتہ طور می تغافلے	
کشیدہ صبر زمانہ میر سقا چینی ہوامی سیربان پائدا و انتظام برین سعاد اللہ نگہ اردند از تلخے شکر ز شادی پافلس اشک از خون بنہر سرخین من سید و زمی کی انیقہ شادانہ	تلاشی میکند با شوق دارم چشم چینی کہ دادم پای برخاری ندادم دست کلینی عتاب آلودہ چشمی رحمت بن ہر شیرینی بقلم تیغ زوردار اگر دست نگارینی کہ بفرہ اک ہند و آفتاب خانہ زینی
چہ جاسوسانہ می آید نگاہ عشوہ پردازش طور می کردہ پنهان مگر جامی دل دینے	
بگدشت ز حد دوری غور شد بقائے ملیان اگر این نوع کنیز شکر در بانج بگرقت کشد گلبن است بر کوشش خود کعبہ روان تکیہ کردہ بز تشک گیا ہے ز نزار برق نیست صحت و لاطی بردہ وادی ناموس مہدیائے آغوش کشد پیرین صبر	آئینہ حیرت شد و محتاج جلالت در مصرمتنا نتوان یافت نہایت آتش مذہب از زوہم تیغ جفا تا پشت نزارند بدوار سرے این طرف کہ بر برق زلف تشک گیا سر و پی در دمی تندنگ دایت چون چشم فدا بر کمر تنگ قبائے

بہشیا رکہ رنگیں شود از تیغ جفائی	ای بیند از سرست غرور بی
دڑی شدہ در صدف جان ظہورے اینست کہ وار و گمراشتک صفائی	
ز حرمان سوختم بنوا ز بختم را با قبائے بصد جان میفرود شد بجز اندک نیک جانے بہر جان رسان افتاد بچون عتوہ دکانے بناشد روزگار عشق را پارمی دانے ز بیابانی و لاناہر ساز می صوٹ جانے بناشا کہ وجودم آتش او کرده افتانے کہ جان شعلہ پرورشند سپند دانے جانے	بہر ساری طرہ در ہم گیرہ از شوریدہ آوانے نشہ خود و تنگاہ حاصل از وصل مستعجل سبای صدف جان از تنگاہی بود روزگار غم امر و زو فر و ابروہ رخت از خاطر میران مبادا صد کدورت بضمیر شریع تواند از د کحل گشتہ چشم دولت از خاک سرم آرانے گزند از زو گو بر حق ہم بر خرمن خود زن
بامیدیکہ شاید از زرش بنفشہ رون آید ظہور می در گرد آرزو گردد پرخون پاک	
بجاں خویش اگر گبذارد دم شوق تعلقانے بلی رفتند صبر ہوش و بنال شکبانے چہ بیابانی صبت ز بجز در شد زو در سوئے بیش افتادہ گویا جملہ بخت زینہائی فساد و پاک لار آستین باز عذر آئے سطل بود آرمی کار و بار و شت بیانے کہ در کج خنیل از رخس باشد تماشائے	بہ صبر غلتے و ادم قرار کج تنہائی بیرگ بقراری عشوہ ساز می او پیکانے کندی بند از تانفس ہر لحظہ امی نامع ز کفان و صال خویش خشنافل افتادہ نیارد و استی را چہرہ از گرد و حیرت بحکم حسن لازم شد ز بخت اندن سخن برای وصل دیگر منت کن ز نمی تا ہم

ظہوری مژدہ فکر عشرت صبح تن کن
کہ از شبای عشرت زامی بجران گشت بکند

<p>بکے در باد پیانی یکی در باد پیانی توان بر ساحل مقصود کردن لشکر آفرین زلفت از پیش چندان کنی که کرد از ناز پیانی نہستم زجران آنقدر که صبر نیست توامی عمر و شوارست زینان بکیر بودم چو افتد چشمها بر ہم نمیباید از زابسم بطر ز جلوہ کی شمشادینشد آشتا ہرگز لب ناصح بہ بیکارست دائم غمین نکردم هیچ تقصیر چو عود آتش مژدہ</p>	<p>چنین بودست دائم راہ و دم خج بینا بیل اشک حیرت کشتی امید دریا بلی دار و نیازم قدرتی در دنا ز فرما ندیدم ہمچس از خود زبونتر و شکینا نشد روزی کہ بنیم خوشی و دنا تاشا نمیباشد بیان محرم در اسرار ہوید بجو افتد کہ در عشق تو عین نیست شیدا نمی بودی بیای و بوستان گریز و دانا کہ شک عود آتش در جبین دارند سودا</p>
--	---

ظہوری در دین امون نعل مکتہ پروازش
کہ گیرد مکتہ و شبانش براعی ز میا نے

<p>نہادم یک روزی بر جگر از شک دریا تو در از حد گذشت از گرم خونیا چو در بلاز آئینہ رخسار تو بانی و می بر تابند تبرک نیم جانی و ارجہم آسیب صدمدن اثر انہمای تو در و بر گوش از زنی رو و از گریہامی خام آب روی بیتا</p>	<p>دلی شد خام تر کارم تو ارم صبر چند اگر گاہی نشاند شعلہ بر پروانہ دانا اگر یکدم نباشد در برابر چشم میرانے علاج در و بجران خوش بود شوار آسان کہ بندد گریہ تار اشک قانون آجھانے نباشد گر جگر را جوشی از دواغ نہانے</p>
---	---

<p>ظہور می سینہ را مندوقی از بار بجا کردی ہاں بہتر کہ جای او گزاد دل پہ پیکانے</p>	
<p>ز حد بگذشت خندیدن خوار چشم گر پائے زیانہا وارم از سوک و درمان پیکار کو ز راحت تا بکی آسودگی در مغز دل بالہ سپند کامرانی ز اعتساب را فتاد و دارد کسی دکان شکر خندہ و در صراط ارو ز آلائش تو ان آرد و بیرون دل تقویٰ بعد ز بنجر تو ان بست بد دل فکر جمعیت نظر ہای حوادث را علاج رو تنگسیر د</p>	<p>لہم مناع شد از آلودگی تمقین افغانے دولم گرفت از صحن گلستان گنج زمرانے فراش سندیہ و در دلی و کاسش جانے کہ افتد شعلہ سیان در پیر و تابانہ با و حلا کہ ہوا ز ندیل کرید اور البطنعیانے بر ان کہ شعلہ ریزہ برق حسن پاکدامانے اگر باشد کسی سوریہ کاکل پریشانے درین بجا رگی ہا چون نمی باید نگہبانے</p>
<p>سنا دی وینا زارہ محبت نقد تریشہ ظہور می تاشکم و انور و دریدار پائے</p>	
<p>حقے کرد از خشن مرا عشق و فداوار بستی طالع چون طالع آن سخت جاندار این این ایون کہ جل کردست دران دایم ران تر باد خواب آنا قہ پا آہستہ تر دار برین ماضی نام کم می آید ازین غیب کردل رانسا ز صیقلے ایمای ابروئے را دساقی چشم تو افتد بادہ در گردش</p>	<p>برای دیگر ان شد گرسوا و خط بنار کہ شیرینی ترا شیر از برای خسرو آوار مگر در خواب بیند چشم بجی روی بیدار کہ شد محمل نشین از خود متی ہر بیکبار ہم از زنا رتیبی ہسم از تبیج زنا ر شود و در زنگ غم کم از بجا کج زنجار پیکانہ قد بر دوش مستی دست ہشیار</p>

<p>سرسنگ از عنوان بر زمین عفران من برای خود نینگو کم مروت بر نیندارد چه سازم استخوان سست بختان بخت</p>	<p>چشم گویند کاهی ز کوه لاله رخسار بگو تا واکند جلا و چست چشم ز رخسار مباد از زخم بر دارد دوم تیغ جفا کار</p>
<p>طهور می برای شک سیر از زنگی دارد مباد از وی کس لقمه خون جگر خوار</p>	
<p>واعظ و مسجد و لاف از سر نیز نه بار اندوه در عتافت بکشمک لم رفتم اینک که چون ابرسانم یازین بوس زخم جگر چون گسلد از دل من بر سر کو تو شکست بخت فتاد پخته خوش ماند عشق و چون منظم</p>	<p>من عشرت کرده و در دگر و ساغز دگر نیست در مان بجز از خون کبر تر دگر دار و این معرکه عقل هم بر زدن ویده ام از صفت مرگان قنچر زدن کاش مبود مرا قوت بر سر زدن غره یاد مرگان سر نشتر زدن</p>
<p>نیمه اسره طور می فراغت میجویش بر سر شعله نیاید زنگین زدنی</p>	
<p>ز شوق طره دل خار دام بر پیست بخت را هنر نماند نیم غرق گردین کجا از چار دیوار سرای جانفشان بکرم من دل برین نند پاکو جمیت بکبر و عانه و آغا ز بجران کش سیر دم خوشا عالم که بر خانه غمیر زغم کشتی</p>	<p>نگه برگرد خوان چهره همان که در حیران اگر گشتی شود و ریائی و محمل نیان اگر هر دم نکرده عشق تعمیر بر پیان سر زلفی جانم یکشد طبع پریشانی اسید وصل بر می بست این عیب گراش هنر بود دست گویا سنت روی سبای</p>

<p>ظهومی یوفانی را کمال عیب میداند دگر دانی که عیب نیست چندان با و آرد</p>	<p>در جنب گل افکنده صبا ناله بگوش آن چشم که دارد که نگاهش نگذارد دل داشته عدل منور در آتیا دستی زن ای شوق گریبان میدارد پیغام سرد می لب نوحه گزارد مفروع از دور در عیب نکارد لفظ سخن خلد کن وی کشت از ما گویا که سری بر زده از حلقه مو گیرم که بر افتاد نقاب سر مو دیوانه شود در شکن ارزانی مو چاک دهن تا صبح مار ابر مو وقت است اگر پاک کنم راه گلوئی بر جبهه طلا گر نشود لای سبزه کز من که گیری سخن بوی نکوئی</p>
<p>شاید که نزد آرزوی خام ظهومی با دل سخن گرم کن از گرمی خوئی</p>	<p>دگر بی طاقی فرماید شکر دی کوئی بیافر صیدگاه عشق بگر شتره شیراز فرز و نتر باد این خصی میان مبرهم چشم طاعت زهر و دیا نید از مغز و گور و شکم ز تاراج ستاع دل جگر زین جهرم سوز ز بار رشک پشت کوه گرد و خور و یکنند قبسم شکر صبر از گنج دهران ریزد عزیم خوش پیش عکساری خیش سیرم که سرها در میان خاک خون افتاد هر سوئی بعد ز بجز در بند از نگاه طرقت آه سوئی چه میکردم اگر میداشت روم بخت آرد بتکلی و ترسگر گردانمش شد سخن گوئی که می بینم نزارم طاقت نظاره روی ستی سازد اگر گاهی دل بیچاره پهلوی چکد گر زهر قهر می گاهی از دنیای ابروی که گردد وقت جان دادن برین بازگوئی</p>

<p>ظهور می داشتی منظر آخر راحت خود را زودی بر تیغ روح خود را بخور دی حین ابرو</p>	
<p>جزات بکوی خواش محکم فشر و پائے امروزمی نشینم در حبه گمشده ان هر جا بگرشنگان فتنه جگر نواز دست مستے درست میکرد بر خیم دست جوت در بزم اشک ریزان سوری چنان بشکست زهر گدنا دست سیراب از قنار قل از یار یافت نصرت و شام نامزد شد گای همه ملالم گای همه شاکل</p>	<p>دارد دیان قرانی با عرض در مائے فال شگون من شد گلگون قیائے هر قطره آبر آرد گلگون در حائے واقف که کرده بودی در دوستی خطائے گر هم زبان نباشد با گریم با بیائے معلوم بنیوان کرد از شد خنده جائے رقاصی از زمین بر نموده وعائے از من گرفت دل ای بیکانه افتائے</p>
<p>مبدل ظهور می دسی نیستوان کرد بر لوح مصلحت شد انشای افزائی</p>	
<p>شادم بر پر پر خایان با دیو خانی از گوهر نیازم بازار و شهر پرست اشکم ز کف عنان دای دمی حکم پرست بچه بچ و تاب روی رفت آبر و خدایا میاید آه بازی در گوشه خونی کی یکشیز از درج صداع خوت چون عشق مغرور و رشده میزبان جاننا</p>	<p>از آشنایی دل خوش و اگر نه بچای از بچ مجر دارم نازگران بچای بر پیکرت دو انم جولانی دچای بهای تله خیزی در گان اشک بچای شاید بدست افتد سر رشته نچای از لای باو قه مایکد اگر طلالی بر خوان سینما زد و دواع ترا صدای</p>

<p>برور و بار بر بند کج رخ پیش را و دل شاید قومی توان در پرمایه سر لای گزینست تا زیاده در دست ایها</p>	<p>ای دل تا ملی کنج بست ز ازل از جان مان بکش چار و سرانگ کس در پهن دشت حیرت گلگون آه ماند</p>
<p>نامحرمی تان دست بکش زبان طو رمی گزینست تا زیاده در دست ایها</p>	
<p>پسیده بر رگ جان از زطوچ و تابے در گزوه تخیل افتاده انقلابے شاید سری بر آرد افشان بر ویش کج جو شید و انغ از دل ای سینہ انتحابے یک شب بحر مکر دی بار شک آفتابے از وده در و نعی کو جلوه سربے گر بگذرد بخاطر اندیشه موا بے هم خود مگر بودی از شعله عتابے</p>	<p>پائے فشرده بر دل از جلوه اضطرابی آینست شوق لشکر از دست فتح ایدل ای یه رفت غمت از دست بخت تو آه نعم جیست نتوان منبطش بمر اندک ای بخت در چه کاری و دزد گزینست گرامان دشت بجران انگینست دو از جان گاہی نگاه جوری سوی گنا بکاران بیجا قیم در سو ابرم و گنا و مارا</p>
<p>بگذار پاس خود را حسن و گر خلوصی خواهم تمام رفت از پیشم نوزانی</p>	
<p>شوق زلفت اندازد ما خوش کرده ام بخور عشوہ پنهان اگر میداد اندک مسخت تا زو انغ شعله خیر ما عوا و بخت بازبان باخدا و این حکایت نیست</p>	<p>دانه میبا شد قریب از نقل بزم عشرتے رحمت صبر بهوش را گرد آوری میکرد دل از وصال شمع کی پروانه گردو بهره در حرف وصل ایدل چه هر دم در میان کز</p>

عطر کاکل خود و مانع اهل سودا را نخواست و دیده بالده و زچلا آینه خورشید را	ای صبا بر مغربیه نشان نزاری نیست در تماشا تو گر باشد نصیبش صبر است
آرزوی دغماهای تازه جوشد از جگر تا ظهور می راست بر مال ظهوری میرسد	
بیرغایم بیو غایر خویش بندم تنم میباید شد و فاد و مهر در قانون حسن در جهان از من تو انگر تو ندادی کسی نشان در بند و گشت شوق طاق میدانی ولیک از دمان کی دست بر میداشت نیایان در محبت جز عزیزان کس ننید از بوز سبستان شد و مانع از عطر کاکل ای صبا	تا تو انگر گاه گاهی گفت حرف بسته چون بند یار از برای خاطر مابعد است اگر ستاع دوستی میداشت اندک نمیت بر رخ لاف از گزینش مالد گرد خفته کی نیز دآب را بر دیده مار انصت بهر این زمین پیش میگردم تلاش اغتر اگر توانی از من زار گریبان نکست
خوار گشتی بر سر کوفی ظهور می این زمان آن ظهوری نیستی میدار خود را حرت	
اگر دل شد گرم در جان فروخته و در روز باز از عیشت در امت و زندان فتادم بجزا که کونست بیا تا رسوای منده نزا و سه سرو برگ سوای میل که دارد با عیان بر عقل بکار بند و	سرافق و دد فکر سامان فروخته نشست بر روی برمان فروخته که خار و خش کرده بتان فروخته کشادیم دکان ایمان فروخته چو کاکل در آمد بر بجان فروخته کنند چشم جادو ز بتان فروخته

سرشک آمد اینک بر جان فروشی	نظر کردہ عشقم جواہر شناسم
ظہور می کنسار پڑا ز ناپہ دارو رگ ابر چشم بطوفان فروشی	
نافہ در دامن صبا کردی خارت بہت بود ما کردی عاشق بوالہوس حلا کردی بنگہ گوہ ادا کردی	گرہ طرہ دوش واکردی سینہ را عشوہ کنج کاوی کردی دامن نقل کام افشاندی دامنای نگاہ پنهان را
بود شکوہ ظہور می را اچنہ کردی باد بجا کردی	
کاش می آمد ز من اغیارے بخت اگر سیکر اندک یارے عشق دارد نیز دنیا دارے سیکنم با آنکہ مجلس کارے	آرزو از یار دارم یارے زور مہم خرم را سیکر زارے بی علاج در خوشا بد بانی عیارے دفتر تفصیل بر گشت از جسم
دوش غل بر خوان وصل از نیم غیر با ظہور می کرد حسرت خوارے	
زیرت سہ روئے جلائے اور کے دود ز خاک بیرون ہر طرف کفن چا کے اسید وصل ہانست اندک اساکے ہزار شعلہ فرد شہد بیک خاشاکے	خوشست از دم تیغ تو سینہ چاکی ز اشتیاق تو بہنگام صور دور زمان بہ صدف صفت کن ایل حیات ہجران بیک شرار کہ از آتش جہدانی بہت

اگر طراوت گلہای خندہ بخوابے و صیت ست بستان که روز و فن چرا امید نیست ز بون گوشتکار باش ز بون	ضرورت ست تنای چشم تناسکے شند در جگر ریش ریش کتابکے پیشم کردہ و رایم دوان فتراکے
--	---

بزیقہ ظہوری چو غرنا کہ نکر و نکر و بیچ مروت فراق میا کے
--

خوشم کہ سوخت تاب نفسی ہمای کسی بسرہ جستم افتاد ای صبا لطفی رد و بہ بحر عدم سر حجاب از فرہ کسی کجاست کہ حرفی برای من نہ اہل کید و تجانہ نذر ہا کردم غریب خوردہ ایدل غریب طاب ہر شد اگر ز غمکہ مانع ز دین شیون اگر ز حقہ دیگران دلت گیرد	دعائش نکر ویدہ مدعای کے در انتظار بیوزم بجا کیا ہے اگر شود نفسی غالی از ہوا می کے یقین کہ میکشم بجزیر رضای کے چہ سود خیر نازدست درد دعای کے کہ آشنای کسی نیست آشنای کے چنین بسیار تماند طرب سرائی کے اشارت مست میای ایای کے
---	--

ہزار جان نکت در تن ظہوری کرد ہزار بار نمیرد کسی بر اسے کے
--

نغمہ می بگدشت نشہ پاک لسنون چشم بے داسن روز طرب ز کف حمد شام فتاد خوشہ برق ز صغری جگر سے روید بسرہ چہ امی زشتی ناصح	نخل امید نشا قدیم و نخو زویم بری شب غم را بسر او نیامد حسدی شعلہ دماغ و لم ریختہ تخم شرری کہ ز حال تو رود تاب تاب کبری
--	---

کاش از شعله پروانه بود بال و پری بر سر کوی خود از من بیا خوار تری	شمع چون گشت بر بسوزی عشاق علم ریشک بر غیرت اغیار نزارم سلسلست
	زهر میر سخت باین شوق ظهوری در کام اگر نمکدان تور و زوی سبزه او دشکر
درین ره پامنه تا سرباشی که در خاکسترش اخگر نباشی باین تلخ اگر شکر نباشی زوزن بیتون کمر نباشی که در طعنان جیون گم نباشی به منشر تشنه کوثر نباشی خراب چهرش ساغر نباشی قدار ارمی نگر بگر نباشی	ز پیش افتادگان پسترباشی از ان آتش بهان خود بخیز منانی بی نمک از شور سخته فزون در کوکب ز پله عشق بروز گریه و قهقهه استمکن بخت تشنه ویدار ماننی بجنبه ساقی از لب یوسفون خور می زنده ترش اعتقاد
	ز صورت کاه در منی بیخیزای ظهوری فری لاغریا
ای دل تو کنی مگر تملاشی زهر تو نشد مگر تملاشی یار بی چشم تر تملاشی در بخود می کسرت تملاشی باشعله کنند شر تملاشی	دور تاله مکر و اثر تملاشی شیرین سخن به گفت تلخ گشت لب خشک خود مگر دوی بیتابی شام فوت کردی خورشید که بار عشق در افتد

<p>دشنام زیادہ از دعا بود آن روز که داغ گشت تقسیم کی اشک من خذت شمارد ما بے خبریم و چشم دور را کردند زور از حسرت فغان</p>	<p>بقیائے کرم کرد اثر تلاشی کردند دل و جگر تلاشی بیودہ کند گھر تلاشی واجب شدہ بر خبر تلاشی باد لہر سیمہ تلاشی</p>
	<p>میکرد برای من ظہورے ممکن ہے بود اگر تلاشی</p>
<p>زرد می آتشین در گلستان انداختی جوئی برود اول بخوری سید ہربالی پر خود شکیمبائی باین تاب و توان سم کر بازو ز آزادان کرازی بد چنین طوق گرفتار بتلخی مرده ہر سو صد ہوس در راہ این حیرت نزد بر راہ پیغام تو گو شمع دیدہ پر ہم چنین خمیازہ بر خمیازہ تکی ز شب بچران</p>	<p>نجامی جلوہ گل بود یادش ساخت خس پوئی اگر پروا نہ گاہی میکند انداز آغوشی بزیر بار بیتابی بیاری میرود و فشی گو شمع حلقہ گردیدست عشق حلقہ در گوشی کشا پرتو شہ بر سر کند از چشمہ نو فشی ز کوہ خاطر عاطر کنی یاد فرا سو فشی بیشکندیم روز وصل آغوشی پر آغوشی</p>
	<p>تلاش حسن و عشق آنم ظہور می میشدی قائم کہ ہر جسم چاکوشی در آفت باد فاکوشی</p>
<p>یک روز نیک گشتی شہرابی اشکے پشندہ میفتانم شبہا چہ فسانہ کہ بر خواند</p>	<p>کز لبت جگر کنم کبابی پرور شدہ غم زیمایلی دریچ شبانہ نیست غرابی</p>

<p>چمیدہ براہ پیچ و تاباے از شوخی چسبہ در نقاباے مایم و نگاه بے جواباے دین طرفہ گریدار و کباباے از دور و خوش است افتاباے از گریہ سراب زامی آباے ریشک تو به سیر مابتاباے دور فزہ نشسته آفتاباے</p>	<p>در کشمکش کشیدہ ز سلفاے ہم بازی پرودہ باوریدن تا گئے بہ سخن در آید آن چشم منہاجت از جگر برون رفت شادیم کہ نالہ انتخابی ست در باد یہ قریب کر ویم یکشب تنہا دپای بیرون روشنی از منت امروز</p>
<p>شدرخصت اختلاط حاصل از خویش ظہوری اجتناباے</p>	
<p>ز طعنا منای حمانش بصدہ و فقاہ کہ بخت شاپوشی را بزاوش پناہ ز تارہ باقم طیلان آسان پوشے برای سینہ کردم فکر داغ آخو انوشے</p>	<p>ز جیش شام گانش بر نغمستان کو تعالی اللہ زینبہ آکس نشیند این کو زوریای شریک من چه بیتابی موج ز راحت مای بود پردہ بر مغزی آید</p>
<p>ز رشک مایہ داری بجز برادر صل بگزیدم ظہوری صرغہ داری سود را کردم زیانوشی</p>	
<p>زبان مکنم خشکی نالہ و افغان تاباے بصد زاری گلور اعرض کن تیغ حقاے ہوس دار و خون خویش گلین ادہر آباے</p>	<p>من بسوز و گداز و صبر کن چشم و بیتاے مگر آری برون از لاغوی باحث طاباے خوشابیش کہ رنگین تر شود از جلو پای گر</p>

<p>شبنم در تیرگی ماندست بگر فتم از روی بهم تا کی بر آیم هر زمان از طعنه مردم ز دم بر نهشائی سکر روی ازین تا خیز با استقبال وصل از خویش میجوایم هر دویم بخوابم بشنوم امنا نهائی مانع خوارا گل تویک مسجودا در آب نگر منته چه سنگین اضطرابی است گر افکندت خاطر</p>	<p>بگردم از برای کلبه خود فکر متبالی نزارم آن گوارائی درینا سحر تابانی مگر تا نفس را ناله بنواز و مضرابی که شادی منیز نواز گریه راه خنده را آبی که سیرم فتنه بر چشم بیدارم گل خوابی نماز ابرویش گرفت کردیدی محرابی نسکب طاقم کرده است اما کوه بیابانی</p>
<p>نظوری گیس طوفان خورده دریا بود که آبش از برای کشتی چرخست و دولا</p>	
<p>عید از گل قربانگد ماساست سنائی سر سبزی و شادابی عشق کج گشته است در حیرتم انداخته آنقدرت و این خیز در خدمت نزدیک بچالاک من نیست سنگ به سالک نشود دینی دستبختی آستید که کارم زنده در طلبش پس در بیج ذلت چه حریفند عسکریان از سینه سیرت چه گر بها که نمی ماند تیغ تو نمیداشت اگر آب مرده است شکل که نشیند دل مادر چرخست لعل</p>	<p>شاید که بوسیم بیدری کف پائے آردش گلزار تری خشک گیائی شاهی تواند که بنا شده گدائی خوش آنکه شوم پیرهن تنگ قبائی میخواست اساس و جهان کیستوفی در گشته نمیش فتنه راه منائی بجای و دشنام منیاست دعائی چون گره نمی بود اگر عقد کشائی خون چو منی را اگر ساز به پیرائی داریم بهر از که حسه تو بهرائی</p>

از صیقل مهر تو دلم آئینه گردید	روی بتماشا بکشم روی بتانی
ایمن شوے از خطر مرگ ظهوری احیای بقائے نه کنی گرفتاری	
به پیش رشک من نیست بگزیده تری حدیث دوختن جیب در میان دارم بدل بر خویش چنین طفل و نارسیده پس بهر عهده غم و اندوه سر و بالایان چنان که رام ترا من کسی نبوده بصیر از چاک خرقه چه رسواست در نظر پاک تعلیق ست تمانی مقصد و منزل چه خار با که پخیده است در کفم برسم پای زیارتش از دیده پای سیکردم بیار حلقه و در گوش من فلک کز من	که یار راست بهر دوشن دیده تری ز خویش نشینم ز پا بریده ترے بکار خویش از نیست ارسیده ترے ز آه من تهایز قد کشیده ترے کنون ز خویش در ام گمان میدترے مگر نیخ نذیریم شوخ دیده ترے درین طریق ز تجرید کو جریده ترے ز من نبود درین باغ گل پخیده ترے ز من سداغ خرا و ندغم کشیده ترے بویع عشق ترا می دوم خرید ترے
درین شکار کنم بین از شکار می شک نذیره ام ز ظهور می بخون پخیده تری	
درع را در حرف ارجام کاری شدم بے صبر و دوستی نه دارم لب من ریش گشت و گوش فاسد نفرودم نفسها گزیده کردے	بسر خوشی نکردی حسام کاری دل آرایان درین آرام کاری ز بس ابرام در پیغام کاری سحر را دود آهیم شام کاری

نہ از خد متے در دیر نتوان عبث خونی بر آرد دست ناصح بعزت گوازش مست از وارد نزالان را بوشت الفعیثیت نچین های که چیدی بر بزلن	باز از حرم احرام کارے ز سن کو پخته شود خام کاری و عایم را ازین ششام گامی رسد رم خورد گنازارام کارے چہ شہار اکہ کرو می دام کارے
--	--

ز فیض رحمت و ارامی عا دل

ظہوری را کند الہام کارے

خوشست ضربہ جان صرف کن برای کمر بکا دش رگ دل بیش غمزه در کارت از بن ترے عجب خود و در سکرم اگر گئے بقسم خوردن احتیاج افتد اگر زیادہ نگویسم خضر میسر اند زم مجلس تو مرا از وحام بیرون کرو بجائز دل من زو نیست آری پے بخاک بزمیم افتاد و کارے ترسم عجب اگر بگذارد دوران جہانش نیز	کجاست فدویہ بسازی اگر برای کسے جہان جہان ل جہان نیست برای کسے کہ خوی کرو بد ششام او دعای کسے خو رم قسم یہ وقایہای بقیای کسے کہ نیست کم ز بقای کسے بقای کسے گذشت عمری و خالی بود جای کسے شود چور و زنیانی رہ سہری کسے کہ در رہ تو بر آید بنگ پامی کسے سبا دشمنہ ہجر تو در قضاے کسے
---	---

ز دھن خلد ظہوری کن بزن انم

کہ نیست جز سر کو باغ و گلشامی کسے

تلمنی بصد بکر شیرین زبان کیستی	تیری بعد پیکان بزن ابرو کمان کیستی
--------------------------------	------------------------------------

<p>خود را مبادا کم کنم بر پی غلط نامی روم آغوش از زانی تو بر بسته بیز و لیم اینست اگر تاب کمر تابانی بنیان بکس در کار و بار جان و دل هر روز ز غم تازه از غم و فضا و تو هر لحظه بر گهای جان سامان کا و بار تو بر طفلی و نادانی است خورشید و ده بال و پری در آتش پروا خورش و دوری انداختی خوش آتش از دگر</p>	<p>از دست می افتم بد در مغز جان کشتی شمشاد بالای خود می غنچه و بان کشتی جانی نمائده در میان نازک میان کشتی از لاک مرغان بپیکر نگین جان کشتی آزاریشی میزند راحت رسان کشتی کم می کنم پروای کس بسیار دان کشتی دو دم بر آید از جگر از ده و مان کشتی خوش مهربانان سوختی تا مهربان کشتی</p>
<p>در کوی ابراهیم شبنم کز طهوری قدر خود بر آسمان بر تر نشین از آستان کشتی</p>	
<p>در سنگاری چه عهد استواری میکنی مرغ و لهای پرانی و نگه بر سیدی پرده های راز را امید و زمی خوش بیدی چون برانی زبرد و تقوی اینجه گل شکفتی آه سر بر کرده سیر بستان کرده اند اینچنان نشکسته بیان که از خاطر و دو بر سر کار می اینین کمر تهرت خوب است می نشینی هر کجا وانی که میاید شست یکی جسمه ایست آشفته کی در طره با</p>	<p>بر تو میترسم عزیزا چه خواری میکنی گشت استا و خودی مشق شکاری میکنی در میان می آئی و دیگر کناری میکنی خویش را از تاب می رنگین باری میکنی گریه رنگین است سیر لاله زاری میکنی یاد خواهد بود و خود شمر ساری میکنی صاحبان جان و دل را به چکاری میکنی خوش نشینی با رقیبان و گداز میکنی حکما و احوال پریشان روزگار میکنی</p>

	<p>صد طھوری برزبان تہیو آید ہر زبان ہیو دانت را اگر گاہے شکاری میسکنی</p>	
<p>نفس گرم درو عا سوزے درو از شمشاد و سوزے انگہ غنچہ در صبا سوزے کرده ہیو دہ آشنا سوزے آتش بادہ و حیا سوزے ذوق دار و پارسا سوزے زاہر شہر درو و سوزے</p>		<p>خواہم از حق ہیو عا سوزی تا از افسردہ است میاید در گلستان ماشر مشبنم کاش بیگاہ گرم میگردید آبرومی رود بباد میاد جرمہ ساقی نرینت جرمہ رند از برای فتیلہ و انمش</p>
	<p>باطھوری شدت گرم عتاب عیب باشد ز شہ گداسوزے</p>	
<p>اگر میسر نیست معجز کارے ز حشم پر گمای نشترکاری ہر زمان از موج لشکرکاری سینہ را با و بانگہرکاری فخیرت میخواست جوہرکاری غمرہ را دستور خنجرکاری باغ و بہتان را صنوبرکاری</p>		<p>سم رکت را با دمنفرکاری دیدہ بر جنبش مرثگان مردوز کشتی صبر و سکون را میسردہم دل باغ از گرم خونان میشود قیمتی کردیم چون آمد بکار دل بہر تہ چند گویم رحم رستم روز سراز سایہ سرب و بلند</p>
	<p>خاک راہ شہ طھوری سجدہ کرد</p>	

	فرق خود را کرد افسر کارے	
<p>خوامی جلدہ را جانی بہ بخشی اگر از طرہ و رسمانی بہ بخشی اگرش از غمہ حقانی بہ بخشی اگر تو ای پریشانی بہ بخشی مگر از خویش پنهانی بہ بخشی بہ ستم طرہ و امانی بہ بخشی گستاخ ز خصم و ندانی بہ بخشی زہر اشکم بر نشانی بہ بخشی</p>		<p>بچندی شکرستانی بہ بخشی صبا و یگر بہ سبیل و نہ چید توانم دل بچنگ غمہ شد تیغ مرا کرد سر آن طرہ گردان بظاہر بوسہ بخشی از تو دورست نشد روزی کہ تا بنشاست پیش لبہ گاہے کہ آید در خیالم چنین خندد اگر لعل تو برین</p>
	تمیز از خود تا کے ظہوری	
<p>کو ملا قیما بہ تقصیرات قاتل میثوی در بطالت گذران اوقات ماطل میثوی نیم جانی خرچ باید کرد داخل میثوی خانقہ نشین کہ از شیخان کامل میثوی کو سہی گردانی طوفان ساحل میثوی میثوی خوش بی رنگ گاہی کہ غافل میثوی اینکہ صدہ ہر زمان قربان قاتل میثوی داستان کو کہن مشنوک کاہل میثوی</p>		<p>آگہی عدا از حال خود چہ غافل میثوی کنہ بطلان خود بہ فردش و عشق تو بجز بر صفت اہل دل از دون ہمتیابی باش از زندان ماریت خدمت میثوی کشتی جاننا بوج عشق دریا میثوی تا توانی کہ جنون را شورشی و عشق نیست میکنی عید بشارت میدہم اما کست خام میانی جنون از گرمی جنون سپرس</p>

	<p>مهر رفت و صورت کار بتا شاہ نکر و یک طرف بنشین ظهوری چند حامل شمع</p>	
<p>پناہ و اغما از شعله خورے بچین از چین بپیش مشک برے مگر دو آب آہن سخت روئے ز حبیب عاشقان چاک زوئے عبث گو کرده باشم خرقہ نشوے اگر گاہی ز نذر تلخ گوئے کنز گردون مینائی سبوئے جگرستانی در داغ جوئے</p>		<p>بہار باغما از لاله رد کے بچین آرزو شک اتا برد باد برابر آدرش آئینہ از شرم چو زخم مرحمے از تیغ اود و ر بنازم خرقہ خود را سیا لود سمن خواہد کہ شیرینی شود صرف انسان ستم کرد و زخمی زوئے مدر اگر چه سخت مسینہ وارد</p>
	<p>ظہوری البعث خود بردیان برون آورده ام از زشت خوئے</p>	
<p>خویش بخون تو بہ خود تیز میکنی از دوستان برای چہ پرہیز میکنی فراک طرہ ہای دلاویز میکنی در انقہم بہ بیدہ انگیز میکنی بشعہ کہ در قلب ارہ خود تیز میکنی خوش گریہ از شوق سحر خیز میکنی از عکس خویش آئینہ لبریز میکنی</p>		<p>ساقی نشستہ دعوی پرہیز میکنی بیارگشت چشم تو در دشمنان بسین در میدان گاہ عمرہ رنگین سنان خود در گردنم بگوئی بر خاستن نشست در چشم آفتاب رگ و ریشہ بہ شمر آیت اگر غم تو در کرب نشین آہ بر گرد گار دیدن و سدر شاہ صوئے</p>

<p>ای عشق ظلم در حق پرور سیکنی خود را و قیقتیج دشمن تیز سیکنی</p>	<p>دل نازکست تشنگ گران تیز سیکنی بودی نخل که گوی ہم از مدح شد زود</p>
<p>گلگون گریه تو طهوری چہ کے گیسٹ ور تیز کردنش مرزا سیکنی</p>	
<p>بود خوش فرسودہ شد خواہم کنون تو عشق آمد شد طیب من برسان تو دل راحت بختی آور دست یزان تو در تماشا گاہ او دیدند حیران تو ہست را کہ تعبہ مار ایبا بیان تو دشنام عشق بت میباید ایان تو عید رویان ہر زمان جہند قربان تو از کمن آسودگان دیدم پریشان تو کو سہر تا بگیرم اجگرستان تو</p>	<p>کردہ جان کنہ را تعمیر جان تو دفع ظلم جبہ لازم باہر عدل حال تیر بیدادش ترا ز گوشت در منہ جگر دید ما بر خویش نوزم چون بر اندازد تقا ساکنان راہ در فرمودگی افتادہ اند اعتقاد گنہ را ننہد قدر آفتہ بر در ہما ہمہ دیو زہ جان سیکنہ طرزہ اکنون میرزا پیچ و پرباست دل می توان شعلہ آہم پر پروانہ شد</p>
<p>شب نیاساید طہوری یکدم از فریاد تو یاو گیرم از غموشان طرزا افغان تو</p>	
<p>سال نو گردید آور دست فرمان تو داشتم در بوستان دیو ز زان تو در زمین سینہ شد پیدا بدخشان تو بستہ دل آئین بچین مہر و کان تو</p>	<p>نو بہار آمد بچون آرد و گر جان تو عمکشان خوبی بخت خاد خود کردہ اند گشتہ و انعم تو بچکان دامت لعل آتشین از کمن سودا بنالم سے شام شتری</p>

<p>آشنایان قدیمی گشته اند از عمر سپهر گمنان تر شد و عدو و صلیب مبدی ساوکی در تخیل کا و کا دست رسو اگر وہ ایم نیست چندان اعتبار چاک جیب را آرزوی آستان بوسم در لب گمنان شد</p>	<p>اندی از بیگانگان آورد و همان تو ما همان هر روز میگیم بیان تو گشته پیدایش زخم نمایان تو تا که آید در بدن گوی گریان تو میکنم خون و پیک هر روز در مان تو</p>
<p>انجمن افروزی اینم ظہوری گمنان شد باز اردو آکس که گشت از تو دو کاسے از خیل ملاک نشدی جان تماشا چشم که دلم تو وہ پیرنگه دوست ہنگامہ راحت شدہ از دواعی خوش گم وقت اگر عقل کند غاشیہ دارے در جیب دیدن مدد شوق ضرورت بت کمری چنان چست بہتہ است خالی شدہ لبہای من از لاپہ کشاید ماہ استرہ است ابرہ خورشید بنام</p>	<p>میکنم بر سینه زدن خوش چران تو برایہ سودت و وہ جان ست زیائے میداد اگر ز گس مستان تو شائے از سر برہ کردہ سہ لڑکائے آسائش میریم ز نفس دست فنائے نگدائشہ دوست کسی عشق عنائے خوش آنکہ بہ متاب کشیدت کائے ہریر گدائی نہ شود شاہ جوائے در گنج تہیے بر کمر از بوسہ دہائے مشاطہ او خواہد اگر آئینہ دہائے</p>
<p>در روزہ نہی عشرت روزہ مہوے یا با ست چو ماہ دل فریے گردیدہ علم ہناک رستی فرق سزدیاسی تا شکیبان</p>	<p>با پیر میان خوش گذرانم رشتے گونی کرد و پارہ گشت یے جسم ز نہال خامہ زیے در یوزہ گنم گر شکیبی</p>

دور از مجید و اناری آهید که بر خور و گیسو از شعله دور و کوه سفید	دور از دوی میان پری است خار ت زده کرد گشت بگریز خوشش تال دای دای پس ماند
داود ظهوریم فریب	دمل تو به بخت من خاست
نیستم برده از دور دور توان تاقت نبسته صور روشت اینک دیده کور کشته هر جا که سینه ام کور گریه زار کرده خوش زور	نشود ز تیره تا سوز سوز گل خمری به ز جیان کن صیت بستر برای بر نشان حسرت آرزو همه بزد و نو تال زار بر سر سیل است
از ظهور می بزد و کور	کو فریدون که تال و تال و
تمام گشت سخن زار دعا سیر کس زیده چنین شاه از گدا سیر زفت بر سر دشنام از دعا سیر منا و تیغ بکفت مرغ را نو سیر هنوز گر سینه چشم است از وفا سیر ز غم خورده شده سوز آسیر بخوان زهر نیباش از ریا سیر خدا به شیخ دهد زود از دوا سیر کدام صبح کشد مرغ را نو سیر	چه صدف دعیان را زاج اسیر کدام سرو که در سایه اش گیاهیست بپای درختش چند بار آوردم سبا و زابل مشکوز قطع شود بسیما سگ من خوان فکند و در دگر هنوز صحبت بیگانه ناگوار نیست ز پرده خواری دندان بصدق میالم سبکشان اگرش بس کند دای برد پری یاز که افشانق برد بندم

تذکرہ حسینی - مولفہ میر حسن دست سبیل بیدل
مناقب جناب امیر المومنین علی علیہ السلام سے
ابتداء کی پیر بہت سوا دلیا و اکرام و اہل اللہ عظام
کا تذکرہ ہے۔

تذکرہ گلشن پنجاب - از نواب محمد مصطفیٰ خان صاحب
بہادر شیعہ دہلوی کی تالیفات سے تذکرہ شریعتی و
قصائد پر فوائد مصنفہ شعی حقان صاحب
دیوان قاسم - فارسی دیات ماقاسم یادیک
شرای نامی آفاق سے جو۔

رباعیات عمر خیام - یہ رباعیات غزل و ادین
ادراستادون کو کلام کہتے ہیں جدید طبع ہو
اختراع جدید - مناع شری از رای کشن کما
صاحب۔

کلیات دواوین و اسوخت رود

کلیات انشا الشہ خان - یہ کلیات نتیجہ
طبع مالی میر انشا الشہ خان بہادر کا ہے اور یہ حضرت
عمدین نواب سعادت علی خان بہادر کے بڑے
بڑی نامی شاعر و نثر نویس۔

کلیات سناخ - اس مجوہ میں سائن فیل ہر
شاہد عشرت سخن شرا اشار سناخ مرغوب دل
دفتر بیتال گنج توابع چشمہ فیض قندپارسی زبان
ریختہ قطعہ منتخب از مولوی عبدالغفور خان صاحب
تالیف ہے۔

خواجہ بہار کاکی ادبی قدس کی تصنیفات و تالیفات
دیوان خواجہ معین الدین جتئی ایک
ہما صفت دیوان محض عنایت از دیوی کوس مطبعہ
کوہا پتر کاٹچ ہوا۔

دیوان حضرت عوث الاعظم شیخ ابو الدین
گیلانی مشہور دیوان پیر و پیر و شکر
دیوان عینی مصنفہ ملا محمد طاهر غنی
دیوان مستاب از سنو نازک فکر شعی صاحب
دیوان بوزون بن تاج خیالات یمنہ
راجہ رام زاین صاحب

دیوان صاحب مشہور دیوان ہے۔
دیوان ناصر علی شہی شاہدادگار زمانہ تاج
قصائد مدرجہ نظام عمدہ عمدہ قصائد فارسی و اردو
جو ہر معظم دیوان نازک و نازک طبع کرانی اور
اوسکر سائے شعی جو ہر نگہ جو ہر نگہ کلام فارسی و اردو
دیوان کشفی مولوی سلامت احمد غفور کاپوری
نظامی مطبعہ کا۔

دیوان ہلالی مشہور کلام اہل زبان ہے
دیوان نویدی - فارسی میں مضیہ حبا الطفا
خیال مخمومی - نہایت عمدہ مذاق کی کتاب
تصنیفات شعی سیتل نگہ صاحب جو ہر نگہ
تخلص۔

قند پارسی - مجموعہ منقبات کلام شعی نامی
تالیف ہے۔

کلیات کے ساتھ جناب ممدوح نے مع نظائر
اشعار اساتذہ تالیف کیا۔
شاہد عشرت۔ مولفہ ایضاً
سحر شعرا۔ ایضاً شعری تاخرین کا اردو
مذکرہ ہے۔
مزعوب دل۔ مجموعہ بھی تصنیف جناب علی محمد
کافوری باعینات کا ہے۔

دو قمر بیتال۔ دیوان دل ایضاً
گنج تواریخ کا کل تاہمین جناب مصطفیٰ کی تصنیف
کے ہیں۔
کلیات سودا۔ قصائد و غزلیات و دودین وغیرہ
از کلام مرزا رفیع السودا۔

کلیات نظیر۔ اکبر آبادی مطبع دہلی خرد
کلیات تراب۔ حضرت تراب شاہم رسالہ
دیگر۔
کلیات صنعت۔ کلام شاعر مستند میان کلام
صنعت مراد آبادی

کلیات ناسخ۔ کلیات شیخ امام بخش ناسخ ہر
دیوان سید مصطفیٰ۔
کلیات آتش۔ تصنیف خواجہ حمید علی آتش
بقیہ بری سید مصطفیٰ۔
کلیات نظام۔ اردو کلیات باہمت حکمت
از کلام میر تقی نظام جناب نظام الدین نواب محمد

دیگر نظم ہیں
کلیات امیر عبدالکرم نام تاریخی نظم مجموعہ
نقشبندی امیر عبدالصاحب قلی شاہ شاعر شیدائے دیوبند
کلیات میر تقی۔ مسلم البشوات شاد کا
کلام ہے بعد نظر ثانی مکرر طبع ہوا
کلیات ظفر۔ ہر چار جلدیہ مجموعہ دیوان حضرت
ظفر مسعودی ہے۔

کلیات مومن۔ نہایت پاکیزہ و لائق کاغذ
پر چھپا ہے۔
ایضاً۔ خانی عبدیہ۔
بہارستان سخن۔ اردو ناول و آتش آباد
کی مہر طبع غفرین سہ مصرع
دیوان گویا تصنیف فقیر محمد خان گویا شاہ آزاد
خواجہ وزیر بیہوان نو۔

دیوان رزمہ تصنیف نواب سید محمد خان بہادر
لکھنوی شاہ گرد آتش۔
دیوان فدا۔ نہایت عمدہ تصنیف دیوبند
فدا حسین صاحب۔
گلدستہ امانت۔ ضخامت امانت شاہ
لکھنوی کے۔

دیوان اسیر نقشبندی مصطفیٰ علی صاحب تیسر
شاعر نامور۔
دیوان غافل۔ تصنیف جناب نور خان صاحب

دیوان غافل۔ تصنیف جناب نور خان صاحب

CALL NO.

[۸۹۱۶۵۵۱۰۸
ظ ۳۳ د]

ACC NO. ۱۵۹۱۴

AUTHOR

ظہوری، نور الدین

TITLE

دیوان ملا نور الدین ظہوری

۸۹۱۶۵۵۱۰۸
ظ ۳۳ د
۱۵۹۱۴
دیوان نور الدین ظہوری

Date	No.	Date	No.

MAULANA AZAD LIBRARY ALIGARH MUSLIM UNIVERSITY

RULES :

1. The book must be returned on the date stamped above.
2. A fine of Re. 1-00 per volume per day shall be charged for text-books and 10 Paise per volume per day for general books kept over-due.

